
BEDÎ
ÖPÜCÜK
Kan ve Arzu Dolu
On Üç Vampir Hikâyesi
Libba Bray, Rachel Caine, Cassandra Clare,
Melissa De La Cruz ve daha fazlası…
Çeviren: Berna Yılmazcan
KARAKEDİ

EBEDİ ÖPÜCÜK

YAYIN NO: 376

Ebedi Öpücük
Trisha Telep

Özgün Adı: *The Eternal Kiss*

© Trisha Telep
Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;
© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 0507-34-008622

1. Basım, Mart 2010

ISBN: 978 - 605 - 5715 - 76 - 2

Yayın Yönetmeni : *Ümit Derinöz*
Yayına Hazırlayan : *Nurten Hatırnaz*
Baskı : *Yaylacık Matbaası (0212) 612 58 60*
Kapak Baskı : *Şekil Ofset*
Cilt : *Yedigün Mücellithanesi*

KARAKEDİ YAYINLARI
Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

Karakedi, Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin markasıdır.

EBEDİ ÖPÜCÜK

Libba Bray, Rachel Caine, Cassandra Clare, Melissa de la Cruz, Sarah Brennan, Holly Black, Cecil Castellucci, Karen Mahoney, Nancy Holder ve Debbie Viguié, Maria V. Snyder, Lili St. Crow, Kelley Armstrong, Dina James

Çeviren
Berna Yılmazcan

İçindekiler

İLK ÖPÜCÜK *Cassandra Clare*.....7

SHELTER ADASI *Melissa de la Cruz*.....29

YAŞAYAN ÖLÜLER ŞİMDİ ÇOK POPÜLER *Sarah Brennan*.....43

COLDTOWN *Holly Black*.....77

ISLAK DİŞLER *Cecil Castellucci*.....102

KÜLE DÖNÜŞMEK *Karen Mahoney*.....117

GEÇİŞ *Nancy Holder ve Debbie Viguié*.....145

CADILAR BAYRAMI *Rachel Caine*.....169

ON ÜÇÜNCÜ AŞAMA *Libba Bray*.....201

KESKİN KILIÇ *Maria V. Snyder*.....241

HIRS *Lili St. Crow*.....271

KAT *Kelley Armstrong*.....304

YARALAR *Dina James*.....331

Yazarların Biyografileri.....363

İlk Öpücük

CASSANDRA CLARE

"Bu o." Bridget çatalıyla işaret etti. "Vampir olduğunu söyleyen çocuk."

Kendinden geçmiş bir şekilde ton balıklı salatasını didikleyen Jennifer arkadaşına bakıp kaşlarını çattı. "Kim vampirmiş?"

"Yeni gelen çocuk. Adı neydi. Hayır, sakın *bakma*," diye tısladı Bridget. Bridget sürekli, bir gün kafeteryada otururken kendisinin ya da arkadaşlarından birinin *bir oğlana bakarken yakalanacakları* gibi ölümcül bir korkuyla yaşardı ve sonucun… Aslında Jennifer, Bridget'in, tam olarak belirtilmemiş türde bir felaketten başka nasıl bir son hayal ettiğinden emin değildi. "Sarı saçlı ve tuhaf giyimli olan."

Kafeteryanın karşısından gözlerini dikip bakan Gabrielle kaşlarını kaldırdı. "Ha, evet. Sanırım adı Colin."

"Öyle," dedi Bridget. "İngilizce dersinde öyle olduğunu söyledi. Ayağa kalkıp: 'Benim adım Colin, buraya yeni taşındım. Ve evet, ben bir vampirim,' dedi."

"Böyle mi söyledi? Ben vampirim mi dedi?" Jennifer hayran hayran kafeteryanın diğer ucuna baktı. Sarışın oğlan tek başına bir masada oturuyordu; siyah tişörtünün ve siyah pantolonunun

üzerine uzun siyah bir deri ceket giymişti. Ellerine de siyah eldivenler takmış, uçlarını kesmişti. Önünde bir yemek tepsisi duruyordu, ama içinde hiçbir şey yoktu. Kâğıt gibi bembeyazdı. "Sınıftakiler ne yaptı?"

"Çoğu güldü. Sonra Bay Brandon ona oturmasını söyledi."

"Numaracının teki," dedi Gabrielle ve sırıttı. Gabby'nin hiç tel takmaya ihtiyaç duymadığı parlak, bembeyaz dişleri vardı. Jennifer sık sık, aynı genleri paylaşan kuzenler olmalarına rağmen, Gabby mükemmel dişlere ve sarı saçlara sahipken nasıl oluyor da ailede bir tek onun bulaşık suyu gibi kahverengi saçları olduğunu ve dört yıldır ortodontiste gittiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Hiç yemek yemiyor," dedi Bridget parmaklarındaki noktaları işaretleyerek. "Her yerde güneş gözlüğü takıyor. Bembeyaz. Kimseyle konuşmuyor. Belki de gerçekten *vampirdir*."

"Belki de sadece insanları sevmeyen bir tiptir," dedi Gabby. "Her neyse, eğer bir vampir olsaydı gün ışığında yanması gerekmez miydi?"

"Aman, vampir diye bir şey yoktur zaten," dedi Jennifer. "O sadece gotik tarza merak salmış delinin biri."

"Öyle mi dersin?" dedi Bridget. "İyi, şu anda sana bakıyor."

Ürken Jennifer da oğlana baktı. Masanın kenarında bir şeyler yazdığı ya da çizdiği, kitabı andıran bir şeyi dengede tutuyordu. Jennifer ona bakınca oğlan başını iki yana salladı. Jennifer o mesafeden bile gözlerinin yeşil olduğunu görebiliyordu.

Başka bir şey daha vardı. Oğlanda ona bakarken, birbirlerine bakışlarında bir şey gidip gelmiş, bir tür bağ oluşmuştu…

Jennifer başını çevirip masadaki diğer iki kıza baktı. Gabby kaşlarını kaldırmıştı, Bridget ise kırmızı saç kurdelesinin ucunu sinirli sinirli çiğniyordu. "Kızarıyorsun," dedi Gabby.

Jennifer omuz silkti. "Hoş *biri*."

Bridget sırıttı. "Bütün vampirler öyledir."

* * *

Jennifer otobüsle eve dönerken vampirleri düşündü. Vampir efsanelerini pek bilmezdi. Vampirlerin olduğu aşk hikâyeleri ve korku filmlerine bayılan okuldaki kızlara nazaran daha az şey bildiği kesindi. Bir keresinde on dört yaşında Bridget'in evindeyken bir vampir filmi seyretmişti. Sonraki bir hafta boyunca penceresine gelip onu sıkıcı ebeveynlerinden ve hayatından kurtaracak soluk yüzlü güzel insanların hayalini kurmuştu. Pensilvanya yerine Paris'te yaşayacak ve şarap bardaklarından kan içecekti, ama tadı kan gibi metalik ve sert değil, tatlı ve hafif olacaktı. Meyve kokteyli ya da koyu vişneli soda gibi.

Kısa bir süre önce bir kitapçıya gitmişti ve annesinden ona gençlere özgü bir vampir aşkını anlatan bir roman almasını istemişti. Adı *Kan Tutkusu* ya da öyle bir şeydi. Böyle bir şey istememesi gerektiğini bilmeliydi. Vampirler, doğaüstü yaratıklar ve büyü gibi şeyler ailesinin muhafazakâr dünya görüşüne uymuyordu. Annesi kitabı elinden çekip almış ve sert bir şekilde tekrar rafa koymuştu. Vampirler onun yaşındaki kızların düşünmesi gereken şeyler değildi; vampirler paganların ve Satanistlerin uydurduğu canavarlardı ve bir çocuğun yatak odasında yerleri yoktu.

Jen daha sonra, annesinin asıl söylemek istediğinin vampirlerin seksi oldukları ve onun seks ya da oğlanlar gibi konuları düşünmemesi gerektiği olduğunu anlamıştı. Gabby'nin aksine Jen'in yanında bir refakatçiyle, etrafında milyonlarca insan varken bir cumartesi günü alışveriş merkezinde bir randevuya gitmesine bile izin yoktu. Odasında erkek olması bir yana, eve erkek getirmesi bile yasaktı. Jen bazen, *erkeklerin* olduğu göz önünde bulundurulduğunda okula gitmesine izin vermelerinin bile bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Jen eve yan kapıdan girdi. Annesini mutfakta, bir tavada soğan kavuruyordu. Mutfaktaki taburelerden birine oturdu, sırt çantasını sapından tutup yere koydu ve beyazlamaya başlamış

kahverengi saçlarını bir örgüyle arkadan toplamış, beline de bir önlük bağlamış olan ince ve hamarat görünümlü annesini seyretmeye başladı. Jennifer'ın arkadaşlarından hiçbirinin annesi, yemek yaparken bile önlük takmıyordu; ne Bridget'in İnternetten uzun ömürlü tarifler bulup pişiren annesi ne de Gabby'nin hazır yemek dışında hiçbir şey yapmayı bilmeyen çılgın sanatçı annesi. Ama Jennifer kız kardeşini bile çalıştığı için tasvip etmeyen annesinin bütün gün evde olduğundan yemek yapmak *dışında* bir işi olmadığını düşünüyordu.

"Anne baksana," dedi Jennifer. "Şeyi merak ediyordum…"

Jennifer'ın annesi hafifçe ona dönmüş, yüzüne gelen bir tutam saçı çekmiş gülümsüyordu. "Neyi merak ediyorsun?"

"Gabby'nin erkeklerle çıkmasına izin veriyorlar," dedi Jennifer. "Bilirsin işte. Benim iznim yok."

"Şu mesele." Annesi bir an duraksayıp, tavadaki soğanları çevirdi. "Bak, sen ve Gabby… siz ikiniz farklısınız."

Annesi bunu daha önce de söylemişti ve bu Jennifer'ı oldum olası rahatsız etmişti. "*Ne anlamda* farklıyız?"

"Şöyle ki… Gabby kendi başının çaresine daha iyi bakabilir." Annesi dudaklarını bastırdı. Jen annesinin bu konuşmadan ne kadar nefret ettiğini biliyordu, ama elinde değildi. Bu tıpkı çürük bir dişi dürtmeye benziyordu. Gabby'nin kendine daha fazla güvendiği ve ondan daha cesur olduğu gerçekten de doğruydu, ama ailesi tarafından sürekli bir fanusta tutulan ve hiçbir yere gitmesine ya da hiçbir şey yapmasına izin verilmeyen birinin kendine güvenmesi ya da cesur hareket etmesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Jennifer. "Ben sadece… belki de… biriyle çıkabilmeyi istiyorum." Nefesini tuttu.

Aslında boşuna konuşuyordu. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," dedi annesi. "Saçmalama." Tavadan hafif bir duman bulutu yükselirken annesi ufak bir çığlık attı. "Aman! Soğanlar yandı!"

Jennifer iç çekti.

* * *

Bir sonraki gün Jen kütüphanede İskandinav mitolojisiyle ilgili bir kitap bulmaya çalışırken gözleri sürekli başka kitaplara, yazacağı metnin konusuyla hiçbir ilgisi olmayan kitaplara kayıp duruyordu. İsimlerinde *vampir* kelimesi geçen kitaplara.

Bunlardan tahmin ettiğinden de çok vardı.

Vampire Romances başlıklı bir kategori bile vardı. Birkaç tanesini raftan çekerek, kapağında sadece sarışın erkek vampir olanları aldı: *Shadow Touch*, *Ruby Kiss*. Başkaları da vardı: *The Encyclopedia of Vampires* ve *The Massive Book of Vampire Myths* ve *Vampires Through History*. Jennifer tam sonuncu kitaba uzanırken arkasından bir ses geldi:

"Bu kitapların çoğunun doğru olmadığını biliyorsundur."

Jen arkasını döndü. Colin kitapların olduğu alçak raflardan birine yaslanmış, arkasında duruyordu. Yakından bakınca onun ne kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğunu daha net görebiliyordu. Bir İngiliz film yıldızınınkini andıran keskin, kemikli, narin bir yüzü vardı. Saçları karamel sarısı, gözleri parlak ve ateşli bir yeşildi. Parmaklarından birinde bir yüzük vardı. Jen, *evli* olamaz, diye düşündü. Ama hayır, zaten yanlış parmaktaydı. Aklına Bridget'in söyledikleri geldi: Tuhaf kıyafetler giydiğini, ama giydiklerinin ona yakıştığını düşündüğünü söylemişti.

Jennifer derin bir nefes aldı. "Tam olarak doğru olmayan *nedir*?"

"Bu kitaplar." Sesi kısık ve boğuktu. İleri adım attı ve raftan *The Massive Book of Vampire Myths* adlı kitabı aldı. "Hep aynı şeyler anlatılıp duruyor. Vampirlerin gün ışığında küle döndükleri, aynada yansımalarının olmadığı, sudan geçemedikleri ya da haça bakamadıkları…"

"Ve sen bunların doğru olmadığını düşünüyorsun?" Jennifer'ın sesi zayıf ve tiz, neredeyse bir ciyaklama gibi çıkmıştı. Bu kadar yakınında dururken onun saçından ve giysilerinden yükselen kokuyu alabiliyordu. Yanmış bir kibrit gibi hafif kömürümsü bir kokuydu. Belki de sigara içiyordu.

"Bence," dedi, "vampirler bu kadar uzun süredir var olduklarına göre epey akıllı olmalılar. Sırlarını bu şekilde vermeyecek kadar akıllı. Bence nasıl öldürülebilecekleri konusunda asılsız iddialar yayarak çok daha iyi durumda olurlardı; sarımsak, kalbe saplanan kazık gibi. İnsanlar bu duyduklarına inandıklarında, güvende olduklarını sanıyorlar…"

Jennifer omuz silkti. "Şaka yapıyorsun değil mi? Bay Brandon'ın İngilizce dersinde gerçekten bir vampir olduğunu söyledin mi?"

Gülümsedi. "Söylemiş olabilirim. Normal bir giriş konuşmasından daha enteresan olduğunu kabul etmen gerekir. Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Jennifer kitabı rafa koymak için yukarı uzandı. "Tüm bunlar bana …" derken arkasını döndü, ama kimse yoktu. Colin gitmişti. "Korkunç geliyor," dedi yarı fısıldar bir halde.

* * *

Jennifer yarım saat daha kütüphanede kaldı, ama Colin geri gelmedi. Son zil de çalınca Jen kitaplarını almak için dolabına gitti ve Gabby'yi göğsünde bir defter tutarak dolaba yaslanmış bir halde buldu. Jennifer yaklaşırken sakızını patlattı.

"Bridget birinin seni kütüphanede Colin'le konuşurken gördüğünü söyledi," dedi.

Jennifer dolabının kilidini kurcalıyordu. "Ne olmuş?"

"Bir şey söyledi mi…" diye duraksadı Gabby. "Yani, bilirsin işte. *Vampirlerle* ilgili."

"Hayır," dedi Jennifer hem aksi davranmamak hem de Gabby'nin Colin'e olan ilgisine karşı hissettiği ani öfkeyi belli etmemek için.

Colin onundu. Aslında değildi elbette. Dolabının kapısını sallayarak açtı…

Ve açık dolabın içinden iki kitap fırlayıp ayağının dibine düşünce boğuk bir haykırışla olduğu yerde sıçradı. Gabby hemen yere eğilip kitapları aldı. *"Kan Tutkusu,"* dedi yüksek sesle. *"The Vampire's Secret.* Hey, bunlar senin şu ortaokulda okuduğun kitaplar değil mi? Onlara *bayılırdın.*"

"Biliyorum. Ben sadece şeyi arıyordum…" dedi ama gözüne bir şey takılınca sustu. Dolabının kapağının deliğine sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt parçasıydı. Çekmek için uzandı.

Kâğıdın üzerinde tanımadığı bir el yazısıyla, *Bunları beğenebileceğini düşündüm*, yazıyordu. Kâğıtta imza yoktu.

* * *

Gabby, Jennifer'la eve yürüdü; bunda bir tuhaflık yoktu, özellikle de cuma günü. Evleri birbirlerinden birkaç sokak ötedeydi. Aynı kasabada yaşıyor olmalarına rağmen Jennifer'ın annesi kız kardeşinden çok uzağa taşınmak istememişti. Gabby eve kadar Colin'den bahsedip durdu; nereden geldiği, İngilizce sınıfında söyledikleri ve Jennifer'dan hoşlanıp hoşlanmadığı gibi şeyler. Jennifer onu pek dinlememişti. Tek istediği eve gidip Colin'in dolabına bıraktığı kitapları okumaktı.

Başının ağrıdığını söyleyerek Gabby'yi kendi evine gitmeye ikna etti. İçeri girdikten sonra ön kapıyı kilitleyip, yukarı odasına çıktı ve kendini yatağa atarak, çantasından kitapları çıkardı. Kitapların kapakları hatırladığından çok daha korkunçtu: Her birinde yüzükoyun yatan, başı arkaya atılmış, beyaz boynu açıkta kalan bir kadının üzerine eğilmiş güçlü, kaslı bir erkek vampir tasviri vardı. Jennifer elini fark etmeden boynuna bastırarak *Kan Tutkusu*'nu alıp okumaya başladı.

* * *

Akşam yemeği için bile aşağı inmeden altı saat boyunca okumaya devam ettiğinden *The Vampire's Secret* kitabını da gece yarısından sonra bitirmişti. Ama yorgun hissetmiyordu. Tetikte ve uyanık olduğunu hissediyordu. Ağzı kurumuş, kalbi sanki koşmuş gibi hızla çarpıyordu. Okuduklarını zar zor anlayabilmiş, hikâyelerden neredeyse hiçbir anlam çıkaramamıştı, ama gözünün önüne sanki rüyalarından çıkıp gelmiş gibi sürekli bazı görüntüler geliyordu: Karanlığa dalan soluk tenli bedenler, rüzgârda uçuşan parlak saçlar, eski moda beyaz bir gömleğin açık önünü tırmalayan kırmızı ojeli eller, savunmasız bir boyundan akan kan, derinin altından bir yol haritası gibi geçen mavi damarlar. Boğazının kenarında bir acı hissetti. Elini çekince parmaklarının kırmızı olduğunu gördü ve kendi tırnaklarını, kanayana kadar boğazına geçirmiş olduğunu fark etti. Midesi düğümlendi. *Colin*, dedi kendi kendine. *Ben Colin'i istiyorum.*

* * *

Jennifer o sabah kahvaltıya indiğinde babasının yarısının bir gazetenin arkasında kalacak şekilde masada olduğunu gördü. Annesi ocağın başında krepleri çeviriyordu.

Babası göz kenarlarının kırışmasına neden olan bir gülümsemeyle gazeteyi indirdi. "Günaydın tatlım."

Jennifer kazağının boğaz kısmını bilinçli olarak yukarı çekti. Bunu, boğazında kendi tırnaklarıyla yaptığı morlukları kapatmak için giymişti. "Günaydın baba."

Kaşlarını çattı. "Biraz süzülmüş gibisin kızım. Her şey yolunda mı? İyi misin?"

Bir tabak kreple masaya gelen annesi de, "Evde kalmanı gerektirecek bir durum var mı Jenny?" diye sordu.

Evde kalmak Colin'i görememek anlamına geliyordu. Jennifer'ın midesi düğümlenmiş, bir bulantı hissetmeye başlamıştı. Krep

şurubunun mide bulandırıcı kokusu çok kötüydü. "İyiyim. Sadece dün gece bitirmem gereken çok ödev vardı."

Annesi ve babası birbirlerine bakmış, ebeveynlere özgü gizli iletişimle göz göze gelmişlerdi. "Bu hafta sonu büyük annenlere gitmeyi düşünüyoruz," dedi annesi. "Onu görmeyeli uzun zaman oldu. Cuma günü okula gitmesen olur diye düşündük."

Jennifer'ın büyük annesi şehirden saatlerce uzakta, kasaba dışında ağaçlarla çevrili bir evde yaşıyordu. Ve o annesinden daha da muhafazakârdı. Evinde sadece büyü ve doğaüstü yaratıklarla ilgili şeyler değil her türlü kitap, müzik ve film de yasaktı. Korkutucu bir kadındı; soğuk, sert ve katıydı. Gabby herkesin, hatta kızlarının bile ondan korktuğunu söylerdi. Gabby de tıpkı Jen gibi oraya gitmekten nefret ederdi; küçükken büyük annelerinin evini birbirlerini korkutmak için kullanırlardı.

Eğer böyle yaparsan, seni büyük annenin evine gönderirler!

"Erkeklerle çıkmakla ilgili sorular sorduğum için mi oraya gidiyoruz?" dedi Jen annesine dönerek. "Bana çıkma teklifi ettiği falan…"

Şimdiden gerekenden fazlasını söylediğini fark edince sustu.

Annesi gözlerini kıstı. "Yani bir çocuk var. *Belirli* biri mi?"

"Hayır!" dedi Jennifer masadan uzaklaşarak. "Hiç kimse yok."

"Jen," dedi babası. Sesi sakindi. "Kuralları biliyorsun."

Jen, *Ya onunla tanışırsanız?* demek istemişti, ama bunun bir anlamı yoktu. Annesiyle babasının, yüzükleri ve tuhaf siyah kıyafetleri ve bir vampir olduğu yönündeki iddiasıyla değişik biri olan Colin'le tanıştıklarını gözünün önüne getirdi. Tanışmanın ne kadar kötü gidebileceğini sadece hayal edebiliyordu.

Hem zaten Colin'in ona çıkma teklifi ettiği falan da yoktu.

"Ben sadece bu hafta sonu buradan ayrılmak istemiyorum," dedi hafif titreyen bir sesle. "Yapacak çok işim var. Büyük bir ödevim…"

"Jen," dedi annesi. Sesi sakindi; kızmış gibi değildi. "Bu çocuk her kimse onu unut gitsin. Bir gün, gerçekten büyüdüğünde başka oğlanlarla tanışacaksın."

* * *

Ama Jen başka oğlanları istemiyordu.

Colin o öğleden sonra da ayaklarını masaya koymuş, kucağında açık duran siyah bir not defteriyle kafeteryada her zamanki yerinde oturuyordu. Her zamanki gibi tepsisinde yiyecek bir şey yoktu. Jennifer doğrudan onun yanına giderken, karşıda duran Gabby ve Bridget'in bakışlarını görmezden geldi.

"Şu kitapları okudum," dedi. "Dolabıma koyduklarını."

Defteri indirip Jen'e baktı. Yeşil gözleri Jen'inkileri yakıyordu. "Hangi kitapları?"

Şimdi de onunla oyun oynuyordu. "Hangi kitaplar olduğunu biliyorsun." Jennifer aklından geçenlerle ilgili herhangi bir ipucu bulmak için dikkatle yüzüne baktı, ama hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Vampirlere neden bu kadar ilgi duyuyorsun?"

Şimdi gülümsüyordu. "Neden duymayayım?" dedi. "İnsanlar yüzyıllardır vampirleri merak ediyorlar."

"Ama *sen*," diye fısıldadı. "*Sen* neden umursuyorsun? Neden onlarla ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Onlar insan, ama insandan daha öteler. Yemek yemeleri, nefes almaları gerekmiyor… öyle olduğunu bir düşünsene, o kadar temizler ki dünyada sadece tek bir ihtiyaçları, tek bir arzuları var."

"Kan," dedi Jennifer ve söylerken tüyleri diken diken oldu. Artık kafeteryanın, etrafındaki ses ve uğultuların, hatta varsa onlara bakan insanların farkında değildi. Sadece yeşil tırnakları andıran gözleriyle onun bakışlarını üzerinde tutan Colin'in farkındaydı.

"Kan," dedi Colin. "Çok basit, ama her şey. Böyle bir yere göz gezdirdiğini ve…" Gözlerini ağır ve hor gören bir ifadeyle kafeteryaya

çevirdi, "içerideki diğer herkesten çok daha iyi olduğunu bildiğini bir düşün. Daha iyi ve farklı."

Jennifer başını sakladı. "Bunu hayal edemiyorum."

Dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. Yüzündeki sırıtkan ifadeyle sanki parlıyordu. "Etmelisin. Sen daha *iyisin*. Farklısın. Özelsin. Seni kütüphanede gördüğüm anda anlamıştım."

Jen zor yutkundu. "Değilim, gerçekten. Sıradan biriyim."

Colin başını salladı. "Bu hafta sonu benimle dışarı çık," dedi.

Bu teklife şaşıran Jen ona bakakalmıştı. "Yani… bu bir çıkma teklifi mi?"

"Öyle diyelim."

"Benim ailem…" diye lafa başladı, "erkeklerle çıkmama izin vermiyor."

"Çok yazık," dedi. Gerçekten öyle hissediyor gibiydi.

"Hem bu hafta sonu burada olmayacağım," dedi ve sonra kendi cesaretine şaşırarak devam etti. "Ama bizimkiler, erken yatarlar. Belki gizlice dışarı çıkabilirim…"

"Bunu yapabilir misin?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bak ne diyeceğim. Sen bu gece, odanda beni bekle. Ben sana geleceğim."

Jennifer'ın boğazı kurumuştu. Cevap olarak sadece başını sallayabilmişti.

* * *

Jen kafeteryadan çıkarken koridorlarda bir duman, bir hayalet gibi sürüklenmişti. Birden fazla kişiyle çarpışmış, ama sadece yanlarından geçip gitmiş ya da onlar kendi kendilerine bir şeyler söyleyerek gidene kadar öylece yüzlerine bakmıştı. Aklından sürekli, *Bu gece Colin'le görüşeceğim*, diye geçiriyordu. Bu gece geç saatte. Bana geleceğini söyledi. Okuduğu vampir hikâyelerinin

bir kısmında vampirlerin karşılıklı bir bağla onlara bağlı olan insan ruh eşleri olduğundan, vampirlerin ve insanların birbirlerine ihtiyaç duyduğundan bahsediliyordu. Vampir bu şekilde bağlı olduğu insanı korumak için her şeyi yapardı. Jen, Colin'in onu korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu düşündü. Onun ağzını kendi boynunda hayal edince bir anda ürperdi. Yere düşmemek için durup duvara yaslanması gerekmişti.

"Nerelerdesin *sen*?" dedi Gabby Jen'in aklındaki sislerin içinden beliren parlak bir güneş ışığı gibi. Gabrielle onun dolabının yanındaki dolaba yaslanmış, bir tutam saçını parmağına dolamış, meraklı gözlerle ona bakıyordu. "Dünyadan Jen'e sesleniyorum."

Jennifer kuzeninin bakışlarını görmezden gelerek dolabının kapağını kapattı. "Kusura bakma. Bir şey düşünüyordum da."

"Hep bir şeyler düşünüyorsun." Gabby saçını çekiştirdi. "Kafanı biraz boşaltman gerekiyor. Bu gece dışarı çıkmak ister misin? Sinemaya falan gidelim mi? Tatlı çocuklarla aptalca şeyler yaparız."

Gabby sanki bir medyumdu. Jen dudağını ısırdı. "Olmaz. Bazı planlarım var."

"Planların mı var? Kiminle planın var?"

"Hiç kimseyle."

"Colin'le mi?"

Jennifer dolabının kapağını sertçe kapattı. "Olabilir."

"Aman Tanrım, gerçekten de onunla bir şeyler yapacaksın!" Gabby'nin yüzünde sadece şaşkınlık dolu değil, şaşkınlıktan da öte bir ifade belirmişti. Jennifer bunun saçma olduğunu bilmese Gabby'nin korktuğunu sanabilirdi. "Cidden gitmeyeceksin, değil mi?"

"Elbette gideceğim."

Gabby dudağını ısırdı. "Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum…"

Jennifer onun lafını bitirmesine izin vermeden arkasını döndü. "Ben eve gidiyorum Gabby. Sonra görüşürüz."

* * *

Kuzeninden kurtulmak elbette o kadar kolay olmamıştı. Gabby eve kadar onunla yürümüş, yol boyunca heyecanlı bir şekilde Colin'den bahsetmişti. Jennifer'ı onunla çıkmanın iyi bir fikir olmadığı konusunda uyarmıştı. Colin tuhaf, çok sessiz, çok soluk tenli, çok değişik, bir seri katil gibi davranan, kimseyle konuşmayan bir çocuktu. Muhtemelen kendini beğenmiş ve sıkıcı biriydi.

"Yani sıkılacağım," dedi Jen yürürken doğrudan ileri bakarak. Sakin davranınca ve sinirlenmeyince Gabby ile aynı fikirde olmamak daha kolaydı. "Ne olmuş yani?"

"Yani diyorum ki, geceyi benimle geçirebilecekken neden kendini böyle bir sıkıntıya sokuyorsun?" Gabby tatlı sözlerle onu kandırmaya çalışıyor gibi konuşuyordu. "Kız gücüne ne oldu?"

"Kız gücü hiçbir zaman erkeklerle çıkmamak değildir Gabs. Sen durmadan erkeklerle çıkıyorsun."

"Ben sadece sana göz kulak oluyorum. Colin… tuhaf biri."

"O tuhaf. *Ben* tuhafım."

"Onun gibi tuhaf değilsin." Gabby'nin sesi mutsuz geliyordu. "Ben onun tehlikeli olabileceğini düşünüyorum."

Bu son damlaydı. Sakin kalmaya söz vermiş olsa da Jen bir anda kuzenine parladı. "Hâlâ onun bir vampir olduğuna mı takılıyorsun? Bütün bunların sebebi bu mu? Ben bunun bir şaka olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi."

"Yani onun gerçekten vampir olduğunu düşünmüyorsun."

Gabby sakince ona baktı. "Hayır. Düşünmüyorum."

Jennifer buna çok şaşırmıştı ve sonra başka bir şey daha hissetti… hayal kırıklığı mıydı? Ama bu hissi hemen geçti ve şimdi

tekrar sinirliydi. "O zaman beni rahatsız etmeyi *bırak*. Seni *gerçekten* neyin rahatsız ettiğini bildiğime bahse girerim."

"Eminim." Gabby'nin mavi gözlerinde onunkine benzer bir huzursuzluk vardı.

"Erkekleri tavlayan hep sen olursun. Seninle olmaya can atan hoş birileri hep vardır. Şimdi benim biriyle çıkacak olmamı kıskanıyorsun. Colin'i önce sen gördün ve onun *benden* hoşlanmasına sinirleniyorsun."

"Bak sana ne diyeceğim Jen," dedi Gabby, "ister inan ister inanma kıskanmak şu anda hissettiğim *en son* şey."

Jennifer ona inanmadığını söylemek üzereyken son anda tekrar vazgeçmişti. Her ne oluyorsa ya da kuzeninin böyle tuhaf davranmasının gerçek nedeni her neyse, Gabby'nin ona doğruyu söylediği ortadaydı.

* * *

Jennifer yatağına oturmuş, şifonyerinin üzerinde duran aynada kendine bakıyordu. Düzinelerce kez üstünü değiştirmiş ve sonunda siyah kot ve siyah bir kazakta karar kılmıştı. Saçlarını açık bırakmış, kabarmaması için uçlarını jöleleyip taramıştı. Siyah saçları ve siyah kazağı arasında kalan yüzü aynada ipinden kurtulmuş beyaz bir balona benziyordu; odanın karanlığında süzülen solgun, üzgün bir yüz.

Gelmeyecek.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Yatağının üstü kitap doluydu. Kafasını beklemekten başka bir şeyle meşgul etmek için kitap okumayı denemiş, ama bu durumu sadece daha da kötü hale getirmişti. Yarısından fazlasını okuduğu vampir romanını bitirmeye çalışmış, ama bu sadece daha da çok terlemesine ve dayanılmayacak kadar çok kaşınmasına neden olmuştu. Koridordaki saatin sesini duyabiliyordu; her geçen dakikanın tıkırtısını duyabiliyordu.

Odanın havası da boğucuydu ve sanki düzgün nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Gelmeyecek.

Kendi kendine keşke Gabby'ye bir şey söylemeseydim dedi. Sabah okula gidip savunmak için o kadar uğraştığı randevusunun gerçekleşmediğini, ekildiğini söylemek çok utanç verici olacaktı. Belki de Colin tüm şu kan ve arzuyla ilgili konuşmaları yaparak aslında onunla dalga geçmişti…

Sonra penceresinden hafif bir tıkırtı geldi. Bakmak için aniden döndü; aynada süzülen beyaz balon sanki bir rüzgâra kapılmış gibiydi. Sesi tekrar duydu ve ayağa kalkarak pencereye yürüdü, camı açıp ılık bahar akşamına uzandı.

Ön bahçenin düzgün kesilmiş çimlerinde, yüzü ve gözleri karanlıkta bembeyaz parlarken Colin siyah bir gölge gibi penceresinin altındaki bahçede duruyordu. Eliyle ona işaret etti. *Aşağı gel.*

* * *

Jen aşağı indiğinde Colin onu ön kapının merdivenlerinde bekliyordu. Parmağını dudağına koyarak, Jen ona herhangi bir soru sormadan önce onu susturdu. Elini çektiğinde Jen onun parmağının tuzlu tadını ağzında hissedebiliyordu.

Colin elini tuttu. Jen de buna izin verdi ve onu ön kapıya götürüp dışarı çıkardı. Sokak boştu, beyaz ışıklar ay ışığında parlayan yolun ortasını renklendiriyor, park edilmiş arabalar uyuyan hayvanlar gibi hareketsiz duruyorlardı. Colin onu iki arabanın arasına çekti ve sırtını komşularının cipinin gövdesine dayayarak sert ve aç bir şekilde öptü. Kapının kolu Jen'in sırtına giriyordu.

Colin'in kazağının içinde yukarı aşağı hareket eden elleri bir sıcaktı bir soğuk. Ağzı tuzlu gibiydi. Jennifer'ın başı dönüyor, her şeyden kopmuş bir halde sanki havada uçuyordu. Parmaklarını Colin'in omuzlarına, boynuna geçirdi. Nabzının attığını

hissedebiliyordu. *Kalbi atıyor,* dedi içinden. Colin yanağını, çenesinin kenarını, boynunu öptü. Jen arzu ve korkuyla yanıp tutuşurken inledi.

Colin geri çekildi. Loş ışıkta dudakları kızarmış, gözleri alev alev görünüyordu. "Haklısın. Bu işi burada yapmamalıyız." Sonra tekrar elini tuttu. "Hadi gidelim."

"Nereye?" diye fısıldadı Jen. Bir tek bunları söyleyecek kadar nefesi kalmıştı.

Colin sırıtınca, karanlığın içinde bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı. "Görürsün."

* * *

Mezarlığın kapısı kilitli değildi. Colin kapıyı itti ve Jen'i de arkasından çekerek içeri girdi. Mezarların arasında, açık renk taşlarla çizilmiş çakıldan bir yol vardı. Mezarların bir kısmında, gölgelerin arasında simsiyah görünen çiçekler vardı. Yolda ilerlerken ayakları taşları eziyordu; bu, sessizliğin içindeki tek sesti.

Jen'in kalbi hızla atıyordu. "Burada ne işimiz var?"

"Sakin ol." Colin iki elini de ellerine alarak geri geri yürümeye başladı. Onu peşinden götürüyordu. Jen istese geri çekilebilirdi ama istemiyordu. "Sana en sevdiğim yerlerden birini göstermek istiyorum."

Jen onu götürmesine izin verdi. "Tamam."

Yol, gölgelerin boyanmış gibi koyu ve karanlık olduğu ağaçların arasında kıvrılıp ufak bir gölün kenarına çıkıyordu. Mozoleler ve yatık mezar taşlarının sivrildiği gölün etrafında tepeler yükseliyordu. Colin sırt çantasını indirmek için kısa bir süre Jen'in elini bıraktı. Çantadan bir battaniye çıkarıp yere serdi ve gelip yanına oturmasını işaret etti.

Kısa bir süre gölü seyrederek sessizce oturdular. Rüzgâr çıkmıştı; Jen'in saçlarını dalgalandırarak, terleyen alnından uzaklaştırıp

yanan tenini ferahlatıyordu. Ay gölün üzerinde parlıyor, ışık saçıyordu. Jen kutsal ve ayrı bir şeyin parçasıymış gibi, dünyanın geri kalanından kayıp uzaklaştığını hissediyordu.

"Buraya gel." Colin onu yanına çekerek kollarına aldı ve vücudunu ona yasladı. Jen daha önce hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştı; bu anın büyüsünde kaybolmak istiyor, bir yandan da hayretle tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu: Colin'in montunun tenine batan halkaları, serin hava ve vücudunun sıcaklığı, dudaklarının dudaklarında kayışı. Colin elini saçlarına götürerek parmaklarını arasında gezdirdi. Gömleğinin arkasını eliyle yukarı kaldırdı ve sutyeninin kopçasını bulmak için ellerini aşağıdan yukarı doğru kaydırırken Jen onun yüzüklerinin soğukluğunu teninde hissetti.

"Hayır… yapma," diye fısıldadı, ama Colin gülmekle yetinip, kopçayı açmıştı. Bunu daha önce de yaptığı belliydi. Çıplak tenine değen elleriyle ürperdi Jen.

"Rahat ol," dedi tekrar ama Jen kendini rahat hissetmiyordu. Nedenini bilmiyor, ama tedirgin olduğunu hissediyordu ve vücudundaki her sinir hücresi zonkluyordu. Teni *kaşınıyordu*. Bir anda kendini tuhaf, kendi bedeninde rahat değilmiş gibi hissetti. Sanki dişleri bile ağzına büyük geliyordu.

"Durmak istiyorum," dedi.

Colin şaşkın şaşkın, sadece onu görebilecek kadar geri çekildi. Nabzı hızla atıyordu. Boynundan nabzının attığını görebiliyordu. "Ben senin bunu istediğini sanmıştım," dedi. "Dışarı çıkmak istemedin. Sadece pencerene gelmemi istediğini söyledin."

"Bunun için değil," dedi.

Colin ona baktı. *"Dişlerin!"* dedi. Colin'in nabzı artık normalden daha da hızlı atıyordu. Jen gözlerini ondan ayıramıyordu; nabzı adeta teninde hapsolmuş bir böcek gibi çırpınıyordu. Midesi burkuldu, tuhaf sesler çıkardı. Jen… acıkmıştı. "Bunlar gerçek mi?"

Jen şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Tatlım, bu yaptığın gerçekten çok korkunç." Colin yine gülüyordu. "Bu numaran hoşuma gitti. Boynumu mu ısırmak istiyorsun?" Colin saçını arkaya atarak, boğazının soluk tenini ortaya çıkardı. "Hadi."

Colin eğilerek ona yaklaşmış, Jen sadece teninin altındaki mavi damarları görmüş, nabzının atışını duymuş ve… *kanın kokusunu almıştı.* Kulakları çınlıyor, akan kanın dışarıdan duyulabilen sesi rüzgârın sesini çok derinlerde bırakıyordu. *Karanlığa dalan soluk tenli bedenler, rüzgârda uçuşan parlak saçlar, eski moda beyaz bir gömleğin açık önünü tırmalayan kırmızı ojeli eller, korunmasız bir boyundan akan kan, derinin altında bir yol haritası gibi geçen mavi damarlar…*

Jen'in dişleri boynuna değince Colin bir çığlık attı. Kitaplarda kimse böyle bağırmıyordu, ama Colin bağırmıştı. Çıldırmış gibi elleriyle Jen'i itmeye çalışmış, ama Jen bacaklarını ona dolayarak fırsat vermemişti. Colin yukarı doğru dikilip çığlığı bir hırıltıya dönüşerek yere düşerken Jen ona bir kene gibi yapışmıştı.

Sonra sadece kan vardı. Sıcak ve tuzlu kan ağzının içinde köpürmüştü ve Jen gözlerinin normale döndüğünü hissederken ellerini Colin'in omuzlarına geçiriyor, yavru bir kedinin süt içerken yaptığı gibi omuzlarını yoğuruyordu. Colin hâlâ mücadele ediyor, güçsüz tekmeler savuruyordu, ama uzun sürmedi. Jen farkında değildi ama aslında dişleriyle Colin'in şah damarını parçalamıştı. Colin saniyeler içinde aşırı kan kaybından, Jen'in altında gözleri açık ve boş boş yukarı bakar halde en sonunda hareketsiz kalmıştı. Jen daha bunun da farkına varamamıştı. Hâlâ kanını emiyordu.

Kısa süre sonra emilecek kan kalmamıştı. Jen artık Colin'in teninde kuru emme sesleri çıkarmaya başlamıştı. Dehşete kapılarak geri çekildi.

Ona baktı. Colin, ensesi tuhaf bir açıyla iki büklüm yatıyordu. Jen koluna dokunmak için uzanmış, sonra elini hemen geri çekmişti. Teni kâğıt gibi olmuş, gevşemişti; vücudu bir kabuk kadar hafif görünüyordu. Teni soluk bir macun rengini almıştı

"Colin," diye fısıldadı. *"Colin?"*

Colin'in gözlerinin beyazlarına kan oturmuştu. Jen onun boynunu parçalamıştı, yırtıcı bir hayvan gibi. Temiz yara izlerinden ziyade, lime lime edilmiş bir deliği andırıyordu. Colin'in üstü başı kan içinde kalmıştı. Tabii Jen'in de; saçları yapış yapış olmuş kırmızı püsküller gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu.

En kötü tarafı da hâlâ aç olmasıydı.

Jen kendine sarılıp acıyla inledi, sonra tekrar tekrar aynı şeyi yaptı. Çığlıkları mezarlığın sessizliğinde boş bir evde çalan bir yangın alarmı gibi yankılanıyordu. Arkasından biri çıkıp kollarını arkadan ona doladığında hâlâ bağırıyordu. Yumuşak ve sakinleştirici bir sesin kulağına fısıldadığını duydu.

"Jen, Jen," dedi Gabby. "Sorun değil. Her şey yoluna girecek. Hadi eve gidelim."

* * *

Jen'in annesiyle babası onları mutfakta bekliyordu. Bütün ışıklar açıktı: Odanın içi mermerden bir mezarın içi gibi parlak ve bembeyaz görünüyordu. Babası tezgâha yaslanmış, annesi masada oturuyor, soğumuş bir fincan kahveyi ellerinin arasında döndürüp duruyordu. Gabby'nin ona inanıp peşine takılan bir çocuk gibi elinden tuttuğu Jen içeri girince annesi başını kaldırdı.

Kızının üzerindeki kanı görünce bembeyaz oldu. *"Jen,"* dedi fısıltıyla.

"Ben iyiyim," dedi Jen otomatikman, ama annesi artık ona değil kuzenine bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Gabby'ye. "Onu öldürdü mü?"

"Öldürdüğü kesin," dedi Gabby. "Colin." Bir sandalyeyi işaret etti. "Otur Jen."

Jen sandalyeye oturdu. Sanki rüya olduğunu bildiği bir rüyada geziniyormuş gibi büyük bir hayal duygusuna kapılmıştı.

Evindeydi, ama burası gerçekten onun evi değildi. Onun mutfağıydı, ama aslında değildi. Bunlar onun ailesiydi, ama değillerdi. Ona, Gabby'ye söyledikleri şeylerin hiçbir anlamı yoktu.

"Ceset nerede?" Bunu soran hâlâ tezgâha yaslanmakta olan babasıydı. Yüzü donuk, neredeyse ifadesizdi. Jen ilk kez o anda babasının ayağının dibinde bir çanta olduğunu fark etti.

"Mezarlıkta. Gölün yukarısında," dedi Gabby.

"Ben icabına bakarım." Jen'in babası çantayı alıp, içinde ne olduğuna dair Jen'e imalı bir bakış attı; bir kürek, bir bıçak ve biraz da çakmak gazı. Aletler. Babası annesinin omzunu sıvazlarken Jen ona baktı ve sonra kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak yan kapıdan çıkıp gitti.

"Anlamıyorum," dedi Jen sakince, aslında bir cevap da beklemiyordu.

"Elbette anlamazsın," dedi Gabby ses tonunda tuhaf bir çıkışla. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Anlaman mümkün değil."

"Gabrielle. *Lütfen*." Annesi ayağa kalktı. Sırtı dümdüzdü ve yüzünde bitkin bir kınama ifadesiyle Gabby'ye baktı. "Şimdi sırası değil."

Jennifer şaşkın bakışlarla annesinin raftan beyaz bir havlu alıp lavaboda ıslatışını seyretti. Kızına doğru yürüdü ve elindeki, yüzündeki kanı, hatta ağzının kenarında kurumuş olanı bile nazikçe temizleyerek çıkardı, beyaz havlu pespembe olmuştu. Jen sessizce oturup, sanki bir çocukmuş ve yüzüne gözüne bulaşan yapışkan şey aslında makarna sosu ya da erimiş kırmızı buzlu şekermiş gibi annesinin onu temizlemesine izin verdi.

"Benim özel olduğumu söylemişti," dedi Jen sonunda kanlı havluya bakarak. "Farklı."

"Ondan çok hoşlanmıştın herhalde," dedi annesi. "Bir vampir onları arzuladığında insanlar bunu kendilerine has bir şekilde hissedebiliyorlar. Bu his onların arzu duymalarına neden oluyor." Sesi gerçekçi çıkıyordu. "Bu durum av bulmayı kolaylaştırıyor."

"Sen *biliyordun*," diye fısıldadı Jen. "Benim ne olduğumu biliyordun."

Annesi sakince yüzünü okşadı. "Bilmiyordum. Bu lanetin Gabby'yi gibi seni de etkisi altına almadığını umuyordum. Bazen bir iki kuşak atladığı oluyor. Bir tarafım bunun ailemizde artık tamamen bitmiş olmasını umuyordu. Annemin yaşadıklarını görünce…" İç çekti. "Gölgelerin arasında avlanmak, hep yakalanma korkusuyla hareket etmek. Eskiden onun yaptıklarını baban temizlerdi. Bu yüzden buraya taşındık. Uzaklaşmak için."

"Oğlanlarla çıkmama bu yüzden izin vermiyordunuz," dedi Jen. "Benim için değil, *onlar* için korktuğunuzdan."

"Lanetin sana bulaşmış olması halinde, senin bir… olduğun şey olman durumunda bunun ergenlik çağında kendini göstermeye başlayacağını biliyorduk. Oğlanlara ilgi duymaya başladığında ortaya çıkacaktı. Kanla beslenme arzusu, tüm bunlar yetişkin duygularıyla ilişkilidir. *Romantik* hislerle."

Jen annesinin hâlâ cinsel duygular diyemediğini fark etmişti. *Öyle de olsa ben birini öldürdüm. Ben onun kanıyla kaplı bir halde burada otururken bile annem benim bir çocuk olduğumu düşünüyor.*

"Şu anda kendini kontrol edemezsin," dedi annesi. "Bu yüzden bir süreliğine büyük annenle yaşaman gerekecek. Birinin sana ne olduğunu öğretmesi gerekiyor."

Jen, üzgün üzgün ona bakan Gabby'ye döndü. Çok hüzünlü, mutsuz ve kötü görünüyordu. Jen neredeyse onun için üzülmüştü.

"Ben böyle bir şey yapmayacağım," dedi sonra tekrar annesine dönerek. "Buradan ayrılmıyorum."

Annesi şaşırmıştı. "Biz senin için en iyisini…"

"Hayır, istemiyorsunuz," dedi Jen. "Bütün bunları bana daha önceden anlatmalıydınız. Beni koruduğunuzu söylüyorsunuz, ama bana tuzak kurdunuz. Colin'i sizin yüzünüzden öldürdüm."

"Ama eğer burada kalırsan, başka birilerini daha öldürebilirsin."

"Bunu daha önce düşünecektiniz," dedi Jen. Ayağa kalkıp annesinin onu durdurmak isteyen elini itince Gabby şaşkın şaşkın güldü. "Buna lanet diyorsun," diye ekledi Jen.

"Çünkü lanet," dedi annesi. "Bir aile laneti. Sadece ailemizdeki kadınlarda var."

"Belki ben bir lanet olduğunu düşünmüyorumdur," dedi Jen.

Annesinin yüzündeki ifade değişti. Jen, Gabby'nin büyük anneleriyle ilgili söyleyip durduğu şeyi anımsadı: Herkes ondan korkar. Kızları bile.

Annesi ayağa kalkıp, yüzüne baktı. "Senin moralin bozuk," dedi. "Gidip yatsan iyi olur. Bunu sabah konuşuruz."

"Tabii," dedi Jen. "Sabah konuşuruz."

Arkasını dönüp mutfaktan çıkarak üst kattaki odasına yöneldi. Sahanlıkta duran aynada kendini gördü. Üstündekiler kurumuş kandan kaskatı olmuşlardı. Yüzü parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Çok farklı görünüyordu. Kan lekelerinin altında teni parlıyor gibiydi. Neredeyse güzeldi.

Olabildiğince kocaman gülümseyerek, Colin'in komik ve sahte olduklarını düşündüğü iğne gibi duran dişlerinin keskin uçlarını çıkardı. Colin'i ısırdığında teninin bir elmanın kabuğu gibi dişlerinin altında nasıl çatırdadığını düşündü.

Annesi haklıydı. Başka oğlanlar da olacaktı.

Shelter Adası

MELISSA DE LA CRUZ

Her şeyi başlatan ışık olmuştu. Hannah soğuk bir şubat günü saat üçte uyanmış ve duvardaki eski bakır apliklerden birinin açılıp, zar zor fark edilebilir loş bir ışık halesi yaydığını fark etmişti. Işık önce titremiş sonra kapanmış, sonra bir anda tekrar yanmıştı. Hannah bunun önce bozuk bir kablodan ya da kendi dikkatsizliğinden kaynaklandığını düşünmüştü: Yatmadan önce ışıkları kapatmış mıydı? Ama bir sonraki gece ve iki gün sonra da aynı şey tekrarlanınca dikkat etmeye başlamıştı.

Dördüncü kez aynı şey olduğunda bu sefer uyanıktı. Gözlüklerini bulmak için komodine uzandı, taktıktan sonra parlayan lambaya bakıp kaşlarını çattı. Yatağa yatmadan önce ışığı kapattığından emindi. Yavaş yavaş sönerek odayı bir kez daha karanlığa boğan ışığı seyretti. Sonra tekrar uykuya daldı.

Hannah'nın yerinde başka biri olsa muhtemelen korkar, biraz da dehşete kapılırdı ama bu Hannah'nın Shelter Adası'nda geçirdiği üçüncü kıştı ve buranın "ev seslerine" çoktan alışmış, tuhaflıklarına uyum sağlamıştı. Yazları arkadaki tel kapı hiç kapalı kalmaz, rüzgâr yüzünden ya da biri eve girip çıktığında –ki bunlar genellikle annesinin erkek arkadaşı, komşulardan biri, Hannah'nın

adada evi olan ve yazları orada geçiren arkadaşları olurdu– çarpıp dururdu. Shelter Adası'nda kimse kapısını kilitlemezdi. Adada hiç suç işlenmediği söylenebilirdi; eğer bisiklet hırsızlığı suç kabul edilmezse. Bisikletiniz ortadan kaybolduysa da birilerinin markete gitmek için ödünç almış olması ve bir sonraki gün tekrar kapınızda bulma ihtimaliniz çok yüksekti. En son kayıtlara geçen cinayet tarihi 1700'lü yıllardan kalmaydı.

Hannah on beş yaşındaydı ve annesi sadece yılın en yoğun olduğu, yani adanın annesinin tabiriyle tatile gelen şehirlilerin *istilasına uğradığı* döneminde açık olan taze ürünlerin satıldığı, tamamen organik bir kafe, restoran ve bar olan The Good Shop adlı yerde barmeydlik yapıyordu. Yine annesinin tabiriyle *yazlıkçılar* ve harcadıkları paralar onlar gibi sadece yazın çalışanların adada hayatlarını sürdürmelerini mümkün kılıyordu. Sezon kapandıktan sonra kışın adada o kadar az insan kalıyordu ki, burası neredeyse bir hayalet kasabasına dönüşüyordu.

Ama Hannah kışları seviyor, feribotun buzlu nehirden geçişini izlemekten hoşlanıyor, sessiz karın her şeyi peri masalından çıkmış bir örtü gibi kaplayışını seyretmekten keyif alıyordu. Kilometreler boyunca etrafındaki tek sesin ıslak kumları ezen çizmelerinin çıkardığı sulu ses olduğu rüzgârlı sahilde tek başına yürürdü. İnsanlar her kış geldiğinde adadan ayrılacaklarını söylerlerdi. Geceleri şiddetlenen sert kar fırtınalarından, çıldırmış bir ölüm perisi gibi pencerelerde uğuldayan rüzgârdan artık bıkıp usanmışlardı. Yalnızlıktan, soyutlanmış olmaktan şikâyet ederlerdi. Kimileri sessizliğin sesinden hoşlanmazdı, ama Hannah bundan zevk alırdı. Ancak o zaman düşündüğünü duyabiliyordu.

Hannah ve annesi de buraya yazlıkçı olarak gelmişlerdi. Bir zamanlar anne ve babası hâlâ birlikteyken, Sunset Sahil Oteli'ne demir atmış yatların yakınındaki sahilde yer alan büyük, koloni dönemine ait malikânelerden birinde ailecek tatil yaparlardı. Ama boşandıktan sonra işler değişmişti. Hannah hayatlarının bu ayrılık yüzünden değiştiğini, kendisinin ve annesinin artık

bir şekilde daha önemsiz insanlar konumuna düştüklerinin farkındaydı. Babası simsarı ile birlikte kaçtığından beri acınacak insanlar kategorisine girmişlerdi.

Başkalarının ne düşündüğü aslında Hannah'nın umurunda değildi. Rahat, etrafını saran bir verandası ve köşelere yerleştirilmiş altı odası olan yıkık dökük, Cape Cod tarzında inşa edilmiş evlerini seviyordu. Odalardan biri tavan arasında, üçü giriş katta ve ikisi de bodrumdaydı. Ahşap lambrilerle kaplı oturma odasında, adanın ve etrafını saran denizlerin, antika gravürleri vardı. Ev, burayı hiç kullanmayan bir aileye aitti ve bekçi, evi bekâr bir anneye kiralamaktan rahatsız olmamış gibiydi.

İlk taşındıklarında büyük evin içinde sanki bir langırt makinesinde kaybolmuş iki metal top gibi dolanıp durmuşlardı. Ama zamanla ortama uyum sağlamayı başarmışlar ve ev onlara çok sıcak ve hoş bir yer gibi gelmeye başlamıştı. Hannah evdeyken kendini hiç yalnız hissetmez ya da korkmazdı. Hep güvende olduğunu hissederdi.

* * *

Yine de, bir sonraki gece sabah üçte ışıklar tekrar göz kırpmaya başlayıp kapı gürültüyle açıldığında Hannah irkilmiş ve hemen yerinden kalkarak etrafına bakınmıştı. Bu rüzgâr da nereden çıkmıştı? Pencerelerin hepsi fırtınaya karşı sağlamlaştırılmıştı ve Hannah cereyan olduğunu hissetmemişti. Şaşkınlıkla, kapı aralığında bir gölge olduğunu fark etti.

"Kim var orada?" Sert ve düzgün bir ses tonuyla seslendi. Bu aslında, yazları zamlı ürünler satan manavda bir kasiyer olarak çalıştığı dönemde şehirliler rokanın fiyatıyla ilgili şikâyet ettiklerinde kullandığı türde bir ses tonuydu.

Hannah korkmuyordu. Sadece merak ediyordu. Işıkların bu şekilde yanıp sönmesine ve kapının gümbürtüyle açılmasına ne neden olmuş olabilirdi?

"Hiç kimse," diye cevap verdi birisi.

Hannah arkasını döndü.

Köşedeki sandalyede bir oğlan oturuyordu.

Hannah neredeyse çığlık atacaktı. Böyle bir manzaraya hazırlıklı değildi. Bir kedi. Yolunu şaşırmış bir sincapla karşılaşmaya hazır olabilirdi. Ama bir oğlanla… Hannah oğlanların yanında hep çok utangaç olmuştu. On altı yaşına girecek olmasına rağmen hızla daha kimseyle öpüşmemiş olan bir kız olma yolunda ilerliyordu. Bazı kızların bu konuyu bu kadar büyük bir olay haline getirmeleri gerçekten çok kötüydü, ama asıl kötü olan Hannah'nın da onlarla aynı fikirde olmasıydı.

"Kimsin sen? Burada ne işin var?" dedi Hannah hissettiğinden daha cesurmuş gibi davranmaya çalışarak.

"Burası benim evim," dedi oğlan sakince. Hannah oğlanın kendisiyle aynı yaşta, belki biraz büyük olduğundan emindi. Gözlerine düşen koyu renkte, dağınık saçları vardı ve yırtık kotla kirli bir tişört giyiyordu. Çok yakışıklıydı, ama çok düşünceli ve dertli görünüyordu. Boynunda çirkin bir kesik vardı.

Hannah üzerinde suşi baskıları olan pazen pijamasını saklamak için battaniyesini çenesine kadar çekti. Bu oğlan komşulardan biri, belki de yanda oturan O'Malley'lerin çocuklarından biri olmalıydı. Hannah fark etmeden odasına nasıl girmişti acaba? Ondan ne istiyordu? Çığlık atmalı mıydı? Annesine haber vermeli miydi? Yardım çağırmalı mıydı? Oğlanın boynundaki şu yara; feci görünüyordu. Oğlanın başına korkunç bir şey gelmişti. Hannah tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Sen kimsin?" diye sordu oğlan aniden kontrolü ele geçirerek.

"Ben Hannah," dedi kısık bir sesle. Neden ona gerçek adını söylemişti ki sanki? Bir önemi var mıydı?

"Burada mı oturuyorsun?"

"Evet."

"Çok tuhaf," dedi oğlan dalgın dalgın. "İyi," dedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Hannah." Sonra ayağa kalkıp odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Kısa süre sonra ışık göz kırparak kapandı.

* * *

Hannah yüreği ağzına gelmiş bir halde uzun bir süre yatağında oturdu. Ertesi sabah annesine odasındaki oğlandan bahsetmedi. Kendini bunun bir rüya olduğuna ikna etmişti. Öyleydi. Bu oğlanı kendisi uydurmuştu. Özellikle de Johnny Depp'in genç haline benzediği kısmı uydurduğundan emindi. Bir erkek arkadaşı olmasını o kadar çok istiyordu ki, sonunda böyle birini hayal etmişti. Oğlanın onunla çıkacağı yoktu. Ama eğer bir erkek arkadaşı olacaksa onun gibi olmasını isterdi. Gerçi o tip erkekler Hannah gibi kızlara bakmazdı. Hannah nasıl göründüğünün farkındaydı. Ufak tefek. Ortalama. Sessiz. En güzel özelliği koyu renk kirpikleriyle süslenmiş deniz yeşili gözleriydi. Ama onları da çoğunlukla gözlüklerinin arkasına saklıyordu.

Annesi onu hep çok fazla çalışan bir hayal gücüne sahip olmakla suçlardı ve belki de olanların nedeni buydu. Sonunda adaya özgü meşhur kış çılgınlığı onun da kanına işlemişti. Her şey kafasında bitiyordu.

Ama oğlan sonraki gece de gelmiş, sanki oraya aitmiş gibi Hannah'nın odasında dolanmıştı. Hannah ağzı açık, bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş bir halde oğlana bakakalmış ve oğlan tekrar gözden kaybolmadan önce ona kibar bir şekilde selam vermişti. Hannah bir sonraki gece uyumadı. Uyumak yerine bekledi.

Sabahın üçü.

Işıklar bir anda yandı. Hannah hayal mi görüyordu, yoksa ışık gerçekten de giderek daha da parlak bir hal mi alıyordu? Kapı gürültüyle çarptı. Hannah bu sefer uyanıktı ve böyle bir şeyi bekliyordu. Oğlanın bir anda gardırobun önünde ortaya çıktığını,

yoktan vücut bulduğunu görmüştü. Kan kulaklarına hücum ederken gözlerini kırpıyor, içinde biriken panik duygusuyla mücadele etmeye çalışıyordu. Bu oğlan her neyse… *insan* değildi.

"Yine sen," dedi Hannah cesur davranmaya çalışarak.

Oğlan arkasını döndü. Üzerinde yine önceki iki gece giydiği kıyafetler vardı. Üzgün, düşünceli bir tebessümle ona baktı. "Evet."

"Kimsin sen? Nesin?" dedi Hannah.

"Ben mi?" Oğlan bir süre şaşkın bir halde kaldı ve sonra boynunu sağa sola çevirdi. Bu sefer hemen çenesinin altında kalan yara daha net görülebiliyordu. İki delik vardı. Kabuk bağlamıştı ve… mosmordu. Oğlanın yarası Hannah'nın tahmin ettiği gibi kahverengimsi-kırmızı bir renkte değildi, çok koyu çivit mavisine dönüşmüştü. "Sanırım ben vampir dediğiniz bir şeyim."

"Vampir mi?" Hannah irkildi. Eğer oğlan bir hayalet olsaydı, her şey daha farklı olurdu. Hannah'nın halası ona hayaletlerden bahsetmişti; halası tıpkı bir ruh-rehberliği sürecinden geçtiği gibi bir *Wicca*[1] sürecinden de geçmişti. Hannah hayaletlerden korkmazdı. Hayaletler, öcü kategorisine girmedikleri sürece insanlara zarar veremezlerdi. Hayaletler buhar, spektral yansımalar, hatta belki de sadece bir ışık oyunuydu.

Ama vampirler… Shelter Adası'nda uzun zaman önce adayı dehşete boğmuş bir vampir ailesiyle ilgili kulaktan kulağa dolanan bir efsane vardı. Kan emen canavarlar, soluk tenli yaşayan ölüler; buz gibi ve yapış yapış tenleri olan, yarasalara ya da farelere hatta daha da beter hayvanlara dönüşebilen gecenin yaratıkları. Hannah ürperdi ve odayı gözden geçirirken yataktan ne kadar hızlı fırlayıp kapıdan dışarı çıkabileceğini düşündü. Tabii eğer kaçacak kadar vakti varsa. Acaba bir vampirden daha hızlı koşmak mümkün müydü?

1 Wicca: Wicca öğretisi; kökleri panteist pagan inanışlarına dayanan doğa tabanlı bir inanç sistemidir (ç.n.).

Oğlan "Endişelenme. Ben o tip bir vampir değilim," dedi sanki Hannah'nın aklından geçenleri okumuş ve onu sakinleştirmek ister gibi.

"Nasıl bir vampirden bahsediyoruz?"

"Ah, bilirsin işte, hiçbir uyarıda bulunmadan insanları hatur hutur yiyen türden. Tüm şu Drakula saçmalıklarını taşıyan türden. Başından boynuzlar çıkan," diyerek omuzlarını silkti. "Bir kere biz çirkin falan değiliz."

Hannah'nın içinden gülmek gelmiş, ama bunun kaba bir davranış olacağını düşünmüştü. Korkusu yavaş yavaş azalıyordu.

"Neden buradasın?"

"Biz burada oturuyoruz," dedi oğlan rahatça.

"Burada yıllardır kimse oturmuyor," dedi Hannah. "John Carter, yani bekçi, çok uzun zamandır boş olduğunu söyledi."

"Ya," dedi oğlan omuz silkerek. Hemen yatağın karşı köşesindeki yere oturdu.

Hannah dikkatli bir şekilde ona bakarken, bir yandan da bu kadar yaklaşmasına izin verip vermemesi gerektiğini düşünüyordu. Eğer oğlan bir vampirse bile, hiç de soğuk ve yapış yapış görünmüyordu. Yorgun gibiydi. Bitkindi. Gözlerinin etrafında mor halkalar vardı. Soğukkanlı bir katile hiç benzemiyordu. Ama nereden bilebilirdi ki? Ona güvenebilir miydi? Oğlan ne de olsa onu daha önce iki kere daha ziyarete gelmişti. Hannah'nın ölmesini istemiş olsaydı onu istediği anda öldürebilirdi. Onda bir şey vardı; neredeyse korkulmayacak kadar tatlıydı.

"Neden sürekli böyle yapıyorsun?" diye sordu Hannah sesi yerine geldiğinde.

"Şey, ışıklardan mı bahsediyorsun?"

Hannah başını salladı.

"Bilmem. Uzun zamandır hiçbir şey yapamadım. Senin dolabında uyuyordum ama sen beni görmüyordun. Sonra ışıkları açıp kapatabildiğimi fark ettim. Ama daha çok sen beni fark ettiğinde kendim gibi hissetmeye başladım."

"Neden buradasın?"

Oğlan gözlerini kapattı. "Birinden saklanıyorum."

"Kimden?"

Oğlan gözlerini sıkı sıkı yumduğunda, yüzü bu hareketle acı dolu bir ifadeye bürünmüştü. "Kötü birinden. Benim ölmemi, hayır ölmekten de beter olmamı isteyen birinden." Oğlan ürperdi.

"Ama eğer vampirsen zaten ölü sayılmaz mısın?" diye sordu Hannah rahat bir ses tonuyla. Rahatladığını hissediyordu. Gerçekten korkmuş olan kişinin oğlanın ta kendisi olduğu bu kadar ortadayken Hannah'nın ondan korkması için bir neden var mıydı?

"Hayır, tam olarak değil. Daha çok uzun zamandır yaşamış sayılırım denilebilir. Uzun zamandır," diye mırıldandı oğlan. "Burası bizim evimiz. Aşağıdaki şömineyi hatırlıyorum. Levhayı ben asmıştım." Herhalde şöminenin yanındaki şu tozlu, eski levhadan bahsediyor, diye düşündü Hannah, ama o levha o kadar eski ve pisti ki, daha önce hiç farkına varmamıştı.

"Peşindeki kim?" diye sordu Hannah.

"Bu karışı…" ama daha o cümlesini bitirmeden pencereden bir çıtırtı geldi. Sanki biri ya da bir şey olanca gücüyle kendini cama fırlatıyormuş gibi küt, küt, küt diye bir sesti.

Oğlan bir anda irkildi ve bir anlığına ortadan kayboldu. Hızlı hızlı ve zar zor nefes alarak kapının orada tekrar belirdi.

"O da neydi?" diye sordu Hannah titrek bir sesle.

"Burada! Beni buldu." Oğlan bunu sert, sanki kaçmak üzereymiş gibi heyecanlı ve gergin bir ses tonuyla söylemişti. Buna rağmen gözlerini titreyen cama dikmiş, olduğu yerde duruyordu.

"Kim?"

"Kötü… şey…"

Hannah ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Dışarısı karanlık ve sessizdi. İskelete benzeyen çıplak ağaçlar karla kaplı toprağın üzerinde donmuş suya karşı hareketsizce duruyorlardı. Ay ışığı manzarayı soğuk, mavi bir parıltıya dönüştürüyordu.

"Ben hiçbir şey görmüyorum… Ah!" Hannah sanki bir yerine bıçak saplanmış gibi geri adım attı. Bir şey görmüştü. Bir varlık. Kırmızı gözleri ve gümüş rengi göz bebekleri olan bir şey. Karanlıkta gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Pencerenin dışında süzülüyordu. Karanlık bir kütle. Hannah onun öfkesini, şiddetli arzusunu hissedebiliyordu. İçeri girmek, yiyip bitirmek, beslenmek istiyordu.

Hannah… Hannah…

Adını biliyordu.

Beni içeri al… beni içeri al…

Kelimelerin hipnotize edici bir etkisi vardı. Hannah tekrar pencereye yürüyüp kilidi açmaya başladı.

"DUR!"

Hannah arkasını döndü. Oğlan yüzünde gergin, dehşet dolu bir ifadeyle kapının ağzında duruyordu.

"Yapma," dedi. "Senden yapmanı istediği de bu zaten. Onu içeri davet etmeni istiyor. Pencereyi açmadığın sürece içeri giremez. Ben de güvende olurum."

"O *ne* peki?" diye soran Hannah'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Elini pencereden çekti ama gözleri hâlâ dışarıdaki manzaradaydı. Artık dışarıda hiçbir şey yoktu, ama varlığını hâlâ hissediyordu. Yakınlardaydı.

"O da vampir. Tıpkı benim gibi, ama daha farklı. O… deli," dedi. "Kendi türüyle besleniyor."

"Vampir avlayan bir vampir mi yani?"

Oğlan başını salladı. "Kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum…"

"Bunu… sana o mu yaptı?" dedi Hannah parmaklarını oğlanın boynunda gezdirerek. Dokununca çok sert olduklarını hissetti. Hannah onun için üzülmüştü.

"Evet."

"Ama sen iyisin, değil mi?"

"Galiba iyiyim." Başını eğdi. "Umarım öyleyimdir."

"Sen nasıl içeri girebildin?" diye sordu. "Seni kimse davet etmedi."

"Haklısın. Ama benim davete ihtiyacım olmadı. Ben geldiğimde kapı zaten açıktı. Gerçi birçok evin kapısı açıktı, ama ben bu ev hariç hiçbirine giremedim. Bu da evimi bulduğuma inanmama neden oldu. Ailemin evini yani."

Hannah başını salladı. Bu mantıklıydı. Elbette kendi evinde davete ihtiyacı yoktu.

Çıtırtı sesi kesilmişti. Oğlan iç çekti. "Şimdilik gitti. Ama geri gelecek."

Oğlan o kadar rahatlamış görünüyordu ki, Hannah onun için çok üzülmüştü.

"Benim ne yapmamı istersin?" diye sordu. Hannah artık korkmuyordu. Annesi onun bu tip acil durumlarda hep kafasının iyi çalıştığını söyler dururdu. Acıya dayanıklı, güvenilir bir kızdı. Raylarda kurtarılmayı beklerken çığlık atacak bir kızdan çok bir canavarın kalbine kazık çakacak tarzda bir kızdı. "Nasıl yardım edebilirim?"

Oğlan kaşını kaldırıp ona saygıyla baktı. "Kaçmam gerekiyor. Sonsuza dek burada kalamam. Gitmem gerekiyor. Diğerlerini de uyarmam gerekiyor. Bana ne olduğunu anlatmalıyım. Tehlikenin büyüdüğünü haber vermeliyim." Kendini duvara bıraktı. "Senden yapmanı isteyeceğim şey biraz canını yakabilir ve isteyerek verilmediği sürece ben de pek sorma taraftarı değilimdir."

"Kan istiyorsun değil mi? Kana ihtiyacın var. Zayıfsın," dedi Hannah. "Kanıma ihtiyacın var."

"Evet." Odadaki gölgeler yüzünde keskin açılar oluşturuyordu ve Hannah yanaklarındaki derin çukurları görebiliyordu. Soluk tenini. Belki de vampir hikâyelerinin bir kısmı doğruydu.

"Ama ben şeye dönüşmeyecek mi..."

"Hayır." Oğlan başını salladı. "İşler bu şekilde yürümüyor. Kimse bir vampir yaratamaz. Biz böyle doğduk. Lanetlenmiş bir şekilde. Sana bir şey olmayacak; yorgun ve biraz da bitkin hissedeceksin, ama iyi olacaksın."

Hannah yutkundu. “Tek yol bu mu?” Bu pek hoşuna gitmemişti. Oğlanın onu ısırması gerekecekti. Kanını emecekti. Bunu düşünmek bile midesinin bulanmasına neden olmuştu, ama tuhaf şekilde de heyecanlanmıştı da.

Oğlan yavaş yavaş başını salladı. “İstemezsen anlarım. Çoğu insanın yapmaktan hoşlandığı bir şey değildir zaten.”

“Bu konuyu düşünebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette,” dedi.

Sonra oğlan gözden kayboldu.

* * *

Bir sonraki gece oğlan ona peşindeki şeyin ne olduğuyla ilgili daha çok şey anlattı. Daha önce bir kere onu neredeyse yakalamıştı, ama o kaçmayı başarmıştı. Ama şimdi işini bitirmek için geri dönmüştü. Onun izini sürmüştü. Hannah oğlanın hikâyesini dinledi. O konuştukça, kendini ona biraz daha yakın hissediyordu. Vaktinin azaldığını söylemişti. Her gün daha da zayıf düşüyordu ve bir gün o şeyin çağrısına direnemeyecekti. Korkunç sonuyla yüz yüze gelmek için dışarı çıkacak, yaratığın iradesi karşısında güçsüz kalacaktı.

Bir şey sert bir şekilde cama çarparak, oğlanın konuşmasının büyüsünü bozdu. İkisi de irkildi. Cam titremişti, ama yerinden oynayıp kırılmamıştı. Hannah o şeyin geri döndüğünü hissedebiliyordu. Dışarıdaydı. Yakındaydı. Beslenmek istiyordu.

Hannah oğlana dönerek eline uzandı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Özür dilerim, ben… ben yapamam.”

“Sorun değil,” dedi oğlan kederli bir şekilde. “Yapmanı beklemiyordum zaten. Bu çok büyük bir iyilik.”

Işık titreyerek kapandı ve oğlan gitti.

* * *

Hannah ertesi günün tamamını onu, söylediklerini, gece peşindeki o yaratıktan kaçmak için nasıl çırpındığını düşünerek geçirdi. Ne kadar yalnızdı. Ne kadar korkmuştu. Babası onları terk edeceğini söylediğinde ve annesinin yardım isteyeceği kimsesi kalmadığında Hannah nasıl hissetmişse, o da öyle hissediyordu sanki. O gece yatmadan önce en şirin geceliğini giydi; bu halasının Paris'ten gelirken getirdiği siyah gecelikti –siyah, ipek ve dantelli. Halası babasının kardeşi olduğundan yine annesinin tabiriyle "kötü bir örnekti". Hannah bir karar vermişti.

Oğlan sabah üçte ortaya çıktığında, Hannah ona fikrini değiştirdiğini söyledi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet. Ama hemen, yani ben korkmadan önce yap," dedi.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum." Hannah yutkundu. "Ama yardım etmek istiyorum."

"Canını yakmayacağım," dedi.

Hannah sanki kendini korumak istiyormuş gibi elini boynuna götürdü. "Söz mü?" Bu tuhaf oğlana nasıl güvenebilirdi? Onu kurtarmak için nasıl kendi hayatını tehlikeye atabilirdi ki? Ama bu oğlanda, uykulu siyah gözlerinde, tekin olmayan yüz ifadesinde Hannah'yı çeken bir şey vardı. Hannah sokak köpeklerini eve alan, kanadı kırık kuşları tedavi eden, yardımsever bir kızdı. Hem dışarıda karanlıkta bir şey vardı. Ondan kurtulması için oğlana yardım etmesi gerekiyordu.

"Yap hadi." Kararını vermişti.

"Emin misin?"

Hannah sanki bir doktor muayenesindeymiş ve çok zor, ama yapılması şart olan bir ameliyata izin vermesi istenmiş gibi hızlı bir şekilde başını salladı. Gözlüklerini çıkardı, geceliğinin sağdaki askısını indirdi ve boynunu uzattı. Gözlerini kapatıp kendini olabilecek en kötü şeye hazırladı.

Oğlan ona doğru yürüdü. Çok uzun boyluydu; ellerini onun çıplak tenine koyduğunda Hannah ellerinin şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu hissetti. Oğlan onu biraz daha kendine çekip eğildi.

"Bekle," dedi. "Gözlerini aç. Bana bak."

Hannah ona baktı. Ne yaptığını merak ederek oğlanın gözlerine baktı.

"Çok güzeller, yani gözlerin demek istiyorum. Sen çok güzelsin," dedi. "Bilmen gerekir diye düşündüm."

Hannah iç çekip oğlan eliyle yanağını okşarken gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı oğlan.

Hannah oğlanın sıcak nefesini yanağında hissedebiliyordu, sonra dudakları kısa bir süreliğine onun dudaklarına değdi. Oğlan onu öptü, dudaklarını sert bir şekilde Hannah'nın dudaklarına yapıştırdı. Hannah da gözlerini kapatıp onu öptü. Oğlanın dudakları sıcak ve ıslaktı.

Bu Hannah'nın ilk öpücüğüydü, üstelik bir de bir vampirle öpüşmüştü.

Hannah onun dudaklarının, ağzının kenarını ve sonra da çenesinin altını, boynunu öptüğünü hissetti. O an gelmişti. Hannah kendini acıya hazırladı.

Ama oğlan haklıydı, canı çok az yanmıştı. Sadece iki küçük iğne batması hissetmiş, sonra derin bir uyku hissine kapılmıştı. Oğlanın, kanını emerek yuttuğunu duyabiliyor, başının dönmeye başladığını, sersemlediğini hissedebiliyordu. Aynı kan vermek gibiydi. Tek fark işlem bittikten sonra bir çörek hediye edilmeyecek olmasıydı.

Hannah birdenbire onun kollarına düştü ve oğlan onu yakaladı. Oğlanın ona yatağa kadar eşlik ettiğini ve yatağa yatırdıktan sonra örtüyle üstünü örttüğünü hissedebiliyordu.

"Seni bir daha görecek miyim?" diye sordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Çok yorgundu. Ama şimdi oğlanı çok net görebiliyordu. Yüzü kızarmıştı sanki. Çok daha canlı görünüyordu.

"Belki," diye fısıldadı. "Ama görmemen senin için daha güvenli olur."

Hannah sersemlemiş bir halde başını sallayarak, yastıkların arasına gömüldü.

* * *

Sabah olduğunda Hannah çok bitkin ve halsiz hissediyordu; annesine grip olmak üzere olduğunu ve okula gitmek istemediğini söylemişti. Aynaya bakınca boynunda hiçbir şey olmadığını fark etti; ne bir yara ne de bir iz vardı. Dün gece hiçbir şey olmamış mıydı? Gerçekten de deliriyor muydu acaba? Parmak uçlarıyla tenini yokladı ve sonunda aradığını buldu; deride bir sertlik, sadece iki minik çıkıntı. Neredeyse görülmeyecek kadar küçüklerdi, ama oradaydılar.

Hannah yardım etmeyi kabul etmeden önce oğlandan adını söylemesini istemişti.

Dylan demişti. Benim adım Dylan Ward.

* * *

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Hannah şöminenin yanındaki levhanın tozunu aldı ve onu yakından inceledi. Üzerinde bir aile arması vardı ve altında da "Ward Ailesi" yazıyordu. Ward'lar evlatlık çocuklardı. Burası kaybolmuşlar için hazırlanmış bir evdi. Shelter Adası'ndaki güvenli bir ev.

Hannah gecenin karanlığında, pencereleri tıngırdatan canavarı düşündü ve Dylan'ın her nereye gidiyorsa oraya varmış olmasını diledi.

Yaşayan Ölüler Şimdi Çok Popüler

SARAH BRENNAN

"Yani sen şimdi Transilvanya'dan onca yolu bu harika gruba katılmak için mi geldin, Chris?"

"Şey," dedi Christian. "Ben Birmingham'dan geliyorum."

Stüdyodaki ışıklar Christian'ın gözlerini acıtıyordu. Muhabir onlarla röportaj yaparken bir taraftan da pembe, balonu giderek büyüyen bir sakız şişiriyordu. Balonu her patlattığında boynundaki bir damar makyajının altından kendini gösteriyordu.

Adının Tracy olduğunu söylemişti. Christian yeni tanıştığı bir kızla ilgili böyle kötü şeyler düşünmekten pek hoşlanmazdı, ama isminin sonunda "i" olduğundan şüphelenmemek elinde değildi.

"Söyleyin bakalım çocuklar," dedi patlayan balonunu düzgün bir şekilde toplayıp ağzına sokan Traci. "İçinizde aradığı özel kızı bulanınız var mı?"

Christian'ın en çok nefret ettiği kişi denebilecek Bradley, kıza en meşhur gülümsemesiyle baktı.

"Hâlâ arıyorum Traci," dedi mahcup bir tavır takınarak. "Müzik sektöründe gerçekten samimi birilerini bulmak çok zor, anlarsın ya? Ben sıradan bir kız istiyorum. Beni anlayan biri olsun."

Christian aslında Bradley'nin Faye ile kaçamak yaptığını biliyordu ve bu Faye hem menajerleri hem de muhtemelen Şeytanın bu dünyadaki elçisi olduğundan pek de iyi bir fikir değildi aslında.

"Ya sen Chris?" dedi Traci iki mavi helikopter ışığı gibi parlayan gözlerini Christian'a dikerek. "Senin bir kız arkadaşın var mı?"

"Christian," dedi Christian. "Ve şey, tabii ki de yok."

"*Tabii ki de* yok mu?" diye sordu Traci ani, ürkütücü bir arzuyla. Christian gölgelerin arasından Faye'in saldırmak üzere olan zehirli bir yılan gibi süzüldüğünü görebiliyordu. Traci ona doğru eğilmiş, onu gülümsemesiyle samimiyete davet ediyor ve nefesi karpuzlu sakız gibi kokuyordu. "Peki, neden yok Chris?"

"Şey," dedi Christian. "*Yaşayan bir ölü* olduğumdan olabilir mi?"

"Kızlar gerçek senin nasıl biri olduğunu anlamıyorlar mı Chris?" Traci arkasına yaslanarak ağır ağır konuştu, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse bence anlıyorlar," dedi Christian. "Bence bu da bir sorun. Yani, benim kan içtiğimin ve onları akşam yemeğine çıkaramayacağımın farkındalar ve ayrıca vücutlarındaki tüm kanın boşaltılabilecek olması da onları endişelendiriyordur. Ve beni bir barbekü partisine davet ettiklerinde kendimi ızgarada bulma ihtimalim de var. Pek de cazip bir olasılık değil yani."

Faye kafese kapatılmış bir leopar gibi bir aşağı bir yukarı yürüyor, bu durum Christian'ı epey telaşlandırıyordu. Röportajdan önce Chirstian'a "kendin ol" demişti ve bu Christian'ın kendisi olmayı bildiği tek yoldu; Faye onu yeniden şekillendirme konusunda her ne kadar kararlı görünse de.

Bradley oldukça sesli bir şekilde Christian'ın kulağının dibinde kahkaha attı. Christian yerinden fırladı.

"Neyse ki çok tatlısın, haksız mıyım Traci?"

Traci ona bakıp göz kırptı. "Çok haklısın Bradders. Pekâlâ, Josh ve Pez," dedi grubun geri kalan üyelerine dönerek. "Sizin kız arkadaşınız var mı?"

Josh dehşete kapılmış gibiydi. Pez'in dikkati ise Traci'nin parlak küpeleri yüzünden dağılmış görünüyordu.

Christian biriyle birlikte olmalarının müzikle ne alakası olduğunu merak ediyordu. İlk albümlerinin son şarkısının kaydını daha yeni bitirmişlerdi; Traci röportaja neden bununla başlamamıştı sanki?

Christian hayattayken de kızlar konusunda pek başarılı olmamıştı. Çekingendi ve yüzü sivilce doluydu. Ne zaman bir kızdan hoşlansa kız, arkadaşlıklarına çok değer verdiğini söyler ve Christian onun çantasını tutarken kız da bu sözde arkadaşlığı korumak adına ragbi oyuncularıyla işi pişirirdi. Annesi ona daha zamanının çok olduğunu, yakında üniversiteye başlayacağını ve karşısına içlerinden seçmesi gereken binlerce farklı yol çıkacağını söylerdi.

Gerçi onun karşısına sadece bir yol çıkmıştı; Christian'ın evden okula gitmek için kestirme olarak kullandığı ara sokak. Sokak karanlık ve soğuktu; Christian ellerini incecik okul üniformasının pantolon cebine sokmuş yürüyor, eldivenlerini unuttuğu için suratını asıyordu. Kıvrılarak duran bir şeklin evsiz barksız biri olduğunu düşünmüş, yardım etmek için durmuş ve sonra net olarak hatırlayamadığı kanlı bir saldırıya maruz kalmıştı. O kadar hızlı olmuştu ki, acımasızca saldıran yaratık bir anda üstüne çıkmıştı. İsveç çakısının bıçağını açıp vampirin yüzüne uzun bir faça atmayı başarmıştı. Yara açılmış, koyu renkte kan Christian'ın ağzına damlamıştı.

O andan itibaren de başka hiçbir şansı kalmamıştı.

Christian o karanlık sokakla ilgili anısından Bradley'nin yüksek sesli kahkahası ve parlak televizyon ışıkları ile uyanmıştı.

Çok iyi duyma yetisine sahip bir vampiri neden kaçan bir sırtlan gibi gülen bir adamın yanına oturttuklarını anlamıyordu.

"Ben daha on yedi yaşındayım," dedi büyük bir yalancı ve bir şeytan olan, en az yirmi yaşındaki Bradley. "Ve hiç…"

Cümlesini bitirmeden önce kaşlarını oynattı ve Traci gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Bradders, sen çok kötü bir çocuksun! Peki ya sen Chris?"

Chris gözlerini kırptı. "Ben mi?"

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Traci. "İki yüz mü? Üç yüz mü?"

"Şey," dedi Christian. "On dokuz yaşındayım."

Bu noktada Traci tekrar ona doğru eğilmiş, elini eline almış ve soğukluğu karşısında ürpermemişti. Doğrudan Christian'ın gözlerine baktı ve sıcak, anlayışlı bir ses tonuyla şöyle dedi:

"On dokuz derken bu … *vampir* yılına göre on dokuz mu?"

* * *

"Ona karşı bu kadar asabi davranmana gerek yoktu Chris," dedi Faye, onları konsere götürecek limuzine doğru sürüklerken.

"Vampir yılıymış!" dedi Chris.

"Köpek yılı gibi, ama tersine," diye açıklama yaptı Bradley.

Christian saldırıdan sonra, yeni hayatıyla ilgili eğitim veren klinikte dağıtılan *Sorumluk Sahibi Vatandaşın Vampirlik Rehberi* adlı broşürde, Bradley'nin kafasını omuzlarından kopartıp doğrudan önlerindeki şampanya kovasına gönderebilecek kadar güçlü olduğu gerçeği net bir şekilde anlatıldığından ona vurmamıştı. Bradley tanıdığı en aptal insandı, ama böyle bir davranışı da hak etmiyordu.

Ayrıca bunu yaparsa Faye de onun canını okurdu.

"Evet, onun tür ayrımcısı ve kaba sorularını anladım, gerçekten. Teşekkürler," dedi ve aklından geçeni yapmak yerine şakaklarını ovdu. Sinirleri bozulduğunda vampir dişleri sızlar, sonra da migreni azardı.

"İlk konserimizi şu anda vereceğimize inanamıyorum," dedi Josh. Her zamanki gibi Christian'ın gözlerine bakmamaya gayret

edip gergince koltuğunda kımıldandı. Limuzinin tavanı kahverengi kıvırcık saçlarını biraz elektriklendirmişti.

"Daha hayranımız bile olmadığından ben de inanamıyorum. İlk albümümüzün kaydını bugün bitirdiğimizi ve diğer şeyleri de hesaba katarak konuşuyorum."

Josh dikkatli bir şekilde Christian'ı duymamış gibi yaptı. *Limuzinde vampir mi?* diye haykırıyordu vücut dili. *Limuzinde ne vampiri? Ne söylemek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok!*

"Kırk beşliği ve fotoğraf çekimindeki resimleri bir ay önce en iyi dergilerin hepsine yolladık," dedi Faye keyifli keyifli. "Daha şimdiden size ayrılmış beş mesaj panonuz var. Hayranlarınızdan da, daha çok Chris ve Bradley için, sürekli mektuplar geliyor."

"Ah ha ha," dedi Christian limuzinin film çekilmiş pencerelerinden dışarıya bakarak.

Araba geçerken insanlar, merak ve biraz da heyecanla içeriye bakıyorlardı. Bir yıl önce olsa, limuzinin içindekilerin şaşaalı ve enteresan hayatları olduğunu düşünerek kendisi de aynı şeyi yapardı.

"Chris, Chris," dedi Bradley; sanki o *süper duyma* yetisine sahip bir *vampir* değil de sağır biriymiş gibi dikkatini çekmeye çalışarak kafasına vurdu. "Sen gerçekten on dokuz yaşında mısın? Ben vampirlerin yüzlerce yıl yaşadığını sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Christian kısa keserek. "Ve her sene bir yaş yaşlanarak yüzlerce yıl yaşamış oluyoruz. Ben daha bir yıldır vampirim."

"Bu çok karmaşık," dedi Pez.

Hepsi, güler yüzle onlara bakan Pez'e baktılar. Sonunda Faye konuşmaya başladı.

"Evet," dedi. "Şimdi programımızı tekrar gözden geçirelim çocuklar."

Program artık haftalardır içlerine işlemişti. Christian tekrar karartılmış pencerelerden dışarı baktı ve 4 The One adlı grubun

üyesi olmak için girdiği ilk seçmeyi, seçilmeyi ne kadar istediğini ve bu konuda ne kadar ümitsiz olduğunu, Bradley'nin o umursamaz, muhteşem tavrı karşısında Faye'in gözlerinin nasıl parladığını anımsadı.

"Sen seksi grup üyesi olacaksın," demişti sakin bir şekilde ve sonra yalvaran gözlerle kendisine bakan Josh'a dönmüştü. "Sen de inek öğrenci tipi olabilirsin. Zeki ama anti-sosyal tipler yeniden moda."

"Bayan, benim biraz kafam karıştı. Ben bunun restorandaki işle ilgili bir görüşme olduğunu sanıyordum," demişti adının Pez olduğunu iddia eden, rastaları ve deli gibi bakan gözleri olan oğlan.

"Sen de, görüldüğü üzere, baterist olacaksın," demişti Faye.

Faye sonra da, şansını çekip elinden alıp ürkütücü derecede yüksek topukları altında parçalayarak ezme ihtimaline karşı çok az ümitlenme cesareti gösteren Christian'a dönmüştü. Evden ayrılması gerekiyordu. Annesi ona erkek kardeşinin evde bir vampir varken uyuyamadığını söylemişti. Gidecek başka yeri de yoktu.

Faye korkutucu olduğu kadar güzel denebilecek şekilde gülümsemişti.

"Sen de reklam yüzü olacaksın."

O zamanlar bu Christian'a iyi bir fikir gibi gelmişti.

* * *

Salonun dışında çığlıklar atan bir kalabalık vardı.

"Şey," dedi Christian. "Yanlışlıkla Stephen King'in imza gününe mi geldik?"

"Okumayı sever misin Chris?" diye sordu Faye. "Güzel. Senin farklı yönlerin olduğuna, derin ve ilginç bir kişilik olduğuna inanmalarını sağla. Şiirler, hatta *şarkılar* yazacak türde biri olduğuna inandır onları. Bir sonraki röportajda bundan bahsetmeyi unutma."

"Hadi çocuklar," dedi Bradley limuzinin kapısını açarak. "Seyircilerimiz bekliyor!"

Bradley limuzinden çıktı ve ters takla atarak kırmızı halıya adım attı. Kalabalık biraz alkış, biraz da uluyan kurtların sesini andıran bir ses çıkardı ve Christian böyle komik bir insanla ilişkilendirilmiş olmanın utancıyla gözlerini örttü.

Faye, Christian'ı kalemiyle karnından dürttü.

"Hadi çık dışarı! Bir de yüzünü pelerinli kolunla kapatıp tıslayabilir…"

"Faye," dedi Chris ciddiyetle, "o dediğini asla yapmayacağım."

Faye homurdanıp gerçekten de mükemmel olan bacaklarını ipekten bir törpü sesi çıkararak üst üste attı. "En azından dışarı çık ve birazcık dişlerini göster."

Pez ve Josh çoktan limuzinden inmiş, kalabalık çığlıklar atarken omuzlarını birbirlerine çarptırıyorlardı. Bir araya toplandılar. Christian pelerinini üzerine çekti.

"Kapüşonlu tişörtümü özlüyorum," dedi Faye'e arabadan inerken dokunaklı bir şekilde. "Senin çaldığını biliyorum."

"Saçmalıyorsun, senin hiç kapüşonlu bir tişörtün olmadı," dedi Faye. "Bir daha bundan bahsettiğini duymayayım."

Christian kırmızı halıya çıktı. Röportaj yapılan yerdeki stüdyo ışıklarının kötü olduğunu sanmıştı, ama burada patlayan, göz kırpan düzinelerce makine çok daha kötüydü. Gözlerini kapatmak için elini kaldırmış, sonra Faye'in pelerinini bir şekilde koluna yapıştırdığını ve tam da *o söylediği şeyi* yaptığını fark etmişti. Şu *vampir* numarasını.

Elini indirdiğinde Bradley'nin çığlık atan kızlara öpücükler gönderdiğini, halıda ilerliyormuş gibi yapıp sonra biraz daha öpücük atmak için hafifçe geri çekildiğini gördü.

Christian pes edip, bunun *o* istenilen *şeyi yapıyor* olmaya devam etmesi anlamına geliyor olmasına rağmen, gözlerini örttü.

Artık çekinmeden birbirlerine kenetlenmiş olan Pez ve Josh da aceleyle salonun kapısına doğru ilerliyorlardı. Chris de onların peşinden koşmaya başlamış, her ne kadar Faye bu konu üzerinde durmuş ve koşan, birinin arkasına saklanan ya da bir kameradan kaçmak için olağanüstü güçlerini kullananların başına korkunç şeyler geldiğini söylemiş olsa da hızını kesmemişti.

Kalabalığın içinden geçerken Christian'ın duyma yetisi bile tüm sesleri ayırt etmesine yetmiyordu. O kadar çok bağrış çağrış vardı ki, bu migrenini daha da kötüleştiriyor, başı zonklarken sivri dişleri alt dudağına geçiyordu; kalabalığın gelişigüzel bağrışlarının arasında adlarının yükseldiği çığlıklar duyuluyordu.

"Bradley, Bradley, bana bak!"

"Bradley, senden çocuk yapmak istiyorum!" diye bağırdı kırklı yaşlarında gösteren ve mor tüylü bir atkı takan adam. Bradley ona göz kırpıp bir öpücük gönderdi.

"Chris!"

"Pez!"

"Josh!" Josh, şaşkın ve adının söylenmesinden biraz da memnun bir halde etrafına bakındı; Christian neredeyse ona çarpıyordu. Josh dehşete kapılmış görünüyordu, aniden geri adım attı.

"Chris, ısır beni!"

"Seni seviyorum Bradley!"

"Chris, senin gecelerinin kraliçesi olmak istiyorum!"

Christian istemeden de olsa bunu söyleyenin yine boynunda tüyden atkı olan adam olduğunu fark etmişti.

"Christian! Christian, yardım et!"

Bu ses Christian'ın dikkatini çekmişti. Kız, evden ayrıldığından beri kimsenin söylemediği bir şekilde gerçek adını kullanmakla kalmamıştı, sesinde başının gerçekten belada olduğunu söyleyen bir perde ve telaş da vardı.

Kalabalığın bilhassa yoğun olduğu kısmı görebiliyordu; balık istifi olmuş insanlar birbirlerini itip kakıyor, işler çığrından çıkıyordu. Ezilen vücutların arasında Christian bir elin havada sallandığını, insan denizinde boğulan bir kız varmış gibi aşağı inip kaybolduğunu gördü.

Christian barikatların üstündeki demirlere tutunup vampir olmanın getirdiği bir rahatlıkla üzerlerinden atladı. Yolunu açmak için kolunu uzatınca insanların panik halinde dağıldıklarını gördü.

İşte o anda, kolunu kaldırdığı vakit o aptal pelerininin dalga dalga bir karaltı gibi açıldığını ve dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılmış olan yüzünü insanlara gösterdiğini fark etti.

Çok utanç vericiydi. Faye buna bayılacaktı.

Dizlerinin üstüne çöktü ve kızı nazikçe dirseklerinden tutup kaldırdı. Kız, pancar gibi olmuş, nefes nefese kalmıştı; kırmızı örgüleri bir tutam olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Christian kızın kalbinin saldırıya geçmiş bir gergedanınki gibi hızlı ve güçlü attığını duyabiliyordu. Bayılmasından korkuyordu.

"İyi misin?"

"Ben... şey... evet?" dedi kız.

Christian güldü. "Emin değil misin?"

"Şey," dedi kız.

"Hadi, gel seni…" Christian duraksadı ve kızın bayılmamasını sağlayacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Tek aklına gelen amonyak ruhuydu ve bu aslında annesinin *Mills & Boon*[2] romanlarını hiç okumamış olması gerektiğini gösteren bir şeydi. "Bir bardak su ister misin? Kuliste muhtemelen sandalye de vardır. Ya da oturabileceğin kutular falan. Demek istediğim umarım sana bir sandalye buluruz, ama ben seni kutu bulma ihtimaline karşı da hazırlamak istiyorum."

2 Mills and Boon: 1908'de kurulmuş olan ve 1971'de Harlequin tarafından satın alınan, aşk romanları yayımlayan bir İngiliz yayınevi (ç.n.).

Kalabalık artık çığlık atmıyor, kenara çekiliyordu. Christian bir kolunu kızın narin omuzlarına sardığında pelerini üzerini bir battaniye gibi kaplamıştı.

"Teşekkürler," dedi kalbi hâlâ güm güm çarpan kız kısık bir sesle. "Benim adım Laura. Teşekkürler."

Christian onu barikatların oraya götürüp üzerinden atlattı. Kız öyle hafifti ki Christian onu bir tenis topu gibi fırlatabilirdi. Üzerinden atladıktan sonra hızını yavaşlatmak için kızın parmaklığı tutması gerekmişti ve biraz sert bir iniş yapmıştı.

"Bir şey değil," dedi Christian, onun peşinden atlayıp inişin etkisiyle sendeleyen kızı sabitlemeye çalışarak. "Kusura bakma. Ben biraz fazla…" *vampir olma konusunda berbatım* "…güçlüyüm."

"Sorun değil," diye fısıldadı Laura. Sıcacıktı. Nasıl olduysa yine pelerininin altına girmişti.

Christian onu esrarengiz bir şekilde bağıran insanlarla dolu gecenin içinden geçirerek konser salonunun kapısına götürüp serin beton binaya soktu.

Yanında duran Laura konuşmaya başladı. "Büyük gecende seni rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm," dedi. "Korkup paniğe kapıldım işte. Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

Christian şaşkın şaşkın ona baktı. Artık kıpkırmızı da değildi nefes nefese de; solgun yüzünde, altın rengi çiller vardı. Gözleri yaz göğü kadar mavi ve hâlâ kocamandı, ona sanki bir kahramanmış gibi bakıyordu.

"Şey," dedi Christian. "Su içmen lazım! Biliyorum çünkü insanların… su içmesi gerekir. Yaşamak için."

"Bu bildiğim bir sürü şeyden sadece biri," dememek ve daha da mahcup duruma düşmemek için kendine son anda engel olmuştu.

Christian onu metal merdivenlerden çıkarıp karmaşık koridorlardan geçirdi. Kulis yerine geçen perdelerin olduğu bir yere çıktılar; bir su soğutucusu arıyorlardı. Christian bulamadıkları

için panik olmaya başlamış, Faye ortaya çıktığında ve bir torpido hızıyla ona yaklaştığında gerçekten bir an çok rahatlamıştı.

Kız sıra sıra dizilmiş mezar taşını andıran beyaz dişlerini göstererek Christian'a güldüğünde her zamanki felç edici dehşet yine baş göstermişti. Christian o mezar taşlarının her birinin üzerinde kendi adının yazdığını sandı.

"Chris, soyunma odasına gitmen gerekiyor. Bradley ve diğerleri çoktan makyaja alındılar bile!"

"Laura'ya biraz su bulmaya çalışıyordum," dedi Christian kararlı bir şekilde, çünkü kızın Faye'in kendisine patronluk tasladığını düşünmesini istemiyordu, bir de belki böylece makyaj yaptırdığını unutabilirdi.

"Laura'nın su içmesi gerekiyor tabii, öyle mi tatlım?"

Faye'in yüzüne dehşetle bakan Laura'nın güzel olduğu kadar akıllı olduğu da belli oluyordu. Faye parmaklarını şaklatmış ve kendisi kadar kötü olan asistanları, muhtemelen duvarların içinden çıkıp gelmişlerdi. Faye ne zaman parmaklarını şaklatsa sanki elini sihirli bir lambaya sürtmüş gibi olurdu; istekleri anında yerine getirilirdi. Christian'ın, gerçeğin kendisinin bile Faye'den korktuğu ve bu yüzden ona boyun eğdiği yönünde bir tezi vardı.

"Ona su getirin," dedi Faye. "Gösteriyi seyredeceği bir yer ayarlayın. Ona bayıldım. Harika haber olacak."

Laura anında başka bir yere götürüldü. Christian hafifçe öksürüp, "Gösteriden sonra görüşürüz!" dedi çatlak bir sesle. Laura sadece yalvaran gözlerle ona bakmış, korkunç Marcel ve Marcy'nin esaretinden kurtulamamıştı.

"Çok teşekkürler Faye."

"Asıl *sana* çok teşekkürler Chris," dedi kendininki dışında her türlü alaycı söze duyarsız olan Faye. Onu kolundan tutup soyunma odasına sürüklemeye başladı. "Bir kızın hayatını kurtardın ve şu pelerin hareketini yaptın; bu ülkedeki her derginin kapağında siz olacaksınız. Onu pelerinine bile *sardın*. Bugün seni

çok seviyorum Chris. Seni o aptal, sivri dişlerinin olduğu dudaklarından öpebilirim."

Chris, "Faye, lütfen yapma. Senden korkuyorum," diye ricada bulundu, korkudan dobralaşmıştı.

Faye, soyunma odasının kapısında durdu, uzanıp yanağını iki sivri tırnağının arasına alıp sıkmıştı.

"Korktuğunu biliyorum benim küçük vampir çöreğim. Şimdi içeri gir."

Christian'ın soyunma odası ürkütücü derecede büyüktü ve ona, televizyon stüdyosundaki parlak ve bunaltıcı ışıkları hatırlatan ışıkları vardı.

Soğuk, donuk gözlerle bakan birkaç kadın tarafından büyük deri bir sandalyeye oturtulup acımasızca pudralara bulandığında çok daha fazla bunaldı.

Bu pudra işkencecilerinden kurtulana ve diğerleriyle birlikte sahneye çıkarılana kadar ilk konseri de tıpkı televizyondaki ilk röportajı gibi bir kâbusa dönüşeceğe benziyordu. Cildi katılaşmış, neon ışıkların altında parlıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Bradley ağır ağır konuşarak.

"Isır beni," dedi Christian pat diye; sonra gözlerini kapatıp broşürde yazanları ezbere okudu. "*Ama böyle bir şey yapmayın, çünkü her iki türün de ısırma konusunda mecazi anlamda da olsa şaka yapması hoş değildir; ayrıca kanın sağlığınıza zararlı olduğu ortaya çıkacak uzun vadeli etkileri olacaktır.*"

"Tamam," dedi Bradley. "4 The One grubu, bu gece *müthiş kavramının yeni anlamlarını keşfetmeye* hazır mıyız?"

"Şey, evet!" dedi Josh.

"Pardon, ne dedin?" diye sordu Pez.

"Böyle söylediğine inanamıyorum," dedi Christian Bradley'ye gözlerini kısıp bakarak. "Seni şu anda şiddetle kınıyorum."

"Tamam, neyse boş ver," dedi Bradley. "Josh kalçalarını sallamayı unutma, geçen hafta olanların bir tekrarını görmeyi istemiyoruz. Hadi gidelim!"

Mor ve pembe ışıklarla renklendirilmiş sahneye çıktıklarında onları parterden yükselen çığlık sesleri ve arkalarındaki bangır bangır bağıran kolonun sesi karşıladı. Christian ürkmüştü.

"Bayanlar ve baylar, hepinizin beklediği an geldi. Karşınızda… 4 The One!"

Christian gitarının kemerini başından geçirip, enstrümanını kalçasına yerleştirerek parmaklarıyla tellere dokunmaya ve alışmaya çalışırken Bradley mikrofona doğru yürümüştü.

"Bu şarkıyı ben yazdım," dedi Bradley. Düpedüz yalandı. Tıpkı kaşlarını yukarı aşağı oynattığındaki gibi konuşuyordu. "Şarkının adı 'Kızlarınızı Evden Çıkarmayın'. Tüm anneler, gerçekten de öyle yapmanızı tavsiye ediyorum!"

Büyük bir çığlık koptu. "Tüm anneler" kızlarını eve kitleyip Bradley'yi kendilerine saklamaya niyetli görünüyorlardı.

Pez bateriyi çalmaya başladı ve şarkıya girdiler. Güzel, akılda kalan bir şarkıydı. Christian en çok, herkesin enstrümanlarını çaldığı ve sinir bozucu bir gülüşü olan birine göre sesi beklenmedik şekilde güzel olan Bradley'nin gerçekten şarkı söylediği bu tarz şarkıları seviyordu. Bu şarkılar Bradley, Pez ve Josh'un sakatlık çıkaracak ya da en azından kalabalığın tansiyonunu yükseltecek kadar kalça sallama hareketi içeren tuhaf bir senkronize dans gösterisi yapmaları için hazırlanmıştı.

Rüzgâr makinesinin önünde durup bir taraftan pelerini dalgalanır bir taraftan saçları gözlerinin önüne düşerken öne eğilip mikrofona şarkı mırıldanmak öyle çok daha iyi bir şey değildi belki ama Christian, yine de Faye'in dans etmek zorunda olmadığını söylemesine gerçekten çok sevinmişti.

Çalmakta oldukları gibi bir açılış şarkısıyla konsere başlamış olmalarına daha da çok seviniyordu; kalabalık onlara eşlik ediyor,

Bradley'nin sesi hepsini sözlerini bildiklerine dair ikna ediyordu. Christian bu gibi zamanlarda biraz sessiz olabiliyor, arka plana geçiyor, bir kez daha gitarını çok seven ve bir yıldız olmayı hayal eden o utangaç oğlana dönüşüyordu.

O oğlan kısa süreliğine de olsa hayat bulduğunda bundan keyif alıyordu.

Sahnenin sol tarafındaki perdelerin arasından Laura'nın, bir kutuyu fark edilmeyecek kadar yakın bir yere çektiğini gördü. Christian onu seyrederken ellerindeki tozu silip kutuya yerleşti. Christian'ın baktığını görünce yüzü kızararak ona gülümsedi, sanki kendi aralarında bir espriymiş gibi ona yandan bir bakış attı.

Christian onun üzerinde oturduğu kutuya baktı ve gerçekten de aralarında bir tür espri olduğunu fark etti. O da ona gülümsedi, sonra da tebessümünü dinleyicilere de çevirerek hepsini; grubu, onu sahnenin kenarından izleyen kızı sevgiyle bağrına bastı. Kalbi bir anlığına da olsa onlarınki gibi atmış, her şey kaybolmuştu.

Bu mutluluk hissi onu tüm konser boyunca ve ilk parçalarını tekrar çalmak için yeniden sahneye çıktıklarında ayakta tuttu. Sağ salim kulise geçen grup üyeleri gülüyorlardı; kan ter içindeydiler, nefesleri kesilmişti. Bradley kolunu Christian'ın omzuna attı; o da ona izin vermiş, hatta yaslanmıştı da. Bradley'nin diğer kolu da Pez'in omzundaydı, ama Josh her zamanki gibi Christian'la olan mesafesini korumuştu. Bir anlığına da olsa zafer kazanmış bir ekip gibi davranmışlardı.

Pez, "Bu harika bir provaydı. Konserimiz ne zaman?" dedi ve Bradley kocaman bir kahkaha patlattı. Christian geri çekilip Laura'ya döndü.

Hâlâ kutunun üzerinde otururken yüzünü tıpkı soluk bir çiçeğin güneşe bakışı gibi Christian'a çevirmişti.

Christian elini uzattı, o da tuttu.

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" dedi Christian.

* * *

"Geceleri yürümeye bayılıyorum," dedi Laura çekinerek. "Ya sen?"

"Gündüz yürümekten iyidir. Alev almadan önce zar zor spor yapabiliyorum."

Christian bu söylediğine anında pişman olmuştu. Güzel bir kızla gece yürüyüşe çıkmıştı ve kabaca "Evet, manzara çok güzel ve bu bana kan içen bir ölü olduğumu hatırlatıyor. Dişlerime baksana!" şeklinde yorumlanabilecek bir şey söylemişti.

Christian geceyi onun gördüğü gibi görmeyi denemiş; görüşü biraz bulanıklaşsın, net ve nispeten donuk görünen şeyler gizemli gölgeler halini alsın diye gözlerini bilerek şaşı yapmıştı. Yolun sonunda kurumuş yapraklarla dolu bir ağaç, parlak bir taç giyen çok yüksek bir meşeye dönüşüyordu. Ay ışığıyla aydınlanan yol sonsuz olasılıklar içeren gümüş rengi bir patika halini almıştı.

"Ama çok güzel bir gece," dedi yumuşak bir sesle ve buna neredeyse kendi bile inandı.

Laura'nın elini tutmasıyla beklediği karşılığı almıştı. Eli sıcacıktı; Christian parmaklarını onun parmaklarından geçirirken en azından gecenin soğuğundan korumayı, onunla herhangi gerçek bir sıcaklık paylaşamayacak olsa bile sıcak tutabilmeyi umuyordu.

"Ben şiir yazıyorum," dedi Laura.

"Okumak isterim."

"Ben… geceyle ilgili şiirler yazıyorum. Ve ölümle."

"Ya," dedi Christian. Kendi ölümü pek şiirsel sayılmazdı, ama türlü türlü ölüm vardı. "Tamam."

"Kimsenin okumasına izin vermiyorum," dedi Laura. "Ama verirdim. Sanırım sana izin verebilirim."

Laura ona yine, sanki olağanüstü bir kahramanmış gibi baktı. Bu bakış Christian'ı baştan aşağı ısıtmıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Teşekkürler."

Laura onun elini hafifçe, samimi bir şekilde salladı; Christian o anda olağanüstü bir kahraman değildi artık, dışarıdan bakıldığında normal bir çifti andırıyorlardı. Bu çok daha iyiydi.

Yolun sonundaki ağaca vardıklarında Laura durup ona baktı.

"Senin resmini *Bubbly* dergisinde görmüştüm," dedi. "Grupla bir röportaj vardı. Koyu yeşil bir pelerinin ve boğazında da metal toka gibi bir şey vardı."

Christian, Faye'in pelerini takarken metal tokayı boğazına sapladığını anımsadı. Hâlâ bir kaza olduğuna inanmıyordu: Faye verdiği halkla ilişkiler talimatlarına karşı geldiği ve söylenilenin aksine kot ve bir futbol tişörtüyle geldiği için Christian'a çok sinirlenmişti.

Kapüşonlu tişörtünü en son o gün görmüştü.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Laura. "O gün nasıl hissediyordun?"

Christian tam bir aptal gibi hissetmişti. Yabancılarla aynı evi paylaşıyordu ve o zamanlar kusursuz ve mükemmel görünen, muhabirin sorduğu her soruya cevap verebilen Bradley'nin geri zekâlının teki olduğunu ya da Pez'in onunla sürekli dalga geçmediğini anlayamamıştı. Çekingen, inek öğrenci tipli, kendisine en çok benzeyen ve diğerlerinin içinde arkadaş olabileceği tek kişi olarak gördüğü Josh'un ondan ne kadar korktuğunu, hep beraber aynı anda bir odada olduklarında kendini kötü hissettiğini farkındaydı ama.

"Yalnız," dedi Christian.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Laura sakince. "Anlamıştım."

"Gerçekten mi?"

"Konsere seni görmeye geldim," dedi Laura gözlerinin içine bakarak.

Tepelerindeki kuru yaprakların arasından soğuk bir rüzgâr esti. Laura titreyince Christian, Faye'in pelerinin uç kısımlarını kollarına dikmek için kullandığı ipi Laura'ya çaktırmadan vampir gücünü kullanarak koparıp pelerinini çıkarttı. Laura'yı pelerinine sararak, çenesinin altından iplerini bağlamak için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Evet," dedi Christian. "Beni görüyorsun artık."

Laura'nın kalbi tekrar hızla çarpmaya başlamıştı. Christian onun sıcak ve hızla çarpan kalp atışını gecenin uzaktan gelen tüm seslere rağmen duyuyordu.

"Bu sana çok aptalca gelecek," diye fısıldadı Laura, "ama sanırım daha o zaman, resmini gördüğüm anda anlamıştım. Yani tanışacağımızı. Bizim… birlikte olacağımızı biliyordum."

"İşte buradayız," dedi Christian.

Laura çok yakınında duruyordu. Christian onun korktuğunu *sanmıyordu.*

Christian hafifçe eğildi ve Laura onun gözlerine giren, Faye'in olmasında ısrar ettiği aptal siyah kâküllerini küçük, zarif eliyle çekmek için yukarı uzandı.

Christian bu iyiye işaret, diye düşündü ve yumuşak dudaklarını öpmek için yavaşça ona yaklaştı. Nefesi tuhaf ve tatlıydı. Kolunu ona doladı ve Laura'yı daha önce hiçbir şeyi tutmadığı kadar dikkatli bir şekilde tuttu. Kız gözlerini kapattı ve o da Christian'ı öptü. Bir süreliğine sanki Christian da nefes alıyormuş gibiydi.

Laura'nın nefesi dudaklarında titrediğinde Christian durdu. Onun canını yakmak istemiyordu.

Çok uzakta oturmuyordu. Christian onu evine bıraktı. Evinin kapısı, düzgün yerleşimli küçük banliyö sokağındaki diğer kapılara benziyordu. Ön bahçesinde begonyalar vardı. Christian'ın annesi de, Laura'yla yürüdüklerine benzer Arnavut kaldırımlı yol boyunca güller yetiştirirdi. Birbirlerine iyi geceler dilediler. Laura eve girdi.

Christian bunun yanlış, izinsiz yapılan ve son derece ürkütücü bir hareket olduğunu biliyordu, ama vampir olmak sınırlarla olan bağları yitirmek anlamına geliyordu. Süper algılara sahip olmak, evin diğer ucunda olsa bile Bradley ve Faye'in mutfakta ne zaman öpüştüklerini bildiği anlamına geliyordu. Josh'un ne zaman astım krizi geçireceğini Josh'tan daha önce biliyordu; gerçi en son ilacını ona uzattığında Josh çığlık atıp masanın altına

saklanmıştı. Yani aydınlık bir odaya bakmak son derece normal bir şey olsa da bunu vampir görüşüyle yapmak tiril tiril perdelerin içinden Laura'nın pembe renkte dekore edilmiş odasını görebildiği anlamına geliyordu. Odasının duvarındaki posteri de...

Christian bakışlarını korkunç yeşil pelerinini giymiş olduğu posterdeki ürkütücü görüntüsünden çekti ve onun yerine kitap dolu raflara ve sonra da odanın ortasında dönüp duran Laura'ya çevirdi.

Mutlu ve güzel görünüyor, eteğini tıpkı yeni açmış bir çiçek gibi döndürüyordu. Başı dönene kadar dönmüş olmalıydı, çünkü sonra ellerini kalbinin üzerine koyarak kendini yatağına bıraktı.

Christian karanlığın içinde gülümsüyordu.

* * *

Bir sonraki gece Bradley'nin mutfakta akortsuz bir şekilde şarkı söylemesine uyanmış, bu sinir bozucu ses o kadar içine işlemişti ki kafasını da tabutun kapağına vurmuştu.

İçine çöken kapağı fırlatarak annesinin hiç de hoşlanmayacağı bir kelime sarf etti ve bodrum katın merdivenlerinden öfkeyle mutfağa çıktı.

"İşin bu olduğundan düzgün şarkı söyleyebildiğini biliyorum!" diye bağırdı Christian mutfağa girerken.

Bradley çay bardaklarını dolduruyordu.

"İşim sadece bu değil," dedi sakince. "Harika dans hareketlerimi ve acayip seksi olduğumu da unutmamak gerekiyor."

"Bence sen ne demek istediğimi anladın."

"Şey, ben çeşitlilikten hoşlanırım; hem bu benim sanatçı ruhuma da hitap ediyor," dedi Bradley. "Bazen kötü dans ettiğim de oluyor. Gerçi seksi olma konusunda yapabileceğim bir şey yok. Bu durumu hiçbir şekilde değiştiremem."

Christian kafasını dolap kapağına geçirmek istemiş, ama zaten başı ağrıdığından ve broşürde eşyaların amaçsızca parçalan-

malarının sosyal anlamda sorumsuzluk olduğu yazdığından bu fikirden vazgeçmişti.

"Ahh," diye bağırdı onun yerine.

"Uyandığında çok huysuz oluyorsun," dedi Bradley ona bakıp göz kırparak. "Hayran kız nasıldı?"

"Onun adı Laura," dedi Christian ters ters. "Ayrıca hayran da değil."

Bradley tamamen rastgele bir hareketmiş gibi mutfak eldivenini ona salladı. Christian dik dik ona baktı; Bradley de ona sırıttı.

"Konserine geldi ve meşhur olduğun için kendini kollarına attı. Bu da hayran kız tanımına uyuyor ahbap. Senin için bir ilk. Güzel."

"Kendini benim kollarıma atmadı!"

Christian aslında, *O beni anlıyor*, demek istemişti. *Sadece aptal bir resme bakıp benim yalnız olduğumu anlayabilmiş*. Ama bunları Bradley'ye söylemeyecekti.

"Tamam, Chris," dedi Bradley gözlerini devirerek. "Zamanla bu yeni ölümsüz-azgın erkek kimliğinle barışık olmayı öğreneceksin. Sonraki partide daha çok hayranla karşılaşacaksın."

"Laura'yı partiye davet ettim," dedi Christian ters ters.

"Hadi be," dedi Bradley. "Hadi be *dostum*."

Christian küçümser bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Ben akıl hocası denebilecek biri değilim," dedi Bradley. "Karizmatik bir lider olduğum söylenebilir. Milyonların idolü ve çılgın arzuların odak noktası olduğum da kesin. Ama Josh daha bir bebek ve Pez de deliler ülkesinin tescilli vatandaşlarından biri olduğundan geriye bir tek ben kalıyorum ve ben senin yaşça daha büyük olduğunu ve seninle birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

"Anladığımızı mı?" dedi Christian onu tekrarlayarak. "Bradley, ben senden nefret ediyorum."

"Evet," dedi Bradley. "Bizim olayımız da bu zaten."

"Hayır, Bradley, ben senden *gerçekten* nefret ediyorum."

"Aaa, tabii," dedi Bradley kayıtsızca. "Aslında sen de biraz bebek sayılırsın, öyle değil mi? Bu işte yenisin. Bu kızlar, bak, hepsi seninle özel bir bağa sahip olmak isterler ama bu gerçekten öyle bir bağa sahip oldukları anlamına gelmez, anlıyor musun? Bu kız seni tanımıyor. Sen de onu tanımıyorsun. Birbirinizi tanımanızın bir yolu da yok. İkinizin arasında senin kocaman, teknikolor bir imajın var. Grup arkadaşlarınla takılman inan daha iyi. Biz birbirimizin arkasını kollarız, ne demek istediğimi anladın mı?"

Christian'a yumruk attı ama yumruğu Christian'ın kolundan aynen geri döndü. Bradley hemen eline baktı ve sonra düşünceli bir şekilde omuz silkti.

"Josh'la takılmamın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Christian. "O benimle konuşmuyor bile."

Bradley parlak, siyah mermer tezgâha yaslanarak omuzlarını silkti ve çayını yudumladı. Son derece lüks döşenmiş bu evde, kristal bardakların ve onlara uyan tabakların durduğu cam kapaklı dolapların arasında beyaz kaşmir kazağıyla, darmadağınık ve bir o kadar rahat görünüyordu.

"İşlerin senin için biraz zor olduğunu biliyorum dostum."

Çayından bir yudum daha aldı ve Christian bir kolunu boğazına dayayarak onu duvara yapıştırdığında ağzındaki çayı tükürüp fincanı yere düşürdü. Kendi gücünün kesinlikle farkındaydı: Broşürlerde bundan titizlikle ve uzun uzun bahsediliyordu. Christian kolunun Bradley'ye sert, nefes almasını engelleyen demir bir sopa gibi geldiğini biliyordu.

"Sen," diye tısladı dişlerinin arasından, "işlerin benim için ne kadar zor olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Bradley boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak Christian'ın kolunu tırnakladı.

Christian, uzun ve keskin dişleri parlasın diye başını Faye'in öğrettiği gibi yana eğmiş ve rahatsızlık verecek kadar da çok yaklaşmıştı.

"Hiçbir şey bildiğin yok! Sizler benim arkadaşlarım değilsiniz. Benim hiç arkadaşım yok ve artık bir ailem de yok, çünkü ben artık insan değilim. Ama senin boğazını parçalayıp kanını bir bardak süt gibi içebilirim, bu yüzden çeneni kapatmanı ve benim işime karışmamanı tavsiye ediyorum!"

Bradley'yi bıraktığında duvara çarpacak şekilde itmiş, ama bu sefer içinden geldiği gibi sert davranmamıştı. Bradley sendelemiş ama dik durmayı becermişti.

Christian dudaklarıyla dişlerini tekrar kapattı.

"Laura birlikte olacağımızı söyledi," dedi Christian sertçe. "Ve ben, ben ona inanmak istiyorum. Bu yüzden şu hayran muhabbetini kes artık."

Bradley yavaşça başını salladı ve Faye topuklarını yere vurarak içeri girene kadar birbirlerine bakakaldılar. İlk tanıştıklarından beri onun sivri, ahşap topukları olan bir sürü ayakkabı satın aldığı Christian'ın gözünden kaçmamıştı.

Bunun sadece bir gözdağı verme taktiği olduğundan *emindi.*

"Burada neler oluyor?" diye sordu Faye sertçe. "Eğer güreşmek istiyorsanız bunu ancak benim kontrolüm altında, basından önemli kişilerin olduğu sulu bir ortamda yapabilirsiniz!"

Mikrodalganın zili çaldı. Bradley kapağı açıp bir kupa çıkardı. Kupayı tezgâhın üzerinden Christian'a itti.

Önünde köpek dişleri olan gülen yüz baskılı, ısıtılmış kan dolu bir kupaydı. Altında da şöyle yazıyordu: "BİZ MÜ-DİŞİZ!"

Christian kupayı alıp soğuk parmaklarını sıcak bardağa sararken hem kendini suçlu hissediyor hem de Bradley'nin tuhaflığına hayret ediyordu.

Sonunda fincana bakıp, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Bradley sadece başını salladı.

* * *

Laura'yla dün geceki ağacın orada buluşmak için sözleşmişlerdi. Christian her şeyi planlamıştı. O aptal pelerinini evde bırakmıştı, gerçi eğer Faye'in haberi olsa muhtemelen ona kazık saplar ve küllerini bir kâseye koyup sahneye bırakırdı. Pelerinini de üzerine örterdi.

Laura'nın sırtı ona dönük bir şekilde ağacın altında durduğunu ve açık saçlarının kırmızı dalgalar halinde uçuştuğunu hayal ediyordu. Yapraklar etrafını saracak, ay ışığı yaprakları ve onu yaldızlarla kaplayacak ve Laura dönüp ona gülümseyecekti.

Yanında duran diğer iki kız dışında her şey aynen böyle olmuştu. Onlar da oldukça büyük bir fark yaratıyorlar, manzarayı biraz bozuyorlardı. İçlerinden birinin parlak sarı saçları, diğerinin de simsiyah kirpikleri vardı ve Christian'a, okulda ona küçümseyerek bakan ya da var olduğundan haberleri bile olmayan kızları anımsatmışlardı.

Christian görür görmez onlardan nefret etmişti. Bunda kızların orada olmalarının Laura'ya "merhaba" öpücüğü verme konusundaki planlarını suya düşürmüş olmasının da payı vardı.

"Aman Tanrım," dedi sarışın kız. "Bu *Gerçekten* Chris. Aman Tanrım!"

"Pelerinini takmamış," dedi çılgın kirpikleri olan kız. Çok büyük hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Şey de değil…" diyerek yüzünü işaret etti.

"O makyajdı," dedi Christian. "Her gün yapmıyorum."

"Yapmalısın," dedi Bayan Kirpik ciddi ciddi. "Öyle çok daha iyi görünüyorsun."

"Gerçeği söylediğine inanamıyorum!" diye bağırdı Sarışın.

"Gerçeği söylüyordum," dedi Laura.

Laura onların yanında ufacık ve tedirgin görünüyordu. Christian'ın içinden uzanıp onu kurtarmak, kolunu ona dolamak ve sıkı sıkı kendine bastırmak gelmişti, ama Laura sanki onların çekim alanına girmiş gibi diğer kızların yanından ayrılmıyordu.

Yanardöner ve kendilerinden emin bir halde Laura'ya tepeden bakıyorlardı.

"Elbette doğruyu söylüyordu," dedi Christian.

Laura ona minnet dolu ve tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Bunlar arkadaşlarım Haley ve Rochelle. Şey, onların da, belki... yani onlar da partiye gelebilirler mi?"

Christian'ın Annesi onu kibar bir çocuk olarak yetiştirmişti. "Şey," dedi. "Bu kulağa hoş geliyor."

Bayan Kirpik ve Sarışın (Kirpiklinin Haley, Sarışının da Rochelle olduğunu düşünüyordu) Christian'ın koluna girdiler.

"Söyle bakalım," dedi Haley, "*grubun* geri kalanı da partide olacak mı?"

Christian kızın, sanki tamamen farklı bir oluşummuş ve daha da önemlisi bu sanki birey olmalarından daha önemliymiş gibi yaltaklanır bir havayla *grup* demesinden hoşlanmadığını fark etti.

"Evet."

"*Bradley* de orada olacak mı?" diye konuşmayı sürdürdü Haley gözleri parlayarak.

"Evet, tüm grup orada olacak," dedi Christian sabırlı bir şekilde.

Geriye dönüş yolu tam bir röportaj havasında geçmiş, Haley yani Bayan Kirpik bu esnada Christian'ın, Bradley'nin en sevdiği rengin ne olduğu gibi basit ve sıradan bir şeyi bilememesi karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğradığını söylemişti.

Christian eve vardıklarında çok rahatlamıştı. Her pencereden ışıklar yükseliyor ve ev bile sanki biri onu sarhoş etmiş de sağa sola sallanıyormuş gibi görünüyordu.

Haley çığlık atmış ve Christian'ı zorla, Faye'in her zamanki kapıcısı Terence'in beklediği kapıya doğru sürüklemişti. Adam çam yarması gibi duruyordu. Bu işte gerçekten iyiydi.

"Selam Chris."

"Selam," dedi Christian. "Benimle birlikteler."

"Anladım," dedi Terence ve tam not verdiğini gösterir bir hareket yaptı.

Christian vampirlerin yüzlerinin kızarmamasına o anda gerçekten çok memnun olmuş, doğrudan koridora yürümüştü. Halı ayağının altında tuhaf bir şekilde ses çıkarıyordu. Kâğıt hamurundan yapılma bir fil başı takmış bir adam koridordan fırlayıp döner merdivenlerden yukarı çıktı. Yukarıda bir yerlerde insanlar onu alkışlıyorlardı.

"Aa, Pez'in arkadaşları da burada," dedi Christian, yabancı ve korkunç haremiyle birlikte fil başlı adamın arkasından döner merdivenlerden yukarı çıkarlarken.

"Bu çok hoş," dedi Rochelle. "Baksana, diğer grup üyelerinin kanını da içiyor musun?"

"Ne? Hayır, elbette içmiyorum!" diye haykırdı Christian şaşkın şaşkın.

"Gerçekten mi?" diye sordu Rochelle. "Hiçbirininkini mi? Bradley'ninkini de mi içmiyorsun?"

"Özellikle onunkini içmiyorum!"

"Siz ikiniz çok komiksiniz," dedi Rochelle gülerek ve koluna bastırdı. "Tıpkı şu hepinize grupta en sevdiğiniz kişinin isminin sorulduğu *Hepimiz Yirmi Bir Yaşındaymışız Gibi Davranalım* röportajında olduğu gibi. Bradley seni, Josh ile Perez Bradley'yi söylemiş, sen Bradley'den nefret ettiğini söylemiştin. Çok komikti!"

"Hayır, sandığın gibi değil, ben Bradley'den gerçekten *nefret ediyorum*," diye açıkladı Christian.

"Çok komik," dedi Rochelle tekrar başını sallayarak.

Artık merdivenin başına gelmişlerdi ve boşlukta toplanmaya başlayan dans sırasıyla karşı karşıya kalmışlardı. Biri Bradley'ye altın yaldızla boyanmış kâğıttan bir taç yapmıştı. Bradley bir ananasın içinden bir şeyler içiyordu.

"Hey Chris!" diye bağırdı ananasını sallayarak.

"Bradley!" diye bağıran Haley'nin sesi tuhaf ve korkutucu bir şekilde çınlamıştı. Christian'ın kolunu bırakıp dans sırasına doğru hızla ilerlemeye başladı.

Christian, Rochelle'in de onun peşinden gitmesini umuyordu, ama Rochelle onun kolunu bırakmıyordu. Laura ise tedirgin bir şekilde sallanarak Rochelle'in diğer tarafında duruyordu. Christian'ın göz teması kurma girişimleri Rochelle'in saçı yüzünden sekteye uğramıştı.

"İçecek bir şeyler alır mıydınız?" dedi sonunda ümitsizce.

"Tam bir beyefendi," dedi Rochelle ve Christian bunu "evet" olarak algıladı. Aşağı indi ve Josh'ın kan şekeri düşük olduğundan ve bazen hemen tatlı bir şeyler alması gerektiğinden onun için buzdolabının arkalarına sakladığı kutu kolaları aldı.

Kutularla birlikte yukarı çıktı ve ananasını elinde tutmuş merdivenlerin başında duran Bradley'yle karşılaştı.

"Kirpikleri uzun olan şu kızı getirmekle iyi ettin," dedi. "Balıklama daldı, ama ben savuşturdum. Sanırım şimdi de Josh'ı bir erkek yapmaya çalışıyor. Josh için iyi olur."

"Şey, iyi," dedi Christian.

Christian'ın broşüründe yabanileşmek üzere olan bir vampirle başa çıkmanın en doğru yolunun yetkililere haber vermek olduğu, çok uç durumlarda ise güneş ışığına itip küle dönüşmesini seyretmenin yerinde olacağı yazıyordu.

Ama broşürün hiçbir yerinde böyle bir vampiri kontrol altına almak için gülümseyerek bir ananası havada sallamanın uygun bir teknik olduğu yazmıyordu.

"Daha önce olanlar için kusura bakma," dedi Christian. Görünen o ki ananaslar tahmin ettiğinden daha güçlüydüler.

Bradley barışçıl bir edayla elindeki ananası kaldırdı.

"Sorun değil," dedi. "Bu tip konularda kendimle barışığımdır. Sen daha gençsin benim küçük dişli çekirgem, ama zamanla öğreneceksin."

"Selam Christian," dedi Bradley'nin arkasından bir ses. Başka kimse onun gerçek ismini kullanmadığından Christian sesi duyar duymaz kim olduğunu anlamıştı.

Bradley kenara çekilerek kocaman şaşkın gözlerle ona bakan Laura'yı ortaya çıkardı.

"Pardon, affedersin."

"Sorun değil Laura," dedi Bradley ananasını keyifle sallayarak. Pez'in şu kokteyle tuhaf bir şey eklemediğinden emin olmam gerekiyor. Gerçi onun hatası değil, çünkü sanırım banyo köpüğünün tadını gerçekten seviyor…"

Uzaklaşmadan önce Bradley, Christian'a anlamlı anlamlı baktı. Christian onu tamamen görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Laura, parlak saçları ve kar beyaz elbisesiyle avizenin altında başında hale varmış gibi duruyordu. Christian onu kendisine çekmeden yanına gelmiş, dalgalı saçları onun yüzünü okşarken şöyle fısıldamıştı: "Benim için böyle giyinmek zorunda değilsin."

Christian ragbi gömleğine ve pantolonuna baktı.

"Kendin gibi olabilirsin," dedi Laura gözlerinde kararlılıkla.

"Ben zaten kendim gibiyim," dedi Christian. "Anlamıyorum."

Christian tedirgin olmaya başlamış, ama onun tam olarak ne söylemek istediğini ya da kendisiyle ilgili ne düşündüğünü sormaya fırsat bulamadan, Laura tekrar ona uzanmış, sıcak dudaklarını kulağına yaklaştırıp şöyle demişti: "Beni odana götürür müsün?"

Açıklamalar bekleyebilirdi.

"Tabii," dedi Christian. "Kesinlikle. Beğeneceğine eminim. Şey, benim odamı yani. Dekore edildi. Faye bu iş için bir dekoratör tuttu."

Laura söylediklerini anlıyormuş gibi ona güldü. Christian koluna girip onu merdivenlerden aşağı indirdi. Laura'nın kalbi çok

hızlı atıyordu. Christian'ın aklından geçenler Laura'nın nabzının gergin ritmine ayarlanmış gibi gelip gidiyordu.

"Yatak odan bodrumda mı?" diye sordu Laura, sonra da gergin bir kahkaha attı. "Tabii ya mantıklı olan da bu."

Christian odanın kapısını açtı ve iç tasarım konusundaki zevki için Faye'e içinden teşekkür etti. "Hoş," demişti Faye o zamanlar. "İnce zevk anlayışından yola çıkacağız." Bradley, "Dişlerini göstermesini istemeyiz," diye lafa karışınca Faye, Blackberry telefonuyla ona vurmuştu.

Christian'ın odası krem renk ağırlıklı dekore edilmişti; şöminenin hemen üstünde Monet'in *Nilüferler* adlı tablosunun bir reprodüksiyonu duruyordu. Odaya renk katan tek şey hiçbir yere çıkmayan bir kapının kenarlarında duran, odadaki tek pencereyi kapatmak için takılmış kan kırmızı renkteki perdelerdi.

Tabutunu odada fazladan duran yatağın altına sokmak yerine kapağı yere atılmış bir şekilde bırakmış olması dışında her şey gerçekten de çok şık görünüyordu.

"Şey, kusura bakma," dedi Christian ve hemen tabuta yöneldi.

"Hayır," dedi Laura. "Sorun değil. Bırak kalsın."

Kızların ortamı hazırlamaktan hoşlandıklarını duymuştu, ama bir tabutun nasıl bir ortam oluşturduğunu düşünmekten bile hoşlanmamıştı.

"Her hâlükârda ortadan kaldırmamız gerekiyor," dedi Christian, "çünkü ancak bu şekilde…"

Laura yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı.

"Tabii eğer fikrini değiştirmediysen," dedi Christian hemen, "ki bu benim için gerçekten sorun değil. Seni anlarım. Partiye geri dönebiliriz…"

Laura onun açık duran kollarına yürüyünce lafı yarım kalmıştı. Kollarını neredeyse ani bir hareketle ona doladı; sıcaktı, yumuşacıktı, çok tatlı kokuyordu; burada olmasını çok, hem de çok istiyordu. Onu arzuyla kendine çekti.

Laura yüzünü onunkine çevirdi, Christian da onu öptü; hafifçe ve keşfederek, nefes almasına, hızı ayarlamasına izin vererek. Nabzı hızla atıyor, Christian ona her dokunduğunda yaşam ve zevkten ibaret bir şarkı söylüyordu. Christian yavaşça ağzını, dudaklarının kenarını, çenesini ve sonra tekrar ağzını öptü. Laura sanki onun bu kadar kibar olmasını beklemiyormuş gibi sıçrayınca Christian'ın dişi dudağını kesti. Christian'ın ağzına kan tadı geldi.

"Ah, özür dilerim," diyerek geri çekildi.

"Önemli değil," diye fısıldadı Laura hafif titrek bir sesle, ama nedeni herhalde heyecandı, çünkü parmaklarını Christian'ın saçlarına geçirmiş ve yüzünü tekrar kendininkine yaklaştırmıştı.

Christian onu yavaşça, tekrar öptüğünde, elinden geldiğince nazik davranmaya çalışıyordu. Kanının tadını almak istemiyordu. Bu beslenmekle ilgili bir durum değildi.

Laura karşı koymadan, tam bir teslimiyetle ağzını açmıştı. Parmaklarını Christian'ın saçlarında gezdiriyordu. Christian onu biraz daha sertçe öpmüş; yanağına, çenesine, minik öpücükler kondurmuştu. Laura onun kafasını tekrar aşağı çekerek ağzından çenesine ve boynuna kaymasını sağlamıştı.

Christian o zaman bile ne olduğunu anlayamadı. Nabzı hızlı bir şekilde atan, ama hassas teninin altında güvende olan boynunu öptü.

"Hadi yap," dedi Laura derin ve kararlı bir şekilde nefes alarak.

Christian onun sıcak kalbinin ve nefesinin ritmini o anda kaybetti ve soğuk bir adımla geri çekildi.

"Ne yapayım?" diye sordu, ama zaten kendini geri çekmişti. Artık biliyordu.

Christian ondan uzaklaştı ve tek başına koyu kırmızı perdelere yürüyerek, hiçbir yere çıkmayan kapının eşiğinde durdu.

"Yapmak istemiyor musun?" diye sordu Laura hafif titrek bir sesle. "Rochelle dedi ki, eğer benden hoşlanıyorsan o zaman yapmak istermişsin."

"Öyle mi söyledi?"

"Ben insan kanının en iyisi olduğunu sanıyordum…"

"Öyle olması umurumda değil. Ben, insanları yemek olarak gören bir şey olmak istemiyorum," dedi Christian sesini alçak tutarak.

"Bu çok soylu bir davranış," dedi Laura.

"Hayır," dedi Christian. "Hayır, öyle değil. Ben seni yemek olarak görmüyorum. Kanını istemiyorum, o yüzden de kanını almadığım için soylu olduğum söylenemez. Az da olsa insanî bir ahlaka sahip olduğum için beni takdir edemez misin?"

Laura'nın sessizliği onu hareketsiz kılmıştı. Bu, incinmiş, utanmış ve bir yabancı tarafından azarlanan birinin sessizliğiydi.

Christian hiç ihtiyacı olmamasına rağmen derin bir nefes aldı. "Hayır. Tabii edemezsin. Sorun da bu zaten, değil mi?"

Ona bağırmaması gerekiyordu. Ne de olsa hatalı değildi. Daha bu gece Bradley'yi kanını içmekle tehdit etmişti. O ve Laura ne de olsa birbirlerini anlamayan iki yabancıydılar. Bunu şimdi anlıyorlardı.

Christian kendisi için Laura'nın insan gibi davranmasını istemişti. Bu da onun teklif ettiği şey kadar onur kırıcıydı.

Laura kısık bir sesle, "Seni sinirlendirdiğim için üzgünüm," dedi sanki saklanacak bir yer arıyormuş gibi odaya bakınarak. "Ben tam olarak nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Christian'ın annesi ona daha çok küçük yaşlarda kızları ağlatmanın kötü olduğunu öğretmişti.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi olabildiğince kibar bir şekilde. "Sanırım ben sadece senin için yeteri kadar vampir değilim."

En azından şimdilik.

Christian ona kolunu uzattı ve kibarca, bu harika partiye gelmelerini sağladığı için bu akşamlık arkadaşı olacak Rochelle'in yanına götürdü. İkisi de, bir nebze de olsa insanlara özgü bir aldatmacayla meşgul olmaya hevesli görünüyorlardı.

"Görüşecek miyiz?" diye sordu Laura. Sesi, hem onu görüp görmeyeceğinden hem de görmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi çıkmıştı.

Christian ona bilerek, ilk defa, yalan söylemiş ve, "Görüşeceğiz," demişti.

* * *

Christian odasına dönmeye çalışırken, bodrum merdivenlerindeki Haley ve Josh'a neredeyse takılıp düşüyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi ve Josh korku ve öfkeyle karışık duyguların tetikleyeceği bir astım krizi geçirmeden önce hemen geri adım attı.

Kâğıt hamurundan bir aslan başı giyen birine çarptı, sonra Pez olduğunu fark etti.

"Hey dostum," dedi Pez. "Bayan arkadaşın nerede?"

Christian, Pez'in Laura'nın varlığından haberdar olmasına biraz şaşırmıştı. Pez Dünya gezegeninde olan birçok şeyi fark etmezdi bile. "Sanırım benden sadece bir vampir olduğum için hoşlanmış."

Pez şaşırmış görünüyordu. "Bir dakika," dedi. "Sen *gerçekten* vampir misin?"

"Şey, evet?"

"Ben bunu Faye'in uydurduğu bir tür reklam çalışması sanıyordum!"

"Tabii Pez," dedi Christian bezgin bezgin. "Ben bir reklamım. Ayrıca vampirim de."

Pez Faye'in her gün kullanmasını emrettiği ürünlerle adeta zıplayan kabarık, rastalı saçlarını salladı.

"Hı."

Christian Pez'in bu haberi sindirmesini beklemiş, Josh'ın kendisinden bu kadar korktuğu fikrinin hafif korkusunu hissetmişti.

"Dostum," dedi Pez. "Eğer sen gerçekten bir vampirsen, bu kadar market alışverişine çıkman gerçekten de çok kibar bir davranış."

"Evet," diye geveledi Christian tuhaf şekilde şaşırarak. "Yolun sonunda gece geç saatte açık olan bir manav var. Benim için bir sakıncası yok. Josh'ın şekere ihtiyacı olduğunu ve Bradley'nin bütün sütü içtiğini ve senin de neredeyse bütün banyo köpüğünü kullandığını biliyorum."

"Çok keskin kokuyor," dedi Pez. "Çok rahatlatıcı."

"Tamam."

Pez onun göğsüne bir yumruk attı ve sonra gülerek, geriye çekildi. "Kıymetini bil dostum," dedi ve sonra tekrar dans sırasına girdi.

Christian kendini kâğıt hamurundan yapılma tuhaf ve kendinden geçmiş hayvanlarla dolu bir dans sırasıyla başa çıkamayacak kadar hassas hissettiğinden, ilk konser kayıtlarını dinleyebileceği gösterim odasına indi.

Bradley ve Faye'in karanlık odada öpüştüklerine şahit olmak istememişti; ama gördüğü tam olarak buydu ve vampir görüşünün hayal görmeye müsaade etmediğini zaten biliyordu.

Christian bu korkunç manzarayı aklından çıkarmak için üç kez gözlerini kırptı.

"Chris, başın büyük belada," dedi Faye ruju dağılmış bir halde kendini Bradley'nin kollarından çekerek.

"Gerçekten çok özür dilerim, hiçbir fikrim yoktu. Yukarıda müzik çok fazlaydı. Lütfen beni öldürme."

"Rüzgâr makinesinden sinsi sinsi kaçıp duruyorsun," dedi Faye tıpkı insanların aptal davrandıklarına karar verdiğinde yaptığı gibi onu güzel bir şekilde görmezden gelerek. "Bana yalan söylemeye çalışma. Her şey ortada."

Christian en uzak duvardaki, mor ışıkla bezeli, dalgalanan görüntüsüne baktı ve rüzgâr makinesinden gerçekten de kaçmaya çalıştığını gördü.

"Hey, Laura nerede?" diye sordu Bradley. Dudaklarında Faye'in ruju vardı. Gerçekten de çok komik görünüyordu.

"Benimle birlikte değil," dedi Christian. "Haklıydın."

Bradley onu anlamış gibi görünüyordu ve Christian bunun için minnettardı. Faye'in yüzündeki bakış ise tüylerini diken diken etmişti.

"Chris, sen şimdi bana aynı günde hem etkileyici bir kurtarma operasyonu hem de trajik bir aşk hikâyesi çıkardığını mı söylüyorsun yoksa?" diye sordu sakince. "Çünkü eğer böyle bir şey yaptıysan, seni sevdiğimi söylemem şart."

Bradley sıkıntılı bir yüz ifadesi takındı. "Faye, rahat bırak onu. Onun da duyguları var."

"Biliyorum; acı, yalnızlık, aşk özlemi," dedi Faye sanki kafasında var olan o korkunç listedeki kutucuklara çek atıyormuş gibi. "Bayıldım. Gerçekten klasik."

"Ben…" dedi Christ bir anda ve sonra durdu.

O, Laura'nın arzuladığı vampir *yaratık* değildi. Aslında söylemek istediği şey buydu. Ama Faye ve Bradley'ye bunu yapamazdı.

Faye biraz yumuşamıştı. Saçı bozulmuş ve ruju dağılmış bir halde ona doğru yürüdü. Christian bir an onun kadınlara özgü bir anlayışla hareket edeceğini sanmıştı.

"Ama sen," dedi manikürlü tırnağını ona doğru işaret ederek ve Christian'ın hayali o anda yok oldu. "Sen kaybettiği insanlığını özleyen, onu geri almanın bir yolu olarak aşka özlem duyan, bir gün birinin seni anlayacağını düşünen bir vampirsin."

"Anlamıyorsun," dedi Christian bir anda ve sonra, bir vampir için gerçekten acı verici bir hareket olsa da, dilini ısırdı.

"Yok, anlıyorum," dedi Faye. "Kimse anlamıyor. Ama sen hep belki biri anlar diye düşünüp duruyorsun. Sürekli o kişiyi arayıp duracaksın, onlar da aradığın kişi olduklarını ümit edip duracaklar ve albümünüz listelerin başından inmeyecek!"

"Biraz kullanılmış gibi hissediyorum," dedi Christian. "Galiba bunun nedeni *senin beni kullanıyor olman*."

Faye'in arkasındaki görüntülere baktı. Bradley doğuştan sahip olduğu ve estetik cerrahının ona verdiği nimetlerini sallayıp duruyor, Josh ve Pez de onun arkasında yer değiştiriyorlardı. Christian ise rüzgâr makinesinin kanat gibi kaldırdığı siyah saçlarıyla tek başına başka bir yerde duruyordu.

"Elbette öyle," dedi Faye. "Başka ne yapacaktın ki? Başka ne *olacaktın*? Sen bir vampirsin Chris. Ve ben seni bir yıldız yapacağım."

Büyük ekranda, ışıkların aydınlattığı müzisyenin saç kesimi gözüne aynada göründüğü kadar saçma görünmüyordu. Pelerin bile aptalca görünmüyordu.

"O kadar da kötü değil Chris," dedi Bradley onu cesaretlendirerek. "Canını sıkmayı bırak artık."

Faye hızla ona döndü. "Bir daha ona asla böyle söyleme!"

"Affedersin Faye."

"Üzülmeye devam et Chris," dedi Faye ters ters. "Kendini yiyip bitir. Ben bu partiden sıkıldım artık. Kimse dikkate değer ya da haber olacak bir şey yapmıyor. Bana gidiyoruz Bradley. Sen de burada tek başına üzülmeye devam et Chris. Ya da istersen bize katılabilirsin."

Christ bir an Faye'in teklifinin altında yatan olasılıkları düşündü ve korkudan başının döndüğünü hissetti. Bradley'nin de dehşete kapıldığından emin olmak için ona baktı ama Bradley'nin başparmakları havadaydı.

Christian'ın şaşkınlığı neredeyse devasa boyutlara ulaşmıştı.

"Sanırım," dedi sakince, "ben gidip pelerinimi alacağım ve biraz yürüyeceğim."

"Yağmur yağıyor dostum," dedi Bradley.

"Sanırım ben pelerinimi alıp yağmurda uzun, berbat bir yürüyüşe çıkacağım."

Faye keyifle güldü. “Biz de seni bu yüzden seviyoruz zaten tatlım.”

Christian onlara son bir sitemkâr ve şoke olmuş bakış daha atmak için durdu.

Tepelerindeki duvarda kendi görüntüsünü görebiliyordu: Gözleri kapalı, müziğe ve aşk anına kendini kaptırmış vampir rock yıldızı. Christian neon ışıkların altında ve makyajıyla düşünceli ve tuhaf şekilde güzel olduğunu, ama bir şekilde her ikisinden de uzak olup bir ikon gibi parladığını fark etmişti. Mutlu ve neredeyse insan gibi görünüyordu.

Neredeyse, ama tam olarak değil. Hafif gülümsüyordu da.

Spotların altında sivri dişleri parlıyordu.

Coldtown

HOLLY BLACK

Matilda sarhoştu, ama bugünlerde zaten hep sarhoş sayılırdı. Baş döndürücü derecede sarhoştu. Ayakta duramayacak kadar sarhoştu. Aptallık derecesinde sarhoştu. Olabileceği kadar sarhoştu.

Birlikte durduğu adam elini sırtından içeri sokmuş, sıcak parmaklarıyla onu kendine çekerken elini içerilerde gezdiriyordu. O ve yakası açık gömlekli arkadaşı sanki reşit olmayan biri aynı zamanda aptal, aptal da onlarla yatağa girecek kadar kolay biri anlamına geliyormuş gibi sırıtıyorlardı.

Matilda haklı olabileceklerini düşündü.

"Benim evde bir partiye ne dersin?" diye sordu adam. Ona adının Mark olduğunu söylemişti adam, ama arkadaşının durmadan dili sürçmüş ve ona D ile başlayan bir isimle hitap etmişti. Dan ya da Dave gibi bir şeydi. Sigara içmek için her dışarı çıktıklarında bardan onun içkilerini kaçırıyorlardı; içkiler mide bulandırıcı şekilde tatlıydı ve boğazından aşağı şeker gibi iniyorlardı.

"Olur," dedi Matilda sigarasını tuğladan duvara bastırarak. Elindeki sıcak külü ıskalamış, alkolün onu harekete geçirecek uzuvlarını uyuşturan hissizliğine odaklanmıştı. Güldü. "Biraz daha bira alabilir miyiz?"

O görmemiş gibi yaparken adamlar pis pis birbirlerine baktılar. Adamın adının Ben olduğunu söyleyen arkadaşı Matilda'nın cam gibi parlayan gözlerine ve soğuktan kızarmış yanaklarına, dağınık saçlarına baktı. Muhtemelen aklından onun sorunlu ev hayatı olan bir kız olduğu geçiyordu. Keşke öyle olsaydı.

"Eve gidince başımıza bela olmayacaksın değil mi?" diye sordu. Sıcak bardan çıkar çıkmaz boğazının çukurunda ter damlaları birikmişti. Her yutkunuşunda derisi parlıyordu.

Matilda dik dik bakmamak için başını salladı. "Çakırkeyif bile değilim daha," diye yalan söyledi.

"Evde yeterince içki var," dedi MarkDanDave. *Mardave*, dedi Matilda kendi kendine ve kıkırdadı.

"Bana bir 40 al," dedi. Onlarla gitmenin aptalca olduğunu biliyordu, ama ayılması daha da kötü olurdu. "Şu hafif şaraplardan bir tane al. Köşedeki markette satıyorlar. Aksi takdirde parti falan olmaz."

Adamlar güldü. Bu espriye dahil olmadığını bilmesine rağmen Matilda'da onlarla birlikte gülmeye çalıştı. Komik olan aslında kendisiydi. Pis sürtük. Kocaman bir şişe ucuz şarap ve üç kızılcık-vişne votka ile satın alınabilecek bir kızdı.

"Tamam, tamam," dedi Mardave.

Sokakta yürümeye başladılar ve Matilda rahatça onlara yaslandığını, ter ve metal kokusunu içine çektiğini fark etti. Gözlerini kapatıp Mardave'nin başka birisi, kendisine dokunmasını istediği birisi olduğunu hayal etmesi çok kolaydı aslında, ama kendine Julian'la ilgili anılarını deşmek için izin vermeyecekti.

Vitrini, her birinde farklı kanalların açık olduğu düz ekran televizyonlarla dolu bir mağazanın önünden geçtiler. Televizyonlardan birinde Coldtown vardı; Demonia adında bir kız parmaklıklar ardında olmanın gerçekten nasıl olduğunu göstermek için kanallardan biriyle bir anlaşma yapmıştı. 1998'de başlayıp o zamandan beri kesintisiz devam eden bir parti olan Ebedi Balo'yu

çekmişti. Arka planda kauçuk koşumlar içinde kızlar ve erkekler havada sallanıyorlardı. Arada bir durup, hemen dirseklerini büktükleri yerin altından kollarına giren kalıplanmış hastane tüpünü andıran bir şeyi açıyorlardı. Bir kolu çeviriyor ve partidekiler için küçük kâğıt bardaklara kan damlatıyorlardı. Dokuz yaşında gibi görünen ve boynunda parlayan boncuklardan bir kolye olan bir oğlan kâğıt bardaklardan birinin içindekini mideye indirdi ve sonra tıpkı gözleri gibi kıpkırmızı olan diliyle bardağı yaladı. Kameranın açısı bir anda değişerek yukarı döndü ve seyircilere salonun, yıldızların seyredilebildiği çatlak pencerelerle dolu kubbeli tavanını gösterdi.

"Nerede olduklarını biliyorum," dedi Mardave. "Benim evden o bina görünüyor."

"Vampirlerin o kadar yakınında oturmaktan korkmuyor musun?" diye sordu Matilda yüzünde beliren ufak bir gülümsemeyle.

"Biz seni koruruz," dedi Ben ona gülerek.

"Biz de diğer ülkelerin yaptığını yapıp şu cesetleri havaya uçurmalıydık," dedi Mardave.

Matilda Avrupa'daki vampir avı yüzünden dünyadaki enfeksiyon oranlarının tavan yaptığını söylememek için dilini ısırdı. Belçika vatandaşlarının o kadar büyük bir kısmı vampirdi ki, dükkânlar akşam olana kadar kepenklerini zar zor açıyorlardı. Coldtown'la yapılan ateşkes işe yaramıştı. Büyük oranda.

Mardave'in vampirlerden nefret ediyor olması umurunda değildi. Matilda da onlardan nefret ediyordu.

Markete vardıklarında Matilda kimliğinin sorulmaması için dışarıda beklemiş ve Julian'ın gümüş çakmağıyla bir sigara daha yakmıştı; bu çakmağı otuz bir gün içinde ona geri verecekti. Kaldırıma oturarak soğuk asfaltın hissiz kalçalarına işlemesine izin verdi. Karnını dondurmasını ve boğazını içkinin bile ısıtamayacağı kadar soğutmasını diliyordu.

Açlıktan midesi kazınıyordu. En son ne zaman kusmadan katı bir şeyler yediğini hatırlayamıyordu. İçinden ziyafet sofralarında yemekler yemek geliyordu; cildi, açmak için can atan bir tohum gibi gergindi. Yiyebileceğine inandığı tek şey sigara dumanıydı.

Küçük bir kızken vampirler sadece Cadılar Bayramı kostümlerinde hayat bulurdu. Onlar filmlerdeki kötü adamlar, plastik dişleri ve polyesterden pelerinleri olan varlıklardı. Televizyonda durmadan sayım yapan kuklalardı.

Şimdi sayma işini yapan kendisiydi. Elli yedi gün. Seksen sekiz gün. Seksen sekiz gece.

"Matilda?"

Başını kaldırdı ve kulaklarından sanki yaptığı her şey için bir film müziğine ihtiyacı varmış gibi kulaklıklar sarkan Dante'nin ona doğru geldiğini gördü. Daracık bir kot giymişti ve film yıldızlarınınkine benzer uzun bir ağızlıkla sigara içiyordu. Çok fiyakalı bir havası vardı. "Seni bulmaktan neredeyse vazgeçmek üzereydim."

"Aramaya bataklıktan başlamalıydın," diyerek ayaklarının altından geçen ıslak, tıkanmış akıntıyı gösterdi. "Bataklık işini çok ciddiye alırım."

"*Cidden*." Ağızlıkla onu işaret etti. "Annen bile senin öldüğünü düşünüyor. Julian arkandan ağlıyor."

Matilda başını öne eğdi ve kotundan sarkan ipliği tuttu. Mardave ve Ben'i beklerken Julian'ı düşünmek canını yakıyordu. Kendinden tiksiniyordu ve Julian'ın da böyle hissedebilecek olmasını ancak kafasında kurabiliyordu. "Soğuk beni de vurdu," dedi. "Bir tanesi beni ısırdı."

Dante başını salladı.

Hastalık etkisini göstermeye başladığında buna Soğuk demeye başlamışlardı, çünkü insanların tenleri ısırıldıktan sonra buz gibi oluyordu. Ayrıca damarlarındaki zehir sıcağa ve kana özlem duymalarına neden olduğundan da bu adı vermişlerdi. İnsan

kanının tadına bir kere baktıktan sonra enfeksiyon mutasyona uğruyordu. Taşıyanı öldürüyor ve sonra öncekinden çok daha soğuk bir şekilde geri getiriyordu. Tepeden tırnağa, sonsuza kadar soğuk kalıyorlardı.

"Senin hayatta olduğunu sanmıyordum," dedi.

Pes etmeden bu kadar uzun süre hayatta kalacağına kendi bile inanmamıştı. Ama sokaklarda tek başına dolanmak, annesini onu bodrumda zincirleyerek tutmakla Coldtown'a göndermek arasında bir seçim yapmak zorunda bırakmaktan daha iyiydi. Matilda'nın zincirlerden kurtulup sevdiği insanlara saldırma ihtimalini göze almaktan da daha iyiydi. Bu tip hikâyeleri haberlerde sık sık duyuyorlardı; neredeyse çok iyi ve düzgün göründükleri için vampirleri evlerine davet eden insanlarla ilgili hikâyeler kadar çoktu.

"O zaman beni niye arıyorsun?" diye sordu. Dante yıllardır onların evinin biraz ilerisinde oturuyordu, ama birlikte takılmazlardı. Matilda çimleri biçerken ona el sallar, Dante de bu sırada DJ ekipmanlarını pikabına yüklerdi. Burada olmaması gerekiyordu.

Matilda tekrar markete baktı. Mardave ve Ben bir kasa bira ve istediği ucuz şarapla kasadaydılar. Kasiyerden para üstü alıyorlardı.

"Senin, şey, hayatta *olmayacağını* umuyordum," dedi Dante. "Ölü olman daha çok işe yarardı."

Matilda hafif tökezleyerek ayağa kalktı. "Senin de canın cehenneme."

Zehrin insanın gözeneklerinden çıkması tam olarak seksen sekiz gün sürüyordu. Sadece otuz yedi günü kalmıştı. Kafasının içinde ısırmak, parçalamak, yiyip bitirmek istemesine neden olan o sesi duymazdan gelmesi için otuz yedi gün daha sarhoş kalması gerekiyordu.

"Ne demek istediğimi anlatamadım," dedi ona doğru bir adım atarak. O kadar yaklaşmıştı ki, sanki ondan yansıyan sıcaklığın alevden diller gibi yüzünü yaladığını hissediyordu. Matilda titredi. Damarları ihtiyacı olan şeyi haykırıp duruyordu.

"Sana yardım edemem," dedi Matilda. "Bak, ben kendime bile zor yardım ediyorum. İstediğin her neyse, üzgünüm ama yapamam. Gitsen iyi olur."

"Kız kardeşim Lydia ve erkek arkadaşın Julian, gittiler," dedi Dante. "Birlikte gittiler. Lydia ısırılmak istiyor. Julian'ın neyin peşinde olduğunu bilmiyorum… ama canı yanacak."

Mardave ve Ben marketten çıkarken Matilda şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Ben'in omzunda bir kutu, kolunda da bir poşet vardı. "Bu herif seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

"Hayır," dedikten sonra Dante'ye döndü. "Gitsen iyi olur."

"Bekle," dedi Dante.

Matilda'nın karnı ağrıyordu. Ayılmaya başlamıştı. Kan kokusu tenlerinin altından yükseliyor gibiydi.

Ben'in kolundaki poşete uzanıp bir bira kaptı. Kapağını açtı, köpüğü yaladı. Biraz daha sarhoş olmazsa birilerine saldıracaktı.

"Tanrım," dedi Mardave. "Yavaş ol. Biri seni görürse ne olacak?"

Büyük yudumlar alarak sokağın ortasında birasını içti. Ben kahkaha atıyordu, ama bu hoş bir kahkaha değildi. Sarhoşa gülüyordu.

"O hasta," dedi Dante.

Matilda neredeyse bitmiş olan bira kutusunu ona fırlatarak döndü. "Kes sesini pislik!"

"Tenine dokun," dedi Dante. "Soğuk. Hastalandıktan sonra evden kaçtı ve o zamandan beri onu kimse görmedi."

"Dışarısı soğuk olduğu için tenim soğuk," dedi.

Ben'in onunla ilgili düşüncesinin *yabancılarla yatacak kadar sorunlu* fikrinden *yabancılara saldıracak kadar tehlikeliye* kaydığını fark etmişti.

Mardave eliyle yavaşça koluna dokundu. "Hey," dedi.

Onun sıcak parmaklarını hisseden Matilda keyiften neredeyse tıslamıştı. Ona gülümsedi; gözlerinin, teni kadar aç görünmediğini umuyordu. "Senden çok hoşlandım."

Mardave irkildi. “Bak çok geç oldu. Belki daha sonra tekrar buluşabiliriz.” Geri çekildiğinde bu hareketi Matilda’yı o kadar kızdırmıştı ki, çareyi kendi yanağını ısırmakta buldu.

Ağzına bakır tadı geldi ve gözlerinin önünden kırmızı bir karaltı geçti.

* * *

Elli yedi gün önce Matilda ayıktı. Julian adında bir erkek arkadaşı vardı. Matilda’nın odasında birlikte giyinip kuşanırlardı. Julian ince kravatlar takmayı ve parlak göz farı sürmeyi severdi. Matilda ise klasik rockçı tişörtleri ve bağlamak uzun sürdüğü için sürekli geç kalmalarına neden olacak kadar uzun ve bağcıklı botlar giymeyi severdi.

Matilda ve Julian süslenip sokaklarda dolaşır, sabaha kadar kapıları demir parmaklıklarla kapatılan barlarda eğlenirlerdi. Matilda öyle aman aman kaygısız biri değildi; sadece gerektiği kadar kaygısızdı.

Bir arkadaşının partisine gitmişti. İçerisi boğucu derecede sıcaktı ve Julian ile Lydia okulda görevli oldukları müzikalle ilgili bir dans çalışmasına katıldıkları için çok sinirlenmişti. Matilda sadece biraz hava almak istemişti. Bir pencere açmış ve sallanan sarımsak demetinin altından dışarı çıkmıştı.

Bahçede başka bir kız daha vardı. Matilda dışarıda kızın nefesinin duman çıkarmadığını fark etmeliydi aslında, ama etmemişti.

“Çakmağın var mı?” diye sormuştu kız.

Vardı. Julian’ın çakmağına uzanırken kız onu kolundan tutmuş ve sırtüstü yatırmıştı. Kızın buz gibi ağzını boynunda hissettiğinde Matilda’nın haykırışı dehşet dolu bir çığlığa dönüşmüş, kızın onu tutan soğuk parmakları dengesini bozmuştu.

Sonra sanki biri iki buz parçasını tenine saplamıştı.

* * *

Vampirizmin yayılmasının sorumlusunun tek bir kişi olduğu söylenebilirdi: Caspar Morales. Filmler, kitaplar ve televizyonda gösterilenler vampirleri sempatik göstermeye başlamıştı ve belki de bir vampirin *kendini* romantik bir havaya sokması da an meseleydi.

Çılgın, romantik Caspar kurbanlarını öldürmemeye karar vermişti. Sadece az miktarda kanlarını içecek ve sonra şehir şehir dolaşacaktı. Diğer vampirler onu yakalayıp parçalara ayırana kadar, yüzlerce insana hastalığı çoktan bulaştırmıştı. Salgını nasıl engelleyecekleri konusunda hiçbir fikri olmayan bu yeni vampirler de binlerce insana hastalık bulaştırdı.

İlk salgın Tokyo'da baş gösterdiğinde herkes bunun, bir gazeteci şakası olduğunu düşündü. Sonra Hong Kong ve San Francisco'da da başka salgınlar ortaya çıktı.

Askerîye salgının baş gösterdiği bölgenin etrafını barikatlarla sardı. İlk Coldtown bu şekilde kurulmuş oldu.

* * *

Matilda'nın vücudu istemsiz bir şekilde seğiriyordu. Sırtındaki kaslarda kasılmaların başladığını ve oradan da yüzüne doğru çıktığını hissedebiliyordu. Kasılmayı durdurmaya çalışmak için kendine sarıldı, ama elleri daha da çok titriyordu. "Yardım etmemi istiyorsan git bana içki bul."

"Kendi kendini öldürüyorsun," dedi Dante başını sallayarak.

"Sadece bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi. "Sonra kendime gelirim."

Dante başını salladı. "Böyle devam edemezsin. Sorunlarını görmezden gelmek için sarhoş gezemezsin. İnsanların böyle yaptıklarını biliyorum. Bu çok klasik bir davranış, ama ben senin kendi sonunu böyle hazırlayacak biri olduğunu düşünmemiştim."

Matilda gülmeye başladı. "Anlamıyorsun. Kafam iyiyken canım kan çekmiyor. Bu insan gibi kalmamı sağlayan tek şey."

"Ne?" Dante söylediklerinden pek bir şey anlamamış gibi Matilda'ya baktı.

"İstersen daha açık konuşayım: Eğer bana alkollü bir şeyler getirmezsen, seni ısıracağım."

"Ya." Hemen cüzdanını aramaya başladı. "Peki. Tamam."

Matilda yanına aldığı nakit parayı ilk birkaç haftada harcadığından kendine içki alması için evsiz birine fazladan para vermeyeli ve beşinci votkasını içmeyeli epey zaman olmuştu. Dante'nin hemen yakındaki bir ara sokakta uzattığı şişeyi keyifle mideye indirdi.

Birkaç dakika sonra içinden bir sıcaklık yükselmeye başladı; ağzının içi sanki iğne ve *Novokain*[3] doluydu.

"İyi misin?" diye sordu Dante.

"Şimdi daha iyiyim," dedi kelimeleri hafif yuvarlayarak. "Ama hâlâ anlamıyorum. Lydia ve Julian'ı bulmak için neden benim yardımıma ihtiyacın var ki?"

"Lydia kafayı vampir olmaya taktı," dedi Dante yüzüne düşen bir tutam saçı geri atarak.

"Neden?"

Omuzlarını silkti. "Eskiden vampirlerden çok korkardı. Küçükken annemden koridorda yatmasına izin vermesini, çünkü pencerelerin olmadığı bir yerde uyumak istediğini söylerdi. Ama galiba sonra onlara hayran olmaya başladı. İnsanların soyunun tükenmek üzere olduğunu düşünüyor. Taraf seçmemiz gerektiğini ve kendisinin bu seçimi çoktan yaptığını söylüyor."

"Ben vampir değilim," dedi Matilda.

Dante sinirli sinirli ağızlığıyla oynadı. Sigarası çoktan bitmişti. Her zamanki kibirli halinden eser yoktu; ne yapacağını bilmiyor gibiydi. "Biliyorum. Öyle olacağını sanmıştım. Ne bileyim işte, sokaklarda yaşıyorsun. Belki ısırılmak isteyenlerin nereye gitmeleri

3 Novokain: Lokal anestezide kullanılan bir ilaç (ç.n.).

gerektiği konusunda bizim gördüklerimizden daha fazlasını biliyorsundur diye düşündüm."

Matilda Julian'ın evinin oturma odasında, yerde uzanıp yatmış oldukları anı hatırladı. Dans etmekten ter içinde kalmışlar, deli gibi öpüşüyorlardı. Televizyonda kayıp insanların listesi veriliyordu. Matilda gözlerini kapatmış ve onu tekrar tekrar öpmüştü.

Yavaşça başını salladı. "Birkaç yer biliyorum. Ondan hiç haber aldın mı peki?"

Dante başını salladı. "Telefonlarımı açmıyor, ama internetteki blogunu sürekli güncelliyor. Sana göstereyim."

Telefonundan sayfaya girdi. Son giriş başlığı şöyleydi: Bir Vampire İhtiyacım Var. Matilda devamını da okudu. Bu adeta Lydia'nın ısırılmak için yakarışıydı. Kurban arayan vampirlerin kendisiyle iletişime geçmesini istiyordu. Yapılan yorumlardan birinde Coldtown tavsiye edilmiş ve başka biri de BÜYÜK HARFLERLE bu yoruma karşılık, Coldtown'daki vampirlerin yiyecek kaynaklarını canlı tutma konusunda ne kadar dikkatli olduklarını herkesin bildiğini yazmıştı.

Lydia'nın hangi yorumları okuduğunu ve hangilerine inandığını bilmek mümkün değildi.

* * *

Hastalar, mutsuzlar ve içip kafayı bulan duygusal tipler de dâhil olmak üzere kaçak olanlar hep Coldtown'a giderlerdi. Orada sürekli devam eden bir parti vardı ve onlarınki kan karşılığı bir partiydi. Ama bir kez içeri girdikten sonra insanların, hatta insan olan çocukların ve Coldtown'da doğan bebeklerin bile dışarı çıkmalarına izin verilmezdi. Milisler, Coldtown'ın kapalı bir yer olarak kaldığından emin olmak için tel örgüyle çevrili ve sarımsakların asılı durduğu duvarlarda sürekli devriye gezerlerdi.

İnsanlar vampirlerin bu duvarlardan geçip dış dünyaya sızmanın bir yolunu bulduklarını söylüyorlardı. Belki de bu sadece

bir dedikoduydu, ama Matilda internette bunun doğru olduğunu gösteren bir belge okuduğunu hatırlıyordu.

Ama hâlâ insanken Coldtown'dan çıkmanın sadece bir yolu olduğunu herkes biliyordu. Ailenin bir vampir avcısı tutabilecek kadar zengin olması gerekiyordu. Vampir avcıları Coldtown'a kapattıkları her vampir başına hükümetten para alıyorlardı, ama tek bir insanın serbest bırakılması için bir senet karşılığında da para ödülünden vazgeçebiliyorlardı. Bir vampir içeri, bir insan dışarı.

Adı *Hemlok* olan bir avcıyla ilgili meşhur bir gerçek kesit programı vardı. Genç kızlar okuldaki dolaplarına, genellikle avladığı vampirlerin hemen yanına onun resimlerini asıyorlardı.

Çoğu kimsenin hükümetin karşıladığı bir avcı hizmetinden fazlasını karşılayacak parası yoktu. Matilda, Dante'nin ailesinin böyle bir parası olduğunu sanmıyordu, Julian'kilerin olmadığını ise gayet iyi biliyordu. Tek şansı, Julian ve Lydia diğer tarafa geçmeden onları yakalamaktı.

* * *

"Julian'ın nesi var?" diye sordu Matilda. Kapılara yaklaştıkça giderek tenhalaşan dar sokaklarda ilerlerlerken Matilda saatlerdir sormaktan kaçındığı soruyu sormuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Uzun ince bedeni onu soğuktan pek koruyamadığından Dante rüzgâr yüzünden iki büklüm olmuştu. Yine de Matilda onun içinin sıcak olduğunu biliyordu.

"Julian neden onunla gitti?" Ne kadar kırıldığını belli etmemeye çalışıyordu. Dante'nin anlayacağını sanmıyordu. Şehirde bir yerde DJ olarak çalıyordu ve etrafta haftanın her günü farklı bir kız ya da erkekle görüştüğüne dair söylentiler vardı. Aslında gerçekten umursadığı tek insan kız kardeşiydi.

Dante ince omuzlarını silkti. "Belki de seni arıyordu."

Matilda'nın duymak istediği cevap da buydu. Gülümseyip Coldtown'a girmeden önce Julian'ı kurtardığını hayal etti. Julian

onu kurtarmak için oraya gittiğini söyleyecek, sonra ikisi birlikte güleceklerdi ve teni ne kadar sıcak olursa olsun Matilda onu ısırmayacaktı.

Dante, Matilda'nın gözlerinin önünde parmaklarını şaklatınca Matilda tökezledi.

"Hey," dedi. "Sarhoş olduğumu unutma. Bana bulaşmak istemezsin."

Dante pis pis sırıttı.

İkisi birlikte Matilda'nın bildiği yerleri, kaçakların yanında karton kutular üstünde uyuyup dilencilik yaptığı her yeri kontrol etti. Dante'nin cüzdanında Lydia'nın bir resmi vardı, ama resme bakan kimse onu çıkaramamıştı.

Sonunda, bir barın kapısında Lydia ve Julian'ı gördüğünü söyleyen bir kıza rastladılar. Dante bildiklerini anlatması için kalan sigarasını ona verdi.

"Coldtown'a gidiyorlardı," dedi kız sigarayı yakarak. Çakmağının titrek ışığında Matilda kızın bileklerindeki hafif kesikleri fark etti. "Kız beklemekten sıkıldığını söyledi."

"Peki ya oğlan?" diye sordu Matilda. Kızın bileklerindeki kabuklara baktı. Şeker kırıntısına benziyor, dalga çekildiğinde sahilde kalan tuzlu su çizgilerini andırıyorlardı. Onları yalamak istedi.

"Oğlan kız arkadaşının bir vampir olduğunu söyledi," dedi kız derin nefes alarak. Dumanını üfleyip öksürmeye başladı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Dante.

Kız omuzlarını silkti. "Birkaç saat önce."

Dante telefonunu çıkarıp bir yerlere bastı. "Yükle hadi," diye mırıldandı. "Hadi, *yükle*."

"Kollarına ne oldu?" diye sordu Matilda.

Kız tekrar omuz silkti. "Benden biraz kan satın aldılar. İçerde ihtiyaçları olabileceğini söylediler. Gerçekten çok profesyonel bir hazırlık içindeydiler. Yanlarında kan almak için keskin jiletleri ve plastik kapakları olan cam tüplerden de vardı."

Matilda'nın midesi açlıktan düğümleniyordu. Duvara dönüp yavaş yavaş nefes aldı. İçkiye ihtiyacı vardı.

"Onun bir sorunu mu var?" diye sordu kız.

"Matilda," dedi Dante. Matilda hafifçe ona döndü. Telefonunu ona uzattı. Lydia'nın internet sitesinde yeni bir güncelleme vardı: *Coldtown'a sadece gidiş bileti alındı.*

* * *

"Bununla ilgili bir şeyler yazmalısın," dedi Dante. "Mesaj bırakılan yerlere."

Matilda yere oturmuş, bir şeyle meşgul olmak için tuğla duvarı kurcalıyordu. Dante bir şişe votka daha alabilmek için fazladan para ödemiş ve şişeyi buruşturulmuş bir kese kâğıdının içine saklamıştı.

Matilda kaşlarını çattı. "Neyle ilgili bir şey yazmalıyım?"

"Alkolle ilgili. Dönüşmeni engellemeye yardımcı olduğuyla ilgili bir şeyler."

"Bunu nereye yazabilirim ki?"

Dante şişenin kapağını açtı. Şişeden bir yudum alırken sıcaklık adeta teninden dışarı yayılıyordu. "Seksen sekiz gün birilerini zapt etmek zorunda olan insanlar için internette bazı tartışma siteleri var. Bu sitelerde takılıyor ve birbirlerine kelepçelerle ilgili ipuçları veriyor ve kan için yalvarıp yakaranlarla pazarlık yapıyorlar. Hiç görmedin mi?"

Matilda başını salladı. "İlaçla sakinleştirme işleminin çok hararetli bir tartışma konusu olduğuna eminim. Onlara bilmedikleri bir şeyler anlatacağımı düşünmüyorum."

Dante güldü, ama bu acı bir gülümsemeydi. "Bir de vampir olmak isteyen insanlar var. Isırılmak isteyenlere, hastalıklı biri tarafından ısırılmanın vampir olmak için yeterli olmadığını hatırlatıp duran internet siteleri yeterli bilgi vermiyor; ısıranın vampir

olması gerekiyor. Bunlar, vampirlerin seni fark etmesi için uydurulan boş laflarla dolu siteler."

"Ne gibi?"

"Dans etmek için dışarı çıkmadan önce kasıklarında çok hafif kesikler açan, böylece kulüpte bir vampir olması halinde kokusunun onu çekeceğini düşünen bir kızla çıkmıştım." Dante artık kibirli ya da yapmacık görünmüyordu. Mağlup olmuş gibiydi.

Matilda ona gülümsedi. "Seni Coldtown'a sokma konusunda muhtemelen Lydia benden daha iyi bir iddia konusuydu."

Dante belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İşin kötü tarafı Lydia asla istediği şeye sahip olamayacak. Ona bir sürü vaatte bulunup, onu asla dönüştürmeyecek bir vampirin insan hizmetkârı olarak kalacak sadece. Coldtown'da ihtiyaçları olan son şey yeni vampirler."

Matilda'nın gözünün önüne Lydia ve Julian'ın Ebedi Baloda dans ettikleri geldi. Facebook ve Flickr gibi sitelerde gördüğü resimler gibi onları da kendi ölümlerini hazırlamak için sokaklarda bir tüp kan satmaya çalışırken gözünün önüne getirdi.

Dante şişeyi ona verdiğinde Matilda bir yudum almış gibi yaptı. Hastalanmasının elli sekizinci gününün arifesinde Matilda ayılmaya başlamıştı.

Yavaşça ilerleyerek o daha duruşunu değiştirmeye fırsat bulamadan Dante'nin beline yapıştı. Ağzında tütün tadı vardı. Kendini geri çektiğinde Dante'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş, göz bebekleri büyümüştü ve loş sokak ışığında bile simsiyah oldukları belli oluyordu.

"Matilda," dedi ve sesinde arzudan başka hiçbir şey yoktu.

"Eğer kız kardeşini bulmayı gerçekten istiyorsan, senden bir şey daha istemem gerekiyor," dedi.

Kanının tadı gözyaşı gibiydi.

* * *

Matilda'nın teni alev almıştı sanki. Kâğıt gibi yanıyordu. Kıvrıla kıvrıla siyah küle dönen bir kâğıt gibi.

Tekrar tekrar Dante'nin boynunu yaladı.

* * *

Coldtown'ın kapıları çok büyüktü, kutsanmış ahşaptan yapılmışlardı; tel örgüler ağır, dikenli sarmaşıklar gibi sarmıştı üstlerini. Gardiyanlar silahları omuzlarında görev yerlerinde duruyor, ortaklaşa sigara içiyorlardı. Karakoldan filtre kahve kokusu yayılıyordu.

"Şey, merhaba," dedi Matilda. Ağzının ve boynunun etrafında yarısı kurumuş olan kan hâlâ yapış yapıştı. Kan gömleğine damlamış, hareket ettiğinde neredeyse çatlayacak kadar sertleşmişti. Artık ölmek üzere olduğundan vücudunun tuhaflaştığını hissediyordu. Sıcaktı. Haftalardır olduğundan daha hayatta hissediyordu.

Dante'ye bir şey olmayacaktı: Hastalığı bulaşıcı değildi ve ona çok zarar verdiğini de düşünmüyordu. Sadece canını çok yakmamış olmayı umuyordu. Onu bıraktıktan sonra 911'i aramak için kullandığı telefona, Dante'nin telefonuna, dokundu.

"Merhaba," dedi tekrar korumalara bakarak.

Biri ona döndü. "Aman Tanrım," diyerek tüfeğine uzandı.

"Buraya bir vampiri teslim etmek için geldim. Senet karşılığı. Bir insanı Coldtown'dan çıkarmak karşılığında bir vampiri teslim etmek istiyorum."

"Hangi vampiri?" diye sordu diğer gardiyan. Sigarayı yere atmış, ama asfaltın üzerinde kendi kendine sönmesi için üzerine basmamıştı.

"Beni," dedi Matilda. "Kendimi teslim etmek istiyorum."

* * *

Nabzı giderek daha da yavaş atmaya başlarken gardiyanlar onu bekletiyorlardı. Henüz bir vampir değildi ve birkaç telefon görüşmesinden sonra gardiyanlar onun teknik olarak ancak ölüp geri geldikten sonra senedi alabileceğini öğrenmişlerdi. Karakoldaki banyoda yüzünü yıkamasına ve lavaboya giden su kan renginden beyaza dönene kadar gömleğini yıkayıp sıkmasına izin vermişlerdi.

Matilda aynaya baktığında teninde morluğu andıran tuhaf karaltılar olduğunu fark etti. Nefes alması zorlaşıp kesildiğinde hâlâ karaltılara bakıyordu. Göğsündeki boşluk hissi artmış ve dizlerinin üstüne, pislik içindeki karo taşlarına düşerken paniğe kapıldığını fark etmişti. Bir dakika sonra orada öldü.

Tahmin ettiği kadar canı yanmamıştı. Birçok durumda olduğu gibi en kötüsü işin beklenmedik kısmıydı.

* * *

Gardiyanlar Matilda'nın Coldtown'a girmesine şafak sökmeden biraz önce izin vermişlerdi. Dünya gözüne bir tuhaf görünüyordu; sanki eski bir film seyrediyormuş gibi her şey puslu bir havaya, kurşunî bir renge bürünmüş gibiydi. Bazen insanların kafaları siyah lekelere dönüşüyordu. Sadece tek bir renk netti; derinin altından parlıyormuş gibi görünen zonklayan, sızan renk.

Kırmızı.

Bakınca bile dişleri zonkluyordu.

İçinde bir sessizlik vardı. Artık kalbinin ritmik atışına göre hareket etmiyordu. Vücudunda, sanki mermer gibi sert, acıdan muaf gibi duran tuhaf bir his vardı. Kemiklerinin çıtırtısında, kaslarının gerilmesinde aslında ne kadar ufak acılar yattığını hiç fark etmemişti. Artık bunlardan kurtulmuş, bulutların üzerinde süzüldüğünü hissediyordu.

Matilda bu yeni gözleriyle etrafına bakındı. Her şey çok güzeldi. Ve en güzeli de gökyüzündeki ışıktı.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi kapının eşiğinde duran bir kız. Uzun siyah saçları vardı, ama diplerinden sarı saçlar çıkıyordu. "Hemen içeri gel! Delirdin mi sen?"

Matilda şaşkın bir halde söyleneni yaptı. Hareket ederken sanki dünya sulu boyayla boyanmış bir yermiş gibi her şey bulanıklaşıyordu. Kızın pembemsi kırmızı yüzü de onunla birlikte dönüyordu.

Evin bir zamanlar devasa olduğu ortadaydı, ama uzun zamandır terk edilmiş gibi duruyordu. Dökülmekte olan duvar kâğıtlarının üzeri yazılarla kaplıydı ve koltuklar duvarlara yaslanmıştı. Altında kot pantolon, üstünde hiçbir şey olmayan bir oğlan kalın, pembe örgüleri olan bir kıza makyaj yaparken, eski moda puantiyeli bir elbise giymiş başka bir kız da file çoraplarını çekiştiriyordu.

Başka bir köşede ise beline kadar uzanan parlak kahverengi saçları olan başka bir oğlan her an yıkılabilecek bir piramit yapmak için mısır kavanozlarını üst üste koyuyordu.

"Burası da ne böyle?" diye sordu Matilda.

Kavanozları dizen oğlan ona döndü. "Gözlerine bak. O bir vampir!" Gerçi oğlan korkmuş görünmüyordu; keyiflenmiş gibiydi.

"Onu mahzene götürün," dedi kızlardan biri.

"Hadi gel," dedi siyah saçlı kız ve Matilda'yı bir kapıya doğru sürükledi. "Daha yenisin, değil mi?"

"Evet," dedi Matilda. Dilini yeni çıkmış keskin dişlerine sürttü. "Çok belli oluyor herhalde."

"Vampirlerin gündüzleri dışarı çıkamadığını bilmiyor musun?" diye sordu kız başını sallayarak. "Gardiyanlar her yeni vampiri kandırmaya çalışırlar, ama ben daha hiç onlara inanan birini görmedim."

"Doğru ya," dedi Matilda. Çürük merdivenlerden tek bir lambanın ve bir yer yatağının olduğu pis bir mahzene indiler. Duvarlara yiyecek kasaları dayanmış ve yüksek, küçük pencereler hiç ışık geçirmeyen katranımsı bir maddeyle kaplanmıştı.

Onu içeri alan siyah saçlı kız gülümsedi. “Sınır korumalarıyla takas yaparız. Kara borsa yiyecek, giyecek, biraz eğlence için de çikolata ve sigara gibi küçük lüksler temin ediyoruz. Vampirler her şeyin sahibi değiller yani.”

“Ve geceyi burada geçirmene izin verdiğimiz için sen de bize borçlu olacaksın,” dedi merdivenlerin başında duran oğlan.

“Benim hiçbir şeyim yok,” dedi Matilda. “Konserve yiyecek ya da herhangi başka bir şey getirmedim.”

“Bizi ısırmak zorundasın.”

“Ne?” dedi Matilda.

“İçimizden birini,” dedi kız. “İçimizden birine ne dersin? Tercihi sen yapabilirsin.”

“Neden böyle bir şey yapmamı istiyorsunuz?”

Kızın yüzündeki ifadeden içinden Matilda’ya aptal dediği belli oluyordu. “Kim sonsuza kadar yaşamak istemez ki?”

Ben istemem, demek istiyordu Matilda ama sözlerini yuttu. Bir vampir olmayı hak etmediğini daha şimdiden düşündükleri belliydi. Hem zaten kan tadına bakmak da istiyordu. Önünde duran kızın damarlarında akan kırmızı kanın tadına bakmak istiyordu. Bu hastalandığında hissettiği acı, midesinin düğümlenmesine neden olan açlık, sıcaklığa duyduğu özlem gibi bir şey değildi. Bu inatçı, doymak bilmez bir arzuydu.

“Yarın,” dedi Matilda. “Akşam olduğunda.”

“Tamam,” dedi kız, “ama söz veriyorsun değil mi? Birimizi vampir yapacaksın?”

“Tamam,” dedi Matilda hissizce. O kadar beklemek bile zor geliyordu.

Hepsi yukarı çıktığında rahatlamış, ama bodrumdaki kapının önünde ağır bir şeyin kaydığını duyunca biraz gerilmişti. Kendi kendine bunun önemi olmadığını söylüyordu. Tek önemli olan bugünü atlatıp Julian ve Lydia’yı bulmaktı.

Kanla ilgili düşünceleri aklından çıkarmak için başını sallayıp Dante'nin telefonunu açtı. Herhangi bir beklentisi olmamasına rağmen bir mesaj gelmişti: *Seni seviyor muyum yoksa öldürmek mi istiyorum bilemiyorum.*

Matilda rahatlamıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve yeni çıkan dişleri dudağını kesti. İrkildi. Dante iyiydi.

Lydia'nın sayfasını açıp isimsiz bir mesaj bıraktı: *Julian'a kız arkadaşının onu görmek istediğini söyle… seni de görmek istiyor.*

Matilda pis yatağa uzandı. Tavandaki çürümüş tahtalara bakıp Julian'ı düşündü. Coldtown'dan sadece tek bir çıkış hakkı ve kurtarması gereken iki kişi vardı, ama bunu düşünmek yerine o Lydia'yı kurtarırken Julian'ın cesurca onunla kalmayı teklif ettiğini, hatta sonsuza kadar ona bağlı kalmaya söz verdiğini hayal etmek daha kolaydı.

Bunları hayal ederken dudaklarını yaladı. Gözlerini kapattığında tüm hayal ettikleri kırmızı bir denizde kayboldu.

Şafakta uyandığında hemen Lydia'nın internet sayfasına baktı. Lydia bir cevap göndermişti: *Bizimle Günahkârlar Festivalinde buluş.*

Cam gibi gözlerle ona bakan beş çocuk merdivenlerin başında oturuyordu.

"Uyandın mı?" diye sordu siyah saçlı kız. Kanı fışkıracak gibi zonkluyordu. Ağız hareketleri hipnotize ediciydi.

"Buraya gel," dedi Matilda. Sesi o kadar tuhaf çıkmıştı ki, kendi sesi olduğuna o bile zor inanmıştı. Aslında konuşmak, kızı kendi yanına çağırmak istememişti.

"Bu haksızlık," dedi oğlanlardan biri. "Bize borçlu olduğunu söyleyen bendim. Onun yerinde ben olmalıydım. Beni seçmen gerekir."

Kız pis yatağın yanında dizlerinin üstüne çöküp saçını arkaya atarak uzun, temiz boynunu ona uzatırken Matilda oğlanı duymazdan geldi. Kürdandan yapılmış bir manken kadar kırılgan görünen bu kanlı canlı yaratık Matilda'ya göz kamaştırıcı geliyordu.

Kızı ısırırken sarı saçları Matilda'nın burnunu gıdıklıyordu.

Ve yutkundu.

Kan sıcacıktı; sıvıyı yavaşça akıtan damarlarında yükselen, zonklayan, atan kan diline, ağzına, dişlerine, çenesine erimiş gibi sıcak sıcak fışkırıyordu.

Matilda birinin onu dürttüğünü hisseder gibi oldu, sonra birinin bağırdığını duydu, ama sesler çok uzaktan geliyordu ve önemsiz gibiydi. Sonunda kelimeleri daha net duymaya başladı.

"Dur," diye bağırdı biri. "Dur!"

Birileri Matilda'yı kızdan uzaklaştırıyordu. Parlak kırmızı kanla kaplı boynu darmadağın olmuştu. Kan yatağa sıçramış, Matilda'nın ellerine ve saçlarına bulaşmıştı. Kız öksürüp ağzından kanlı köpükler çıkartmış, sonra tuhaf bir şekilde sessizleşmişti.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı oğlan kızın vücudunu kavrayarak. "Öldü. Öldü. Onu öldürdün."

Matilda kızdan uzaklaştı. Ellerini ağzına götürerek kapattı. "Niyetim öldürmek değildi," dedi.

"Belki düzelir," dedi diğer oğlan titrek bir sesle. "Bandaj bulalım."

"*Öldü* diyorum," diye inledi kızı tutan oğlan.

Merdivenlere doğru yürümeye başlayan Matilda'nın içinde ince bir haykırış koptu. Karnı doymuş, şişmişti. Kusmak istiyordu.

Başka bir kız Matilda'yı kolundan tuttu. "Bekle," dedi kocaman açılmış yalvaran gözlerle. "Beni ısırman gerekiyor. Şimdi doyduğun için artık benim canımı yakamazsın…"

Matilda bir çığlık atarak kızın elinden kurtuldu ve merdivenleri çıktı; eğer çok hızlı davranırsa belki kendinden de kaçabilirdi.

* * *

Günahkârlar Festivaline gittiğinde ağzında metalik bir tat vardı, korkudan uyuşmuştu. İnsan değildi, iyi değildi ve bir sonraki hareketinin ne olacağını bilmiyordu. Sanki o kadar kan üzerinden

çıkabilirmiş; çoktan tenine, kirlenmiş iç organlarına işlememiş gibi tişörtünü çekiştirip duruyordu.

Kafası ne kadar karışık olursa olsun Festivalin yerini bulmak kolay olmuştu. İnsanlar ona yerini tarif etmekten mutluluk duyuyor, her yerinin kan içinde olmasından rahatsız görünmüyorlardı. Lakayt tavırları korkutucu olsa da Matilda'nın tekrar beslenmek istemesi kadar korkutucu olamazdı.

Yolda Ebedi Balonun yapıldığı yerden de geçmişti. Elektronik flaşlar kubbedeki pencerelerden kalan parçaları aydınlatıyor ve düzinelerce örgü yapılmış mavi saçlı bir kız parlak kırmızı gözlü bembeyaz giyimli adamlarla röportaj yapmak için elinde bir video kamerayla dolaşıyordu.

Vampirler.

İçini bir anda bir korku kapladı. Sonra aklına onların artık kendisine hiçbir şey yapamayacakları geldi. Artık onlar gibiydi. Zaten ölüydü.

Günahkârlar Festivali, içi siyaha boyanmış vitray camlı pencereleri olan bir kilisede yapılıyordu. Pembe şablondan posterlerle kaplanmış kapı da bodrumdaki aynı siyah katranımsı maddeyle boyanmıştı. İçerden müzik sesleri geliyor ve birkaç kişi merdivenlere oturmuş, sigara içip sohbet ediyordu.

Matilda içeri girdi.

Bir kapı görevlisi onun için kadifeden bir ipi kenara çekerek, giriş ücretini ödemek için bekleyen insanlardan oluşan ufak bir sıradan geçmesine izin verdi. Vampirler, özellikle de giydiklerini bir hayli kanla süsleyen vampirler için kurallar daha faklıydı. Matilda içeriye göz attı. Julian'ı da Lydia'yı da göremiyor, bir tek dans edenlerden oluşan bir kalabalık ve büyük bakır damıtma tanklarından alkol veren bir bar görüyordu. İçki birbirine benzemeyen bardaklara doluyordu. Sonra barın yakınındakilerden biri hareket edince Matilda orada Lydia ve Julian'ı gördü. Julian onun kulağına eğilmiş, bağırarak bir şey söylüyordu.

Matilda kalabalığın içinden geçerek Julian'ın koluna dokunacak kadar yaklaştı. Elini uzattı ama kendi kokuşmuşluğu yüzünden onun tenine dokunamadı.

Julian başını kaldırıp bakınca irkildi. "Tilda?"

Matilda sanki yanmış gibi hemen elini geri çekti.

"Tilda," dedi. "Sana ne oldu? İyi misin?"

Matilda kendine bakarak geri çekildi. "Ben…"

Lydia güldü. "Birini yemiş, aptal."

"Tilda?" dedi Julian.

"Üzgünüm," dedi Matilda. Üzüldüğü o kadar çok şey vardı ki, ama en azından Julian artık buradaydı. Julian ona ne yapması gerektiğini ve nasıl eskisi gibi düzgün birine dönüşebileceğini söylerdi. O Lydia'yı Julian da onu kurtaracaktı.

Julian omzuna dokunmuş, elini kurumuş kanla kaplı tişörtü üzerinde temkinli bir şekilde tutmuştu. "Her yerde seni aradık." Şefkatli yüzünde hafif bir korku vardı; korku yüzünden gülümsemiyor suratını ekşitiyordu sanki.

"Ben Coldtown'da değildim," dedi Matilda. "Lydia'nın çıkabilmesi için buraya geldim. Geçiş iznim var."

"Ama ben gitmek istemiyorum," dedi Lydia. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Ben senin sahip olduğun şeyi istiyorum: Sonsuz hayat."

"Sana hastalık bulaşmadı," dedi Matilda. "Gitmen gerekiyor. Hâlâ iyi olabilirsin. Lütfen, gitmen gerek."

"Bir tane geçiş izni mi?" dedi Julian Lydia'ya bakarak. Matilda o bakışın altında yatan gerçeği görmüştü: Julian Coldtown'a Matilda için gelmemişti. Julian'ın onun canavar gibi bir şey olduğunu düşünmesini hak etmediğini bilse de, bu fena halde canını yakıyordu.

"Ben gitmiyorum," dedi Lydia suratını asıp Julian'a dönerek. "Onun böyle davranmayacağını söylemiştin."

"Bir kızı öldürdüm," dedi Matilda. "Onu öldürdüm. Bunu anlıyor musun?"

"Ölümlü bir kız kimin umurunda ki?" Lydia saçlarını arkaya attı. O anda Matilda'ya aslında iyi biri olduğu ortaya çıkan kibirli ağabeyi Dante'yi hatırlatmıştı. Bu tıpkı tatlı Lydia'nın zalim biri çıkması gibiydi.

"Sen de bir kızsın," dedi Matilda. "Ölümlüsün."

"Bunu biliyorum!" Lydia gözlerini devirdi. "Ben sadece kimi öldürdüğünü umursamadığımızı söylüyorum. Bizi dönüştür... sonra hep birlikte bir sürü insanı öldürebiliriz."

"Hayır," dedi Matilda yutkunarak. Söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemediğinden başını yere eğdi. Hâlâ bir şansı vardı. "Bak, geçiş iznim var. Eğer sen istemiyorsan o zaman Julian bunu kullanıp çıkabilir. Ama ben seni dönüştürmeyeceğim. Seni hiçbir zaman dönüştürmeyeceğim, bunu anlasan iyi olur."

"Julian gitmek istemiyor ki," dedi Lydia. Gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. "Hem sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun? Sen katilsin."

Matilda bir adım geri attı. Julian'ın onu savunacak bir şeyler söylemesini ya da en azından ona bakmasını istiyordu, ama o bakışlarını ısrarla Lydia'dan ayırmıyordu.

"Yani ikiniz de geçiş iznini istemiyorsunuz," dedi Matilda.

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağırdı Lydia.

Matilda arkasını döndü.

"Bekle," dedi Julian. Sesi çok zayıf geliyordu.

Matilda döndüğünde ümitlendiğini gizleyemiyordu. Julian'ın ona neden seslendiğini sonradan fark etti. Lydia onun arkasına geçmiş, boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Beni dönüştür," dedi Lydia. "Dönüştür yoksa onu öldürürüm."

Julian'ın gözleri kocaman olmuştu. Direnmeye ya da yalvarmaya ya da bir şeyler söylemeye çalışmış, ama Lydia bıçağı daha da bastırarak onu susturmuştu.

Yakınlarındaki insanlar dans etmeyi kesmiş, geri çekiliyorlardı. Kırmızı parlak gözleri olan bir kız aç bir şekilde bıçağa bakıyordu.

"Dönüştür beni!" diye bağırdı Lydia. "Beklemekten yoruldum! Hayatımın başlamasını istiyorum!"

"Yaşıyor olmayacaksın…" dedi Matilda konuşmaya başlayarak.

"Yaşıyor olacağım; hem de her zamankinden daha fazla. Tıpkı senin gibi."

"Pekâlâ," dedi Matilda sakince. "Bana bileğini uzat."

Kalabalık giderek onlara daha da yaklaşıyor, Lydia kolunu uzatırken onları seyrediyorlardı. Matilda çömelerek bileğine yöneldi.

"Bıçağı boğazından çek," dedi Matilda.

Tüm dikkati Matilda'nın üzerinde olan Lydia, Julian'ı bıraktı. Julian biraz tökezledikten sonra parmaklarını boynuna bastırdı.

"Seni sevmiştim," diye bağırdı.

Matilda başını kaldırıp baktığında onun kendisiyle konuşmadığını fark etti. Ona kocaman gülümseyip dişlerini Lydia'nın bileğine geçirdi.

Kız bağırmış, ama çığlığı Matilda'nın kulaklarında kaybolmuştu. Kanın akışında kaybolmuş, Lydia'nın kalp atışları yavaşlarken dinmek bilmeyen zevk ve müzik dalgası etraflarını sarmıştı.

* * *

Julian gitmişti. Tüm parasını ve kredi kartlarını aldıktan sonra Matilda geçiş iznini ona vermişti; anında geri gireceği için Lydia'yı gitmeye zorlamanın hiçbir anlamı yoktu. Julian, Matilda'nın ilgilenmediği özürler etmiş ve koşarak kapıya yönelmişti. Matilda onu özlememişti. Onunla ilgili hayali tıpkı eski hayatı gibi kısa süreli olmuştu.

"İşe yarıyor," dedi kucağında bir dizüstü bilgisayarla merdivenlerde oturan Michael adındaki bir oğlan. Her ne kadar onlardan birini öldürmüş olsa da, onlar Matilda'yı yine hoş karşılıyorlardı. "Canlı yayındasın."

Matilda kamerayı kasa yığınlarının üstüne koyarak, kendine ve ağzı tıkalı olarak bağladığı Lydia'nın bulunduğu duvara çevirdi. Kız kıvranıyor ve tekmeler atıyordu, ama Matilda onunla ilgilenmiyordu. Kameranın önüne geçip gülümsedi.

* * *

Benim adım Matilda Green. 10 Nisan 1997'de doğdum. 3 Eylül 2013'te öldüm. Lütfen anneme iyi olduğumu söyleyin. Ve Dante, eğer beni izliyorsan özür dilerim.

Coldtown'da çekilen birçok görüntü seyrettiğinize eminim. Ben de seyrettim. Kulüplerde birlikte dans eden ya da meşhur vampir efendileri için zarifçe kanayan kızlarla oğlanların görüntüleri. İşte hiç görmediğiniz bir şey. Şimdi size gösteriyorum.

Seksen sekiz gün boyunca birinin hastalığı vücudundan atışını seyredeceksiniz. Yalvardığını, bağırdığını ve çığlıklar attığını duyacaksınız. Yiyecekleri kustuğunu ve altına işeyip bayıldığını göreceksiniz. Ona kutular dolusu konserve mısır çorbası içirişimi seyredeceksiniz. Pek hoş olmayacak.

Beni de izleyeceksiniz. Ben sizin olacağınız vampirim; bu işlerde yeni ve kontrolünü kaybetmiş. Şimdiden birini öldürdüm ve tekrar yapmayacağımı garanti edemem. Buradaki kıza hastalığı bulaştıran da benim.

Gerçek Coldtown işte bu.

Gerçek Coldtown benim.

Hâlâ istiyor musunuz?

Islak Dişler

CECIL CASTELLUCCI

Islak dişler.

Miles'ın birini ısırmakla ilgili hoşlanmadığı bölüm buydu. Bazen de deri dişlerin arasına girerdi ve dilini kesici dişlerinde gezdirdiğinde minik kum tanelerine değmiş gibi hissederdi. Bazı vampirler derinin leziz olduğunu söylerdi.

Miles öyle düşünmüyordu.

Miles sadece evsizlerin, toplumun umursamadığı insanların kanını emerdi; parkı bu yüzden seviyordu. Girişte bir çeşme vardı. Avının boynundan kopan derileri, ip gibi damarları ve ağzında pıhtılaşan kanı temizlemek için çeşmeye yöneldi.

Miles onu ilk kez o zaman gördü. Üzerinde bir yağmurluk ve Miles'a çok tanıdık gelen başını kapatan eski moda bir eşarpla bir sokak lambasının altındaki bir bankta oturuyordu. Sahte elmas taşlarla bezenmiş kedi gözü şeklinde gözlük takmıştı ve yukarıda, belki yıldızlara, belki aya, belki de telefon tellerine takılmış ayakkabılara bakıyordu.

Miles onu seyrederken dudaklarını çeşmeye dayayıp ağzını çalkaladı sonra tükürdü. Ağzı hâlâ kurbanından kalan kan ve deriyle doluydu. Çeşmenin giderinden akıyorlardı. Suyun parlak

kırmızıdan pembe renge dönüşmesini seyretti. Suyun rengi tamamen açılana kadar suyu akıtmaya devam etti.

Kafasını kaldırdığında kız artık gökyüzüne değil, doğrudan ona bakıyordu.

Ona el salladı.

Miles ne yapacağını bilemediğinden o da el salladı.

Parktan çıktı ve sokağa doğru yürüyerek üç kasaba ilerideki izinsiz kaldığı yerleşim yerine geri döndü.

Kız o kadar sinirini bozmuştu ki, ondan bu kadar uzak olmasına ve boş otobanda ilerlemesine rağmen hâlâ dönüşmeyi başaramamıştı ve bu büyük bir engeldi, çünkü bu inine uçarak gitmek yerine bütün yolu yürümesi gerektiği anlamına geliyordu.

Miles'ın evi civarında asla beslenmemek gibi bir kuralı olduğundan, geri dönüş yolu epey uzundu. Eve vardığında şafak sökmeye başlamıştı, hava aydınlanıyordu. Günün sona ermesini beklemek için bir yer bulma konusunda biraz endişelenmişti.

Yatıp uzanacak kadar rahatladığında neredeyse sabah olmuştu.

Bütün gün yatakta yatıp kızı düşündü.

Bütün gün, kızın neden gaspları ve cinayetleriyle meşhur bir parkta gecenin bir yarısı tek başına oturduğunu merak edip durdu. Park bu kötü şöhreti yüzünden civardaki vampirler için harika bir avlanma yeriydi.

Bir avdan sonra kısa süre içinde tekrar aynı yerde görünmemek gerekiyordu ve Miles'ın birkaç gün daha beslenmeye ihtiyacı yoktu. Ama o kıza kafayı takmıştı.

Güneş battıktan sonra geri dönüp dönmemesi gerektiğini aklından geçirdi.

Normalde dönmezdi. Ama kızda onu çeken bir şey vardı. Dönüştüğünden beri olağan dışı bir şekilde hareket etmek zorunda hissetmemişti.

Akşam olur olmaz dönüşüp parka uçtu. Kızın önceki gece oturduğu bankın yanındaki elektrik direğine baş aşağı tutunup bekledi.

Kız sabaha karşı üçte geldi.

Sonar görüşüyle kızın yaklaştığını görebiliyordu. Kalp atışını hissedebiliyor, zarif yürüyüşünü ve kollarında taşıdığı büyük nesneyi görebiliyordu.

Kızın insan olduğuna emindi. Kokusunda aksini gösteren bir şey yoktu. Kız banka yaklaştı ve üzerine çıktı. Sonra etrafına bakındı. Görünürde yalnız olduğuna memnun olduktan sonra bankın yaslanma yerine çıkıp sokak lambasına tutunarak dengesini buldu.

Oturma yerine koyduğu şeyi almak için uzanmak zorunda kalmış ve nesneyi direğin kıvrımlı yerine takmaya başlamıştı. Yaptığı işe çok odaklanmıştı. Miles, kalp atışının önce hızlanıp sonra yavaşlamasından ve salgıladığı kokudan, kızın hem mutlu hem de tedirgin olduğunu anlayabiliyordu. Kokusu korkunun değil ağır iş yapmanın yaydığı bir kokuydu.

Kız çok yakındaydı ama işine o kadar odaklanmıştı ki, yarasa formunda oradan sarkan Miles'ı fark etmemişti. Kızın dengesini kaybetmesinin nedeninin kendisi olmaması içini rahatlatmıştı.

Miles kızdan önce ayağının kaydığını fark etmişti, bu yüzden hemen insan haline dönüşmüş ve bir yerini incitmesine engel olmak için kızı düşerken yakalamıştı.

İkisi birlikte yumuşakça yere düştüler. Kollarını kızın beline doladı ve birlikte yerde iki büklüm oldular. Ağzı kızın boynuna yakındı ve hızla atan nabzını hissedebiliyordu. Çok yakınındaydı. Çok davetkârdı.

Yapısı itibariyle doğal olan, ama kasten yapmak istemediği bir şeyi yapmaya kalkışmadan önce kendini geri çekti.

İkisi de aynı anda ayağa kalktılar.

"Sen çıplaksın," dedi kız.

Kız ne "Sen de nereden çıktın" demiş, ne boynuna çok yakın durarak sivri dişlerinin çıkmasına neden olduğundan avazı çıktığı kadar bağırmıştı. "Teşekkür ederim" de yoktu.

Sadece "Sen çıplaksın," demişti.

Dönüşmenin yarattığı sorun da buydu. Yarasadan insana dönüşünce kıyafetler kayboluyordu. Miles utanmıştı ve bu onu şaşırtan bir şeydi.

Dişlerini tekrar içeri çekti.

"Kusura bakma," dedi.

Artık doğrudan yüzüne bakınca kızın, gerçekten de genç bir kız olduğunu anlamıştı. En fazla 16 yaşındaydı. Dik dik Miles'a bakıyordu; sonra ellerini yüzüne götürdü.

"Kahretsin," dedi. "Gözlüklerim."

İkisi birden etrafa bakındı ve Miles gözlüğün bankın altında olduğunu gördü.

"Orada," dedi işaret ederek. Kızın sakin halini paniğe çevirecek herhangi bir harekette bulunmak istemiyordu.

Kız yere eğilip gözlüğünü aldı ve havaya kaldırdı. Kırılmıştı. Sadece camları kırılmamış, çerçeve de ikiye ayrılmıştı. Onarılamaz haldeydi.

"Annem beni öldürecek," dedi. "Bu büyük annemin gözlüğüydü. Klasik bir modeldi."

"Üzgünüm," dedi.

Yanında taşıdığı bez çantayı aldı, içinde bir delik açıp dibini yırttı. Miles'a uzattı.

"Al," dedi. "Üstünü örtsen iyi olur."

Miles çantanın içine girip üzerini örttü. Sanki üzerinde Whole Foods yazan ufak, daracık bir mini etek giyiyor gibiydi. Çok gülünç hissediyordu.

Kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi kız.

"Sık sık gülünç hissetmem de," dedi Miles. "Genelde korkutucuyumdur."

"Hiç de korkutucu görünmüyorsun," dedi.

Miles kızın söylediklerini düşündü. Ne olduğunu bilmediğinden kızın bu söylediği muhtemelen doğruydu. Dışarıdan bakıldığında Miles 18 yaşında bir çocuğu andırıyordu. Uzun boylu ve inceydi, çocukken okumayı çok sevdiği çizgi romanların arkasındaki zayıf yapılı karakterlere benziyordu biraz da.

"Adın ne?" diye sordu kız.

"Miles," dedi.

"Miles," dedi kız. "Ben de Penny."

"Penny," dedi Miles. "Penny adında bir kız arkadaşım vardı. Uzun zaman önceydi. Seninkine benzer bir gözlük takardı."

1956'dan beri onu hiç düşünmemişti. Vampir olduğu gece okul balosunun olduğu geceydi ve o gece Penny'nin kavalyesi olacaktı. Ama oraya hiç gitmemişti.

"Ağaca tırmanabilir misin?" diye sordu Penny.

"Ne?"

"İyi bir tırmanıcı mısın?" diye sordu Penny.

"Evet," dedi. "Harikayımdır."

"Domuzumun güvende olmasını sağlar mısın?"

Ağzından çıkan kelimeleri tam olarak anlayamadığından Miles kıza bakakaldı. Kız yukarıyı, elektrik direğini işaret etti ve Miles onun parmağını takip etti. Orada, elektrik direğine dikkatlice asılmış halde duran kanatlı bir seramik domuzcuk vardı.

Miles özel yetenekleri sayesinde elektrik direğine tırmandı; domuzu inceledi ve elektrik direğine sabitledi.

"Her şey yolunda," dedi.

"Biraz sağa itebilir misin? Sallanmasını istiyorum," dedi Penny.

Onun istediğini yaptı. İşi bittikten sonra aşağı indi.

"Seni dün gece burada gördüm," dedi Penny. "Biraz eğlence için parkta turluyor muydun?"

"Ne?" dedi Miles.

"Bilirsin işte, dolandırıcı falan mısın?" dedi Penny. "Bugün gazetede bir dolandırıcı tarafından öldürüldüğü düşünülen yaşlı bir adam bulunduğu yazıyordu."

"Hayır. Ben dolandırıcı değilim," dedi Miles.

Ama bir elektrik direğinin ışığının, sallanan porselen bir domuzun altında, üzerinde kumaş çantadan başka bir şey olmadan dururken içinden Penny'ye gerçeği söylemek gelmişti. Birine gerçeği söylemeyi hiç bu kadar istememişti. Bu yüzden de söyledi.

"Ben vampirim," dedi.

Penny güldü.

"Ben de vampirdim," dedi. "*Yedinci sınıftayken*."

Tekrar güldü.

"Annem bana çok kızmıştı, çünkü ya *sadece kıyılmış* şeyler yiyordum ya da çok nadiren bir şeyler yiyordum."

"Peki, şimdi nesin?" diye sordu Miles.

"Bir sokak sanatçısıyım," dedi. "Bu daha havalı bir şey."

Sonra ikisinin de birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmadı.

"Pekâlâ," dedi Penny. "Seni bir kahve içmek için 24 saat açık olan şu restoranlardan birine davet ederdim ama üzerinde ne bir tişört, ne ayakkabı ne de para var."

"Doğru," dedi Miles. "Zaten benim de gitmem gerekiyor."

"Başka sefere ne dersin?" diye sordu Penny.

"Tamam," dedi Miles.

"Perşembeye ne dersin?" diye sordu Penny.

"Tamam," dedi Miles. "Burada buluşuruz. Saat kaçta?"

"Gece yarısı olur mu?"

"Anlaştık," dedi Miles, sonra Penny'den uzaklaşmaya başladı. Ondan yeterince uzaklaştıktan sonra dönüşecekti. Belki de sokağın sonundaki köşeyi dönünce dönüşecekti.

Randevulaştıkları için heyecanlıydı. Elli yıldır biriyle çıkmamıştı.

Sonra aklına kendi zamanında oğlanların kızlarla evlerine kadar yürüdükleri geldi.

Yolda durdu ve arkasını dönüp çoktan sokağın ortasına kadar ilerlemiş olan Penny'ye seslendi.

"Penny," diye bağırdı. Ve sonra havaya sıçrayıp doğrudan yanına indi. "Gecenin bu vakti eve yalnız yürümemelisin. Dışarıda tehlikeli insanlar var."

Kendisinin de korkulması gereken bu tehlikeli insanlardan biri olduğunu söylememişti, ama Penny onun havaya sıçrayışından bir şeyler anlamış olabilirdi. O kadar çok konuştuktan sonra şimdi ikisi de sessizce yürüyorlardı.

Penny yol gösteriyor, Miles ileri bakarken ve üzerindeki bez çanta yüzünden komik duruma düştüğünü hissetmemeye çalışırken Penny arada bir ona bakıyordu. Evine vardıklarında Penny konuşmaya başladı.

"Seni içeri davet etmeyeceğim," dedi. "Kaldırımda durman gerekiyor."

"Haklısın," dedi Miles.

"Ve seni bir daha görmek istemiyorum."

"Tamam."

"Eğer görürsem, kalbine kazık çakarım," dedi kız.

"Bu pek işe yaramaz," dedi Miles. "Ama ne demek istediğini anladım."

"Bir daha yanıma yaklaşırsan insanlara gerçekten ne olduğunu söylerim."

Arkasını dönüp eve giden merdivenleri çıkarken kızın korkusunun kokusunu alabiliyordu. Ön kapıda anahtarlarıyla mücadele ettiğini duyabiliyordu. Miles kızın sağ salim eve girdiğinden emin olmak için bir dakika daha bekledi ve sonra vücudundan sıyrılıp eve uçtu.

* * *

Miles bir sonraki gece avlanmaya ininin güneyindeki bir kasabaya gitti. Kasabanın varoş kesimindeki bir ara sokakta birçok evsiz insan yaşıyordu. Pek leziz değillerdi, ama en azından onu doyuruyorlardı. Kasabaya varınca dikkat çekmemek için sıra dışı hızını düşürdü. Main Caddesi'nden Maple Caddesi'ne, oradan Independence'a ve sonra dükkânların olduğu Metcalfe'ye ilerledi. Normalde sokakları tarar, başka vampirler var mı diye etrafı kontrol ederdi. Vampirlerin çoğuyla anlaşamazdı ve genellikle onlardan uzak dururdu. Ama o gece Goodwill'in yanından geçerken gözüne bir şey takılmıştı. Kolyeler, broşlar ve eşarpların olduğu vitrin camında tanıdığı iki Penny'nin de taktığının aynısı bir çift kedi gözü gözlük duruyordu. Miles durup gözlüğe baktı.

Gözlük şu yeni Penny'yi merak etmesine neden olmuştu. Günlerden perşembeydi ve Miles, Penny'nin o restorana gidip gitmeyeceğini ve uzaklaşmasını istemiş olmasına rağmen randevularına sadık kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Oranın normalde gittiği bir yer olup olmadığını merak ediyordu.

Ara sokağa girip beslendi.

Penny'yi düşündüğünde aklına diğer, yani dönüşmeden önceki hayatının geldiğini fark etti. Okulun spor salonu ya da kafeteryasında yapılan danslara katıldığı ve cumartesi öğleden sonraları babasının arabasını kullanmayı öğrendiği hayatını hatırlıyordu. Tartışma kulübünün başkanı olduğu ve haftanın üç günü sinemadaki projektörü çalıştırdığı hayatı. Rock and roll'u onun kadar çok seven, adı Penny olan diğer kızla uzun uzun öpüştükleri hayatını.

Bu, eskiden olduğu çocuğa özlem duymasına neden oldu. Hayatta olmaya özlem duymasına. Artık 78 yaşındaydı ve bir vampirdi. Bu yeni Penny, vampire dönüştüğünden beri ilk kez kendini yeniden insan gibi hissetmesini sağlamıştı.

* * *

Üç hafta sonra beslenmek için tekrar parka gitti. İşi bittikten sonra çeşmeye gidip dişinde kalan parçaları temizledi. Oradayken, seramik domuzu gördü.

Sallanıyordu.

Eve gitmeden önce Penny'nin 24 saat açık olan restoranda olup olmadığına bakmaya karar verdi. Sadece bakacaktı.

Oradaydı.

Sokağın karşısında gölgelerin arasında durdu. Restoranın penceresinden onu seyretti. Kitap okuyordu. Sayfaları çevirirken ve arada bir kahve fincanını ağzına götürürken mutlu görünüyordu. Miles, huzurlu bir şekilde yarım saat boyunca onu seyretti. Adını söyledi.

"Penny."

Kızın aslında onu duymadığını biliyordu, ama tam o anda pencereden onun olduğu yöne bakmıştı. Geri adım atarak, biraz daha karanlığa çekildi. Hep siyah kıyafetler giydiğinden ortama iyi uyum sağlıyordu ve Penny'nin onu görmediğini biliyordu. Kendini toparlayınca, o an gözünde olan gözlüklerin yuvarlak, çirkin ve yüzüne pek de yakışmadığını fark etti. Huzursuz olmuştu.

Yarasa haline dönüştü ve uçarak uzaklaştı.

Eve gideceğini düşünmüştü. Aslında öyle de yapmalıydı. Ama eve gitmek yerine kendini çıplak bir halde Goodwill mağazasının önünde durmuş, klasik kedi gözü şeklindeki gözlüğe bakarken bulmuştu.

Kırılana kadar cama vurmaya devam etti ve sonra tekrar yarasaya dönüşerek ağzıyla gözlüğü aldı ve uçarak uzaklaştı.

Eve vardığında gözlüğü komodinine bıraktı ve insan haline dönüşüp yatağa yattı. Gözlüğe bakıyordu. Ne yapacağını biliyordu. Restorana gidecek ve gözlüğü Penny'ye verecekti.

Beş gece boyunca restoran civarında dolanmış, kız gelene kadar gölgelerin içinde beklemişti. Gökkuşağı renklerinde daracık

bir etek ve Viktoryen tarzı beyaz bir gömlek giyiyordu. Elinde kitaplarla dolu kocaman bir çanta vardı. Ve o yuvarlak, çirkin gözlüğü takmıştı. Gözlüğü sürekli yukarı itip duruyordu.

"Penny," dedi Miles kız tam elini restoranın kapısına götürmek üzereyken gölgelerin arasından çıkarak.

Kız kulak kabarttı. Miles tekrar adını söyledi. Bu sefer arkasını döndü.

Birbirlerine bakarak öylece beklediler.

Eğer Miles hayatta olsaydı herhalde kalbi deliler gibi atıyor olurdu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kelimeler aklından uçup gitmişti. İlk konuşan Penny oldu.

"Özür dilerim, seninle tanıştığımızda tam bir ahmak gibi davrandım," dedi. "Korkmuştum."

Bunlar ondan duymayı beklediği sözler değildi. Miles itilip kakılmayı bekliyordu. Ya da çığlık atmasını. Ya da beklenmedik bir hareket yapmasını. Ama Penny aksine kapıyı açmış ve içeri gelmesini işaret etmişti.

Onu içeri *davet etmişti.*

Miles restorana girdi. Altmış yıldır pek bir şey değişmemişti. Köşede bir yere oturdular ve kahverengi üniforması içinde geçen zaman kadar eski duran garson kadın onlara iki menü uzattı. İsim kartında Stella yazıyordu. Miles kadının tezgâha gidip kendine has bir şekilde oraya yaslanışını seyretti. Duruş şeklinden, Miles eskiden onunla koroda olduklarını hatırladı. Yiyebileceği bir şey bulmak için önündeki mönüye baktı.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu Penny.

"Bilmiyorum," dedi Miles. "Ben aslında bunları yemem."

"Paran var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Miles.

"Güzel. O zaman ben duble çizburger yiyeceğim," dedi Penny. "Sen de benim patates kızartmalarını yiyormuş gibi yaparsın."

Garson Stella'ya işaret etti ve kadın iki bardak su getirip siparişlerini aldı. Miles sade bir kahve söyledi. Peçeteleri kullanıp birazını da yere dökerek kahvesini içmiş gibi yapabileceğini fark etti. Yıllar içinde hâlâ insanmış gibi görünmek konusunda ustalaşmıştı.

"Evet," dedi Penny. "Neden gelip beni buldun söyle bakalım?"

"Sana bunu vermek istedim," dedi Miles. Montunun cebine uzandı, gözlüğü çıkarıp masanın üstüne koydu ve parmağıyla ona doğru itti.

"Aa!" dedi. "Bunlar çok güzel."

Penny gözlüğü taktı ve Miles gözlüğün ona çok yakıştığını düşündü. Güzel görünüyordu. Sonra çıkardı.

"Bunlarla göremiyorum. Kendi camlarımı taktırmam gerekecek," dedi. "Teşekkür ederim.

Ona doğru uzanıp elini Miles'in elinin üstüne koydu. Sonra çekti.

"Vay be, gerçekten çok soğuksun," dedi.

"Ben ölüyüm," dedi Miles.

"Doğru," dedi. "Biliyorum."

Ciddi bir ifadeyle Miles'a baktı. Miles kahvesinden biraz alıp tabağa döktü.

"Aslında ben de gelmeni bekliyordum," dedi Penny. "Cesaretini kırmış olabileceğimi düşündüm."

"Şansımı denemek istedim," dedi Miles. "Beni ihbar edeceğini söylemiştin."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Penny. "Aslında öyle demek istemediğimi anladığını umuyordum."

"Emin olamadım," dedi Miles.

"Yapmadım. Geldiğine sevindim, çünkü sana bir şey sormak istiyordum."

"Bana bir şey mi sormak istiyordun?"

Miles aslında tam aksini düşünüyordu. Aslında Miles *ona* bir şey sormak istiyordu. Ona nasıl sanki kalbi tekrar atıyormuş gibi

hissettirdiğini sormak istemişti. Onun için çoktan tayfın ötesinde kalmış olan renkleri olduklarından nasıl daha parlak görmesini sağladığını sormak istiyordu. Yaşayan, nefes alan bir varlıkken aklında kalan en ufak ayrıntıları nasıl hatırlamasını sağladığını soracaktı.

"Evet," dedi.

"Ne soracaksın?" diye sordu Miles.

"Senin resmini yapmak istiyorum."

"Resmimi yapmak mı istiyorsun?" diye sordu Miles. "Portre için poz vermemi mi istiyorsun?"

Yedi yaşındayken bir kere ağabeyi için poz vermişti. Portre büyük annesinin evinde duruyordu.

"Tam olarak oturup poz vermeni istemiyorum," dedi Penny. "Bir gece seni takip etmek ve sen vampirlere özgü işini yaparken çizimler yapmak istiyorum. Sonra bunları kullanarak bir sürü şey çıkaracağım."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Miles.

Stella elinde duble çizburgerle geri geldi. Masaya bıraktı ve sanki onu bir yerden çıkaracakmış gibi yan yan Miles'a baktı. Miles hemen yüzünü çevirdi.

"Başka bir şey ister misiniz çocuklar?" diye sordu Stella.

Miles ve Penny başlarını salladılar ve Stella, tezgâhın arkasındaki yerine dönmeden önce son bir kez daha Miles'a baktı.

"Neden olmasın?" diye sordu Penny. "Beni yemeyeceksin nasılsa, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Miles. "Yemem."

Miles onun kanını asla içmezdi. İçemezdi. Onun için Penny yiyecekten daha değerliydi. O *hayattı*. Onun hayatıydı. Penny onun tekrar bir şey gibi hissetmesini sağlıyordu. Onu tehlikeye atacak bir şey yapmazdı.

"Bak beni dinle," diye yalvardı Penny. "Benim sanat eserim yan yana gelecek üç tablodan oluşacak. Avın farklı aşamaları."

"Hayır," dedi. "Hayır olmaz."

"Sorun nedir?"

"Bu çok tehlikeli."

"Neden?"

"Nedenini söyleyemem," dedi Miles.

İşin aslı Penny'nin onu o halde görmesini istemiyordu. Dişleri dışarı fırlamış. Gözleri deli gibi bakarken. Koşarken ve avlanırken. Kurbanının üzerine çöküp kanını içerken. Kendinden geçtiği o halini görmesini istemiyordu. Başka vampirlerin bile onu o halde görmesine dayanamıyor, bu yüzden tek başına yaşayıp tek başına avlanıyordu. Bu durumun ona hissettirdiği duygulardan midesi bulanıyordu. Güç ve kan arzusu o kadar karşı konulmaz oluyordu ki, bunların kendisine leziz gelmeleri yüzünden kendinden nefret ediyordu.

"Sen cimri herifin tekisin," dedi Penny çizburgerini ağzına sokuşturarak. Etinin az pişmiş olmasını istemişti ve köftenin kenarından parmağına kan damlamıştı.

Bu manzara Miles'ın nefesini tutmasına neden oldu.

İçinden Penny'nin parmağını tutup etin suyunu emmek gelmişti. Onun arkadaşı olmak istiyorsa, hemen şimdi oradan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Ya gidecekti ya da ona saldıracaktı.

Oturdukları yerden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi. "Daha işimiz bitmedi."

Penny güldüğü için Miles'ın kafası karışmıştı. Hayır demiş olmasına sinirlenmiş görünmüyordu. Samimi ve arsız bir kızdı. Her şeye hazır görünüyordu. Yemeğini tabağa bıraktı ve parmağındaki damlayı fark edince hemen yaladı.

Miles neredeyse inledi. Dişlerinin çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. Restorandan koşarak çıktı. Kısa süre önce sevdiği gibi burada beslenmiş olmasına rağmen tekrar parkın yolunu tuttu. Civarda üç vampirin daha kokusunu alabiliyordu. Bir mekânda

çok fazla insanın ölmesi hepsi için kötü olurdu, ama Miles kendine hâkim olamıyordu. Nefsi onu kör etmişti. Beslenmesi gerekiyordu.

Parkın iç kısmına doğru ilerlemiş, sonunda köprünün altında bir adamın üzerine çullanmıştı. Üzerinde büyük kapüşonlu bir kıyafet olan ve yırtık pırtık kahverengi bir uyku tulumunun içine girmiş adam bir kartonun üzerinde uyuyakalmıştı. Miles ona doğru eğildi ve adamın boynunu açtı. Pislik içindeydi. Çiş, içki ve bok kokuyordu. Aradığı kan bu değildi. Taze kokan bir kızın yumuşacık boynunu istiyordu. Sağlıklı ve bu evsiz adam kadar hasta olmayan birinin kanını içmek istiyordu. Miles öfkeyle bağırdı. Köprünün tuğladan duvarını yumrukladı. Adamın eşyalarını etrafa saçmaya, bulduğu her şeyi parçalayıp lime lime etmeye başladı. Adam uyanamayacak kadar sarhoştu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Biraz sessiz ol."

"Hepimizi yakalatacaksın."

Kokularını aldığı diğer üç vampir köprünün altında etrafını sarmışlardı. Miles kendini öfkesine o kadar kaptırmıştı ki, onları bile öldüreceğini düşünmüştü.

"Sinirden kudurmuş bu."

"Beslenmesi gerekiyor."

"Bir pisliğinkinden daha tatlı bir kan istiyor."

Onunla dalga geçiyorlardı. Onun için üzülüyorlardı. Etrafını sardılar ve tekrar tekrar evsiz adamın kanını içmesini söyleyip durdular. Onu ısrarlarıyla yiyip bitirdiler.

Miles ayaklarının üzerine oturarak burnunu tıkadı ve ayyaşın boynunu ısırdı.

İlk kan damlası vücuduna girer girmez rahatlamıştı. Doyana kadar içti ve sonra ayrıldı. Bitkin bir halde kurbanının yanına oturarak, başını köprü duvarına dayadı.

Bir süre burada beslenmesi mümkün olmayacaktı. O üç vampire bir teşekkür borçluydu. Penny onu o gece akşam yemeğine davet ettiğinden, şimdi gidip avlanabileceği yeni bir yeri daha olmuştu. Bu kan çılgınlığı esnasında restorana geri dönüp birini yakalamayı da aklından geçirmişti. Herhangi birini. Stella bile olabilirdi. Sırf tatsız kan içmemek için bunu yapabilirdi.

Penny'yle tanışmak bir kâbusa dönüşmüştü.

Biraz dinlendikten sonra Miles ayağa kalktı ve ağzındaki deri parçalarını temizlemek için çeşmeye yürüdü.

"Hey baksana," dedi vampirlerden biri bir çalının arkasından. "Sana bir kız bulduk."

Miles onlara döndü. Yerde içindeki kitaplar sağa sola dağılmış bir çanta gördü. Çalıların arasından sarkan bir kolun yanında bir karalama defteri duruyordu. Ve oradan pek uzakta olmayan bir yerde de vampirlerden birinin karıştırdığı bir çantanın içindekiler duruyordu.

Vampir çantadakileri rastgele yere fırlatıyordu. Anahtarlar. Ruj. Cüzdan. *Kedi gözü şeklinde bir gözlük.*

Vampir ayağa kalkıp cüzdanı cebine koydu ve koyarken de bir adım geri atıp çantanın içinden çıkanlara takıldı.

Gözlük ikiye ayrıldı.

Eğer Miles'ın bir kalbi olsaydı, o anda dururdu.

Bir daha kimseyle arkadaş olmadı.

Küle Dönüşmek

KAREN MAHONEY

Theo geç kalmıştı. Onu görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu ve buna rağmen geç kalabiliyordu.

Moth homurdanıp bakışlarını aya çevirdi, böylece soluk tenini yalayıp geçen soğuk ışıkların tadını çıkartabilecekti. Kahverengi gözlü, yakışıklı erkekleri saymazsak bu dünyada en sevdiği şey ay ışığıydı. Güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirerek sokağı gözden geçirirken Theo'ya ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Ayağını sabırsızca yere vurdu, çizmelerinin burnundaki çelik uçların kaldırımda çıkardığı ses hoşuna gidiyordu.

Annesinin yarın yapılacak anma törenini aklına getirmemek için her şeyi yapardı. Aslında düşünmek istemediği tören değildi; daha çok babasıyla yüz yüze gelmekten korkuyordu. Onu en son gördüğü günü hatırlayınca dudakları gerildi; adamın aklından geçen en son şey baba şefkati göstermek olmuştu. Annesi bir yıl önce ölmüştü, ama babası yine de ortanca kızının annesini hatırlayıp hatırlamadığını umursayacak halde değildi.

Moth bunları sineye çekip aklından çıkararak, havaya kaldırdığı incecik, bembeyaz kollarını hayranlıkla seyretti. Vampir olmadan önce bile bronzlaşmaktan çok hoşlanmazdı. Hâlâ gün

ışığında dışarı çıkabiliyordu, ama yaz geldiğinde ve gölge yapacak bulutlar veya binalar olmadığında asla. Her geçen yıl güneşin giderek biraz daha rahatsızlık verdiğini fark etti; elli koruma faktörlü ürünler bile artık yeterli olmuyordu.

Ucuz plastik güneş gözlüğünü tekrar geri iterek *Subterranean*'ın kapısına yaslandı; Theo'yla neden kulübün *içinde* buluşmadıklarını merak ediyordu. Cumartesi gecesi saat on buçuktu; mekan vampirlerle dolup taşacaktı ve birkaç tanıdığa bile rastlayabilirdi. Buradan gitmeye can atsa da son birkaç aydır öyle yalnızdı ki.

Ve işte Theo oradaydı, gölgelerin arasından kayarak ve Moth'un artık fazlasıyla aşina olduğu bir şekilde kedi gibi zarif bir edayla ilerleyerek çıkagelmişti. Selamlaşmak için yanağına dokunurken gözlerinde beliren o bilmiş ifadeyi yansıtan parıltıdan nefret etse de, Theo'nun güzelliği karşısında her defasında nutku tutulurdu.

Moth güneş gözlüğünün arkasından homurdandı. "Geç kaldın."

"Senin de tavırların hiç değişmemiş."

"Boston'daydım Theo. Edepsiz kızlar için görgü kuralları öğreten bir okulda değil."

Theo kaşlarını kaldırıp ve o muzip gülümsemesiyle sırıttı. "Bak işte bu iyi bir fikir olabilir…"

Moth güneş gözlüğünü başına takarak uzun, gür saçlarının dalgaları arasına sabitledi. Onu bu hale getiren adam karşısında gri gözlerinin pırıl pırıl parlayacağını biliyordu, ama onu gördüğüne ne kadar sevindiğini göstermeyi de kendine yediremiyordu. Theo on yıl önce onun masumiyetini çalıp bir canavara dönüştürdüğü günden beri böyle bir sevinç gösterisini hak etmiyordu.

Theo gözlüğe uzandı ve daha Moth onu durduramadan çekip aldı. "Neden bu komik şeyi takıyorsun?"

"Gözlerim parlıyor ve lensler de canımı yakıyor." Moth ayı işaret etti. "Neredeyse dolunay oldu."

"Sen beslenmemişsin." Theo'nun ses tonu kınar gibiydi. "Eğer beslenmiş olsaydın böyle bir sorunun olmazdı." Theo'nun gözleri açık gri renkteydi, vampirlere özgü doğası ise yüzyıllara dayanan sıkı kontrol mekanizmasının ardına gizlenmişti.

Moth ters ters ona baktı. "Gereğinden fazla beslendim."

Theo burnunu çekti. "Kan bankalarından. Bu aynı şey değil."

"Bana bu konuda baskı yapmayacağını söylemiştin."

"Neredeyse on yıldır beslenme alışkanlıkların konusunda sana hiç baskı yapmadım. Belki de artık başlamam gerekiyordur."

Moth çizmesini yere sürterken konuyu değiştirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. "Biz neden burada duruyoruz?"

Theo duvara yaslandı ve ellerini özel dikilmiş ceketinin ceplerine soktu. Siyah saçları Moth'un hatırladığından daha kısaydı; muntazam şekilde kulaklarının arkasında duran dalgaları hemen yaka hizasında bitiyordu. İnsanlar genellikle onları kardeş sanardı; ki Theo bununla çok eğlenirdi. Moth'a küçük kız kardeşiymiş gibi davranmak hoşuna giderdi; bu ona hastalıklı bir keyif verirdi.

Moth tam onun cevap verip vermeyeceğini düşünürken göz göze geldiler. "Kimsenin senin geri döndüğünü öğrenmesini istemiyorum. En azından şimdilik."

Moth kaşlarını çattı. Bu sefer neyin peşindeydi acaba? Sırf annesinin anma törenine katılmak için geri döneceğini bildiğinden, bir görüşme yapmak için onu şehre çağırmış olması yetmiyor muydu? "Bana bir yıllık özgürlük sözü verdin Theo. Süre daha bitmedi, daha vaktim var. Bu haksızlık."

"Hayat adil değildir tatlım." Gözleri donuktu, dudaklarında ise gülümsemeden eser yoktu.

"Ama *söz vermiştin*," dedi Moth, her ne kadar zayıflığını göstermekten nefret etse de. Karnında başlayan ağrıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi kollarını vücuduna doladı. Theo'nun yanında olmak hep aç hissetmesine neden olurdu; Ironbridge'den uzaklaşmak istemesinin en önemli nedenlerinden biri de buydu aslında.

"Senin için bir iş var," dedi Theo onun aklından geçenleri bölerek. "Çok özel bir iş. Bu işi sadece benim küçük Moth'um yapabilir."

Daha on aydır tatildeydi ve Theo şimdi ondan *bu* işi yapmasını mı istiyordu? Bir şey çalmasını mı istiyordu? Zaten tek istediği *buydu*. "Bu çok saçma. Senin bana ihtiyacın falan yok; bu sadece bir bahane."

Theo'nun gözleri kocaman oldu ve yapmacık bir masumiyetle ona baktı. "*Bahane* mi? Neyin bahanesiymiş?"

"Beni geri getirmenin bahanesi. Etrafındaki herkesi kontrol etmediğin sürece mutlu olamıyorsun."

Theo'nun yüzü gerildi ve Moth göğsünde o bilindik büyük gücü hissetti. Theo onun, eğer hâlâ varsa, ruhunun ve bedeninin sahibiydi ve Moth ondan hem nefret ediyor hem de onu çok seviyordu. Belki de şu anda *daha çok* nefret ediyordu.

"Bu kadar uzun vaktin olduğuna şükret, çocuk. Annenin mezarının başına gelip ağlamak istemiş olman benim suçum değil. Şimdi beni dinle. Senden yapmanı istediğim …"

* * *

Bunca zahmet aptal bir kül saklama kabı için miydi yani? Hem ölüm bu yolculukta neden önemli bir etmendi ki? Moth başını sallayarak Ironbridge Common'da paldır küldür yürürken, bir şişeden sırayla bir şeyler içen bir grup çocuğun yanından geçti. Kalbinin bir köşesinde saklı duran bariz kıskançlık acısını bastırmaya çalıştı; insanlara özgü bu tip şeyleri bir daha asla yapamayacaktı. İç çekip "normal" bir genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Dürüst olmak gerekirse o zamanlar da pek mutlu sayılmazdı.

Ilık bir geceydi ve gökyüzünde hiç bulut yoktu. Neredeyse yaz gelmişti; havada yazın kendine has kokusunu alabiliyordu ve günlerin uzayacak olmasından nefret ediyordu. Moth yol boyunca uzanan eski moda demir lambalardan birinin altındaki bir

banka oturdu. On ay önce şehirden ayrılırken Caitlin'in yüzündeki o endişe dolu ifadeyi hatırlamamaya çalışıyordu. Aynı yerde oturmuş ve vedalaşmışlardı. Moth, Ironbridge'e döner dönmez küçük kız kardeşini aramaya söz vermişti, ama şimdi onu aramak yerine Common'da sinsi sinsi dolaşıp Theo'nun istediği işi yapmaktan kurtulmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyordu.

"Hey, *sen* hangi ucube gösterisinden kaçıp geldin?"

İki genç karşısında duruyordu; birinin ağzının kenarında sallanan bir sigara vardı. Theo'yu ve onu sürüklediği bu çılgın durumu düşünmeye öyle kaptırmıştı ki kendini, gençlerin kokusunu bile almamıştı.

Moth önce arkadaşça yaklaşmayı denedi. *Ne de olsa denemekten bir şey çıkmazdı.* "Sizi görmek de güzel çocuklar." Sırıtırken, bir yandan da dişlerini saklamaya çalışıyordu. Her ne kadar bu sanatta ustalaşmak birkaç yılını almış olsa da bu zor, ama yapılabilecek bir şeydi.

Çocuklar muhtemelen on altı ya da on yedi yaşlarındaydılar; neredeyse on yıl önce bir vampire dönüşen Moth'tan sadece biraz küçüklerdi. Kot pantolon ve uzun kollu penye giymişlerdi. Birinin deri montu Moth'un dikkatini çekmişti; fermuarlar ve sivri metal çivilerle dolu siyah, yumuşak deriydi. *Güzel.* Bu kadar küçük bir çocuk böyle güzel bir montu nasıl alır, diye düşündü.

"Neye sırıttığını bilmiyorum, ama şu anda bizim bankımızda oturuyorsun." Bunu sigarayı ağzında tutan çocuk söylediğinden kelimelerin etkisi o kadar da büyük olmamıştı. Çocuğun kısa kahverengi saçları, küçük gözleri ve karşısındakine *canın cehenneme* der gibi bir tavrı vardı. Hafif kemerli burnu Theo'yu anımsatmıştı.

Deri Montlu Çocuk arkadaşıyla omuz omuza duruyor, söylediklerine katıldığını göstermek için başını sallıyordu. Sessiz, tehditkâr rolü oynayarak iyi bir şey yaptığını sandığı ortadaydı, ama yumuşacık görünen sarı saçlarının dağınık görüntüsü bu etkiyi hafifletiyordu.

Moth iç çekerek yavaşça başını salladı. “Bir hanımla böyle konuşmamanız gerekir, öyle değil mi çocuklar?” Arkasına yaslandı ve kollarını iki yana açarak rahatça oturdu. Sağ bileğindeki çivili bilezikler ışıkta parladı.

Sigaralı çocuk ona doğru eğildi. “Ben burada bir ‘hanım’ göremiyorum. Ve sana bizim bankımızdan kalk dedim.”

“İşi pişirecek başka bir bank bulamaz mısınız?” Moth yüzündeki donuk ifadeyi korudu, ama çocuğun öfkesinin kokusunu alabiliyordu ve bu onu daha da acıktırıyordu.

“Sen ne dedin?” diye sordu Deri Montlu Çocuk yüzü kızarmış bir halde.

Moth seri bir hareketle ayağa kalktı. Siyah, kısa eteğini çekiştirdi ve yüzüklerinden biri file çorabına takılınca küfretti. “Kahretsin! Sizin yüzünüzden bakın ne yaptım.” Ters ters oğlanlara bakarken güneş gözlüğünün ardındaki ifadesinin kaybolacağını hatırlamakta gecikti. Çocukların gözlerine bakmalarını gerçekten çok istemişti, ama Theo buna çok sinirlenirdi ve daha yeni geri dönmüştü. Bu, muhtemelen pek de akıllıca bir hareket olmazdı.

Esmer olan çocuğa uzanarak sigarasını çekip aldı. Oğlanın karşılık vermesine fırsat kalmadan sigaranın yanan ucunu avucuna bastırdı ve bembeyaz teni cızırdarken oğlanların yüzündeki ifadeyi seyretti. Canı çok yanmıştı, ama *onlara* bunu göstermenin başka bir yolu yoktu ve yanık zaten birkaç dakika içinde geçecekti. Gerçi bu aşağılık heriflerin bunu bilmeleri gerekmiyordu.

Çocuklar birer adım geri çekildi. “Hadi oradan!” dedi sigara içen. “Bunun kafası iyi herhalde.”

Moth sırıtarak onlara bakarken, bu sefer dişlerinin görünüp görünmemesini pek umursamamıştı. “Kaybolun.” İzmariti onlara doğru fırlatırken, kendisine korku dolu gözlerle bakan çocuklara gülüyordu.

“Manyak kaltak,” diye mırıldandı Deri Montlu Çocuk. Arkadaşının kolunu tutarak onu banktan uzaklaştırdı. “Hadi gel Todd.”

Moth gözlerini kısarak onları seyrederken, açlığını olabildiğince bastırmaya ve bu serserilere *gerçek* bir ders verme arzusunu kontrol etmeye çalışıyordu.

Todd arkasını dönüp ona hareket çekti.

Öyle olsun. "Hey!" diye bağırdı Moth.

Kalçalarını sallayarak onların etrafından dolandı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Deri Montlu Çocuğa yaklaşarak durdu ve sarı saçlarını karıştırdı. "Montun çok güzelmiş. Erkek arkadaşın mı aldı?"

"Kapa çeneni!" Bunu söyleyen Todd'du.

Moth onu duymazdan geldi. "Belki de annenle babanın hediyesidir. Aileleriniz sizin sigara içip, benim gibi savunmasız kızların başına bela olduğunuzu biliyorlar mı?"

Moth montu kolaylıkla çekip alarak abartılı bir hayranlık sergiledi. "Harika bir işçiliği var. Eminim Noel'de gelmiştir. Bildim mi?" Sarışın oğlana bakıp gülümsedi.

"Montu geri ver yoksa çok pişman olursun."

"Tabii canım! Tıpkı sizin şu aptal bankınızda oturduğuma pişman olduğum gibi," dedi Moth. "Sanırım bu montu alacağım. Belki bu size bir ders olur."

Todd öne doğru bir adım attı. "Montu geri ver, ucube." Bir sigara daha yaktı ve bilmiş gözlerle Moth'u izledi. Moth oğlanın cesaretine gerçekten hayran kalmıştı; elleri hiç titremiyordu. "Biraz önceki şu numarayı nasıl yaptığını anlarız belki, başkası yaptığında işe yarayacak mı bakalım." Yeni yaktığı sigarayı tehditkâr bir şekilde sallayarak, Moth'un yüzüne dumanı üfledi.

Moth o anda hiç düşünmeden hareket etti; bu Theo'ya göre çok sık yaptığı bir şeydi. Tamam, babası ve "sevgili" ablası da böyle düşünüyorlardı. Sinéad ve babasıyla ilgili kötü düşünceleri aklından çıkarırken, onların hayal kırıklığına uğramış yüzlerini gözünün önüne getirmemeye çalışıyordu.

Bu tip şeyler düşünmek yerine Todd'u boğazından yakalayıp o kadar hızlı bir şekilde kendine doğru çekti ki, bir anda oğlanın ayakları yerden kesildi. Moth ondan çok kısa olduğu için bu gerçekten de komik bir manzaraydı. Diğer taraftan da oğlanın parmakları arasındaki sigarayı almış yanan ucunu çocuğun terleyen yüzüne tutuyordu.

"Bir dahaki sefere gözüne sokarım." Sigaradan bir nefes çekti ve dumanı yüzüne üfledi. "Bundan sonra o *benim* bankım."

Moth oğlanı poposunun üstüne sert bir şekilde düşecek kadar ileri savurdu. Sigarayı da üzerine attıktan sonra deri montu yerden aldı. Dehşet dolu gözlerle ona bakmakta olan sarışın oğlanı izleyerek montu temizlerken adrenalinin yükseldiğini hissetmişti. Bir parçası bunu yapmaktan nefret ediyordu, ama ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın bu güç duygusundan giderek hoşlanmaya başlayan başka bir parçası daha vardı. Ne zaman sert kız rolünü takınsa, gözünün önüne sırıtarak ona bakan babasının yüzünü getirmek çok işine yarıyordu.

Üzerine olup olmadığına bakmak için montu giydi ve içindeki saten astarın verdiği hissin keyfini çıkardı. Mont çok büyüktü, ama sorun değildi.

"Çok güzel," dedi. "Teşekkürler."

Oğlanları ağızları açık bir halde orada bırakan Moth, geldiği yoldan geri döndü. Şehre geri dönerken tüm bedenini titreten, içini kemiren açlık duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Kahretsin, şimdi kan içmek için bir yerde daha durması gerekiyordu.

* * *

Theo ondan, kısa süre önce "ölmüş" bir vampirin külleriyle dolu bir kâseyi çalmasını istemişti. Moth ölen vampiri tanımıyordu ve bu her ne kadar rahatlamasına neden olsa da, manyak bir görevdi. Başlıca nedeni de bu vampirin tehlikeli bir vampir avcısı tarafından öldürülmüş bir "usta" olmasıydı. Hem de bu sıradan bir

vampir avcısı değil, Moth'un orada olmadığı süre zarfında Theo'nun başına bela olmuş olan bir vampir avcıydı. Anladığı kadarıyla bu adam orta yaşlı, aslında avlamak bir kenaradursun bir sivrisineği bile öldüremeyecek gibi görünen bir adamdı, ama altı vampiri ortadan kaldırdıktan sonra bile kayıplara karışmayı becermişti. En son kurbanı olan Maxim, Theo'nun eski iş ortaklarından biriydi. Moth, atasının bu vampirin külleriyle ne yapmak istediğini bilmiyordu, ama onu tanıyan biri olarak pek de hayırlı bir işte kullanmayacağını biliyordu.

Bu arada, söz konusu kâse şu anda avcının evinde bir yerlerdeydi.

Bu aşırı paranoyak vampir avcısının evine girmenin bir yolunu nasıl bulacağını Theo tamamen ona bırakmıştı ve Moth adamın evinin her türlü teknoloji ve büyüyle korunmuş olduğundan adı gibi emindi.

Harika.

Ironbridge'in doğu tarafındaki apartmanın etrafını kolaçan ederken, bir katilin saklanmak için neden böyle bir seçtiğini düşünüyordu. Çok bilindik bir yer olmakla birlikte, işin aslı, başını önüne eğip yaptığı işi kendine saklaması gereken biri için son derece pahalı bir yer olduğu da bir gerçekti. Öte yandan, bu adam yaptığı işten muhtemelen tonlarca para kazandığından, neden güzel bir hayat sürmesindi ki? Ne de olsa bir vampir avcısının çok uzun yaşamak gibi bir beklentisi olması mümkün değildi.

Moth parmaklarını dâhili telefonun soğuk metalinde gezdirirken, Thomas Murdoch'un bu gece nerede avlandığını geçirdi aklından.

"İçeri mi girmek istiyorsunuz?" dedi arkasından bir ses ve Moth birinin geldiğini hissetmemiş olduğuna inanamadı. Hislerini kaybediyordu.

Arkasına dönünce muhtemelen yaşça, yani vampir olmadan önce, kendine yakın yaşta olan, dik dik sarı saçları ve koyu renk

gözleri olan genç adamı gördü. Apartmanın güvenlik ışıkları altında bile adamın göz rengini çıkaramıyordu, ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan çok yakışıklı olmasıydı. Ve uzun boyluydu; ondan çok daha uzundu.

Genç adam anahtarlığından sarkan siyah bir anahtarla elektronik giriş panelini çalıştırdı. Kapıyı açarken de muhtemelen Moth gözlerini dikip ona baktığından o da ona tuhaf bir bakış attı. Moth ağzının sularının akıp akmadığını düşünüyordu.

"Önden buyurun," dedi.

"Teşekkürler." Moth binaya aslında tam olarak bu şekilde girmeyi planlamamıştı, ama elden ne gelirdi ki? Çocuk bu kadar kibar davranırken kabalık etmesi mümkün değildi ve belki de bu dışarıdan duvara tırmanmaktan çok daha kolay bir yoldu.

Deri montunun fermuarını açtı ve bu kötü alışkanlığını tekrarlamaktan anında pişmanlık duymasına rağmen parmaklarını çıtlattı. Bu pek de kadınsı bir hareket değildi. Koridorda biraz daha ilerledi… ve kocaman bakır çerçeveli bir aynanın yanından geçerken aniden durdu. *Kahretsin.* Ölü olduğunu ilan etmenin en iyi yolu. Anında geri adım attı ve çocuğun yanından geçip gitmesini bekledi.

Çocuk yine ona o bakışı attı, ama sonra girişin en ucuna doğru yürüyerek asansörün düğmesine bastı. Çocuk asansöre biner binmez Moth koşarak merdivenleri çıktı ve en üst kata yöneldi. Çok iyi bir vampir avcısının on katlı bir binanın en üst katında yaşaması normaldi. Neyse ki vampir olduğundan beri dayanıklılık Moth için dert edilecek bir konu olmaktan çıkmıştı.

Onuncu kata ulaştığında lüks halıyla kaplanmış koridor sessizdi. Burada ayna yoktu; sadece duvarları kaplayan süslü ahşap paneller ve tepede yanan loş ışıklar vardı. Moth onu içeri alan yabancıyı aklına getirmemeye çalışıyordu; çocuğun koyu renk gözleri içine işlemişti; insan olan birinin onu bu kadar çok etkilemiş olmasından rahatsızlık duyuyordu. Kendini o kadar uzun zamandır

Theo'ya kaptırmıştı ki, başka birine içten bir beğeni duymanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Genç adamın kim olduğunu ve hangi dairede oturduğunu merak ediyordu.

Bu işi batırırsa Theo'nun ne kadar sinirleneceğini kendine hatırlatan Moth başını salladı. Ironbridge'den uzaklaşıp, kalan son birkaç aylık özgürlüğünün tadını çıkarmak istiyorsa bu işte başarılı olması gerekiyordu. Çalışmakta olan bir havalandırmanın altından yürürken ürperdiğinde, ufak bir atıştırmalık için Theo'nun mekânlarından birine uğrayıp siyah kotunu giydiğine seviniyordu. Theo her ne kadar, bazı vampirlerin içmeyi tercih ettiği hastanede saklanan kanlara verdiği isimle "şişelenmiş kandan" tiksiniyor olsa da, diğer vampirlerin kendi ahlak kurallarına göre hareket etmelerine engel olmuyordu.

1016 numaralı kapı koridorun en sonunda, kendine ait duvar girintisinde saklanmış bir daireydi. Parlak bakır kapı tokmağı koyu renk ağaç zeminde ışıldıyordu. Kapının açık olduğunu fark eden Moth'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kapı çok hafif aralıktı, ama daracık aralıktan içerideki bordo rengi halıyı ve küçük bir giriş olduğunu görebiliyordu. Gözlüklerini kaldırıp bunun bir tuzak olup olmadığını düşündü.

Hayır, bu çok saçmaydı.

Moth dudaklarını yalayıp keşke bir vampir olmak insanlara özgü o adrenalin patlamasını hissetmemek anlamına gelse diye düşünürken kapıya biraz daha yaklaşıyor, içinde hissettiği korku ve heyecanı görmezden gelmeye çalışıyordu. Kapının diğer tarafında onu bekleyen şeyi koklayıp koklayamayacağı ya da duyup duyamayacağını anlamak için algılarını *açmıştı.* Hemen arkasından gelen hafif insan kokusunu fark ettiğinde artık çok geçti; bu koku yağlı ve mekanik ve hiç tanımadığı bir şeylerle karışık bir kokuydu.

Ensesine keskin bir ağrı saplandı ve bir anda düştüğünü… yere düştüğünü ve karanlığın içinde kaybolduğunu hissetti.

* * *

Moth gözlerini açar açmaz bunu yaptığına pişman oldu, yüzüne doğrultulmuş parlak ışığın verdiği acıyla tısladı. Hareket etmeye çalıştığında kollarının sert ve soğuk bir şeyle bağlanmış olduğunu fark etti. Soğuk olmasına rağmen yine de tenini yakıyordu.

"Mücadele etme, kendine zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

Moth gözlerini kısarak erkek sesinin geldiği yöne baktı, ama yüzüne tutulan ışık yüzünden etrafını görmekte zorlanıyordu. Sıcaklık tenini kaşındırıyordu; dudakları kuruyup çatlamıştı. Biri deri montunu çıkarıp onu, *The Rocky Horror Picture Show*[4] filminin kahramanlarından Dr. Frank N. Furter karakterinin kıpkırmızı bir baskısının olduğu dar siyah tişörtüyle bırakmıştı.

Güneş ışığına benzer bir ışık veren lamba ya da adı her neyse kapatılıp oda titrek bir mum ışığıyla aydınlanmaya başladığında Moth hissettiği rahatlamayla inliyordu az kalsın. *Ortam çok güzeldi.* Odadaki tek pencerenin altında, duvara yaslanmıştı. Sol tarafında, gri kadifeden bir örtünün serili olduğu kocaman bir yatak, yatağın diğer tarafında da tavana kadar uzanan gömme dolaplar vardı. Üstü camdan iki küçük masada da birkaç farklı boyda mum duruyordu. Moth'un sağ tarafındaki bir koltukta ise bir adam oturuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacaklarının da ağır gümüş zincirlerle bağlı olduğunu fark etti. Kotu sayesinde canı o kadar yanmıyordu. Bileklerindeki gümüşün neden bu kadar canını acıttığını düşünerek kaşlarını çattı. Vampirler gümüşe karşı çok duyarlıydılar, ama normalde bu kadar da kötü etkilenmezlerdi. Daha çok sinir bozucu bir alerjik reaksiyon geçiriyormuş hissi olurdu ve onun için bile gerçekten kaliteli gümüş olması şarttı.

Moth, onu seyreden, tuhaf şekilde tanıdık genç adama baktı. İlk dikkatini çeken şey adamın ona doğru yaylı bir tüfek tuttuğu ve tam da kalbine nişan almış olduğuydu.

4 The Rocky Horror Picture Show: 1975 yılında gösterime giren Britanya yapımı bilimkurgu ve korku filmlerinin parodisi olan bir müzikal/komedi filmidir (ç.n.).

"Gümüş zincirler ve kelepçeler kutsanmış olduklarından canını bu kadar acıtıyorlar," dedi adam.

Moth kaşlarını çattı. "Bu safsatadan başka bir şey değil."

"Bileklerin bu yüzden mi yanıyor?" Hafifçe dudağını oynattı. "Bu kadar acıtması için inançlı bir kız olmalısın. İronik bir durum, değil mi?"

"Kimsin sen?" Moth dişlerini göstermemek için kendini zor tutuyordu, ama adam aslında neden bahsettiğini bilmeyen kaçığın teki de olabilirdi. Ama sonra kutsanmış gümüş zincirleri ve yaylı tüfeği göz önünde bulundurunca bun pek ihtimal vermese de buradan nasıl kaçacağını bulmaya çalışırken bu düşünce onu biraz da olsa rahatlatıyordu.

Diken diken sarı saçları ve koyu renk gözleri olan genç adam ona doğru uzanırken gülümsüyordu, ama bu dostane bir gülümseme değildi. Yüzü mum ışığıyla aydınlanmıştı.

"Sen," dedi Moth fısıltıyla.

"Jason Murdoch, emrinizdeyim. Babam burada olamadığı için onun adına özür dilerim."

"Sen Thomas Murdoch'un *oğlu* musun?"

Oğlan başını sallarken, Moth'un olayı hemen çözmüş olmasına memnun olmuş gibiydi. "Jace. Elini sıkardım, ama fark ettiğin üzere elin kolun bağlı."

Moth korku ve öfkeyle karışık mide bulandırıcı bir hisle savaşıyordu. Bu küçük, *aslında o kadar da küçük olmayan* piç kurusu Jace Murdoch, son birkaç aydır Theo'nun başına bela olan vampir avcısının oğlu muydu yani? Theo ona, adam gece yarısı avlanmaya çıktığı için gecenin bu vaktinde Thomas Murdoch'un evine girmenin güvenli olduğunu garanti etmişti, ama babasıyla aynı evde yaşayan stajyer avcının lafı bile geçmemişti. Moth aklından kendi kendine vurduğunu hayal ediyordu. Hem de çok sert bir şekilde. Neden Theo'yu dinlemişti ki? İşi kendisi planlayıp halletmeliydi.

Jace tekrar duruşunu değiştirerek arkasına yaslandı ve elindeki yaylı tüfeği koltuğun kolçağına koydu. Sol kaşında gümüş bir halka vardı; Moth binaya girerken bunu fark etmemişti. Oğlan montunu çıkarmış üzerinde sıradan beyaz bir tişört ve kot kalmıştı. Kolları Moth'un ilk tahmininden daha da büyük olduğunu düşünmesine neden olan dövmelerle doluydu. Moth gözlerini kısıp oğlanın, yaylı tüfeği tutan ve kaya gibi sağlam duran sağ kolundaki Keltlere özgü dövmenin ve sol kolunda bir ejderha ya da bir Zümrüdüanka kuşunu andıran dövmenin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Senin burada ne işin var?" Moth sesinin güçlü çıkmış olmasına sevinmişti.

Oğlan gümüş halka olan kaşını kaldırdı. "Burada oturuyorum." Jace onun yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı, çünkü omuzlarını silkti. "Yani bazı günler. Genelde okul yüzünden pek burada değilim, ama her tatilde Ironbridge'e gelirim."

Moth bileklerini yakan kelepçeleri zorladı. Çok ağrısı vardı, ama tekrar zorladı ve bir şeyin açıldığını hissedince içinden bir zafer çığlığı attı. Çok açılmamıştı, biraz daha vardı ama az kalmıştı. "Baba mesleğini yapacaksan neden vaktini okula giderek harcayasın ki?" Moth sesine alaycı bir ton vermeye çalışırken, onu yakalayan kişinin dikkatini dağıtmayı umuyordu.

Jace sırıttı ve bu seferki daha içten gibiydi. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, ama ben *senin* hakkında çok şey biliyorum." Ayağa kalkıp ayaklarının dibinde duran şeyi aldı. Moth daha yerdekinin ne olduğunu anlamadan Jace, silahını ona doğrultmaya devam ederek yaklaştı ve aynayı yüzüne tuttu.

Hafifçe başını eğerek önce aynaya, sonra da Moth'a baktı. "Bak burada ne var? Yansıma yok. Tıpkı aşağıda olduğu gibi."

Moth ona vurmayı gerçekten çok istiyordu, ama Jace aralarında yeterli mesafe kalacak kadar uzakta duruyordu. Aynayı yere attı ve silahını iki eliyle kavrayarak bu sefer alnına doğrulttu.

Derin bir nefes alan Moth onunla işine yarayacak anlamda göz göze gelmeye çalıştı. Eğer bakışlarıyla onu kandırabilirse, serbest bırakmasını sağlayacak kadar iradesini zayıflatma şansı olabilirdi.

Jace başını salladı. "Yok öyle yağma, küçük vampir." Kotunun cebinden Moth'un güneş gözlüğünü çıkarıp yan tarafından yavaşça ona yaklaştı. "Şimdi akıllı bir kız ol ve olduğun yerde kal. Bunu takıp o güzel gözlerini benim üzerimde kullanmadığında çok daha hoş görüneceğine eminim."

Bu her ne kadar sinir bozucu bir durum olsa da Jace güneş gözlüğünü onun gözüne yerleştirirken Moth hiçbir şey yapamamıştı. Başına doğrultulmuş olan yaylı tüfeğe rağmen mücadele ettiği için gözlüğün bir kenarı kulağına tam oturmamıştı. Ama eğer oğlan *gerçekten* onu öldürmek istemiş olsaydı, herhalde şimdiye kadar çoktan küle dönmüş olurdu. Moth kendi kendine bunu söyleyip duruyordu. İşe de yaramıştı.

Kulağa tuhaf gelse de Jace Murdoch denen çocuk kötü birine benzemiyordu. Tabii onu sakinleştirici bir iğneyle ya da onun gibi bir şeyle vurup bugüne kadar gördüğü en sağlam gümüşle bağlamasını saymazsak. Tabii jilet kadar keskin ve ateşlenmeye hazır bir yaylı tüfeğin ona doğrultulduğunu da bir kenara bırakması gerekiyordu.

Tabii.

Moth dişlerini gösterip, Jace gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadan geri çekilirken, tısladı. İçinden, *Benden günah gitti*, dedi; bundan sonra vampir gösterisine başlayabilir, oğlanın güvenini sarsıp sarsmayacağını görebilirdi artık.

Jace tekrar koltuğa oturduğunda, Moth'un dişlerini göstermesinden pek etkilenmemiş gibiydi. Moth gözünde kocaman gözlüklerle eli kolu bağlı, çaresiz bir haldeyken muhtemelen biraz komik göründüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

Jace onun şüphelerini haklı çıkaracak şekilde sırıttı. "Çok hoş göründüğünün farkında mısın?"

"Canın cehenneme."

"Bir bayanın ağzına hiç yakışmıyor."

Moth sert zeminde pozisyon değiştirirken aslında bu hareketi kelepçeleri birbirine bağlayan zinciri biraz aralamış olduğunu gizlemek için yapıyordu. Ne yaptığını bilmiyordu, ama hissedebiliyordu; her çekişinde bileklerine korkunç bir acı saplanıyordu. Kan bağışlayan birinden kan almaktan hoşlanmamasına ve bu kanın tadını pek beğenmemesine rağmen, serbest kalır kalmaz bu çocuğu ısırmayı cidden kafasına koymuştu. Çok uzun hayatının geri kalanında taşıyacağı bu gümüş yanıklarının izleri gibi Moth da oğlanda bir iz bırakacaktı.

Jace, "Onlardan kurtulamayacağını biliyorsundur," dedi.

Moth sinir bozucu olduğunu umduğu bir şekilde ona bakıp sırıttı. "Senin kadar harika birinin yanındayken neden kaçmak isteyeyim ki?"

Jace cep telefonunu kontrol etmek için yaylı tüfeğini diğer eline alırken Moth onu seyrediyordu. "Babacığından telefon mu bekliyorsun?"

"Şirin şey." Jace gözlerini kıstı. "Senin adın ne bakalım küçük vampir?"

Adını söylemenin ne zararı olabilirdi ki? "Moth."

Oğlan başını salladı. "Gerçek adın. Komik vampir adın değil."

"*Bu* benim gerçek adım." En azından şimdilik. Şimdi ve sonsuza kadar.

Çocuk tekrar pis pis sırıttı; Moth'un daha önce gördüğü o samimi havadan eser yoktu. "Sen nasıl diyorsan öyle olsun, *Moth*."

"Adımın ne olduğundan sana ne? Beni nasılsa öldüreceksin."

"Bana kalırsa sen zaten ölüsün. Isırıldığın anda ölmüşsün."

Moth göğsünde tuhaf bir sızı hissetti. "Bunu bilemezsin. Baban sana bizimle ilgili bunları mı anlattı?" Moth içerlemişti. "Belki de onun her söylediğine inanmamalı ve bazı şeyleri kendin öğrenmelisindir."

"Diplomamı alır almaz öyle yapacağım. Babamla seyahat edeceğim. Anlaşmamız böyle."

"*Avlanacağım* demek istedin herhalde?"

Oğlan omuz silkti. "Ne olmuş yani? Sen de bir avcısın; hepiniz yırtıcısınız. Vampirler, kurt adamlar. Tüm canavarlar hayatta kalabilmek için her şeyi ve herkesi öldürürler." Moth'a sert bir bakış attı. "Şimdiye kadar hiç insan öldürmediğini söyleme bana."

Jace'in gözlerini göremiyor olması Moth'u rahatlatmıştı. Dudakları gerildi ve içinden keşke daha iyi bir yalancı olsaydım diye geçirdi. "Sana cevap vermek zorunda değilim. Kalbime doğrultulmuş bir silah tutuyorsun."

"Evet, ben de öyle olduğunu düşünmüştüm." Dudak büktü. "Daha soruma cevap bile veremiyorsun."

"Dediğim gibi; cevap vermek zorunda değilim. Bana saldırıp elimi kolumu bağladın ve sonra da küle dönüştürmekle tehdit ettin. Ne kadar zaman önce vampire dönüştüğümü nereden biliyorsun? Bunu hiç düşündün mü?"

Jace kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babacığın sana anlatmadı mı? Yeni dönüşen vampirler öyle sandığın gibi bir anda bir kül yığınına dönüşmezler. Elinde kurtulman gereken bir sürü parça kalacak. Miden bunu kaldırabilecek mi bakalım? Hem sen daha kaç *yaşındasın*? Çocuksun…"

Jace ayağa kalktı; yüzü öfkeden allak bullak olmuştu. Elindeki yay titriyordu. "Kapa çeneni, pis kan emici!"

Moth'un midesi bulanıyor, kolları acıyor ve bacakları zeminde külçe gibi yatıyordu ama sonunda onu etkilemeye başlamıştı. Nihayet. Kelepçeleri son bir kez daha kontrol etti ve gümüşün neden olduğu zayıflığın, artık bağlantıları koparmaya engel olamayacağını anladığından zinciri tekrar çekti. Zincir kırıldıysa da bilekleri hâlâ kutsanmış metal kelepçelerin içinde kaldı. Ne olmuş? Ellerini tekrar kullanabilirdi ve önemli olan da buydu.

Jace artık ona daha yakındı. Çok daha genç ve daha güvensiz görünüyordu. Moth dudaklarını yaladı ve gözlerine giren saçlarını sallayarak, dikkatli bir şekilde güneş gözlüğünü yerinden oynattı. Jace tam başını nişan alırken gözlük yere düştü. Moth onun kalp atışını duyuyor, korkusunun tadını alıyordu. Avcının oğlunun babasına kanıtlaması gereken çok şeyi olabilirdi. Ama bu ironi Moth'a işlememişti.

Göğsünde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınan korkuya rağmen Moth ona gülümsedi. "Yanlış yere nişan alıyorsun. Kalbim daha aşağıda."

Öfke ve tutkuyla karışık meraklı bir bakışla Jace'in yutkunuşunu seyretti. Dudaklarını yalarken boğazının hareket ettiğini görebiliyordu. Neredeyse Moth'un bacaklarının yetişebileceği mesafedeydi. Neredeyse…

"Burada iyi bir düzen kurmuşsunuz." Moth avuçlarını yere bastırdı. "Baban vampirleri küle dönüştürmekten iyi para kazanıyor herhalde?"

Jace'in şakağından aşağı boncuk gibi bir ter damlası indi. Moth tadının nasıl olduğunu, oğlanın tadına bakma fırsatı olup olmayacağını düşündü.

Jace bir adım, sonra bir adım daha attığında artık bu Moth için yeterliydi.

Moth harekete geçti. Elleriyle yerden destek alıp bağlı haldeki ayaklarını Jace'nin dizine indirdi ve o tatminkar kemik kırılması sesini duydu.

Jace, acıyla kıvranarak yere yığıldı. Yaylı tüfeği yanına düşünce ölümcül ok serbest kalarak, Moth'un kulağının yanından geçip *dank* diye bir sesle hemen pencerenin altına, yıllanmış sıvaya saplandı. Moth'un hareket gücü sözde onu ele geçiren kişinin hemen üstüne çıkmasını sağlamıştı. Bacakları kalın zincirlerle bağlı olmasına rağmen dizlerinin üzerinde doğrulabilmiş ve Jace'i yere yatırabilmişti.

Moth'un altında mücadele ederken yüzü bembeyaz olmuştu; aldığı yaraya rağmen sergilediği güç Moth'u çok şaşırtmıştı, ama aslında onu çok rahat tutabiliyordu.

"Kıpırdanmayı kes." Moth tatlı tatlı gülümsedi. "Kendine zarar vermek istemezsin, değil mi?" Oğlanın diz kapağını kırmıştı ve tam bir öküz gibi davrandığını biliyordu… *yapacak bir şey yok.* Bunu hak etmişti.

Moth bileklerini saran kırılmış gümüş kelepçelerle ve bacaklarını kullanmaması halinde bile ondan çok daha güçlüydü. Fiziksel anlamda her ne kadar farklı olsalar da, Moth onun kollarını yere yapıştırmış, dizleriyle de bacaklarını sıkıştırarak onu hareketsiz kılmıştı. Dizlerini doğru yere bastırdığı takdirde Jace'in şu ankinden daha büyük acı duyacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Baban böyle şeyler yaptığını biliyor mu bakalım?"

Jace kesik kesik nefes alıyordu. "Elbette biliyor. Beni o eğitti."

"Sen kaç yaşındasın?"

"Asıl *sen* kaç yaşındasın?"

Moth başını yana eğdi. "On sekiz."

"Dönüştüğünde öyleydin herhalde. Kaç yaşındasın? *Gerçekten.*"

Moth dudaklarını büzdü ve onunla biraz daha oyun oynamaya karar verdi. Kaybedecek neyi vardı ki? "Yirmi sekiz yaşındayım."

Jace şaşırmıştı. "On yıldır mı vampirsin yani? Hadi oradan."

"Daha genç göründüğümü mü söylemeye çalışıyorsun? Çok teşekkürler." Gözlerini kırpıştırdı.

Jace, Moth'un ağırlığı altında duruşunu değiştirirken sırıtarak derin bir nefes aldı. "Hayır, daha genç *durduğunu* söylüyorum. Öyle davranıyorsun."

Moth onun gümüşî bakışlarından nasibini almasına izin verdi. "Bazen. Hadi bakalım. Sıra sende."

"On dokuz yaşındayım."

Moth kaşlarını oynattı. "Ya, genç erkeklere bayılırım…"

"Kalk üstümden manyak!"

"Yağcılık yaparak her istediğini elde edebilirsin." Moth dizlerini bastırdı. Sertçe.

Jace acıdan gözlerini devirdi; eğer mümkün olsaydı beti benzi herhalde biraz daha atabilirdi. "Kaltak!" diye inledi.

"Bunu beni ilaçla uyutan ki bunu nasıl başardığını hâlâ anlamış değilim, kutsanmış gümüşten zincirler ve kelepçeyle bağlayıp, babasının yaylı tüfeğiyle küle dönüştürmekle tehdit eden biri söylüyor."

"Ee… şimdi? Beni ısıracaksın, değil mi?"

"Isırmamı ister misin?" Moth onun korkusunun tadını alabiliyordu. Sarhoş edici bir kokuydu; Moth ise içinden gelen kan içme arzusuyla mücadele halindeydi. Vücutları birbirlerine temas ettiğinden Jace'in panik halde çarpan kalp atışını da hissedebiliyordu. Kan tadına, özellikle de taze kan tadına karşı bir isteksizlik duyuyor olması gerekeni yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Özellikle de hayatta kalması gerektiğinde, yapması gerekeni yapmaktan kaçınmazdı.

Jace'in acıdan harap olmuş yüzünü inceledi. Bu hayatta kalmak değil intikam almaktı, ama bu kadarını yapmaya da hakkı vardı herhalde? Elbette onun kanını son damlasına kadar içmeyecekti. Sadece birazını alacaktı. Bir tadına bakacaktı…

Moth ellerini Jace'in sert kollarında gezdirdi ve bileklerini tutarak başının üstünde birleştirdi. Jace güçsüzdü. Moth'un altında kıpırdanabilirdi, ama kırık diz kapağı yüzünden bu pek mümkün olmuyor, canı da çok yanıyordu.

Diken diken sarı saçları inmiş, ensesinden halıya doğru ter damlamaya başlamıştı. Moth onun koyu renk gözlerine, *kahverengi* gözlerine baktı ve uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. Theo'nun ve o dolgun dudaklarının hayalini kurduğu günleri anımsadı. Ama Jace'in daha ince olan dudaklarında da Moth'u

çeken bir şey vardı. Mağlup olmasına ve acıdan kıvranıyor olmasına rağmen gergin bir çizgi halini alan dudaklarındaki amansız kararlılık onun nasıl bir adam olacağını anlatıyor gibiydi.

Moth dudaklarını yalayıp ona yaklaştı.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırıp yumuşak öpücükler kondururken, bir anlığına da olsa hareket etmemesini isteyerek onu gözleriyle esir aldığında Jace'in gözleri de kocaman olmuştu. Jace korku ve öfkenin, tutku ve acının tadını almıştı ve gerçekten çok lezzetliydi. Moth, pişmanlık ve giderek artan bir açlıkla kendini geri çekti; buradan gitmesi gerekiyordu. Ama önce küllerin durduğu o kahrolası kâseyi bulmalıydı.

Moth daha hareket etmeye fırsat bulamadan Jace sağlam bacağını aniden kıvırarak rakibinin zincirli bacaklarına dolayıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Moth'un aklından bir an, *Bu da neyin nesi?* gibi bir düşünce geçerken Jace onu daha da ateşli öpmeye başlamıştı. Gümüşî gözlerine sabitlenip kalması gerekmiyor muydu bu adamın? Moth zorlama sanatını hâlâ tam olarak öğrenememişti, ama *bir tür* yeteneği de vardı. Sonra bilinçli bir şekilde zihninin o bölümünü, yani korkan tarafını, kapatarak anın tadını çıkardı; böyle öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Biri onu tutmayalı ve ona dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Moth sonunda gözlerini açıp kendini çekti. O Jace'e, Jace de ona baktı; oğlanın bakışlarının derinlerinde bir yerlerde karanlık bir meydan okuma vardı âdeta. Yarım bir gülümsemeyle kıvrılan dudağından çenesine bir damla kan aktı.

Moth içinden gelen ani tepkiyi daha kontrol edemeden atılıp parlak kırmızı damlayı dilinin ucuyla yalamıştı. Kanının acı ve keskin bir tadı vardı; damlayı yutarken tutku ve tiksinti karışımı bir hisle ürperdi. Dudaklarını yalayıp üzerindeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. *Sırf dişleriyle onu kestiği için böyle hissetmesi çılgınlıktı.* Bu bir kazaydı; o anın heyecanıyla olmuştu.

"Eğer ellerimi bırakırsan geri kalan kanı silebilirim." Jace'in ses tonu renk vermiyordu; acı ve paniğe dair tüm izler kaybolmuş gibiydi. Moth kontrolünü nasıl kaybettiyse Jace de kontrolünü geri kazanmıştı.

Moth onun alt dudağındaki kesikten akan yeni kana baktı. Jace'in kollarını bıraktı ve kendini ondan çekerek yana yuvarlandı ve sürüne sürüne odanın diğer ucundaki, kapıya en yakın duvara doğru gitti. Yeni edindiği deri montu koyu ahşap kapıdaki bir kancada asılı duruyordu. Montunu uzanıp çekiştirerek bakır askılığı yerinden söktü. Montunu ellerinin etrafına sararak, bacaklarını saran kalın gümüş zincirleri kavradı ve *çekti*.

Metal nesne, sözde "kutsanmış" olma özelliği olmadan da ağır ve sertti, ama Moth gücünü geri kazanma konusunda hızlıydı. Bu "kutsama" durumunun aslında bir tür sihirli koruma olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Zincirler koptu, minyatür kilitler parçalara ayrılıp halının üzerine saçıldı.

Jace tam olarak bıraktığı yerde duruyordu. Yaralı bacağı tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı. Moth onu orada o şekilde bırakıp bırakmaması gerektiğini düşündü. Başını salladı. *Aklından ne geçiyordu a c a b a ?* Yumuşuyor, ilk başta onun kendisine ne yaptığını unutuyordu. Bir öpücükle tamamen aklını yitirmiş gibiydi.

Ayağa kalkarak montu giydi ve bileklerindeki hafif yanma hissini duymamaya çalıştı. Sözde vampir avcısına yaklaşıp çizmesinin burnuyla onu dürttü.

"Pekâlâ, *Van Helsing*. Baban ganimetlerini nerede saklıyor, söyle bakalım?"

Jace öksürerek dirseklerinin üzerinde doğruldu. Oturur konuma gelmek için kendini kaldırmaya çalışırken yüzündeki korkuyu saklamaya çalışıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Fazla vaktim yok. Bana tam olarak…" Yatağın ya-

nındaki komodinde duran saate bakınca neredeyse nutku tutuldu. *"Tam iki saatime mal oldun?!* Beni neyle vurdun sen böyle?" Gözlerini kıstı. "Neyse unut gitsin. Babacığın kaçta eve gelir?"

Jace ters ters baktı. "Gün ağarmadan hayatta gelmez."

Moth içindeki gerginliğin hafiflediğini hissediyordu. "Pekâlâ… ganimet odası nerede?"

"Kastettiğin kafa derisiyse babam kafa derisi toplamaz."

Moth gözlerini devirdi. "Küller Jace. Külleri nerede saklıyor?"

"Saklamaz."

"Tabii canım! Hadi söyle nerede saklıyor yoksa diğer dizini de hallettikten *sonra* burayı yerle bir ederim." Aksi bir sırıtmayla Jace'e baktı. "Önümüzdeki üç ayı tekerlekli sandalyede geçirmeye ne dersin?"

Moth onun parmaklarını oku fırlamış yaylı tüfeğin olduğu yere doğru hareket ettirmeye çalıştığını görünce gerçekten şaşırmıştı. Yayı ağır çizmesiyle tatmin edici bir ses çıkartarak ezdi.

"Tik tak, vakit geçiyor Jace."

"İyi tamam. Ganimet odası falan yok." Moth'un cevap vermek üzere olduğunu görünce elini kaldırdı. "Gerçekten yok. Babam bazı kül kâselerini mutfakta saklar."

Moth kaşlarını çattı. "Hıı… *mutfakta* mı?"

"Lavabonun altındaki dolapta." Tekrar yere uzanıp gözlerini kapattı.

"Senin ihtiyar çatlağın teki, bunu biliyor muydun?"

"Canın cehenneme."

Moth yüzünü kaplayan gülümsemeden bir türlü kurtulamıyordu. Jace'e bir öpücük gönderip koltuğun yanından geçerken onun cep telefonunu ve kendi gözlüğünü aldı. Odadan çıktı ve labirenti andıran dairenin en sonunda yer alan mutfağı bulmadan önce diğer kapıları da açıp odaları kontrol etti.

Mutfak şaşırtıcı derecede büyük, kare bir mekândı ve pek kul-

lanılmadıkları belli olan krom ve modern ev aletleriyle doluydu. Ufak lavabo ve çöp ünitesi parlak ışıkların altında parlıyordu; lavabonun altında, normalde temizlik ürünlerinin duracağı bir dolap vardı.

Ama *bu* dolapta en az bir düzine kül saklama kabı mevcuttu. O kadar yer varken bir vampir avcısı öldürdüğü vampirlerin küllerini neden mutfak lavabosunun altında saklardı ki? Belki de ganimetlerini orada aramak kimsenin aklına gelmeyeceğinden bu dolabı tercih etmişti.

Ya da belki Thomas Murdoch çatlağın tekiydi. Hem bunun ne önemi vardı ki? Doğru kabı alır almaz buradan çıkıp gidecekti.

Moth ön tarafta duran kaplara dokununca irkildi. *Ah, ürkütücü.* Theo'nun hangisini istediğini nereden bilecekti? Alt dudağını ısırırken, aklı Jace'le öpüşmelerine gitti. Düzeltilmesi gereken ciddi bir davranış sorunu olan Jace bir katilin oğlu olabilirdi, ama yine de çok yakışıklıydı. Döndüğünde cep telefonunu geri vermek iyi bir fikir olabilirdi; dizinin ciddi tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.

Genç vampir avcılarıyla ilgili düşünceleri bir kenara bırakarak Theo'nun küle dönen usta vampirle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Her bir kabı dikkatlice oynatarak, ipuçları bulmaya çalıştı ve aklına kapların altına bakmak gelince bir anda rahatladığını hissetti. Her birinin altına tarih yazılmıştı; bunlar muhtemelen ölüm tarihleriydi. Moth, Maxim'in ne zaman öldürüldüğünü bildiğinden doğru kabı bulması an meselesiydi. En azından doğru kap olmasını *ümit ediyordu.*

Seramik kâseyi kolunun altına sıkıştırdığında içinden umarım bugün sakar günlerimden biri değildir diye geçiriyordu. Her ne kadar pencereden tırmanıp duvardan aşağı inmek ona cazip geliyor olsa da merdivenleri kullanması şarttı, çünkü beş yüz yaşını aşkın birinin küllerini taşırken Örümcek Adam gibi duvara yapışmak pek de akıllıca bir plan sayılmazdı. Ne kadar iğrenç

olursa olsun özellikle bu cenaze kabının içindeki küller gelecek iki ay boyunca Ironbridge'ten uzakta olmasını sağlayacak bilet anlamına geldiğinden, bu hiç de akıllıca bir plan olmazdı.

Mutfakta kaç tane görünmez alarma takıldığını düşünerek sonunda daireden çıkarken Jace'in cep telefonunu yatak odasının kapısında yere bıraktı. Belki babası eve gelmeden telefonu bulurdu. Onun için daha fazlasını yapmaya vakti yoktu. Theo kâseyi bekliyordu ve nerede kaldığını düşündüğünden de emindi.

Moth gözlerini devirdi. *Beklesin biraz.* Sanki bu gece neredeyse öldürülmüş olması çok umurundaydı.

Ama aslında Theo'nun *umurundaydı.* Gerçekten çok önemsiyor gibiydi ve bir sonraki gün babasıyla yüz yüze geldiğinde bu durum Moth'un kafasının karışmasına ve kendini daha hassas hissetmesine neden olacaktı.

* * *

"Senin Şeytanla nasıl bir anlaşma yaptığını bilmiyorum Marie O'Neal, ama on sekizinci yaş gününden beri hiç yaşlanmadığını fark etmediğime gerçekten inanıyor musun?"

Ailesinin hâlâ Marie olarak bildiği Moth şaşkınlıkla babasına baktı. Mantıklı bir şey söylemek istiyordu; babasının saçmaladığına ikna olmasını sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordu. Kızının şüphelendiği gibi bir canavar olmadığına inanmasını sağlayacak herhangi bir şey de işini görürdü. Ama O'Neal'lar batıl inançları olan insanlardı ve en beterleri de babasıydı.

"Baba..."

"Evimi terk et. Annen bir yıldır mezarında yatıyor, yani senin artık burada hiçbir işin kalmadı."

"Caitlín'i görmeme engel olamazsın!" Olanları duysa kız kardeşi harap olurdu. Moth gerçeği söylemeden bunları ona nasıl

anlatabilirdi ki?

Eve dönmek muhtemelen bir hataydı, ama Moth annesinin anma törenini kaçırmak istememişti. Tören için burada olmak *istemesi* bir yana, hiç gelmemesi insanların ağzına laf verebilirdi de. Annesi geçen yıl öldüğünden beri eve hiç gelmemişti ve o zaman bile babası ortanca kızının uyuşturucu ve "*Tanrı bilir daha nelerle*" dolu bir hayat sürdüğü konusunda ısrar edip durmuştu. Ama babasının çizgilerle dolu yüzündeki o tiksinti dolu bakış, solgun mavi gözlerinde gezinen korkunun gölgesi artık tamamen başka bir şeye inandığını gösteriyordu.

Rory O'Neal, yaşça büyük göçmen ebeveynlerinin katı Katolik yetiştirme tarzı yüzünden hep Tanrı'dan korkan bir adam olmuştu, ama şimdi Moth'a sanki şeytanın vuku bulmuş haliymiş gibi bakıyordu.

Kaşlarını çatarak gözlerini Moth'a dikti. "Caitlín artık seni, buradan uzakta, istediği zaman görebilecek yaşa geldi ve bu konuda Sinéad da benimle aynı fikirde."

Moth bu duydukları karşısında alaycı bir şekilde gülmekten kendini alamadı. "Eminim öyledir." Moth ve ablası zaten hiç yakın olmamışlardı.

"Ablan hakkında konuşurken ses tonuna dikkat et. O en azından annen öldükten sonra kaçıp gitmedi."

Moth babasını duymazdan gelip ailenin romatizmalı köpeğinin bakımsız bahçede gezişini seyretti. Son misafir de gittikten sonra babası onu verandaya çıkarırken onları seyreden ablasının yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi aklına getirmemeye çalışıyordu. Babası onu evlatlıktan reddetmeden ve insandan başka bir şey olduğunu yüzüne söylemeden önce en azından misafirler taziyede bulunup gidene kadar beklemişti.

Babasından nefret etmeyi gerçekten çok istiyordu, ama onu nasıl suçlayabilirdi ki?

Akıtmadığı yaşlarını tutarak, hızla serinleyen gölgenin altında tit-

redi. Güneşin yüzünü ısıttığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Güneşli bahar günü sona ermek üzere olduğundan her zamanki gibi ahşap verandanın gölgeliğinin altında oturdu.

"Sana söylediklerimi duyuyor musun, Marie?" Babasının sesi dağınık düşüncelerini bölmüştü. "Burada istenmiyorsun. Huzurumuzu kaçırma."

Gözyaşları gözlerini yakıyor, mavi kontak lensleri gözlerini her zamankinden daha çok acıtıyordu. Babası, annesinin anma töreninin ardından gözlerini göstermesi için diretmişti. Moth güneş gözlüğünü kaskatı olmuş parmaklarının arasına aldı ve un ufak etmemek için kendiyle savaştı. O anda aklından, gözlükleri keşke özenti vampir avcısı Jace'in odasında bırakmış olsaydım, diye geçirdi.

Jace'nin yüzü bir anda, yeni tabedilmiş bir resim kadar parlak ve net bir şekilde aklına geldi. Dişlerini gıcırdatıp görüntüyü uzaklaştırdı. O insandı ve insan olması bir kenara, aynı zamanda da düşmanıydı.

Moth'un sesi boğuk çıkıyordu. "*Ne* söylediğini anlıyorum baba. Ben sadece bunları bana nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum. Ben senin *kızınım*."

Babasının gözleri buz gibiydi. "Hayır, değilsin. Artık değilsin."

Marie "Moth" O'Neal uzun bir süre babasına baktı. Yüzü, bir daha asla, en azından kendisi için, bir gülümsemeye dönüşmeyecek olan soğuk, keskin çizgilerle doluydu.

Artık tek güvenebileceği insan Caitlín'di. Yeni "ailesini" kabul etmeyi öğrenmesi gerekiyordu ve bu aile, güneşten ziyade aya tapan ve onu bir canavar gibi görmeyen bir aileydi.

Kollarında henüz iyileşmemiş yaralarla ve her dakika yeni yanıklara neden olan gümüş kelepçelerle Theo'nun yanına döndü-

günde atası çok öfkelenmişti. Ama Moth'un korktuğu gibi ona değil, "küçük Moth"una saldırmaya cüret eden genç adama. Kutsanmış metal parçalarını hiç çekinmeden bileklerinden söküp çıkarmıştı. O, Moth'u kollarına alıp saçını okşarken gizemli kül kabı unutulup gitmişti sanki.

Büyüdüğü eve sırtını dönen Moth'un dilinde acı kül tadı vardı. Eski hayatı paramparça oluyordu, ama şehre dönerken dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. Güneş gözlüğünü taktı, sırt çantasını omzuna aldı ve otostopla Boston'a gitmenin ne kadar süreceğini düşündü.

İki ay daha özgürdü ve bu iki ayın tadını çıkarmakta kararlıydı.

Geçiş

NANCY HOLDER VE DEBBIE VIGUIÉ

Vakit neredeyse gelmişti; Yılbaşı Gecesi saat on ikiye birkaç dakika vardı. Yeni Yıl, yeni vampir avcısı. Ben de avcı olacak mıydım acaba?

İspanya'nın en eski üniversitesi olan eski Universidad de Salamanca'nın tarihî taş kilisesinde titreyerek oturuyordum. Savaş çıktığında Avrupa'daki üniversitelerin çoğu kapanmıştı. Amerikalılar vampirlerin bize kendi topraklarımızda asla saldırmayacaklarını zannetmişlerdi. Kibrimizin bedelini ağır ödedik.

Son on iki yıldır *Salamanca Academia Sagrada Familia Contra los Vampiros*'un evi olmuştu. Burası vampir avcıları için bir okuldu, yani benim de gittiğim okuldu. Dünyanın her yerinden gelen yabancı öğrenciler vardı, çünkü Academia en iyisiydi. Academia'dan mezun olanlar en çok vampir öldürenlerdi ve en yüksek hayatta kalma oranına sahiptiler. Hayatta olan altı eğitmen vardı; Juan Maldonaldo dokuz yıldır bir avcıydı. İnanılmaz.

Hayatta kalma oranı aslında pek de yüksek değildi; aslında doksan altı kişi olan sınıf mevcudiyetimiz on sekize düşmüştü. Başlıklarımız yüzümüzü örtmüş bir şekilde, tören kıyafetimiz olan siyah elbiselerimizle kiliseye girdik. Son sınavımız başlamak üzereydi. Sadece birimiz geçecekti.

İki yıldır, Academia'nın eşiğinden adım attığım andan beri bu anın gelmesinden çekiniyordum ve iki aydır da korkuyordum. Diego, yani hocamız bizi vakit yaklaştıkça çok büyük endişe duyacağımız konusunda uyarmıştı. Bir düzine kadar sınıf arkadaşım geceleri kâbuslar görüp çığlıklarla uyanıyordu. Gecenin bir yarısı bir sürü koşuşturma olurdu. Uyuşturucu ve alkol yasak olmasına rağmen biraz uyuyabilmek için kimilerinin şarap içtiğini ve Xanax hapları kullandığını biliyordum.

Hiçbiri benim gibi fazladan bir yük ya da bunlara eşlik eden korku ve suçluluk duygusu gibi duygular taşımıyordu.

Bir şeyler söylemem, birilerine anlatmam gerekir, diye düşünüyordum. Ama birine ne yaptığımı söylemektense ölürdüm daha iyiydi. Ya da ne yapabileceğimi.

Bunu düşününce kalbim tekledi ve oymalı maun kilise oturağının arkasına tutundum.

Son iki aydır birçok kuralı çiğnemiştim. Yaptığım bazı şeyler için koyulmuş kurallar bile yoktu. Geçen Cadılar Bayramı'nda benim üstünden atlayarak geçtiğim çizgiyi geçmek kimsenin aklına bile gelmezdi.

Tam olarak iki ay önce, yani 31 Ekim'de her şey değişti. Vampirler, Amerika Birleşik Devletleri Başkanının kızını öldürünce Vampir Savaşı acımasız bir hal aldı. Lanetliler bu durumu elbette bu şekilde ele almıyorlardı. Kızı, kendileri gibi yaparak "özgür bıraktıklarını" iddia ediyor ve kalbine bir kazık çakıp kafasını kestiğimizde aslında *bizim* tarafımızda olanların onu öldürdüklerini söylüyorlardı.

Diğer herkes gibi ben de yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyordum. İntikam almak için sabırsızlanıyordum. Hep birlikte hareket etmeye yemin etmiş olsak da, bir vampiri kendi elimle öldürmek istiyordum. Batan güneş taş şehri altın rengine boyarken *grupo*mla[5] koşarak eski Orta Çağ köprüsünden geçiyorduk.

5 grupo: İspanyolca "grup" (ç.n.).

Kan içiciler, İspanyollar ve Amerikalılar, Koreliler ve İsveçlileri bulmak için tepeleri arayıp durduk. Çelik yeleklerimizle ilerliyor, okulumuzun kulağıma hep çok bayat gelen şarkısını söylüyorduk. Çevirisi şöyleydi:

Vampir avcılarıyız biz.
Kutsaldır amacımız.
İspanya'dan çıktık geldik kurtarmak için dünyayı.
Kaçın bizden cehennemin iblisleri güneşe doğru!
Bizce öldürülmekten daha iyidir ölmek güneş ışıklarıyla!

O gece yanımda Antonio de la Cruz vardı. Karanlığın içine daldığımızda bazen eldivenli elimi tutardı. Yaylı tüfeğim önceki günkü İleri Sokak dövüşünden kalma morluklarıma çarpıp duruyordu.

Etrafımızı tıpkı söndürülmesi güç bir yangının dumanı gibi sis sarmıştı. Bağrış sesleri duydum ve Antonio elini çekti. Ona seslendim; çok uzaktan cevap verdi. Sisin arasında önümden birinin yüzünün geçtiğini gördüm ve oraya doğru koştum. Ama bu Antonio değildi.

Jack'ti.

Kendi kendime, *Onu düşünme*, diye emir verirken azizlerin olduğu renkli camlara odaklanınca görüşüm bulanıklaşıyordu. Kurtarıcı eriyor ve bulanıklaşıyordu. *Sana kalan mirası ve verdiğin sözleri düşün. Büyük anneni ve büyük babanı düşün.*

Charles "Che" ve Esther Leitner, büyük babam ve büyük annem eski devrimcilerdi ya da en azından onlar kendilerine böyle diyorlardı. Şimdilerde biz onlara terörist diyorduk. Vietnam Savaşı sırasında bankaları ve askerî üsleri bombalamışlardı. Boynumda büyük baba Che ve büyük annemin resimlerinin olduğu bir madalyon vardı. Büyük annem resimde benim yaşımda. Benimki gibi olan süper kıvırcık saçları beline kadar iniyor. Deri bir saç bandı, yuvarlak tel çerçeveli gözlükler takmış, bir asker montu

ve yırtık bir kot giymişti. Büyük babam da ikizi gibiydi, sadece biraz daha uzundu.

Academia'ya girdiğim için benimle gurur duyuyorlardı. Annemle babam ise… pek memnun olmamışlardı. Aslında hiç memnun değillerdi. Onlar barışsever kişiliklerdi ve artık savaşa son vermenin ve vampirleri dinleyip, birlikte yaşamanın bir yolunu bulmanın zamanı geldiğini söylüyorlardı. Bu konuda çok büyük kavgalar ediyorduk.

Büyük annemle büyük babam annemle babamın ümitsiz hayalperestler olduklarını söylüyorlardı. Savaş daha da şiddetlendiğinde ben büyük annem ve büyük babam Che'nin tarafını tuttum. Vampirlerle oturup uzlaşmaya varmamız mümkün değildi. Onlar canavar, av arayan aç gözlü hayvanlardı. Karşılarına çıkıp boyunlarımızı açmak uzlaşmaktan daha iyi bir çözüm olurdu.

Ama şimdi…

"Hadi artık sessiz olalım," dedi Diego sunağın olduğu yan kapıdan kiliseye girerken. Hepimiz İspanyolca öğrenmek zorundaydık. Vampirler bize savaş açmadan önceki eski günlerde öğrenciler Salamanca'ya yumruk yumruğa savaşmak için değil İspanyolca öğrenmek için gelirlerdi.

Diego siyah kadifeyle kaplanmış süslü ahşap koltuğunun önünde durdu. Siyah bizim rengimizdi, karanlığın sembolüydü. Güneş bize göre değildi. Biz avcıların, insanlara kıyasla vampirlerle ne kadar çok ortak noktamız olduğunu düşündüğüm anlar çok olmuştur.

Titreyerek, *Evet artık başlıyor*, dedim kendi kendime. Zil gece yarısı hem yeni yılı kutlamak hem de aramızdan vampir avcısı olamayacak on yedi kişiye adanmış bir ağıt olarak çalacaktı. Vampirler hayatlarımızın geri kalan kısmında hep peşimizde olacaklardı. Kim olduğumuzu biliyorlardı. Önümüzdeki zorlu sınav, sadece seçilecek kişiyi güçlendirecek ve iyileşme sürecini hızlandıracak kutsal iksir sadece bu kişiye verilecekti. Geri kalanımız nispeten daha savunmasız, daha kolay avlar olacaktık.

İksir başlı başına bir sihirdi. Söylentiye göre yılın sadece bir gecesi toplanabilen ve vampir kalelerinden birinin ortasında yetişen, çok nadir bulunan otlardan yapılıyordu. Bu iksiri yapabilen tek kişi okuldaki rahiplerden biri olan Armand'dı ve bir avcıdan fazlasına yetecek iksir olmazdı.

Taş kilisenin içinde istavroz çıkarmakla meşgul olan Antonio'ya baktım. O da benim gibi siyah bir kaftan giymişti. Kaftanın altında da tıpkı benim gibi çelik yeleği vardı. Yüzündeki ifade çok sertti. Açık siyah saçının tutamları yanağını okşuyordu. Academia'daki tüm diğer kızlar gibi ben de Antonio'ya âşıktım. Kalbinde romantizme ya da kızlara yer olmadığını anlamam bir yıldan uzun sürmüştü. Vampirler bütün ailesini katletmişlerdi. Bir tek o hayatta kalmıştı. *Benden her şeyi aldılar*, demişti. İçinde beni hayrete düşüren bir nefret ateşi yanıyordu; bu durum farklı bir varlıkmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Onun yanındayken kendimi genelde aptal gibi hissederdim. Kimse benim ailemi ya da arkadaşlarımı katletmemişti. Ben buraya kulağa hoş, havalı geldiğinden ve annemden ziyade büyük annem gibi olmak istediğimden, vampirlerle nasıl savaşılacağını öğrenmek için gelmiştim. O zamanlar aptal bir çocuktum. Düşüncelerim tekrar Jack'e kayınca, hâlâ da öyle olduğumu fark ettim.

Jack'le tanıştığım gece, Cadılar Bayramı'nda, Antonio bana sınıftaki bütün kızların içinde en çok bana saygı duyduğunu söylemişti. Benim bir vampire âşık olduğumu bilse acaba hâlâ aynı şekilde saygı duyar mıydı bana? Hayır, muhtemelen beni kendi elleriyle öldürürdü.

"Sen," demişti Antonio, "benim neden yapamadığımı…" ve işte o anda orada Antonio'nun beni sevdiğini anlamıştım. Kendiyle nasıl bir savaş halinde olduğunu bilmiyorum, ama kaybettiği açıktı.

Artık çok geçti, ama bunu ona hiç söylemedim. Bu konuyu hiç konuşmadık ve bu yüzden ümitsiz bir aşk olduğunu düşündüğüm bir şey için duygularımın artmamasına çok dikkat ettiğimi ona hiç söylemek zorunda kalmadım. Beni sevdiğini hiç

söylemediğinden, onu bir kardeş gibi severken duygularımın bundan daha ileri gidemeyeceği şeklindeki o eski klişe lafları etmek zorunda kalmamıştım ona.

Sanki öyle olduğunu göstermek için de neredeyse diğer herkes gibi yalnız oturuyordum. Birlikte oturanlar sadece ikisi de kızıl saçlı olan Jamie ve Skye'ydi. Geri kalanımız kendimizi koruyorduk; kalplerimizi taşlaştırmayı öğrenmiştik. Kuzey İrlanda'dan gelen bir sokak dövüşçüsü olan Jamie içimizde en sert olandı. Londra'ya özgü bir gotik tarz meraklısı olan Skye onu severdi, ama ihmalkâr biri olduğu ortadaydı. Ben ise bu geceki tercihlerimin onları öldürebilecek olmasından korkuyordum.

Tercihlerimin Antonio'yu öldürmesinden de korkuyorum, dedim kendi kendime sunağın arkasında asılı duran İsa'nın Çarmıha gerilmiş içler acısı oymasına bakarken. Academia'ya inanan biri olarak girmediyseniz bile öyle olurdunuz: Haçlar, kutsal su ve Aşai Rabbani Ayini ekmekleri vampirlere karşı gerçekten de işe yarıyordu. *Çoğu* vampire karşı.

Ben bunlardan etkilenmeyen birini tanıyordum.

Jack de ölmesin, diye ekledim duama. *Onun ölümü benim elimden olmasın.*

Nefesimi görebiliyordum. Diego doğrudan bana bakınca midem düğümlendi. *Bilmiyor,* dedim kendi kendime. *Bilemez. Çok dikkatli hareket ettim.*

Siyah kaftanımın altındaki çelik zırhım yırtık pırtık eski bir siyah kazağın ve rengi açılmış, yırtık kotumun üzerine bağlanmıştı. Jack'le ilk tanıştığımda üzerimde bunlar vardı. Aynı kıyafetleri giyerek ne ima etmeye çalıştığımdan tam olarak emin değildim, ama üzerimde bunlarla daha rahat hissediyordum. Belki de daha güvende hissediyordum.

Güvende hissetmek tehlikeliydi. Hatta ölümcüldü.

Büyük annemle büyük babam kendilerini hiç güvende hissetmemişlerdi. Bütün hayatları boyunca kaçıp durmuşlardı. Tutuklanmaları için çıkarılan emirler hâlâ geçerliydi.

"Evet, işte son gecenizde hepimiz burada toplandık," dedi Diego.

Yerimden fırladım. Düşüncelerim dağınıktı. Bu çok tedirgin edici, korkunç bir alışkanlıktı: Ben buna "sürüklenme" diyordum. Jack'le tanıştığım sırada sürükleniyordum. Beni öldürebilirdi.

Bunca zaman sonra hâlâ neden öldürmediğini anlamıyordum.

"Önce Aşai Rabbani Ayinini yapalım, sonra bu akşamki avınız için sizleri eşleştireceğim." Diego kilisenin arka tarafından başını salladı. "Başpiskopos bir konuşma yapacak. Tıpkı baş melekler gibi iyi silahlanmış olacaksınız."

Ama bu geceki sınavdan sonra iksiri sadece birimiz alabilecektik. Bu bana çok yanlış, büyük bir haksızlık gibi geliyordu. Bunca eğitimden geçiyor ve yeminler ediyorduk ve sonra sahip olduğumuz en iyi silahtan mahrum bırakılıyorduk. Gerçi bizi korumaya çalışacaklardı; kimilerimiz tekrar denemek için başka okullara gidecektik. Belki de öğretmenliğe başlayacaktık. İşin doğrusu ne miydi? Çoğumuz ölecektik.

Başpiskopos ve ayin papazları da gelmiş, sunaktaki oğlanlar ve kızlar ellerindeki tütsüleri sallarken orta sunağa doğru ilerlemeye başlamışlardı. Benden biraz küçük olan uzun boylu bir oğlan elinde altından devasa bir haç taşıyordu. Başpiskopos altın sarısı ve beyaz renkte kaftan giyiyordu. Yaşlı ve ağırbaşlı bir adamdı. Kimileri kilisenin bu savaşı, vampirlerin tamamen ortadan kalkmalarını istediği için devam ettirdiğini iddia ediyordu. Hatta kilisenin, kimsenin Lanetlilere karşı yumuşamadığından emin olmak için başkanın kızının öldürülmesini emrettiğine dair söylentiler bile vardı.

Başpiskopos sonunda sunağa vardı. Elini havaya kaldırıp hepimizi kutsadı. Zor yutkundum. Boğazım o kadar düğümlenmişti ki, nefes alamayıp ölmekten korkuyordum.

Ayin başladı. Bu geceyi kafamda yüzlerce, binlerce kez canlandırmıştım. Eski Latin ayininin tantanalı ama gösterişsiz geçit alayı gibiydi. Yoğun sembolizm yüklü olacaktı. Bu geceyle ilgili

rüya bile görmüştüm: Sunaktan uçuşan yarasalar beyaz güvercinlere dönüşüyorlardı. Ama bu ayinin diğerlerinde neden olacağı rahatlıktan bende eser olmayacaktı.

Titriyordum. Çok soğuktu. Başpiskopos sonunda sıralara oturmamızı işaret etti.

Diego başpiskoposun yanına oturdu. Çenesini havaya kaldırdı ve biraz ilerisinde tutulan bir listedekileri okumaya başladı.

"Jamie ve Skye," ile başlayarak ilk çifti anons etti. Jamie ters ters Diego'ya baktı, ama başpiskoposun ayıplar gibi bakışıyla karşı karşıya geldi. Skye kıpkırmızı oldu.

"Eriko ve Holgar," diye devam etti. İkisi birbirlerine selam verdiler.

Hiç kimseye bakmadım. Hiç kimse de bana bakmıyordu. Antonio doğrudan önüne bakıyordu. Belki de biliyordu.

"Jenn ve Antonio," dedi Diego ve kiliseden tıpkı buhar gibi iç çekişler yükseldi. Bazı kızlar Antonio'dan hâlâ vazgeçmemişlerdi. Bu bana çok komik geliyordu… ama yine de onlara imreniyordum. Güçlü duygularımın hiçbirini dışarı vurmamıştım; Cadılar Bayramı'ndan önce tabii.

Diego listeyi okuyup bitirdi. Sonra gece yarısı çanları çaldı, çağlayan müzik bizi arındırdı, vaftiz etti.

Tepelerde vampirler geziniyordu. Önceden görülmüşlerdi. Bu gece peşlerinden gideceğimizi biliyorlardı ve muhtemelen ormana ve tepelere bizi yakalamak için tuzaklar kurmuşlardı. Geçen yılın vampir avcısı mezunu, bu törenin üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden katledilmişti.

Sonra ikişer ikişer ayindeki yerimizi aldık. Pek uzun olmayan kuyruk koridorda ilerleyip Kurtarıcımızın eti olan ayin ekmeğini yemek ve Kurtarıcımızın kanı olan şaraptan içmek için ilerlerken ben de Antonio'yla omuz omuza dikiliyordum. Antonio'nun yanımda olmasına karşı aşırı duyarlıydım. Kutsanmak için diz çöktüğümüzde eli elime değmişti.

Bizi, sanki Nuh'un Gemisi'ne çıkarılan hayvanlar ya da Mormon misyonerlermişiz gibi neden ikişer ikişer eşleştirdiklerini hiç anlayamamıştım. Örneğin Mormonlar birbirlerine arkadaşlık eder ve birbirlerini günahlara karşı korurlar, ama onların ortak bir amacı vardır: Diğer insanları kendi dinlerine çevirmek. Biz ise birbirimizle doğrudan rekabet halindeydik. Bazılarımız Academia'dakilerin bize yalan söylediğine inanıyordu; belki de bizi eşleştirmelerinin nedeni, sınav bittikten sonra birlikte çalışacak olmamızdı.

Sonra tören bitti ve hepimiz kiliseden çıkmaya başladık. Biri elime bir mum bırakmıştı. Mumun sarı ışığı Antonio'nun keskin yüz hatlarına yansıyordu.

Ormanda vahşi bir vampir çetesi olduğuyla ilgili söylentiler vardı. Yedi kişiydiler. İkisi Fransız, dördü İspanyol ve biri, yani liderleri de Jack adında bir Amerikalıydı. Academia otuz altı sınıf arkadaşımın ölümünden bizzat Jack'i sorumlu tutuyordu.

Kilisenin dışında göğüslerimize yay ve ok gibi ahşaptan kazıkların olduğu kılıflar takılırken içimden, *Bu delilik*, diyordum. Üzerimizde haçlar, kutsal su ve ayin ekmeklerinden oluşan paketler taşıyorduk. Modern silahlara izin verilmiyordu, zaten işe de yaramıyorlardı; bu da vampirler ve vampirizmle ilgili öğrendiklerimizi kapsayan birçok diğer açıklanamaz gerçekten biriydi.

Örneğin bir vampir tarafından ısırıldığınızda ya da vampirin kanını içtiğinizde vampire dönüştüğünüz doğru değildi. Biz bazı insanların neden vampire dönüştüğünü ve bazılarının neden dönüşmediğini bilmiyorduk.

Bunun sevgi ile bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. İçimde, yakında bunu öğreneceğime dair bir his vardı.

Bu gece.

* * *

Kurallarda ayrılmamız gerektiğiyle ilgili hiçbir şey olmamasına rağmen hepimiz dağıldık. İstesek son bir kez daha *grup* halinde avlanabilirdik. Bir tepede durup vadiye bakarken Anita ve Marica'yla kucaklaştım; bana bol şans dilediler. Eriko ve Holgar nehir yatağından ilerleyip, karanlığın içinde kayboldu. Ay ışığının aydınlattığı bulutlu gecede hava epey kapalıydı ve sis tıpkı okyanustaki dalgalar gibi yüksek, acımasız, ıslak ve güçlü bir şekilde hareket ediyordu.

Acaba Jack doğa şartlarını kontrol edebiliyor mu? diye düşündüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu ve sonra boğazıma bir şey oldu. Korkudan buz kesmiştim. Diego bize, eğer eğitime devam edersek reflekslerimizin kontrolü ele geçireceğine ve düşünmeden savaşacağımıza dair yemin etmişti. Bunun doğru olmasını ümit ediyordum.

Sis bileklerimize kadar yükselmiş, sonra baldırlarımızı da geçmişti. Antonio bana dönüp, "Biliyorum," dediğinde sis kalçalarımıza kadar çıkmıştı.

Ay ışığı Antonio'nun kapüşonunun tepesinde bir hale gibi parlıyordu. Sis sırtından aşağı inip dağılıyor, kanatları varmış gibi görünüyordu. Yüzünü göremiyordum. Sesi sert ve sinirliydi.

"Onu görmek için üç kez gizlice dışarı çıktın," diye konuşmaya devam etti.

Aman Tanrım. "Tonio," dedim. Sesim boğuktu. "Hepsi aynı değiller. Tıpkı bizler gibi onların da farklı olanları var."

"Hepimiz bir amaç için savaşıyoruz," dedi. "*Los vampiros*, vampirlere karşı kutsal savaş. Sen hariç tabii."

"Ben de savaşıyorum," dedim. "Hem sonra… Cadılar Bayramı'nda…" Antonio ay ışığından uzaklaşınca duraksadım.

"Sen kendini Jülyet gibi romantik bir kahraman sanıyorsun. O da Romeo. Ama aslında o yaptığı işten keyif alan cani bir katil. Bunu sen de biliyorsun. *Biliyorsun.*"

Dudaklarımı yaladım. Dilim tıpkı kilisemizde yatanların mezarlarını kaplayan toz gibi kupkuru olmuştu. Onlar bizim kutsal ölülerimizdi. Kimi zaman gömecek bir şey de olmazdı. Kimi zaman geriye sadece bir el, bir kafa kalırdı.

"Bize böyle *söylenildiğini* ben de biliyorum," diyebildim sonunda.

Antonio'nun yüzü öfkeden değişmişti. Sanki bana vuracak gibi elini kaldırdı. "*Idiota*," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Madem böyle şüphelerin ve bu tip inançların vardı, o zaman bunları dile getirseydin. Gitmen gerekirdi."

"Biliyorum," dedim kesik kesik. Başka tarafa bakmaya çalıştım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama sonra tek endişelenmem gereken konunun bu olmadığını fark ettim. Yakınlarda bir yerlerde bir kız çığlık attı. Ses çok tiz ve korkunçtu. Sonra bir anda kesildi. Vampirler yakındaydılar ve sınıf arkadaşlarımdan biri çoktan ölmüştü.

Antonio elimi tuttu ve tam aksi yöne çekti. "Vampirin peşinden gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum, engebeli zeminin üzerinde zar zor ilerliyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Onlar da bunu yapmamızı istiyorlar zaten," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onların yerinde ben olsam ben de öyle yapardım. İnsanların sezileri bu karanlık ve siste onlarınkiyle boy ölçüşemez. Kızın sadece bağırmaya vakti oldu, çünkü onlar öyle yapmasını istediler."

Elimi elinden çekince dizlerimin üstüne düştüm ve arkasından ağlamaya başladım.

"Senin neyin var?" dedi tıslar gibi. "İlk defa birinin öldürüldüğünü duymuyorsun."

Haklıydı, ama o anki hislerimi ona nasıl anlatabilirdim? Tuhaf bir nedenden ötürü son iki yıl bana gerçek gibi gelmiyordu. Sanki tuhaf bir gösteride yarışmacıymış gibi hissediyordum. *Mükemmel*

iksiri kim alacak? Öğrenmek için gelecek hafta bizi izleyin! Değişiyordum. Artık küçük bir kız değildim. Bir kadın olduğumu hissediyordum. Ve bunu Jack'e borçluydum. Beni kucakladığında, öptüğünde gerçekten de hayatta olduğumu hissetmiştim. Kendi türünü anlatırken ve aslında tek istediğinin barış olduğunu söylerken onu dinlemiştim. Onu dinlemek ve anlamaya çalışmak bana doğru gibi gelmişti. Şimdi ise başından beri arkamdan gülüp gülmediğini merak ediyordum.

Ayağa kalktım. Belki de çığlık atan kız gerçekten ölmemişti? Gerçi böyle bir şeyin pek mümkün olmadığını biliyordum.

Antonio düzgün durmam için kolumu tuttu. "Sen kimin tarafındasın? Eğer benim tarafımda değilsen o zaman gitsen iyi olur. Hem de hemen."

Uzun uzun gözlerine baktım. Bu kadar uzun süre beklemek yerine neler hissettiğini bana neden aylar önce söylememişti? Benim evde, geceyi ailemle oyunlar oynayarak ve arkadaşlarımla eğlenerek geçirmem gerekiyordu. Ama bunları yapmak yerine buraya gelmeyi, annemle ve babamla ettiğim kötü bir kavgadan sonra kaçmayı tercih etmiştim. Universidad en az on altı yaşında olan herkesi kabul ettiği için İspanya'ya gelmiştim. Ben de, kısmen, on altı yaşında sayılırdım ve hayatımın bana ait olduğunu biliyordum. Annemle babam Universidad'ın koridorlarında beni kontrol edemezdi.

Derin bir nefes aldım. Beni buraya getiren kaçmış olmamdı. Tekrar kaçmak ise her şeyi muhtemelen daha da kötüleştirirdi. "Ben senin tarafındayım," diye Antonio'ya yemin ettim. Ama Jack'i öldüremeyeceğimi biliyordum. Hâlâ onun hayatta kalabilmesi için dua ediyordum. Ama benim için çetesinin geri kalan üyeleri yasak olmayan av konumundaydılar.

Antonio başını salladı, ama biz daha harekete geçmeden karanlığın içinde Antonio'nun arkasından, yüzü şehvet ve dişlerden ibaret bir ölüm maskesi halini almış bir vampir çıktı. Diego gerçekten

haklıydı; aldığımız eğitim hemen devreye girmişti. Antonio'yu iterek kenara devirdim, bir kazık çıkardım ve canavarın göğsüne sapladım. Hareket halindeyken durdu.

Kazığı tam olarak kalbine saplayamadığımı ikimiz de bir an sonra fark ettik.

Ben tam vampirin yüzüne haç tutarken Antonio da tekrar ayağa kalkmıştı. Vampir bir Noel ağacı gibi parlamış, gözlerinde parlayan alevler daha da çok iblise benzemesine neden olmuştu. Çıkardığı çığlık beni neredeyse felç etmişti. Antonio kıyafetinin içinden kısa bir palyoş çıkardı ve tek bir hareketle yaratığın kafasını kesti. Kesik baş korkunç bir şekilde, yanan bir futbol topu gibi yerde yuvarlandı. Kendime engel olamadığımdan tekmeleyip olabildiğince uzağa fırlattım. Vampirin başı havaya yükselmiş, alevler sislerin arasında dans ederken kısa bir süre öylece havada asılı kalmıştı.

İşte o anda diğerlerini gördüm. Vampirler arası açık yarım bir daire halinde toplanmış, bize dönük duruyorlardı. Anita ve Marica ellerindeydi. Ben onlara bakarken onlar da o çirkin gülümsemeleriyle dişlerini yavaşça kızların boyunlarına geçirdiler.

"Hayır," diye bağırdım ileri atılarak.

Antonio beni belimden yakalayıp çevirdi. "Kaç!" dedi kulağıma.

Karanlık basmıştı ve ben onun dediği gibi koştum. On dakika boyunca koştuk, ağaçların arasından geçerek ilerledik, Universidad'dan uzağa yukarı tırmanıp durduk. Sonunda Antonio beni bir mağaraya itti ve yolu göstermek için tek bir kibrit yakarak peşimden geldi. Universidad'dan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Mağaranın arkasına baktım; hiç duvar göremiyordum, yolda sadece bir kıvrım vardı.

"Neler oluyor?" Soracak çok sorum vardı, ama ilk aklıma gelen bu olmuştu.

"İşler ters gitti," dedi Antonio. "Bizim onları avlıyor olmamız gerekiyordu, ama şimdi onlar bizi avlıyorlar."

"Ve şimdiden içimizden üç kişi öldü," dedim.

"Daha da fazlası var," dedi üzülerek.

Nereden bildiğini sormak istiyordum, ama duyacağım cevabı kaldıracak gücüm yoktu. Geriye kalan sınıf arkadaşlarımı düşündüm ve bu geceden sonra kaçımızın hayatta kalacağını merak ettim.

"Bu mağara bir şebekenin bir uzantısıdır. Bunlar sayesinde dışarıya göre daha rahat ilerleyebiliriz."

Tedirgin bir halde gecenin karanlığından daha da karanlık olan mağaraya baktım. "Ben de klostrofobi var," diye mırıldandım.

"Korku ölmekten iyidir," dedi. "Bu arada yaranı sarsan iyi olur."

Şaşkın şaşkın kendimi kontrol edince bir çalının kotumdaki deliklerden birinden girerek derimi çizdiğini fark ettim. Kaftanımın alt kısmından bir parça yırtıp, cebimdeki antiseptikten sürdüm ve yarayı sardım. Savaş başladıktan sonra artık taze kan kokusunu bertaraf etmek için antibiyotik kremlerin içine de sarımsak tozu koymaya başlamışlardı. Bu yeniliğe daha önce bu kadar minnettar olduğumu hatırlamıyorum. Vampirlerin karanlıkta görmek dışında en iyi oldukları şeylerden biri de kilometrelerce öteden kan kokusunu alabilmeleriydi.

"Eğer bu geceyi atlatır, hayatta kalırsak annemden özür dilemem gerekecek," dedim yaramı hemen sararak. "Ve tabii teşekkür etmem de gerekecek."

"Ne için?"

"Bunun için," diyerek cebimden henüz kullanılmamış, kırılınca karanlıkta parlayan bir çubuk çıkardım. "En son gönderdiği bakım paketinden çıktı."

Antonio kibrit kutusunu cebine koydu ve çubuğu kırıp yaktı. "Ona ben de teşekkür edeceğim."

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum mağaranın sınırlarına girmeye her zamankinden daha hazır bir halde.

Antonio önden gidiyordu ve ben de kendimi elindeki fosforlu çubuğa odaklanmaya zorlayarak takip ediyordum. Kendi kendime,

Ben karanlığa, korkutucu mağaralara girmiyor ve hayatım için savaşmıyorum, diyordum. *Ben daha on yaşındayım ve Cadılar Bayramı'nı kutluyorum, sadece daha çok şeker alabilmek için benden büyük çocukları geçmeye çalışıyorum.*

"Kendimizi belli etmeden vampirleri halletmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Ve diğerlerinin de takip ediyor olmalarını umalım değil mi?"

"O kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum."

"Neden?" diye sordum arkasında kalmakta zorlanıp, ışığın görüş alanından çıkmamaya çalışarak.

Tereddüt etti. Sonunda konuştuğunda sesi gergindi. "Sana bunu muhtemelen daha önce söylemeliydim."

Demek sır saklayan bir tek ben değildim. Bu itiraf beni biraz rahatlatmış ve mağaranın duvarlarının giderek daha da daraldığını fark etmem dışında başka bir şeye odaklanmamı sağlamıştı.

"Neymiş o?"

"Vampirler beni iyi tanıyorlar ve hatta birkaç düşmanım bile var."

Devam etmesini bekledim. Söylediği hiçbir şey beni gerçekten şaşırtmıyordu. Aramızdaki sessizlik uzadı ve sonunda konuşmaya devam etti.

"Diğerlerinin peşinden gitmeden önce bizi bulmaya çalışacaklarını düşünüyorum."

Bana söylemediği bir şey vardı. Onu sıkıştırmayı düşündüm, ama hâlâ kendi sırrımı saklamış olmanın suçluluk duygusuyla ezildiğimi hissediyordum. Jack neredeydi? Yakında onunla karşılaşacak mıydık?

İleriden gelen ani bir hışırtı ikimizin de olduğumuz yerde kalmasına neden oldu. Elim Antonio'nun kolundaydı ve teninin altından kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Sırtını mağara duvarına dayayabilmek için hafifçe hareket etti ve ben de kalbim kontrolden çıkmış bir halde atarken aynı hareketi yaptım. *Burada savaşmak zorunda kalmak istemiyorum. Burada*

ölmek istemiyorum. O kadar dar ki, bir tabutta olsam daha iyi olurdu. Benim tabutum.

Düşüncelerimden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. *Odaklan, odaklan, odaklan!*

Hafif bir vızıltı sesi duydum ve sonra bir yarasa doğrudan yanımızdan uçarken, kanadı burnumun ucuna değip geçti. İrkilip, kafamı mağara duvarına çarptım. Çocukken vampirlerle ilgili dinlediğim bütün hikâyeler aklımdan geçmeye başladı.

"Vampir!" diye bağırdım.

Antonio, kısık ve boğuk bir sesle güldü ve ses tüm korkumu alıp götürdü. "Vampirlerin yarasaya dönüşemediğini biliyorsun."

Haklıydı da. Bunu biliyordum. Son iki yılımı vampirlerle ilgili eğitim alarak geçirmiştim, hem de kurgusal anlamda değil gerçek anlamda seni baştan çıkardığım gibi öldürürüm cinsinden bir eğitim alarak geçirmiştim.

Artık biraz daha hızlı bir şekilde hareket ederek ilerliyorduk ve bu aslında biraz daha rahatlamamı sağlamıştı, çünkü bileğimi burkmamak için daha fazla dikkat etmem gerekiyordu. Giderek daha da daralan, sonunda artık geri dönüş yolunu asla bulamayacağımı anladığım bir sürü farklı tünele açılan dehlizlerden geçtik.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi Antonio aramıza bir kez daha giren sessizliği bozarak.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu bir soru değil, sanki onun beni sevdiğine hiç şüphe yokmuş gibi dile getirdiği bir açıklamaydı. İki aydır bu konuyu açmamayı başarmıştım. Ama şimdi bundan nasıl kaçacağımı düşünürken, aklıma birkaç şey gelmişti. Birincisi, içinden geçtiğimiz mağaraları düşünmek yerine bu konuyu konuşmayı yeğlerdim. İkincisi, sabah olmadan ikimizden birinin ölme ihtimali yüksekti. Bir anda bu konuyu konuşmak bana gerçekten de iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Bunu bildiğimden emin değildim," dedim sırıtarak. Yüzümü göremediğine seviniyordum. Niyetim onu kırmadan konuyu

kapatmaktı. Yine de içimde bu kelimeleri söylediğini gerçekten duymak isteyen bir parçam da yok değildi.

"Daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum. Seni seviyorum Jen."

Bütün kızlar bir erkeğin bu sözleri söylediğini hayal ederler. Küçükken bu kelimeleri duyduğumu, kimin söylediğini, nerede olacağımızı, nasıl hissedeceğimi düşünerek saatler geçirirdim. Ama en olmayacak rüyalarımda bile Antonio gibi bir erkeğin hayalini kuramamıştım. Ve bu kelimeleri Bir Noel arifesinde duyabileceğimi en azından birkaç kez düşünmüş olsam da, vampirlerle bir savaş halinde bir mağaranın ortasında duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Ve bu kelimeleri duyunca bu kadar karmaşık bir tepki vereceğimi de hiç tahmin etmezdim.

Antonio bu kelimeleri sesli söyler söylemez ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi anladım. Kalbimi kapatmayı ve bağımsız olmayı gerçekten çok istemiştim, ama belki de gerçekçi olmayan asıl buydu. "Kendime, senin için böyle şeyler hissetmeme izin vermedim, çünkü bana göre hiçbir şansım yoktu," diye itiraf ettim.

"Neden burada olduğumuza odaklanmak benim için çok önemliydi."

"Vampirlerin bütün aileni öldürdüklerini biliyorum. Ben senin tek istediğinin intikam almak olduğunu sanıyordum."

Daha öncekinden çok farklı acı acı güldü. "Evet, haklısın tek istediğim intikam *almaktı*."

"Peki, ya şimdi?"

"Sana seni sevdiğimi söyledim ya."

"Galiba… ben Jack'i seviyorum," diye itiraf ettim. İşte, söylemiştim. Cevabının ne olacağından korktuğum için nefesimi tuttum.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi onu duyamayacağım kadar kısık bir sesle.

Bu beklediğim cevap değildi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"O bir vampir."

"Bu onu sevemeyeceğim anlamına gelmez."

"Ben bir vampiri sevemezsin demiyorum zaten, sadece o vampiri sevmediğini söylüyorum."

"Seni anlamıyorum," dedim öfkeyle.

"O seni hipnotize etmiş."

Bir anda durdum. Antonio arkasını dönmeden önce birkaç adım daha attı. Fosforlu çubuğun ışığı mağaranın içinde tuhaf şekilli gölgeler oluşturuyordu ve hepsi Antonio'nun yüzünde dans ediyordu. Ona yanıldığını, bunun bir yalan olduğunu söylemek istiyordum. Ama nedense, "Nereden biliyorsun?" diye sormuştum.

"Biliyorum işte. Bir dur ve ruhunun derinliklerine in. Sen de biliyorsun."

Her şey, sanki bir kâbusun içindeymişim gibi ağırlaşıyordu. Jack'e olan saplantımın alevlendiği ve yandığı yerde, şimdi buz gibi soğuk bir şeyler yürüyordu.

Nutkum tutulmuştu. Demek ki önceden kendimde değildim. Jack beni kullanmıştı.

Durumu fark edince, titreyip ağlamaya başladım. İki yıldır ölenler için ya da çektiğim acılar için tek bir damla gözyaşı akıtmamıştım. Şimdi hepsi bir anda boşalıyor gibiydi.

"Bana ne oldu?" diye sordum Antonio'ya.

Beni yanına çekip kollarına aldığında o da titriyordu. "Sanırım Jack bana ulaşmak için seni hipnotize etti," diye fısıldadı. "Çok, ama çok üzgünüm. Sen sadece, bunun farkında olduğun sürece onun hipnozunun işe yaramayacağını aklından çıkarma yeter."

Kendimi çekip gözlerimi koluma sildim. Ama… her şey çok gerçekti. Ve şimdi… başka bir vampir yalanı daha ortaya çıkmıştı. Barış için gelmemişlerdi. Jack, aşk için gelmemişti.

"Jenn," dedi Antonio. *"Üzgünüm."*

"İlerlesek iyi olur," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Öldürmemiz gereken vampirler var."

Başını sallayıp elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine geçerken yıllardır tatmadığım bir huzuru tattım. Arkasını döndü ve yarı koşar vaziyette mağaraların içinde ilerlemeye başladık. Sonunda bir şey yapıyor olmaktan memnun halde onu takip ettim.

Mağaraların arasında dolanırken zaman mefhumumu kaybettim. Sonunda dışarı çıktığımızda ayın hemen tepemizde olduğunu görünce şaşırmıştım. Açıklık bir alana çıkmadan önce yaklaşık doksan metrelik kayalık bir yokuşu tırmanmıştık.

Vampirler oradaydılar. İçimden bir ses bizi beklediklerini söylüyordu.

Jack da oradaydı. Aynen uykusuz geçen son birkaç gecedir yaptığını hayal ettiğim gibi elini bana uzattı. Yüzünde, hatırladığım kadar şakacı olmayan, daha çok kibirli, kocaman bir gülümseme vardı. Gözlerinin içi gülüyordu ve zalimlik doluydu. Daha önce benden sakladığı her şeyi şimdi net görebiliyordum. Beni hipnotize etmişti. Kahrolası herif. Beni kandırmıştı.

Artık özgürdüm. Ama o bunu bilmiyordu.

Antonio'nun elini sıkarken içimden, umarım ne yaptığımı anlamıştır diyordum. Yüzümde bir gülümsemeyle, kalbim kontrolsüzce atarak ileri yürüdüm.

"Sevgilim," dedi Jack aramızda birkaç adım kalınca.

Bana daha önce de böyle hitap etmişti, ama bu sefer yüzüm heyecandan değil utançtan kızarmıştı. Göz ucuyla bakınca diğer vampirleri görebiliyordum. Benim ölmemi istiyorlardı. Dalga dalga üzerime gelen nefretlerini hissedebiliyordum. Ama daha da önemlisi onlar Antonio'nun ölmesini istiyorlardı. Bunu şimdi anlıyordum. Ben sadece bir yem olmuştum.

Eğer onlar beni durdurmadan önce Jack'i öldürebilirsem, o zaman Antonio'nun savaşmak için bir şansı olabilirdi. Çok da uzakta olmayan bir yerde bir baykuş öttü ve kafamı çevirmemek için elimden geleni yaptım. Vampirlerin hiçbiri bunun farkına varmamış gibiydiler, ama ben bunun gerçek bir baykuş olmadığını,

sınıf arkadaşım Jamie olduğunu biliyordum. Bu bir mesajdı: *Yalnız değilsiniz.*

Bu sefer yüzümde daha da kocaman bir gülümseme belirdi. Jack'in kendi çetesi ve benim de kendi *çetem* vardı. Demek ki son ders buydu. Yalnız değildik, bir sürü vampire karşı yalnız avcılar değildik. Bizimle savaşacak ve canını verecek arkadaşlarımız vardı. Bu, Universidad'da pek konuşulan bir şey değildi, çünkü bu öğretilebilecek bir şey değildi. Bu, ortak acı ve sıkıntıyla paylaşılanlardan doğan bir dostluktu. Şimdi her şeyi anlıyordum.

"Beni özledin mi?" diye mırladı Jack. Önünde durdum. Bana uzanarak, elini tutmamı istedi. Yüzümü çekingen bir ifadeyle yere çevirdim. Sonunda gözlerine baktığımda, hâlâ güldüğünü, hâlâ büyüsünün etkisi altında olduğumu sandığını fark ettim. Piç kurusu.

Kazığı bir anda kınından çıkardım. "Hayır, özlemedim!" Ben kazığı çıkarıp acımasızca onun kötü vampir kalbine indirirken bir anda gözleri büyüdü.

Gözleri bir an şaşkınlıktan gidip gelmiş, bu da benim aşağılayıcı ve utanç verici bir noktada kalmama neden olmuştu. Bir daha kimsenin beni kullanmasına izin vermeyecektim. Bir daha bir vampirin yalanlarına asla inanmayacaktım.

Sonra gitti. Hemen ensemde biten vampiri savuşturmak için arkamı dönmüştüm ki beni hızla yere devirip nefesimin kesilmesine neden oldu. Sonra avının üzerine atladı. Dişleri boğazıma sürtündü.

Buraya kadarmış. Böyle öleceğim demek.

Bir anda bir şey bana saldıran vampiri arkadan yakaladı ve onu, yerden beş on metre kadar havalandırdı. Bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek şey bir başka vampir olabilirdi. Ben dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken de bunu görmüştüm zaten.

Antonio bana döndü. Bunun bir ışık oyunu olmadığını biliyordum. Ağzındaki dişler gerçekti. Nutkum tutulmuştu. Yüzünde acıklı bir ifadeyle bana güldü. İşte o zaman, Universidad'daki ilk

gününde bana vampirlerin her şeyini aldıklarını söylediğinde tam olarak neyi kastettiğini anladım. *Ailesini, arkadaşlarını, hayatını almışlardı.* Onlardan nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu. Onların da Antonio'dan nefret etmelerine şaşırmıyordum, çünkü kendi türlerinden biri onları avlıyordu.

Jamie ve Skye açıklık alana çıktılar. Başka bir vampir koşarak bize doğru gelirken Antonio arkasını döndü. Eriko ve Holgar da kanlı ve vahşi savaşa dahil oldular. Vampirler etrafımızda küle dönüyorlardı. Öfkemiz sınır tanımıyordu. Bu sefer hepsini yok edecektik! Jamie, daha kazıkla yeni öldürmüş olduğu vampirlerin kanına bulanmış, bize doğru koşuyordu. Antonio'yu aniden o haliyle görünce bir anda durdu.

"Dişler yeni mi?" diye sordu Jamie dikkatlice Antonio'nun ağzına bakarak.

"Hayır, eski," dedi Antonio.

"Kahrolası şey," dedi Jamie ona doğru kazık sallayarak.

Ama ben araya girdim.

"Hayır! O benim hayatımı kurtardı!" dediğimi duyabiliyordum. Titriyordum. "O… bizden biri."

Hemen oracıkta bizim bir takım olduğumuzu söylemek istiyordum. Beş çılgın insan ve bir vampir. Bu uzun zaman almıştı ve birbirini takip eden gecelerce bir sürü zorluğa göğüs germiştik.

Ama bu gece Yeni Yıl arifesinde hep birlikteyken, arkamı döndüğümde ağaçların arasından yarım düzine kadar daha vampirin çıktığını gördüm. Uzun dişleri ay ışığında parlıyordu ve avlarını öldürmenin heyecanıyla tıslar gibi sesler çıkarıyorlardı.

"Jack'in bu kadar büyük bir çetesi olduğunu hatırlamıyorum," dedim.

"Birileri meğer asker topluyormuş."

"Kendi küçük ordusunu kuruyormuş," dedi Antonio da.

İki elime de kazık aldım. "Bizim de bir vampirimizin olması iyi o zaman."

"Hadi o zaman parti başlasın!" diye bağırdı Eriko.

Antonio bana bir bakış attı ve o anda korku ve heyecanla karışık bir duyguya kapıldım. Antonio bir vampirdi. Beni sevdiğini söylemişti.

Ve ben bunun bir yalan olmadığını biliyordum.

Bu farkındalık beni mücadeleye sevk etti. Daha önce hiç savaşmadığım gibi savaşıyor, kasırga gibi dönüyordum. Çıldırmış gibiydim, çok öfkeliydim. Kazığımın vampirin göğsüne girdiğini, canlarını aldığını hissedebiliyordum.

Çatışma şaşırtıcı şekilde beş dakikada sona ermişti. Daha da şaşırtıcı olan kan revan içinde, ama hâlâ ayakta olmamızdı.

"Herkes yaralarını sarsın." Ben de kendi yaralarımı sarmaya koyuldum. Antonio güvenli bir mesafede duruyordu ve bakışlarından onun vampir tarafının kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Ona soracak bir sürü sorum vardı, ama hepsi bekleyebilirdi. Jack'i öldürdüğümde üzerimdeki etkisi tamamen yok olmuştu. O anda, Jack'le tanışmadan önce Antonio'yu sevdiğimi hatırlamıştım. Hem de bir kardeş gibi değil. Jack benim hislerimi kendi çıkarları için kullanmıştı. Bir an kim olduğumu unutmama neden olmuştu. Ama tüm bunlar artık sona ermişti.

Antonio'yu sevmiştim ve onu yine seviyordum. Bu tuhaf ve yeni bir histi ama çok eskiden beri varmış gibi hissediyordum. Annemle babamı, büyük annemle büyük babamı düşündüm ve baş döndürücü bir bağ olduğunu hissettim. Ben yüreğimde onların daha önce hiç gitmedikleri bir yere mi gidiyordum acaba? Yoksa insanların ve vampirlerin kalpleri farklı değil de benzer miydi?

Başka sorularım da vardı. Bazılarını da sınıf arkadaşlarıma sormam gerekiyordu. Jamie dışında hepsi bir vampirle savaşma fikrine sıcak bakıyordu. Vampirlerin geri kalanını da hallettikten sonra hepsinin Antonio'ya karşı olmalarını bekliyordum aslında.

Hafifçe öksürdüm. "Herhangi bir sorunu olan var mı?" diye sordum yeni *grubuma*.

"Antonio'yla mı?" diye kaşlarını çattı Jamie.

Başımı salladım.

"Benim için sorun yok," dedi Holgar. Ama Jamie hiçbir şey söylemedi.

Şaşkın vaziyette onlara bakıyordum. İki yıldır vampirleri öldürmek için eğitim aldıktan, onların yapabileceği korkunç şeylere şahit olduktan sonra diğerlerinin bu konuyu nasıl karşılayacaklarını pek bilemiyordum.

"Neden? Nasıl?" dedim bir anda.

Eriko güldü. "Eğer Peder Arman bir vampirin Universidad'da öğrenim görmesine izin veriyorsa, o zaman o da bizden biridir."

Bizden. Biz *insanlardan* biri değil. Biz *avcılardan* biri. Bunu hiç düşünmemiştim. Peder Armand giriş sırasında bütün öğrencileri yakından incelerdi. Çok iyi, etkileyici bir adamdı, ama tuhaf espri anlayışı olan bir rahipti. Yine de acaba Antonio'nun vampir olduğunu anlamış mıydı?

"Sence Peder Armand biliyor muydu?" diye sordum.

"Benim bir cadı olduğumu biliyordu," dedi Skye sakince.

"Ve benim de bir kurt adam olduğumu biliyordu," dedi Holgar sanki herkes bunu biliyormuş gibi.

Şaşkın şaşkın onlara baktım. Sonunda Jamie ve Eriko'ya döndüm. "Siz ikiniz hakkında da bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır," dedi gölgelerin arasından gelen boğuk bir ses.

Elimde bir kazıkla arkamı döndüm ve gelenin Peder Armand olduğunu görünce rahatlayarak gevşedim.

"Her eşleşmede bir normal bir de özel yeteneklere sahip bir öğrenci vardır," dedi. "Bu şekildeki eşleşmeler daha güvenli oluyor."

"Ama…"

Elini kaldırdı. "Sadece insanların mı kötülerle savaşmak istediklerini sanıyorsun? Hayır. Vampirlere karşı verilen bu savaş birçok farklı gruptan insanı bir araya getirdi. Çok az sayıda vampir

meditasyon yaparak, çalışarak ve kendilerini kontrol ederek kana duydukları açlığı kontrol edebiliyor. Antonio da bunlardan biri. Skye bazı arkadaşlarımın akrabası ve onun yeteneklerini tanıştığımızda anlamıştım. Holgar ise kurt adam olan tarafından kendini ve diğerlerini korumayı yıllar önce öğrendi. Bu savaş hepimizi ilgilendiriyor ve korkarım burada da bitmeyecek."

"O zaman biz de savaşmaya devam edeceğiz," dedim. "Ya da en azından ben edeceğim."

"Ben de," dedi Holgar.

"Ben de," dedi Skye lafa girerek.

Diğerleri de aynı şeyi söylemiş, en son Jamie onaylamıştı. Antonio bir anda yanımda belirmiş, ellerimi tutuyordu. Omzuna yaslanmamak için kendimi zor tuttum. İkimiz için daha sonra bol bol vakit olacaktı.

"Bende sadece bir kişilik iksir var," dedi Armand. "Ve o da Eriko için."

"Evet," dedim. "Ben de nasıl oldu da bu ufak grubun sözcülüğüne soyunduğumu ve başka kimsenin buna itiraz etmediğini düşünüyordum."

Rahip, yani bizim rahibimiz bana güldü. "O zaman anlıyorsundur. Bir cadı ortağını koruyabilir. Bir vampir de koruyabilir. Ama bir kurt adamın vahşi bir tarafı vardır. Ortağına istemeden zarar verebilir ve istediği zaman değişemeyebilir."

Eriko başıyla selam verdi. "Ben buna değmem," diye mırıldandı.

Armand elini Eriko'nun omzuna koyup başını zorla yukarı kaldırdı. "O zaman değecek biri ol," diye fısıldadı.

Hepimiz olacağız, diye yemin ettim.

"Si," diye fısıldadı Antonio kulağıma.

Ve işte böylece başladı.

Cadılar Bayramı

RACHEL CAINE

Yaşayan ölülerle çıkmak pek iyi bir fikir değildir. Morganville'deki herkes, yani nefes alan herkes, bunun doğru olduğunu bilir.

Görünen o ki bunu benden başka herkes biliyor. Eve Rosser, yaşayan ölülerle çıkmayı huy edinmiş, kurallara karşı gelen kalın kafalı kız. Evet, ben asi bir kızım. Ama asi olayım ya da olmayayım o anda donakalmıştım, çünkü bir vampir o korkunç kırmızı gözlerini size diktiğinde, bu vampir çok yakışıklı erkek arkadaşınız Michael Glass bile olsa insan donakalıyor.

Hiçbir vampir, en iyi hissettiği anlarda bile yumuşak tüylü tavşanlara benzemez, ama özellikle sinirli olduklarında onlara karşı gelmek istemezsiniz. Bu tip öfke anları Hulk karakteri çarpı sonsuzluk kadar korkunç olur. Benim tatlı Michael'ım sadece birkaç aydır vampir olmasına rağmen bu işleri daha da kötü hale getiriyordu; yeni dürtülerine alışmak için fazla vakti olmamıştı ve ben de onun, tam da şu anda, kendini kontrol edebileceğinden pek emin değildim. Tek yapabileceğim *kendimi* kontrol etmekti.

"Hey," diye nefes aldım ve yavaşça ondan uzaklaştım. Ellerimi teslim oluyormuş gibi açtım. "Michael, dur."

O korkunç, ürkütücü gözlerini kapattı ve çok, ama çok sakin bir hale büründü. Gözlerini kapattığında birlikte büyüdüğüm Michael'a daha çok benziyordu. Upuzun, kızları kendinden geçiren (sadece sahnede gitar çalarken de değil) bir yüzü çevreleyen sörfçülerin ki gibi dağınık bukle bukle sarı saçlarıyla rüya gibiydi.

Hâlâ insana benziyordu. Gerçi bu, durumu bir şekilde daha da kötüleştiriyordu.

Tamamen geri çekilmem mi yoksa olduğum yerde kalmam mı gerektiğine karar veremiyordum. Nihayet on dört yaşımdan beri ona âşık olduğum için kalmaya karar verdim. Artık kaçmak için çok geçti, çünkü teknik olarak onun *ölü* olması gibi ufak bir sorun vardı.

Aslında herhangi bir tehlikeye maruz kaldığım söylenemez ya da en azından ben kendimi böyle avutuyordum. Ne de olsa Cam Evin sıcak, rahat odasındaydım ve hem ev arkadaşlarım yanımdaydı hem de Michael bir canavar değildi.

Teknik anlamda evet belki, ama gerçek anlamda hayır.

Michael'ın gözleri tekrar açıldıklarında eskisi gibi parlak, tıpkı benim sevdiğim gibi sakin mavi renklerini almışlardı. Bir nefes daha aldı ve sanki yüzünden bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi elleriyle yüzünü ovaladı. "Seni korkuttum," dedi. "Özür dilerim. Gafil avlandım."

Daha konuşmaya tam olarak hazır olmadığımdan başımı salladım. Ama elini uzatınca ben de ona elimi uzattım. Siyah ojeleri, bembeyaz makyajı ve siyaha boyanmış saçları olan bendim; gotik tarza olan merakım yüzünden eninde sonunda vampire dönüşecek kişinin ben olduğum düşünülebilirdi. Michael ölümsüz olamayacak kadar yakışıklı ve insandı.

Bazen bu durum canımı yakıyordu. İki açıdan da.

"Bir şeyler yemen gerekiyor," dedim kan emmekten bahsederken kullandığımı fark ettiğim o dikkatli ses tonuyla. "Buzdolabında biraz 0 RH– var. Hemen ısıtırım."

Gerçekten çok utanmış görünüyordu. “Bunu yapmanı istemiyorum. Kliniğe giderim,” dedi. “Eve? Gerçekten çok üzgünüm. Gerçekten. Birkaç gün daha kana ihtiyacım olacağını sanmıyordum.”

Üzgün olduğunu görebiliyordum. Gözlerindeki ışık saf, samimi aşkla doluydu ve tüm bunları sorun haline getiren bir açlık söz konusuysa bile bu durumu içinde, kendine sakladığı ortadaydı.

“Hey, bu şeker hastası olmak gibi bir şey, öyle değil mi? Kanınla ilgili ters bir şeyler oluyor ve bununla ilgilenmen gerekiyor,” dedim. “Sorun değil. Sen dönene kadar bekleyebiliriz.”

Çoktan kafasını sallamaya başlamıştı. “Hayır,” dedi. “Siz partiye devam edin, burada buluşuruz.”

Nazikçe yüzüne dokundum, sonra onu öptüm. Dudakları çoğu insanınkinden daha soğuktu, ama benim dudaklarımla ısınmıştı. Dört kişilik küçük sorunlu dernek evimizin bilge inek kız sakini Claire’e göre o, vücut ısısı bulunduğu ortama göre değişen bir canlıydı. Bir vampir, bir gotik tarz meraklısı, bir inek ve bir de vampir avcısı olmak isteyen bir özenti. Evet. Epey sorunlu bir ev, değil mi? Özellikle insanlar ve vampirler arasındaki ilişkinin bazen geyik ve geyik avcılarınınkine benzediği Morganville’de yaşarken daha da sorunlu bir hal alabiliyordu. Vampirler bizi avlamadıklarında bile yüzlerinde av sezonunun ne zaman başlayacağını merak eder gibi bir ifade olurdu.

Ama bu Michael için geçerli değildi.

En azından çoğu zaman.

Elimi öptü. “İlk dansı bana saklar mısın?” diye sordu.

“Sen bana ah tatlım der gibi bakarken, sanki hayır deme şansım varmış gibi soruyorsun köpek seni.”

Gülümsedi ve bu gülümseme, maç yaparken koridordaki kızları yere seren o masumane Michael gülümsemesiydi. “Sana başka türlü bakamıyorum,” dedi. “Bu benim Eve bakışım.”

Hiçbir etkisi olmadığını bilsem de koluna vurdum. “Benim kötü bakışımı görmeden önce git hadi.”

"Çok korktum."

"Eminim öyledir. Hadi."

Beni tekrar, usulca öptü ve bir anda ortadan kaybolmadan önce bir kez daha "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Beni, daracık, plastik deriden parlak bir kedi kostümü, kedi kulakları ve bir kırbaçla Problemli Dernek Merkezi olarak da bilinen Cam Ev'in oturma odasının ortasında bırakıp gitti. Çok şık topuklu ayakkabılarımdan bahsetmiyorum bile. Bir de maskem olsa çok seksi bir Kedi Kadın olabilirdim.

Michael'ın parlayan gözlerinin ve kontrolden çıkan açlığının nedeni bu kostüm olabilirdi aslında. Niyetim onu Cadılar Bayramı için baştan çıkarmaktı… sadece bu kadar *sert* tepki göstermesini beklemiyordum.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve Shane'in sesi kendinden önce geldi. "Hey, et bıçağımı gördün mü?.. *Vay anasını*!"

Arkamı döndüm. Shane üzerinde yalancı kan olan bir laboratuvar önlüğü ve herhangi bir plastik engel olmadan bana bakabilmek için çıkardığı korkunç bir Meşin Surat[6] maskesiyle merdivenin başında kalakalmıştı. Bir anda giydiğim şey sanki üzerime çok küçükmüş gibi hissettim.

"Evet… aman Tanrım. Önceden bir haber versen olmaz mıydı?" Başını sallayarak, maskesini tekrar taktı ve merdivenlerden aşağı indi. "Bu benim suçum *değildi*."

"Kötü gözle bakmak mı? Sanırım öyleydi," dedim. Aslında içten içe bu çok hoşuma gitmişti, gerçi söyleyen kişi Shane'di. Tam olarak etkilemek istediğim adam değildi. "Tamamen senin suçundu."

"Bu erkekler arasında bir şey. Daracık deriler içinde olan kırbaçlı kadınlara karşı bazı reaksiyonlar gösteririz. Bu istemsiz bir tepkidir." Etrafa bakındı. "Michael nerede?"

6 Meşin Surat: Teksas Testere Katliamı filminin karakteridir. Değişmez özellikleri testeresi, insan derisinden yapılma maskesi ve cani ailesidir (ç.n.).

"Gitmesi gerekti," dedim. "Bizimle partide buluşacak." Vampir karşıtı bir şekilde yetiştirilmiş olmanın etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamayan Shane'e, Michael'ın beni yememek için bir torba taze kan almaya gittiğini söylememe gerek yoktu. "Cidden, iyi görünüyor muyum?"

"Hayır," dedi Shane ve kendini koltuğa bıraktı. Kocaman botlarını orta sehpaya koyunca, kırmızı biberli kurumuş bir sosisli sandviçten kalanlarla dolu kâğıt tabağı neredeyse yere düşürüyordu. Tabağı kurtarıp ters ters ona baktım ve kucağına fırlattım. "Hey!"

"Bu senin sosislindi. Temizle."

"Temizleme sırası *sende*."

"Evi temizleme sırası bende. Senin, yüzündeki *Meşin Surat* maskesiyle birlikte kıçını kaldırıp mutfağa atabileceğin *çöplerini* temizleme sırası değil."

Bana anlamlı bir şekilde bakarak uzun, ince kirpiklerini kırpıştırdı. "Sana harika göründüğünü söylemiş miydim?" dedi. "Harika görünüyorsun."

"Hadi oradan. Acılı sosisli. Çöpe. Hem de hemen."

"Cidden. Michael senin yanında kendini tutmak zorunda kalacak. İçerideki diğer bütün erkekleri de tutması gerekecek tabii."

"Amacım da bu zaten," dedim. "Zaten ya bunu ya da Edepsiz Hemşire kostümünü giyecektim."

Shane bana acıklı bir bakış attı. "Böyle şeyler söylemen *şart mı*?"

"Erkeksi reaksiyon mu?"

"Sence?" Acınası bir halde bana tabağını uzattığında almaktan başka çarem kalmamıştı. "Biraz önce bu koltuktan kalkma gücümü tamamen yok ettin."

Gülmemek mümkün değildi. Shane bana takılıyordu, ama ciddi değildi; biz diye bir şey hiç olmamıştı, olmayacaktı da. O nasıl başka birini düşünüyorsa, bende başka birini düşünüyordum.

Yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Yukarı baktı; yüzünde gülmeme neden olan tuhaf bir ifade vardı. *Gerçekten kötü kaptırmışsın sen*, diye düşündüm, ama bunu dile getirmeyecek kadar da düşünceliydim. En azından şimdilik.

Claire kelimenin tam anlamıyla merdivenlerden süzülerek iniyordu. Dördüncü oda arkadaşımız her zamankinden daha da ruhanî bir varlık gibi görünüyordu. Kitap kurdu küçük ineğimiz o kadar ufak tefek ve kırılgan bir kızdı ki, sanki tek bir sert kelimeyle bile ortadan ikiye kırılacakmış gibiydi.

Uzun, şeffaf kumaş katları olan uçuk pembe elbisesi, yüzünde simleri; mavi, pembe ve yeşil gölgeler attırdığı saçı ile bir peri gibi giyinmişti. Uçuk pembe peri kanatları vardı. Bu kostüm onu hem olduğundan daha genç hem de daha yaşlı göstermişti. Gerçi her hâlükârda benden ve Shane'den bir yaş daha küçüktü.

Ama böyle göstermesinin nedeni belki de, Morganville'de vampirlerle yan yana çalışarak geçirdiği her gün gözlerindeki bakışın biraz daha olgunlaşmış olmasıydı.

Claire merdivenlerde durup Shane'e baktı. Ağzı açık kalmış, ruhanî peri imajı mahvolmuştu. "Ciddi olamazsın? Meşin Surat mı? Aman Tanrım."

"*Aşk ve Gurur*'dan bir karakter görmeyi mi bekliyordun yoksa?" Shane omuz silkip maskesini kaldırdı. "Beni pek iyi tanıyamamışsın."

Claire başını salladı, sonra da benim kostümümü gördü. Gözleri kocaman oldu. "Holy…"

İç çektim. "Sakın söyleme. Shane çoktan söyledi bile."

"Bu gerçekten!.. Vay be! Dar."

"Kedi kostümü," dedim. "Dar kelimesinin ders kitaplarındaki tanımı da denilebilir."

"Şey sen… Vay! Ben asla cesaret edemezdim." Claire pembe katlardan oluşan elbisesiyle ilerleyerek yer açmak için Meşin Surat maskesini kibarca kenara iten Shane'in yanına oturdu.

"Harika görünüyorsun," dedi Shane ve onu öptü. "Hay aksi, şimdi her yerim sim oldu değil mi? Meşin Surat'ın simleri olmaz. Erkeksi değil." Claire ile aynı anda gözlerimizi devirdik. "Doğru. Böyle güzel bir kızı öpme ayrıcalığına sahip olmanın karşılığında ödenecek küçük bir bedel bu, öyle değil mi? Kusura bakma."

Shane aptal bir çocuktu, ama genelde iyi biriydi. Claire'i bilerek asla üzmezdi, buna emindim. Yüzünde bir anda belirip kaybolan tedirgin ifadeden, acaba *Claire* de bunun farkında mıdır, diye düşündüm. "Kostümümü beğendin mi yani? Gerçekten mi?"

Shane dalga geçmeyi kesti ve doğrudan gözlerine baktı. "Bayıldım," dedi ve artık kostümden bahsetmiyordu. "Harika görünüyorsun."

Bu Claire'nin gözlerindeki endişenin büyük bir kısmını yok etmişti. "Çok fazla... bilirsin işte, küçük kız işi falan değil, değil mi?"

Onun kendi kostümünü Kedi Kadın kostümüyle karşılaştırdığını anlamıştım. "Cadılar Bayramı'ndayız, *Selam Kaltak* bayramında değil," dedim. "Harika görünüyorsun CB. Seksi, ama çok da aşikâr değil. Zarif." Öte yandan ben, *çok fazla* dikkat çektiğimi ve hiç de zarif görünmediğimi düşünmeye başlamıştım. "Tamam. Artık gidiyor muyuz yoksa şahane görünüşümüzü bu düşük bütçeli filmi izleyerek harcayacak mıyız?"

"Hey, Meşin Surat bir Amerikan klasiğidir!" diye itiraz etti Shane. Claire'le aynı anda ona vurduk ve sonra o sağ ben de sol koluna girdik. "Haksızlık bu, iki taraftan sıkıştırıyorsunuz! Beni plastik bıçağımı kullanarak size vurmak zorunda bırakmayın!"

"Çift taraflı sıkıştırmadan bahsetmişken, Michael bize yetişene kadar sen *ikimizin de* flörtü sayılırsın," dedim. "Tebrikler. Eğer hemen gidip bir bornoz giyer ve ayağına terlik geçirirsen bu gece *Hefner*[7] de olabilirsin."

7 Hefner: Hugh Marston Hefner (9 Nisan 1926) Amerikalı magazin yayımcısı; meşhur Playboy girişimcisi olup, bornozu ve terlikleriyle Playboy Malikânesinin unutulmaz ev sahibidir (ç.n.).

Shane bana bakıp göz kırptı ve yerinden kalkarken Meşin Surat maskesini fırlattı. "Harika. Hemen dönerim," diyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Claire'le birbirimize mükemmel başarımızı anlatan bir ifadeyle baktık.

"Kandırılmaları çok *kolay*," diye iç çektim.

* * *

Kampüsteki Epsilon Epsilon Kappa dernek evinde gerçekleşen Ölü Kızların Dans partisi olarak da bilinen En Kötü Cadılar Bayramı partisinin birinci yıl dönümüydü. Dernek evi yine de partiyi yapmıştı ama bu sefer parti şehir merkezinin yakınındaki terk edilmiş depolardan birinde gerçekleşiyordu. Bize özel davetiye gelmişti. Önce hiç gitmemeyi düşünmüştüm, ama Michael ve Shane beni bu sefer her şeyin kontrol altında olacağına ikna etmişlerdi. Morganville'deki vampirler güvenlikçi olarak çalışıyorlardı ve bunun anlamı, insan olan dernek evi çocuklarının kimsenin içkisine bir şey katamayacağı ve sözüm ona yaklaşmakta olan her türlü tehlikenin büyük olasılıkla daha kapının girişinde engellenmiş olacağıydı.

EEK evinin çocukları güvenlikçi olarak kimi ya da neyi tuttuklarından habersizlerdi aslında. Öğrenciler de bilmiyor, bilmek istemiyor ya da başından beri gerçeği biliyorlardı, çünkü hepsi Morganville'de büyümüştü. Ben EEK'de toplam altı kişinin içeriden bilgiye sahip olabileceğini ve hiçbirinin konuşacak kadar aptal olmadığını düşünüyordum.

En azından yüksek sesle dile getirmezlerdi. Tabii bu bira fıçısı açılana kadar da geçerli olabilirdi.

Büyük, siyah arabamı külüstür bir pikapla güneşten rengi solmuş Pontiac'ın arasındaki kaldırıma park ettim. Pontiac'ın üzerinde o kadar çok çıkartma vardı ki, gerçekten ne anlama geldiklerini söylemekte zorlanıyordum. Silaha benziyorlardı. Ve Tanrı resmine. Belki de yavru köpeklere.

"Yurt kurallarını unutmayın," deyip kapıları kilitledim. "Birbirinizden ayrılmayın. Uzaklaşmak yok. Shane, kavga istemiyorum."

"Ayy," dedi. "Bir tane bile mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Acilde daimi bir yatağa sahip olmak için yeterince tıbbi uçuş mili biriktirdin. Bu yüzden hayır. Biri ilk yumruğu atana kadar tek bir kötü kelime bile sarf etmeyeceksin."

Shane bu son söylediğime memnun olmuştu. "Sorun yok." Çünkü sorun çıkmaya başladığında nasılsa ilk yumruğu *hep* başka biri atardı. Bir baş belası olarak, elde etmek için çok çaba sarf ettiği bir namı vardı. Üzerine geçirdiği, elli yıllık gibi duran güvelerin yediği perde desenli eski bir bornoz, yaşlı adam terlikleri, çatı katındaki bir kutudan bulmuş olduğunu *bildiğim* ipek pijamalar ve 50'li yıllara özgü klasik piposuyla bu gece pek de baş belası gibi görünmüyordu. Elbette pipoyu içmiyordu.

Şaşırtıcı derecede iyi bir Hefner taklidi olmuştu ve bize koluna girmemizi teklif ettiğinde içimden gülmek gelmişti. Claire ise kızarmıştı.

"*Çok* yakışıklı oldum," dedi Shane ve bizi partiye sürükledi.

Dernekte yaşayan biri olarak Shane karanlıkta parlayan kolyeler ve içecekler gibi parti esnasında dağıtılacak hediyelerin alınmasından sorumluydu. Ama Claire için alkolsüz içecekler alınacaktı, çünkü pek iyi bir örnek olmasam da sert bir dernek yöneticisi olduğum doğruydu. Dikkat etmem gereken şeylerden biri de elden ele dolaşan, yabancıların yabancılara dağıttıkları diğer parti hediyelerini kontrol etmekti; bunlar çoğunlukla pek ağır olmamalarına rağmen genellikle kafa yapan beyaz haplardı. İnsanların bana da bu tip şeyleri vermelerine izin veriyor, sonra hepsini çöpe atıyordum. Bunun nedeni Bayan Kendini Tutan olmam değildi; daha çok Morganville'deki insanların çoğuna güvenmemem gerektiğini biliyor olmamdı.

Geçen seneden çok büyük dersler çıkarmıştık. Özellikle de Claire. Claire bu sene de kibar bir kızdı, ama tuhaf insanları artık

daha rahat başından atabiliyordu. Bunda elbette dağınık saçlı Hefner'inin yanında olmasının da büyük payı vardı.

Michael'ı merak etmeye başlamıştım. Normalde kan bankasına gitmek yarım saati geçmezdi, ama bir saat olmuştu ve hâlâ ortalarda yoktu.

Sessiz bir köşeye çekilip onu aramaya karar verdim. Hatam birbirlerine sarılmış, deliler gibi dans eden Shane ya da Claire'e nereye gittiğimi haber vermemek olmuştu. Tek başıma dışarı çıktım.

Sesi duydunuz mu? Çıkan Eve Rosser ve grubu The Spectacular Lapse of Judgement'tı.

Depo gürültülü, izbe ve kalabalıktı; karanlıkta kalan yerleri öpüşen çiftler kapmıştı. Gürültü kükremeden çok bir patırtı halini alana kadar daracık küçük bir koridorda ilerledim ve sonra telefonumu, kostümümün içine sakladığım ve neresi olduğunu söylemeyeceğim yerden çıkardım. Michael'ı aradım.

Bir şey omzuma dokundu. Buz gibi bir elektroşoka uğramış gibi hissettim.

"Hey!" diye acıyla bağırıp arkama döndüm. Bir vampirle yüz yüze gelmiştim.

Michael değildi.

Kalp atışlarım iki saniyede altmıştan beş yüze çıkmıştı âdeta, çünkü bu adamı tanıyordum ve tam olarak Bay Cana Yakın olduğu söylenemezdi. "Bay Ransom," dedim ve dikkatlice başımı salladım. Oliver'ın ekibinde olduğundan onu tanıyorum, ama onu katı kurallara bağlı kalarak vampirlerin insanlarla rahatça kaynaştıkları bir kafe olan Common Grounds'ta bile nadiren görmüştüm. Aslında o insanlardan olabildiğince uzak durmaya çalışırdı.

"Eve," dedi Bay Ransom. Uzun boylu, seyrek saçlı ve tuhaf, anlamsız bakışları olan bir adamdı. Bu gece hepsi yardım sandığından çıkmış gibi duran siyah bir ceket, siyah bir gömlek, siyah pantolon giymişti. Hiçbiri üzerinde pek iyi durmuyordu.

Bay Ransom cenaze evinin sahibiydi, ama orada çalışmıyordu. Bir nevi inzivaya çekilmiş bir vampirdi de denebilir. Pek dışarı çıkmazdı.

"Kusura bakmayın, telefonla konuşuyorum," dedim. Görsün diye telefonu salladım ve ÇEVİR tuşuna basıp dinledim. *Hadi aç, hadi…*

Michael telefonu açmadı.

"Açmayacak," dedi Bay Ransom. "Michael."

Sakince telefonun kapağını kapatıp ona baktım. "Neden? Ne oldu?"

"Biraz gecikecek."

"Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldiniz? Şey, teşekkürler. Mesaj alındı." Soğukkanlı davranmaya çalışarak yanından yürüyüp geçtim.

Beni tekrar tuttu. Bu sefer, benim için çok kötü bir hareket gibi görünse de okkalı bir tokat atmaya niyetlenerek tekrar ona döndüm ama hiç gayret göstermeden elimi yakaladı. Şimdi, ellerim hapsolmuş bir halde pek tanımadığım bir vampirle yüz yüze kalmıştım ve partiden gelen ses tekrar kulakları sağır edecek seviyeye çıktığından çığlık atmak sesimin kısılmasına ve ölmeme neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Bırak beni," dedim olabildiğince sakin bir sesle. "Bırak, lütfen."

Bembeyaz kaşlarını kaldırıp, doğrudan gözlerime baktı. Gözleri petrol kuyuları gibi simsiyah, ışık doluydu ama o kadar. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi. Sonunda ağzından çıkan kelimeler, "Bir vampir olmak ister misin?" oldu.

"Ne ister… Ne? Hayır! Kesinlikle hayır!" diyerek kendimi çektim, ama ondan kurtulamadım. "Hem istesem bile bunu yapacak kişi *sen* olmazdın Bay Ürkütücü!"

"O zaman Korunma ister misin?" diye sordu ve ceketinin cebine uzandı. Standart Morganville ürünü bir bilezik çıkardı: Ön tarafında bir amblemin kabartması olan sıradan gümüş bir bilezikti. Bay Ransom'ın amblemiydi galiba ve bu, onun malı olduğum

anlamına gelecekti. Bileziği aldığım takdirde, o hariç tüm diğer kan emicilerin rastgele saldırılarından kurtulmuş olacaktım.

Kusar gibi bir ses çıkardım. "Hayır. *Bırak beni*, seni buz kalıbı kılıklı ucube!"

Beni bıraktı. O kadar şaşırmıştım ki, bir anda topuklu ayakkabılarım yüzünden sendeleyip dengemi yitirmiş ve arkamdaki duvara çarpmıştım. *Harika*, dedim. *Vampir öldürmeye yarayan aksesuarlarımın yanımda olmadığı tek günde başıma gelene bak.* Bu ayakkabıları kullanabilir miyim acaba? Hayır, olmaz, bu kedi kostümüm içinde eğilmem gerektiği anlamına gelirdi. Pek mümkün değildi. Kalabalığın arasında güvende olacağımı düşünerek, duvara sürtünüp ilerlemeye karar verdim.

Ransom sırtını duvara yaslayarak yavaş yavaş çömelmeye başlamış ve başını ellerinin arasına almıştı. Çok şaşırtıcı bir durum olduğundan gitmekten vazgeçtim ve gözlerimi dikip ona baktım. Çok… üzgün ve mutsuz görünüyordu.

"Şey…" diyerek dudaklarımı ıslattım. "İyi misin?" Ne kadar *aptalca* bir soru! Hem neden umurumdaydı ki? Aslında değildi. Onun incinmiş duyguları için üzülemeyecektim.

Ama bırakıp gidemiyordum da.

"Evet," dedi. Sesi yumuşak ve boğuktu. "Özür dilerim. Bu… zor. Bu şekilde insanların arasında dolaşmak zor oluyor. Ben senin vampir olmak istediğini sanmıştım."

"Neden?"

Başını kaldırdı ve sessizce kendi yüzünü, sonra Kedi Kadın maskesinin altında çok soluk görünen benim yüzümü işaret etti. "Sanki bizden biriymiş gibi görünmeye çalışıyorsun."

"Bak birincisi ben bir vampir özentisi değil, *gotik tarz* meraklısıyım. İkincisi, bu modayla ilgili bir konu tamam mı? Yani, hayır. İstemiyorum. İğrenç." Bütün bu olanları yanlış anlamış olabileceğimi fark edince kalp atışlarım biraz yavaşlamaya başlamıştı. Bay Ransom beni önce yiyip, sonra konuşmaya çalışan

vampirlerden sonra iç rahatlatıcı bir değişiklik olmuştu. "Bana neden Korunma teklif ettin?" Bu, bir vampir ailesinin parçası olmaya eş değer bir teklifti. Yiyecek ve kalacak yer gibi bazı şeyleri temin edecek ve karşılığında da söz konusu seçilmiş kişi gelirinin bir kısmını, vergi gibi, ona ödeyecekti. Ayrıca kan bankasına yaptığı bağışlar da o vampire tahsis edilecekti.

Kısacası iğrençti. Bana göre değildi.

"Bileziğin yok," dedi. "Koruyucun son çıkan tatsızlık sırasında ölmüş olabilir sandım. Kibarlık etmeye çalışıyordum. Bizim zamanımızda…"

"Sizin zamanınız geçti artık," dedim ters ters. "Ve ben vampir baba arayışı içinde değilim, bu yüzden beni rahat bırak. Tamam mı?"

"Tamam," dedi. İçkisi bitmiş sokakta kalan paspal biri gibi hâlâ mutsuz görünüyordu.

Soracak daha normal bir soru bulmaya çalıştım. Aklıma en azından öyle olduğunu düşündüğüm bir şey geldi. "Michael'ın gecikeceğini söyledin," dedim. "Nerede kaldı? Kan bankasında mı?"

"O civarda," dedi Ransom. "Birileri tarafından götürüldü."

Ransom ve onun tuhaflıkları bir anda aklımdan çıkmıştı. "Nereye götürüldü? Nasıl? Onu kim götürdü?" Vampirin üzerine yürüdüm ve bir anda üzerimdeki deri kedi kostümü bana o kadar da komik görünmedi. Bir süper kötü kahramanın ruhunu yansıtıyordum âdeta. "Hey! Bana cevap ver!"

Ransom başını kaldırdı. "Beş genç adam," dedi. "Üzerlerinde yılan resmi olan montlar vardı."

Morganville Lisesi deri montları giyen beş kişi. Muhtemelen sporcuydular. "Gitmek istedi mi?" diye sordum. Michael hiç, hatta lisedeyken bile, sporcu grubunun bir parçası olmamıştı. Bu gerçekten tuhaftı.

"İlk başta benim gelmemi istediler," dedi Ransom. "Neden olduğunu anlamadım. Michael onlara yerime kendisinin gideceğini söyledi ve sana gecikeceğini söylememi istedi." Ransom derin

bir iç çekti. "Ben de söyledim işte." Yarım saniye gibi kısa bir sürede ayağa kalkıp duvarın dibine çökmüş ufak tefek bir adamdan doğrudan yüzüme bakan uzun boylu, tehlikeli bir vampire dönüşmüştü. Bir vampirin ruh halini anında değiştirebilme yeteneğini asla küçümsemeyin. "Şimdi gidiyorum."

Gitmesine engel olmam gerektiğini idrak etmek birkaç saniyemi almıştı. Beş sporcunun bu üzgün, tuhaf vampiri tartakladıklarını ve kendisinin de söylediği gibi insanların içine pek fazla karışmadığından onların tam olarak ne yaptığını anlamadığını düşündüm. Nasıl bir tehlikede olduğunu fark etmemişti bile; gerçekten fark etmemişti.

Michael ise anlamıştı. Bu yüzden araya girmiş, Ransom'ı beni bulması için yollamış ve mücadele etmeden onlarla gitmişti.

Her zamanki gibi birini kurtarıyordu. Gerçi o yaltakçıları neden hemen yere sermediğini tam olarak anlayamamıştım. İstese *yapabilirdi*. Her vampir yapabilirdi.

"Dur, bana tam olarak nereye…" ama Ransom çoktan gittiğinden boş koridora konuşuyordum. Zaten söylediklerim duvarın diğer tarafındaki partinin yeni bir şarkıyla inlemesiyle kaybolmak üzereydiler.

Koridordan partiye dönmek üzere hızla uzaklaştım ve Shane ile Claire'i, evde dans ediyorlarmış gibi hâlâ birbirlerine kenetlenmiş bir halde buldum. Onları binadan zorla çıkararak, zıplayıp duran kayıtsız vampirlerin arasından geçip serin akşam havasına adım attım.

"Hey!" diye itiraz etti Shane ve bornozunu bir hareketle düzeltti. "Eğer gitmek istiyorsan tek yapman gereken gitmek istiyorum demek! Kumaşa dikkat et. Klasiktir."

"Michael'ın yardıma ihtiyacı olabilir," dedim ve anında dikkatlerini bana vermelerini sağladım. "Gelmek ister misiniz?"

"Kıyafetim yumruk yumruğa kavgaya pek müsait değil," dedi Shane, "ama boş ver. Eğer birine vurmak zorunda kalırsam belki

Hugh Hefner'le yumruklaşmaktan utanırlar; adam herhalde yüz yaşında falandır artık."

Ben daha çok Claire için endişeleniyordum. Peri kanatları ve simler tam olarak birilerini korkutacak şeyler değillerdi… ama zaten Claire'in başka yetenekleri vardı.

"Sen kullan," dedim Shane'e ve arabanın anahtarlarını ona attım. Göz kamaştırıcı bir sırıtmayla anahtarları yakaladı. "Buna alışmasan iyi olur ezik."

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. "Nereye gidiyorum?"

"Kan bankası civarına. Morganville Lisesi montu giyen beş çocuk Michael'ı oradan almışlar. Neden, nasıl olduğunu ya da onun neden mücadele etmeden onlarla gittiğini bilmiyorum."

Shane'in yüzü değişmişti. "Sence onu kandırdılar mı?"

"Bence Michael sadece yardım etmek istiyor. Tıpkı büyük babası gibi." Sam Glass başka insanları hep kendinden önde tutmuştu ve Michael'ın da onun yolundan gittiğini anlamam uzun sürmemişti. "Bir şey olmamış olabilir, hem, Michael beş sarhoş sporcuyla rahatça başa çıkabilir, ama…"

"Ama eğer bir planları yoksa tabii," diye tamamladı Claire. "Onu nasıl etkisiz hale getireceklerini biliyorlarsa, ona zarar verebilirler."

İkisi de bir grup gencin çok iyi tanımadıkları birini neden incitmek isteyeceklerini sormadılar; bu gençlerin genlerinde olan bir şeydi ve hepimiz bunun derinlerden geldiğini biliyorduk. Cadılar Bayramı'nda bir grup sarhoş sersem, bir vampirin canını yakmanın eğlenceli ve heyecan verici olduğunu düşünebilirlerdi. Sonrasında onları teşhis etmemesi için vampiri öylece bırakmak yerine öldürmenin daha iyi olabileceğini düşünebilirlerdi. Morganville'i yönetenler vampirlerin dövülmesine pek sıcak bakmıyorlardı.

"Belki yardımına ihtiyaçları vardı," dedi Claire ama söylediğine pek de inanıyor gibi değildi.

Tek bir kelime etmeden büyük siyah arabaya bindik ve Shane patinaj çekerek hareket etti.

* * *

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Morganville'in pek de hoş olmayan kısımlarına doğru giderken. "Nereden başlamalıyız?"

"Bu, yeri Michael'ın mi yoksa sporcuların mı seçtiğine bağlı," dedi Shane. Sesi kısık ve haşin çıkmıştı: Evde benimle televizyonun kumandası için kavga eden Shane gitmiş, yerine Aksiyon Adamı Shane gelmişti. "Adamlar güvende hissettikleri bir yere gideceklerdir."

"Mesela?" Çünkü sporcuların nasıl düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Shane'in vardı. "Gecenin bu vakti futbol sahasında kimse olmaz. Bu akşam maç da yok." Teksas kasabalarının çoğu gibi Morganville de diğer spor dallarına sözde saygı gösteriyor olsa da önemli olan tek spor futboldu. Michael'ın deri ceketli beş adamla olduğunu bilmek, olayların merkezinde olmasa bile futbolun kesinlikle işin içinde olduğu anlamına geliyordu. "Bence stadyumdadırlar. Basın tribününde ya da soyunma yerinde de olabilirler."

Başımla onayladım. Shane bunu son hız gitmesine izin vermişim gibi algıladı. Sessiz sokaklardan, terk edilmiş evlerin ve boş binaların yanından geçerken arabanın motoru gürlüyordu. Buralar bu günlerde şehrin pek de sevilen yerleri değildi. Shane sokağın sonundan sola, sonra sağa döndü ve çok küçük bir tepenin başında Morganville Lisesi'nin kolonlu mimarisini gördük. Sola ve oradan aşağı inildiğinde yol stadyuma çıkıyordu. Profesyonel sahalarla karşılaştırıldığında pek büyük sayılmazdı, ama ufak bir Teksas kasabası için yine de hayli büyüktü. Işıkları tamamen kapalıydı.

Shane arabayı park yerine çekip farları kapattı. Tek tük park etmiş birkaç araba daha vardı. Bazılarının pencereleri buhar yapmıştı;

o arabalarda ne olduğunu hepimiz biliyorduk. Yaramaz çocuklar. Oraya gidip pencereyi tıklamak ve cep telefonuyla resimlerini çekmek gelmişti içimden, ama bu çok kaba bir hareket olurdu.

Park yerinin bir başka köşesinde ise çoğu hırpalanmış araçlardan oluşan bir yığın vardı. Pencereleri temizdi. Claire bir şey söylemeden omzumun üstünden orayı işaret etti ve hepimiz başlarımızı salladık.

"Plan nedir?" diye sordu Shane. Claire'e baktım, ama bu gece Plancı Kız havasında değildi. Belki de nedeni peri tozuydu.

"Gizli kostümü olan benim," dedim. "Gidip bir bakayım. Telefonumu açık bırakırım, siz de dinleyin ve bir şey olursa koşup gelin tamam mı?"

Shane kaşlarını kaldırdı. "Gizli bu mu? Bu kostüm mü?"

"Siyah olduğu için evet öyle. Kes sesini."

"Tamam neyse Bayan Kedicik," dedi. "Ara beni."

Shane'in numarasını çevirdim, o da hoparlörü açtı. Arabadan sıvışarak inerken, bu kıyafeti giymiş birinin çatıların tepesinde nasıl gezindiğini merak ediyordum. Gölgelerin arasında kaybolunca kendimi biraz daha rahat hissettim. Etrafta kimseler görünmüyordu ve fark edilmeden ilerlemek için elimden geleni yaparken, kendimi giderek daha da aptal gibi hissediyordum. Burada kimse yoktu. Boşu boşuna gizlenmeye çalışıyordum.

Sesler duydum. Erkek sesleri. Soyunma odaları, spor salonu ve duş gibi yerlerin olduğu eğitim ve dinlenme yerinden geliyordu. Serin akşam havasını içeri sokmak için pencerelerden biri açılmıştı. Binaya da muhtemelen buradan girmişlerdi.

İnsan topuklu ayakkabılarla ne kadar hızlı koşabilirse ben de soyunma odalarının olduğu taraftaki gölgelere doğru açık arazide o kadar hızlı koşmaya başladım ve duvarlara yapışıp ilerleyerek pencereye doğru gittim. "Shane," diye fısıldadım telefona. "Shane, soyunma odalarındalar."

Park yerinden bir lastik sesi geldi ve ne olduğuna bakmak için geri adım attım. Büyük, siyah arabamın her iki yanında iki pikap durmuş, Shane ve Claire'in bırakın dışarı çıkmayı kapıları bile açmayacakları kadar yakınında park etmişti. Başka bir pikap da arkalarına park etmişti.

Arabada kapana kısılmışlardı.

"Shane?" diye fısıldadım telefona. Durduğum yerden sarhoş oğlanların birbirlerine çaktıklarını ve tezahürat yaptıklarını duyabiliyordum. Arkadan bir çift çıktı ve kaputun üzerinde zıplamaya başlayıp, arabamın yaylanmasına neden oldular.

"Şey, işin iyi tarafı kahrolası bir tank kullanıyor olman," dedi Shane, ama sesinden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Oradan kurtulabilir misin?" diye sordum.

"Tabii canım," dedi benden çok daha sakin bir sesle. "Ama bence onların zıplayan kalede oynamalarına ne kadar çok izin verirsek, başa çıkman gerekenlerin sayısı bir o kadar az olacaktır." Sustu. "Kötü haberse, öyle yaptığın takdirde sana destek olamayacak olmam."

Zor yutkundum ve soyunma odalarının oradaki eski pozisyonumu aldım. "Kımıldamayın," dedim. "Eğer başım belaya girerse bağırırım. Kurtarma operasyonu manevi destekten çok daha önemli."

Cevap verdiyse bile ben onu duymadım, çünkü o esnada iri yarı, kaslı bir oğlan elinde bir kasa birayla kabinlerin olduğu köşeyi dönmüştü. Beni görünce elindeki kasayı şangırtıyla yere düşürmüştü.

Shane haklıydı. Kostüm hiç de görünmez değildi.

* * *

"Bakın dışarıda ne buldum," dedi sporcuların kaptanı ve beni soyunma odalarının kapısından içeri itti. Topuklarım karo zeminde kayınca dengemi kaybedip Michael'ın kollarına düştüm.

"Ah," diye nefes aldım ve bir anlığına, bu koşullar altında bile onun kollarında olmak çok hoşuma gitti. Beni önce sımsıkı tutmuş, sonra iterek uzaklaştırmıştı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Seni kurtarmaya geldim."

"Şu ana kadar iyi iş çıkardın."

"Tabii siz keyfinize bakın… Hey!" Boş bira şişelerinin olduğu kasayı dışarı atmış olan İri Kıyım Sporcu cep telefonumu çekip almış, ekrana bakmış ve kapatmıştı.

Maçolara özgü bir telefon kırma eylemine girişmeye hazır gibi göründüğünden o anda parladım. "Telefonuma bir şey *yapayım* deme sakın aptal herif." Omzunu silkip telefonu odanın diğer ucuna fırlattı.

"Hoş kız," dedi sporcu Michael'a. "Eğlenmeyi sevdiğine eminim, öyle değil mi?"

Onu görmezden gelerek kendimi nasıl bir şeye bulaştırdığımı görmek için etrafıma bakındım. Pek iyi bir şey değildi. Bay Ransom'ın değerlendirmesi doğru çıkmıştı. Hepsi Morganville sporcu montları giyen iri çocuklardı. En ufakları Michael'ın iki katı kadardı ve benim erkek arkadaşım da pek ufak tefek bir erkek değildi.

Michael'ın burada ne işi olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Sadece orada duruyordu ve istese bu çocukları odanın diğer ucuna fırlatabilirdi, öyle değil mi? Ama yapmamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Michael yavaş yavaş başını salladı. "Michael?"

"Gitmen gerekiyor," dedi. "Lütfen. Bu tek başıma yapmam gereken bir şey."

"Ne? Sporcuların kıçına tekmeyi basmak mı? Shane buna çok üzülecek." Michael'ın gözlerine bakınca, kırmızının belirmeye başladığını gördüm. Göz kırptım. "Sen... şey, bir şeyler atıştırdın mı?"

"Hayır," dedi. "Ransom'ı götürmeye çalıştıklarında kan bankasına gidiyordum."

"Sen de *hemen* olaya müdahale etmek zorundaydın tabii."

Michael'ın gözleri tuhaf bir renk almaya başlamış, kırmızılar neredeyse mora dönüşmüştü. Çok güzeldi. Tabii uzaktan bakınca.

"Evet," dedi. "Biraz öyle oldu. Ransom'ın birini ısırmasını istiyorlardı."

Gözlerim bir anda büyüdü. "Kimi?"

Michael cevap vermek için başını çevirdi ve odanın diğer ucunda, ucuz bir Kleopatra kostümü giymiş incecik genç bir kızın oturduğunu gördüm. Uzun gibi gelen birkaç saniye sonra kim olduğunu çıkardım. "Miranda?" Miranda rahatsız edici bir şekilde arkadaşım sayılırdı. Kırk beş kiloluk çılgın, çıtkırıldım bir kızdı ve kendi tecrübelerimden onun bazen geleceği görebildiğini biliyordum. Bazen. Bazen de sadece çatlağın teki oluyordu.

Kısa süre öncesine kadar Charles adında bir vampirin koruması altındaydı. Pek emin değildim, ama Charles'ın bu kızdan kandan daha fazlasını aldığına dair ciddi şüphelerim vardı. Onun öldüğüne memnundum ve canının yanmış olmasını umuyordum. Miranda'nın zaten sorunlu olan hayatını biraz daha berbat edecek olaylara hiç ihtiyacı yoktu.

"Mir?" Michael'dan uzaklaşıp onun yanına yürüdüm. Çok sessizdi ve her zamanki halinin aksine hırpalanmış, ürkek ya da endişeli değildi. "Hey, beni hatırladın mı?"

Tuhaf tuhaf baktı. "Elbette. Sen Eve'sin." Vay be. Çok normal davranıyordu. Bu yeni bir durumdu. "Senin burada olmaman gerekiyor." Neye göre, gördüklerine göre mi acaba?

"Şey, ama artık buradayım," dedim. "Neler oluyor?"

"Bana bir vampir bulmaları gerekiyordu," dedi Miranda sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi. Anlamsız bir merakla hepsi birer kas yığını olan sporculara baktım.

"Neden onlar?" Ve daha da önemlisi bu çocuklar Miranda gibi bir kız için neden böyle bir iyilik yapmaya hevesliydiler?

Miranda neler düşündüğümü biliyordu. Bunu tuhaf gülümsemesinden anlayabiliyordum. "Çünkü bana iyilik borçlular," dedi. "Onlara para kazandırıyordum."

Aman Tanrım, şimdi anlıyordum. Morganville'de ufak ama gelişen, iddiaların oynandığı bir yer altı dünyası vardı. Bir Teksas kasabasında futboldan daha iyi para getirecek ne olabilirdi ki? Sporcular Miranda'nın ileriyi görmesini sağlayan bu yeteneğini kazananları bulmak için kullanmış, çok para kazanmışlardı ve şimdi Miranda onlardan bunun karşılığını ödemelerini istiyordu.

Bir vampir mi? İstediği bu muydu? Miranda için bile bu gerçekten tuhaftı.

"Neden Michael?" diye sordum daha sakince. Miranda kaşlarını çattı.

"Ben Michael'ı istemedim ki," dedi. "O kendi geldi. Ama kim olduğunun bir önemi yok. Benim sadece dönüştürülmeye ihtiyacım var."

Ağzımda tuhaf bir tat bırakacağı için söylediğimi tekrarlamaktan vazgeçtim. "Mir. Sen neden bahsediyorsun?"

"Vampir olmam gerekiyor," dedi, "ve bunu onlardan birinin yapmasını istiyorum. Michael da işimi görür. Beni kimin dönüştürdüğü önemli değil. Önemli olan, vampir olduğum takdirde bir prenses olacak olmam."

Yanılmıştım. Bu kız *gerçekten* deliydi.

Morganville'de neredeyse elli yıldır, hayatını kurtarmak için Michael'ı dönüştüren Amelie dışında, hiçbir vampir yeni bir vampir yaratmayı beceremememişti. Şimdi ise… evet. İşler değişmiş, insanlar daha fazla hak sahibi olmuşlardı ve kurallar eskisi kadar net değildi. İnsanlar neden vampir olmak istiyorlardı ki? Bunun cazip olan tarafını bir türlü göremiyordum.

Miranda'nın gördüğü kesindi. Ve bu konuyu Miranda'nın her zamanki tarzının tipik bir yansımasıyla gerçekleştiriyordu. *Hem de benim erkek arkadaşımla.*

Bir anda Michael'a döndüm. "Neden hayır demedin?"

Futbolcu çocuklara döndüm.

Savunma hattı yeni bir bira kasasıyla geri getirilmiş bir halde bizimle kapı arasında kalıyordu, ama onlar hâlâ azıcık da olsa bir vampirle yumruk yumruğa kavgaya girmekten hoşlanacakmış gibi duruyorlardı.

Sersemler. Michael onları paramparça ederdi.

"Benim yapmaya çalıştığım..." dedi. "Dinlemiyor. Ben kimseye zarar vermek istemedim ama öylece gidip kızı bu şekilde de bırakamadım. İstediği şeyin mümkün olmadığını anlaması gerekiyor."

"Ben ne istediğimin *farkındayım*," dedi Miranda. "Daha çocuk olduğum için herkes beni aptal sanıyor, ama değilim. Benim vampir olmam gerekiyor. Charles vampir olacağıma söz verdi." Ağzından çıkan son cümle, boya kalemleri elinden alınmış bir birinci sınıf öğrencisinin huysuz çığlığı gibi çıkmıştı. Vampir Avcı adının daha uygun olduğu Vampir Koruyucusunun istediğini almak için ona birçok şey vadettiğine bahse girebilirdim. Bu midemi daha da bulandırmıştı.

"Mir, sen daha kaç yaşındasın, on beş mi? Bu konuyla ilgili belirli kurallar var. Michael istese de bunu *yapamaz*. On sekiz yaşın altındaki hiçbir vampir bunu yapamaz. Kasaba kuralları. Bunu sen de *biliyorsun*."

Miranda inatçı bir edayla çenesini kaldırdı. Claire'in peri kostümü ona tam uyardı aslında. Claire'in arabada anlattığına göre periler aslında hiç de iyi yaratıklar değillermiş. Şu anda Miranda da eski korku hikâyelerinden fırlamış bir kaçığa benziyordu…

"Umurumda değil," dedi. "Birisi yapacak bu işi. Yapmalarını sağlayacağım. *Arkadaşlarım* icabına bakacaklar."

"Miranda, onlar beni bir şey yapmaya zorlayamazlar," dedi Michael ve bu kulağa daha şimdiden çok bahsi geçmiş bir laf gibi geliyordu. "Hâlâ burada olmamın tek nedeni sensin."

"Berbat halde olduğum için mi?" Miranda'nın sesi kasvetli ve üzüntülüydü. Miranda hareket edince, dirseğine kadar demir yolu

rayları gibi uzanan izler olduğunu gördüm. Jiletle kendini kesiyordu. Pek şaşırmamıştım. "Çok *acınası* bir halde olduğum için mi?"

"Hayır, daha çocuk olduğun için, seni burada bırakmayacağım. Onlarla kalmayacaksın." Michael dönüp diğerlerine bakmamıştı bile, ama onlar ne demek istediğini anlamışlardı. Biranın verdiği o çakırkeyif hallerinin yok olmaya başladığını fark ettim. Bazıları şişelerini yere bıraktılar. "Bunu seni sevdikleri için mi yaptıklarını sanıyorsun Mir? Sence onların bu işten çıkarı nedir?"

Bir an gerçekten şaşırmış gibiydi, ama sonra tekrar zırhını üzerine geçirdi. "Onlar istediklerini zaten aldılar," dedi. "Paralarını aldılar."

"Evet, sarhoş, canı sıkılan futbolcu tipler zaten hep böyle adil davranırlar," dedim. "Söyleyin bakalım çocuklar, bu gece bir parti mi verecektiniz? Siz ve Miranda?"

Cevap vermediler. Bu konuda yeterince serinkanlı olacak kadar sarhoş değillerdi. Sonunda içlerinden biri, "Bize, eğer ona bir vampir getirirsek karşılığında iyi bir bedel ödeyeceğini söyledi," dedi.

"Evet, ama o daha on beş yaşında. Onun *karşılığında iyi bir bedelden* anladığı muhtemelen sizin anladığınız şeyden çok daha farklıdır, aptal herifler." Tanrım, gerçekten çok sinirlenmiştim. Kendini ve bizi bu işe bulaştırdığı için Miranda'ya çok sinirliydim. Çocuklara sinirliydim. Hâlâ çekip gitmediği için Michael'a sinirliydim. Tamam, neden çekip gitmediğini şimdi anlıyordum. Eğer gitse Miranda'yı kurtlar, yarasalar, sofrasına atmış olacağını biliyordu.

Ben dünyaya kızıyordum.

"Gidiyoruz," dedim. Miranda'yı incecik, kabuk bağlamış bileğinden tutup ayağa kaldırdım. Kleopatra başlığı yana kaydı, öteki eliyle hem kendini benden kurtarmaya hem de başlığını düzeltmeye çalıştı. Kurtulmasına izin vermedim. Ona kıyasla daha kilolu ve kaslıydım ve burada kalıp, tehlikeli palyaçolarla tamamlanmış harika bir vampir partisi vermesine izin vermeyecektim.

Bu noktaya kadar Miranda boş boş konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama onu bırakmayınca bir anda yüzünde beliren ve

gözlerine yerleşen o ifadeyi görmüştüm. Boş, ama bir noktaya odaklanmış bakışlar. Bu ifadeyi biliyordum. Bu, bir şeyler gördüğü anlamına geliyordu; yani geleceği görmek ya da en azından geri kalanımızın göremediği bir şeyi görmek.

Kedi Kadın şapkamın altında kalan ensemden itibaren bütün tüylerim diken diken oldu.

"Artık çok geç," dedi donuk, cansız bir sesle. Nefes alıp kapıya baktım. "Aman Tanrım."

Bir anda kapı açılmış, birkaç futbolcuyu çarpıp yere düşürmüştü. *Üç* vampir kapıda duruyordu; içlerinden biri Bay Ransom'dı.

Bir tanesi şu sessiz film yıldızlarının görüşüne ve telaşlı bir gelinciğin ruh haline sahip Bay Vargas adında pek de hoş olmayan bir adamdı. Bay Vargas hep vampir toplumunun artıklarından biri olmuştu. Neden olduğunu bilmiyorum ama Oliver onu yine de yanından ayırmıyordu; resmi olarak menüde olmasanız bile Vargas yine de dikkat etmeniz gereken vampirlerdendi. Önce ısırıp, cezayı sonra ödediğini herkes biliyordu.

Beni asıl korkutan sonuncularıydı. Bay Pennywell. Pennywell kasabaya Amelie'nin babası, korkutucu Bay Bishop'la gelmiş ve burada kalmıştı. Amelie'ye bir sürü vaatte bulunduğunu biliyordum, ama gerçekten samimi olduğuna bir an bile inanmamıştım. Yaşlıydı. *Gerçekten* çok yaşlıydı. Ve yüzünde hiçbir ifade olmayan çift cinsiyetli bir manken gibi görünüyordu.

Pennywell soğuk gözleriyle etrafa bakındı, sporcuları görmezden geldi ve üç şeye odaklandı:

Miranda, Michael ve ben.

"Oğlanlar sizin," dedi Ransom ile Vargas'a.

Vargas'ın dişleri bembeyaz bir gülümsemeyle parladı. "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi ve kapının kenarına çekildi. "Koşun *mijos*[8]. Fırsat varken kaçın."

8 mijos: İspanyolca "çocuklarım" (ç.n.).

Oğlanlar aptal değildi. İşin renginin değiştiğini biliyorlardı. Başları büyük beladaydı. Ne Miranda ne de bizim için karşı çıkmaya istekli olan vardı ve bu beni hiç şaşırtmamıştı. Beni asıl şaşırtan kapıya koşup gecenin karanlığına karışmadan önce biralarını yanlarına almamalarıydı.

Vargas onları kaçarken seyretti ve saymaya başladı. "Yirmi metre. Otuz metre. Kırk metre. Ah, orta sahaya ulaştılar. Rakip takımın oyuna girme vakti geldi sanırım."

Bir karaltı gibi hareket edip kayboldu. Futbolcu çocuklara dikkat etmelerini haykırmamak için kendimi zor tuttum. Nasılsa bir faydası olmayacaktı.

Pennywell, "Sen, küçük kız. Vampir olmak istediğini duydum," dedi. Miranda'ya bakıyordu.

"Hayır, istemiyor," dedim arkadaşım aptalca bir şey söylemeden önce. "Mir, hadi seni eve götürelim, tamam mı?"

Pennywell'in yabancısı olduğumuz ürpertisiyle yüz yüze gelince Miranda'nın ölmekle ilgili büyük aşkı bile bir netlik kazanmıştı. Yutkundu ve benden kurtulmak yerine elini elime koydu. "Tamam," dedi belli belirsiz bir sesle. Biraz önce tam olarak ne gördüğünü gerçekten merak ediyordum. Peşine düşmeye heveslenecek bir şey olmadığı kesindi. "Eve gitmek kulağa hoş geliyor."

"Bence daha vakit gelmedi," dedi Pennywell ve odanın kapısını kapattı. "İlk olarak bence ortada ödenmesi gereken bir vergi var. Benim zahmetlerim için, öyle değil mi?"

"Ondan beslenemezsin," dedim. "Daha yaşı tutmuyor."

"Şöyle bir bakınca pek iyi beslenmemiş olduğu belli oluyor. Onu da bırak, içindeki cadının kokusunu buradan bile alabiliyorum." Burnunu çektiğinde, uzun burnu kırıştı ve gözleri kıpkırmızı parladı. Bana odaklandı. "Ama sen… senin yaşın tutuyor. Ve tazesin."

Bu söylediği Michael'ın hırlamasına neden olmuştu. "Böyle bir şey olmayacak."

Pennywell ona bakmamıştı bile. “Havlayan bir yavru köpek. Ne kadar hoş. Akıllı ol da sana tekmeyi basmayayım köpekçik. Dişlerini kırabilirim.”

Michael, Shane gibi saldırıya geçme konusunda yemi yutacak bir tip değildi. Sakince Pennywell’in olduğu yere yürüyerek, vampirin bana ve Miranda’ya ulaşmaması için araya girdi.

Pennywell onu dikkate baştan aşağı süzdü. “Senin değerli kurallarını çiğnemiyorum,” dedi. “Çocuğu ısırmayacağım. Onunla birlikte bile olmayacağım.”

Aklıma pis bir şey gelmiş olmasına rağmen *bunun* ne anlama geldiğini bir kenara bırakınca, Pennywell’in *beni* bu ısırma olayından muaf tutmadığı belli oluyordu. Bahsettiği diğer konudan da muaf tutmuyor gibiydi. Gözlerinde gerçekten hiç de hoş olmayan kırmızı bir bakış vardı: Michael’da gördüğümden çok daha kötü bir bakış. Bu tıpkı doğrudan güneşe bakmak gibi bir şeydi.

Miranda elimi daha da sıkı tutuyordu. “Gerçekten gitmen gerekiyor,” diye fısıldadı.

“Hadi ya.”

“Arka taraftan.”

Miranda beni odanın kenarına çekti. Orada, karanlık bir köşede diğer çocukların eğlendiklerini duyduğum açık pencere vardı.

Pennywell şansını kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı. Yana adım atıp hamle yapınca Michael kolunu havada yakalayıp büktü. Yere düşüp yuvarlanmaya başlamadan önce iki kere takla atmışlar, birbirlerine saldırıyorlardı. Nefes nefese, dönüp arkama baktım, Michael için endişeleniyordum. Michael daha çok gençti ve Pennywell etkili bir sonuç elde etmek için mücadele ediyordu.

Pencereye koşarken Miranda yere eğilip karanlığın içinden bir şey aldı. *Cep telefonum.* Telefonu alıp hemen Shane’in numarasını çevirdim.

“Hey,” dedi. Oğlanların arabayı hoplattıklarını duyabiliyorum. “Umarım sigortan vardır.”

"Şimdi kurtarılmak için iyi bir zaman olabilir," deyip pencereyi açtım.

"Tamam da, ya onlardan kibarca arabalarını çekmelerini isteyeceğim ya da frene abanacağım. Hangisini tercih edersin?"

"Sen dalga geç. Benim on saniyelik vaktim kaldı."

Dalga geçmeyi bıraktı. "Ne taraftasın?"

"Binanın güney kısmında. Üç kişiyiz. Shane..."

"Geliyorum," deyip telefonu kapattı. Park yerindeki arabanın motorunun aniden kükrediğini ve arabamın kaputundan düşen çocukların şaşkınlık içindeki sarhoş naralarını duydum.

Pencereden yalpalayarak çıkmaya çalışıyordum, ama demir gibi bir şey sol bileğimi tutarak hareket etmeme engel oldu. Arkamı dönüp baktığımda Bay Ransom'ın parlayan gri gözlerini gördüm.

"Sana yardım getirmeye çalışıyordum," dedi. "Hata mı ettim?"

"Şimdi bunu konuşmanın sırası değil…" Ne dediğimi anlamamıştı. Elbette. Arabanın yaklaşan sesini duyuyordum. Shane çimlerin üzerinden geliyor, lastikler de bu esnada çimleri lime lime ediyordu. Diğer arabaların da çalıştığını duyabiliyordum; sporcuların arabaları. Ekip arkadaşlarının diğer yarısının şu anda bir vampirden kaçmak için sahada koştuklarından haberleri olup olmadıklarını merak ettim. Bir sonraki maçlarında oynayacak iyi yedek oyuncuları vardır diye umuyordum.

Bay Ransom bir cevap bekliyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. *"Pennywell*'den yardım istemek pek de parlak bir fikir değildi," dedim. "Ama olsun, yine de gayret ettin, tamam mı? Şimdi *bırak da gideyim*, yoksa ana yemek olacağım!"

"Eğer Korunma teklifimi kabul etseydin, endişelenmene hiç gerek kalmazdı," dedi ve bakışlarını zavallı Miranda'ya çevirdi. Satış konuşmasını ona da yapmadan ve büyük olasılıkla başarılı olmadan önce pencereden inip Miranda'yı pencereden yukarı iterek, büyük siyah arabamın bir metre uzakta durduğu yeri işaret ettim. Arka kapı açıldı, peri kanatları ve fırfırlı elbisesiyle

Claire Miranda'yı hemen içeri çekti. Yaptığımız şey yüzde yüz kamuflajsız olması dışında tam bir askerî operasyon havasında gerçekleşmişti.

Bay Ransom bu girişimimden rahatsız olmuş gibiydi, ama omuz silkip beni bıraktı. "Michael!" diye bağırdım. Yere düşmüştü, yüzü kan içindeydi. Pennywell üstünlüğü ele geçirmişti. Bay Ransom arkasını dönerken o da bana doğru hamle yaptı.

Michael vampiri dizlerinden yakaladı ve Pennywell beni yakalamaya çalışırken ona bir köpek gibi yapıştı.

"Bana kazık gönder!" diye bağırdım arabanın camını açan Shane'e. Demir bir kazık attı.

Gümüş kaplı bir demir yolu kazığıydı. Shane bir akvaryum, araba aküsü ve bazı kimyasallar kullanarak kazığı elektrolizle kaplamıştı. Tıpkı silahlar gibi bu da ağır ve çok amaçlı bir silahtı. Bay Pennywell kendini Michael'ın elinden kurtarırken, doğrudan bana yöneldi. Ben de gümüş kazığın kör ucuyla başının üstüne vurdum.

Gümüşün değdiği yer yandı. Pennywell inlemiş, yuvarlanmış, ben kazığın sivri ucunu ona nişanlarken o da benden uzaklaşmıştı. Sol elimde tuttuğum kırbacı gevşettim ve bir bilek hareketiyle açılmasını sağladım.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordum ve otuz iki dişimi göstererek gülümsedim. "Kimse benim erkek arkadaşıma dokunamaz sersem! *Ya da* beni ısırmaya çalışamaz."

Sadece diş ve gözlerden ibaretmiş gibi görünmesine neden olan bir hareketle ağzını açıp o korkutucu homurtulardan birini çıkardı. Ama ben bu filmi zaten görmüştüm. Ben de ona dik dik baktım. "Michael?" diye seslendim. Ayağa kalktığında, gömleğiyle alnından akan kanı temizliyordu. O da benim gibi gözlerini Pennywell'den ayırmıyordu. "Hâlâ tek parça mısın?"

"Elbette," dedi ve hızlıca bana baktı. "Kahretsin, Eve. *Çok seksisin.*"

"Ne? Kırbaç mı?"

"Sen."

Bir anda içimde bir kıpırtı oldu. "Hadi pencereden çık seni gümüş dilli şeytan," dedim Michael'a. "Shane benzinimi boşa harcıyor." Gerçekten de öyleydi. Olaya biraz daha hareket katmak için motorun devrini yükseltip duruyordu.

Michael'ın *önce sen* dememesinin başlıca nedeni elimde gümüşten kocaman bir kazık olması ve bunu kullanmaktan çekinmeyeceğimdi. Yanımdan sıyrılıp geçerken pek tedirgin değildi; pencereden atladığı gibi hafifçe çimlere indi.

Beni Pennywell'le karşı karşıya bırakmıştı. Bir anda elimdeki kazık gözüme o kadar da korkutucu gelmemişti.

Bay Ransom sanki bizim orada olduğumuzu unutmuş gibi ikimizin arasında gidip geliyordu. "Git," dedi bana. "Hemen!"

Kırbacımı hızlıca pencereden fırlatarak, boş kalan elimle çerçeveye tutundum ve kendimi serin akşam havasına attım. Michael beni belimden tutup tüy kadar hafif bir şekilde, güvenli kollarının arasında yere indirdi. Ciyakladım ve gümüş kazığı ondan uzak tutmaya özen gösterdim. Kazık Pennywell'in canını yakmıştı, Michael'in canını çok daha fazla yakacağı kesindi.

"Ben alırım," dedi Shane. Kazığı tekrar şoför koltuğunun altına soktu. "Evet? Artık öpüşüp koklaşmayacak mısınız?"

Aslında içimizden öyle yapmak gelmiyor değildi, ama Michael beni hemen arabaya bindirip kapıyı kapatmış ve Shane de gaza basmıştı. Birkaç saniyeliğine, lastikleri boşa döndürerek çimlerin üzerinde arabanın arkasını savurarak ilerledikten sonra Shane arabanın çekişini kavradı ve büyük araba soyunma odasının etrafında uzun bir kemer çizerek tekrar park yerine doğru ileri fırladı. Yaklaşan sporcular yoldan kaçtılar.

Beş saniye kadar sonra farlarımızın aydınlattığı yerde Pennywell belirdi ve hareket etmeden öylece durdu.

"Durma!" dedi Michael ve Shane dikiz aynasından tuhaf bir şekilde ona baktı.

"Morganville'deki ilk gecem değil bu," dedi. "Kahretsin." Sonra gaza bastı. Pennywell, boğadan kaçan bir matador gibi son anda kenara çekildi ve arkamı dönüp baktığımda park yerine oturmuş, gidişimizi seyrediyordu. Gözlerimi kırpmadım ve bize arkasını dönüp başka birinin peşinden gidene kadar onu izledim.

Ondan sonrasını seyretmek istememiştim.

Michael bir anda, "Arabayı durdur" dediğinde evin yolunun yarısını katetmiştik.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Shane. Hâlâ kasabanın pek de iyi olmayan yerlerindeydik ve buralar vampirler de dâhil olmak üzere berbat tiplerle dolu olurdu.

Michael kapıyı açıp bizi atlamakla tehdit etti. Bu hareketi Shane'in frene basmasına neden oldu ve araba sağa sola sallanıp bir sokak lambasının altında yana kayarak durdu. Michael sendeledi ve ellerini tahtalarla kapatılmış bir binanın duvarına dayadı. Titrediğini görebiliyordum.

"Michael, arabaya bin!" diye bağırdım. "Hadi, çok kalmadı! Dayanabilirsin!"

"Dayanamam." Geri adım attı ve gözlerinde Pennywell'inkinde gördüğüm gibi korkutucu renkte bir kırmızılık fark ettim. "Çok açım. Vaktim azalıyor." Bizim vaktimiz de azalıyordu, çünkü eğer durduğumuzu bilse Pennywell bize kolayca yetişebilirdi.

"Bunun için gerçekten vaktimiz yok," dedi Shane. "Michael, seni kan bankasına bırakırım. Bin hadi."

Başını salladı. "Ben yürürüm."

Yürürdü de. Ama bu halde olmazdı.

Arabadan inip karşısına dikildim. "Durabilir misin?" diye sordum. Gözlerini kırptı. "Sana durmanı söylesem durur musun?"

"Eve…"

"Endişelenmeyi bir kenara bırak şimdi. İhtiyacın var, bende de ihtiyacın olan şey var. Sadece durabileceğini duymaya ihtiyacım var."

Tıpkı bir yılanın dişleri gibi dişlerini çıkardı ve bir anlığına, bunun gerçekten, ama gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşündüm. Sonra, "Evet. Durabilirim," dedi.

"Dursan iyi olur."

"Ben…" Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Aklına iyi bir mazeret geleceğinden ve vazgeçeceğinden korkuyordum.

"Yap hadi," diye fısıldadım. "Fikrimi değiştirmeden yap, tamam mı?"

Shane bir şeyler söylüyordu ve söylediklerinden bulduğum çözümden pek de hoşlanmadığı anlaşılıyordu, ama hepimizin vakti dolmuştu ve zaten artık çok geçti. Michael bileğimi tuttu ve dişlerini tek bir hareketle bileğime geçirerek bir damar açtı. Canım o kadar da yanmamıştı, ama ilk başta tuhaf hissetmiştim. Sonra dudaklarını yavaşça kapattı ve tüm bedenim ürperdi, hiç de tuhaf hissetmemiştim. Ne kulaklarımdaki uğultu ne de baş dönmesinin neden olduğu dalgalar garibime gitmişti.

"Dur," dedim yirmiye kadar saydıktan sonra. Ve durdu. Hem de anında. Hiç tereddüt etmeden.

Michael başparmağıyla yarayı kapatıp üzerine bastırdı. Gözleri tekrar maviye, normale, gerçek ve insan haline döndü. Hiçbir yerinde kan kalmaması için dudaklarını yaladı ve sonra, "Bir dakika sonra kanama durur," dedi. Sonra tamamen farklı bir ses tonuyla, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Neden?" Biraz sersemlemiştim ve bunun aniden tansiyonumun düşmesinden kaynaklandığından pek emin değildim. "Neden yapmayayım? Hem de seninle?"

Beni kollarına alıp öptü. Bu çok daha farklı, benim çok daha iyi anladığım türde bir açlıktı. Michael beni arabaya dayayıp sanki

dünyanın sonu gelmiş, beni bırakmadan önce sanki güneş ve yıldızlar yanıp tutuşacakmış gibi öpmeye başladı.

Bizi durduran tek şey çok net bir şekilde, "Size yemin ederim arabayı çalıştırıp şimdi gidiyorum ve sizi de burada bırakıyorum. Beni utandırıyorsunuz," diyen Shane'di.

Michael sadece dudaklarımız birbirine değecek şekilde geri adım attı ve iç çekti. Bu çıkardığı seste öyle çok şey vardı ki bütün özlemi, korkusu, ihtiyacı, öfkesi. "Özür dilerim," dedi.

Gülümsedim. "Ne için?"

Başparmağıyla hâlâ bileğimdeki yaraya bastırıyordu. "Bunun için," dedi ve bırakmadan önce biraz daha bastırdı. Artık kanamıyordu.

Hafifçe mırladım ve ağzına sürtündüm. "Ben Kedi kadınım," dedim. "Ve bu benim için sadece bir çizik."

Michael bana arabanın kapısını açtı ve beni bir hanımefendi gibi arabaya bindirdi.

Onun hanımı gibi.

O da arabaya bindi, kapıyı kapattı ve Shane'in koltuğuna vurdu. "Eve gidiyoruz şoför bey."

Shane ona tek parmağıyla bir selam verdi! Yanında oturan Claire de bana hiç de ruhanî olmayan bir şekilde gülüp arabayı kullanan Shane'e sokuldu.

Miranda sersem sersem, "İçimizden biri vampir olacak," dedi.

"Birimiz zaten vampiriz," dedim. Michael bana sarıldı.

Miranda, "Evet," deyip iç çekti. "Doğru."

Ama işin doğrusu Miranda bir şeyi asla yanlış anlamazdı.

"Hey," dedi Michael ve omuzlarımı sıktı. "Yarın yarındır. Tamam mı?"

Onunla aynı fikirdeydim. "Bu gece de bu gecedir." Miranda ve onun çılgın kehanetlerini aklımdan çıkardım. "Ve bu benim için yeterli."

On Üçüncü Aşama

LIBBA BRAY

Bir

Tren gara girdiğinde ve Lauren merdivenlerden inip bomboş olan York Sokağı'na çıktığında güneş, kararmakta olan ufkun hemen altından soluk sarı bir şerit gibi doğmaya başlamıştı. Hava karardıktan sonra dışarıda olmayı sevmiyordu, gerçi bugünlerde kimse sevmiyordu, ama bu işe ihtiyacı vardı ve bu yüzden şu anda boş olan mağazaların, terk edilmiş arabaların ve Brooklyn'in nezihleşme hareketinin henüz ulaşamadığı, uzun zaman önce kapanmış demir fabrikalarının yanından geçiyordu. Aylardan temmuzdu ve sıcak hava nem oranıyla insanlara işkence ediyordu. İlerideki Farragut Evleri'nin yarısı yanan kuleleri Lego oyuncaklardan yapılmış çirkin bir resmi andırıyorlardı. Elindeki ufak ilana göz gezdirdi: Angelus Yurdu'nda yarım gün çalışacak birine ihtiyaç vardır. Maaşı iyi ve saatler esnektir. Kâğıdın kenarına, randevusunu aptallık edip sekiz buçuğa ayarladığında aldığı bir adres karalanmıştı ve şimdi, içinden bir ses bu saatte savunmasız bir şekilde ortalıkta dolanmanın çılgınlık olduğunu söylese de çaresizlik içinde adresi bulmaya çalışıyordu. Kaldırımda bir gazete yaprağı uçup ayağına dolandı. KANA SUSAMIŞ RUH HASTASI

TEKRAR SALDIRDI, yazıyordu başlıkta. Lauren gazeteyi ayağından savuşturup hızla ilerlemeye devam etti.

Angelus Yurdu çöplerin saçıldığı, etrafı çürümüş bir parmaklıkla çevrili yabani otlarla kaplı bir arazinin yanındaki Vinegar Hill'in kaldırım taşlı sokaklarından birinin köşesindeki binaydı. Yapı eskiden bir tarafı Brooklyn Tersanelerine bakan Viktorya tarzı küçük bir hastaneydi, ama şimdi renkli camlı pencereler, kalın demir kapılar, üst üste binmiş duvar yazıları ve ağır sarmaşıklar yüzünden binanın eski kireç taşı kaplı ihtişamı görünmüyordu. Lauren zile bastı ve kimse büyük kapıyı açmayınca, kullanılabilir başka bir giriş bulmak için yan tarafa yürüdü.

"Sen de onlardan mısın? Şu ucubelerden biri misin yani?" Knicks forması giymiş esmer bir oğlan öne çıktı ve elindeki sprey boyayı saklayarak bir karate duruşuna geçti.

Lauren avazı çıktığı kadar bağırınca çocuk koşarak kaçtı. Bir saniye sonra büyük bir gürültüyle bir kapı açıldı ve ona elini uzatan bir adam belirdi.

"İyi misin?"

Mükemmel. Aklına gelen kelime bu olmuştu. Bu adam, arkasından aşağı Manhattan'ın parlak ışıltısıyla birlikte iri dalgalar halinde omuzlarına düşen uzun solgun saçlarıyla altından bir tanrı gibi görünüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı? Neyin var?"

"Ne? Hi-hiçbir şey!" dedi titreyen bir sesle. "Bir çocuk vardı. Şuradaki parmaklığa sprey boyayla bir şeyler yazıyordu. Sen dışarı çıkınca gitti."

Altın adam boş araziyi gözden geçirerek kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsun? Hava kararınca dışarı çıkmak pek güvenli değil ve burası özel bir mülkiyet."

"Ben asistanlık işi için gelmiştim," dedi ona elinde sıkı sıkı tuttuğu ilanı göstererek. "Sekiz buçukta bir randevum vardı. Ama ön kapıyı kimse açmayınca ben de bu tarafa geldim. Adım Lauren."

"Ah, Tanrım. Affedersin. Bazen kimse zili duymuyor. Bu yüzden bir yardımcıya ihtiyacımız var. İçeri gel. Ben Johannes."

Lauren, aydınlatma olarak sadece tek bir loş masa lambasının bulunduğu sıkıcı bir ofis havası olan odada açık kahverengi bir sandalyede Altın Çocuk Johannes'in karşısına oturdu. Elinde bir kalem çevirerek Lauren'a bir sürü soru soruyordu: Mac bilgisayar kullanma konusunda iyi miydi? Telefonlara bakmak ve dosya tutmakla ilgili bir sıkıntısı var mıydı? Çalışma saatleri esnasında başka işleri de yapar mıydı; örneğin ihtiyaç duyulan yiyecek ve diğer erzakları almaya gider miydi? Buranın sorunlu gençler için bir yer olduğunu ve biraz ağır şeylerle karşılaşabileceği ve bu tip şeyler duyabileceğini anlamış mıydı? Ağzı sıkı mıydı? Kolay korkan biri miydi?

Lauren soruları; evet, hayır, evet, evet, evet, hayır diye cevapladı.

Johannes bir süre ona baktı. Gözleri kahverengiydi, altın rengi hareleri vardı ve lambanın ışığı altında alev almış gibi görünüyorlardı. "O halde bana Angelus Yurdu'yla ilgili bildiklerini anlat bakalım."

"En zor bağımlılık vakaları için son çare olduğunu biliyorum. Evsizleri, gençleri, kaçan çocukları, projelerde kullanılan çocukları, herkesin ümidini kestiği insanları kabul ediyorsunuz."

Kalemiyle oynamayı kesti. "Bu işi neden istiyorsun?"

Lauren tavana baktı ve ona kendiyle ilgili ne kadar şey anlatması gerektiğini düşündü. Son üç yılla ilgili. Kız kardeşi Carla'yla ilgili.

"Liseyi yeni bitirdim. Bir işe ihtiyacım var ve bir şekilde karşılığını ödemek istiyorum."

Johannes onun ağırlıklı olarak yarım zamanlı satış işlerinden ibaret olan zayıf öz geçmişine baktı. "Üniversiteyle ilgili planların yok mu? Şarkıcı olmak gibi ya da başka türlü hayallerin?" Lauren onun yüzünde hafif bir sırıtış gördüğünü sandı.

"Hayır."

"Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Başka bir yerde. Odanın içi rahatsızlık verecek kadar soğuktu. Hava ensesindeki teri bile buz gibi yapmış, içinden dışarı çıkıp tekrar ısınmak gelmişti. "Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten çok dürüstsün." Altın Çocuk ona baktı ama Lauren onun ne düşündüğünü tahmin edemedi. Görüşmeyi mahvetmiş miydi acaba? Herhalde mahvetmişti. "Tebrikler Lauren," dedi ona hoş bir gülümsemeyle. "İşi kaptın."

Johannes karanlıkta onunla metroya kadar yürümekte ısrar etmişti. Hafif yağmur yağmaya başlamış, bu da nemi daha da arttırmıştı. "Harika. Tam ihtiyacımız olan şey. Kendi düşmanımız." Johannes çalışmasını bitirmek için geri dönmüş, duvarlara yazı yazan çocuğu işaret etti. Angelus Yurdu'nun tek kanatlı şövalye sembolünün üstüne kırmızı boyayla *Los Vampiros*[9] yazılmıştı ve kelimeler kan damlar gibi akıyordu.

İki

Lauren, Knicks tişörtlü çocuğun kendisine doğru geldiğini gördüğünde neredeyse tamamen boş olan metro durağında bekliyordu. Etrafındaki birkaç kişiyi gözden geçirdi; evsiz bir adam, Çince kavga eden yaşlı bir çift, Manhattan yakasına giden hatta bekleyen birkaç ilgisiz genç.

"Hızlı aramamda 911 kayıtlı," dedi telefonunu göstererek.

"Öyle mi? Burada telefon çekiyor mu? Hangi operatörü kullanıyorsun; *Matrix*'i mi? Bak ben sadece seni uyarmaya çalışıyorum, tamam mı?" Yakından bakınca o kadar ürkütücü değildi aslında. Kısa kesilmiş koyu renk saçları, bir Rönesans tablosundan çıkmış gibi duran bir yüzü ve ince boynunda sallanan büyük bir haç kolyesi olan, bir seksen boylarında biriydi.

9 Los Vampiros: İtalyanca "vampir" (ç.n.).

"Hangi konuda uyarmaya çalışıyorsun?" dedi Lauren göz teması kurmak için kendini zorlayarak.

"Şu Angelus Yurdu'ndaki şerefsizlerden uzak durman gerekiyor. Gerçekten de tehlikeliler."

"Bunu söyleyen binaları kırıp döken ve genç kızları takip eden biri ama," dedi Lauren sesine biraz ağırlık katmaya çalışarak. Karşısındakinin ne kadar tedirgin olduğunu anlamamasını umuyordu. New York'ta hayatta kalmanın ilk kuralı buydu: Umursamıyormuş gibi bir hareket yapmak ve *hepsi bu kadar mı?* tavrı takınmak şarttı.

"Ben ciddiyim. Bazı sosyal konutlardan insan topluyorlar."

"Evet. Buna yardım etmek deniyor."

"Yardım etmiyorlar. *Adam topluyorlar.*"

"Ne için?"

"Çok kötü bir şey için. Bir tanıdığım, Isaiah Jones bana her şeyi anlattı. Eskiden onlarla takılırmış, ama sonra ayrılmış. Tuhaf şeylere kalkıştıklarını söyledi. Şimdi saklanıyor. Nerede kaldığını annesine bile söylemiyor."

Tünel ışıkla doldu. Lauren trenin yaklaştığını duyabiliyordu.

"O işe başlama bence. Pişman olursun."

"Öyle mi? Kim demiş?"

"Bir dost diyelim."

Tren bangır bangır istasyona girmiş, platformdaki çöplerin Lauren'ın ayaklarına dolanmasına neden olmuştu. Kapılar açıldı ve Lauren, hemen kapanmalarını isteyerek içeri girdi. Çocuk omuzlarını öne çıkarmış, elleri ceplerinde platformda duruyordu.

"Hatırlamanı istediğim bir isim var: Sabrina Rodriquez. Onlardan biriydi. Polis onu bulduğunda vücudunda tek bir damla bile kan kalmamıştı."

Kapılar Lauren'ın yerinden hoplamasına neden olan bir sesle kapandı ve sonra tren karanlığa doğru yola koyuldu.

Üç

Lauren pazartesi günü saat ikide Angelus Yurdu'ndaki ilk mesaisine başladı. Kapıdan içeri girdi ve içeride onu mavi-mor renkte saçları Mohawk[10] kesimli ve gözlerine koyu renk göz kalemi çekmiş bir kız karşıladı. Kız çok ağır paçuli yağı kokuyordu ve Lauren'la yaşıt ya da ondan birkaç yaş daha büyüktü. Boynundaki Angelus Yurdu'nun işareti de dahil olmak üzere dövmelerinin büyük bir kısmını gösteren kolsuz bir elbise giymişti.

Mohawk gülümsedi. "Hey, sen Lauren olmalısın. Harika! Angelus Yurdu'na hoş geldin. Ben Alex. Tanrım! Dışarısı çok sıcak değil mi? Klimayı hallettik."

Alex her attığı adımda zil gibi çalan bir sürü minik nazarlığın olduğu ağır bir pranga takıyordu. "Senin burada olmana gerçekten, ama gerçekten çok sevindim. Cidden söylüyorum? Bütün o dosyalama ve telefon işlerini tek başıma halledemiyordum. Beni yanlış anlama; işler Angelus Yurdu başarılı ve çok havalı bir müessese olduğundan ve rağbet gördüğünden böyle. Ama yine de yardım almadan ancak bu kadarını yapabiliyoruz. Hey Rakim! Gel Lauren'la tanış!"

Uzun boylu, modası geçmiş soluk renkli ve çok büyük siyah çerçeveli gözlük takan incecik bir oğlan ortaya çıkıp elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim Lauren." O anda Lauren'ın ismiyle aptalca bir şarkı uydurarak Lauren'ı Darwin, Sauron ve Klimanjaron ile kafiyeli söyledi. Umarım bu yeni ve iyi bir şeyin başlangıcıdır diye geçirdi içinden Lauren.

Ona etrafı gezdirip, afişlerle uğraşan ya da dinlenme odasında masa tenisi oynayan güler yüzlü gençlerle tanıştırdılar. Evin giriş katı "paylaşım" odaları ve ortak alanlar olarak kullanılıyordu. İkinci ve üçüncü katlarda bir seferde otuz gencin kalabildiği yatakhaneler bulunuyordu. Personel en üst katta kalıyordu.

10 Mohawk: Bir Kızılderili kabilesi (ç.n.).

Dışarıdan bakıldığında Angelus Yurdu, Lauren'ın son üç yıldır ziyaret ettiği diğer uyuşturucu rehabilitasyon merkezlerine benziyordu. Eskimiş, ikinci el koltuklar ve sandalyeler duvara asılı bir televizyonun etrafına dizilmişti. Burada dans etme, el sanatları günü, basketbol, yorgan dikmek gibi ilham verici aktiviteler yapan iyileştirilmiş gençlerin ucuz çerçevelere koyulmuş fotoğraflarla birlikte asılması zorunlu olan ilham verici afişler vardı. Alt yazılar da yazılmıştı: "Brian en iyi hareketlerini gösteriyor!" "Grace ikinci sayıya gidiyor, ama fileye takılıyor!" "Tegan ve Gabby *DDR* gecesine bayıldılar!" "Hadi söyle şarkını Rakim!"

"O resmi güzelleştiren benim biliyorsun," dedi Rakim alaycı bir ciddiyetle.

Alex onun koluna vurdu. "Çok mu samimi geldi?"

"Eğlenceli görünüyor," dedi Lauren. Havadan sudan konuşma konusunda hiç başarılı değildi.

Ona kırılmış dolapları ve üzerinde incecik bir "Yeni Gelenler" tabelasının yer aldığı eski bir buzdolabının olduğu mutfağı gezdirdiler. "Bu buzdolabını yeni gelen gençler için sağlıklı yiyeceklerle dolu tutman gerekecek. Meyve suyu harika bir seçimdir, çünkü bağımlıların büyük bir kısmı tatlı ister. Geri kalanımız başımızın çaresine bakabildiğinden, tek dikkat etmen gereken bu buzdolabı," dedi Rakim içinde üç kutu meyve suyu olan buzdolabının içini göstererek.

"Kusura bakma. Buranın biraz iğrenç göründüğünü biliyorum," dedi Alex suratını ekşiterek. "Ama yeni binamızı yapmak için şu Donanma Tersanesini aldıktan sonra çok çılgın, harika tesislerimiz olacak; neredeyse ufak bir şehir gibi olacak."

"Sonra da bu pisliğe veda edeceğiz," dedi Rakim.

"Johannes burada mı?" diye sordu Lauren, kötü floresan aydınlatma yüzünden hafif yeşilimsi renkte görünen başka bir uzun koridordan ilerlerlerken. Bu ufak turun her durağında gözleri altın çocuğu arıyordu, ama onu görmemişti.

"O genelde daha çok sahada çalışır," dedi Rakim. "Sosyal konutlara gider ve sokaklarda gezer. Tam anlamıyla kıçımı kurtarmama yardım etmişti."

"Çok da seksidir," dedi Alex sanki o ve Lauren ilk sırlarını paylaşıyorlarmış gibi. "Ay, buradan değil." Lauren'ı zifiri karanlık bir yere götüren merdivenlerden uzaklaştırdı.

"Aşağıda ne var?"

"Detoks," dedi Alex sırıtarak. "Pek hoş bir yer değildir. Senin o konuyla ilgilenmene gerek yok."

"Tuhaf sesler duyar ve oradan çıkan acayip şeyler görürsen sakın korkma. Sadece radyonun sesini aç ve sesleri duymazdan gelmeyi öğren," dedi Rakim. "Bir süre sonra insan alışıyor."

Lauren karanlığa baktı. Fazla yüklenilmiş havalandırmanın tıkanmayı andıran mırıltısından başka bir şey duymuyordu. "Burada en son çalışan kıza, Sabrina'ya ne oldu?"

Alex şaşırmış gibiydi. "Lisa diye bir çalışanımız vardı ve şimdi de Lauren'ımız var. Sabrina diye biri olmadı. Hem, sen bizim ilk asistanımızsın."

"Tam da zamanında geldin, çünkü bir şeyi daha dosyalayacak halim kalmadı," dedi Rakim teslim olur gibi ellerini kaldırarak. "Şimdi hatırladım: Paylaşım odalarından birinde harika kekler vardı. Çikolatalı kek sever misin?"

Alex ona kolunu uzattı, Lauren da tuttu.

"Kim sevmez ki?" dedi.

* * *

Lauren, Angelus Yurdu'nda pazartesiden cumaya kadar saat üçle akşam sekiz arası çalışıyordu. İşinin epey kolay olduğunu fark etmişti. Gençlerin hiçbirinin araziden dışarı çıkmasına izin yoktu ve personelin evle ilgilenmesi gerektiğinden Lauren, market alışverişi yapmak ya da ilaç almak için sık sık dışarı çıkıyordu.

Okumak için epey vakti oluyordu. Ve herkes ona gerçekten istenildiğini hissettiriyor, önemli bir şeye katkıda bulunuyormuş gibi davranıyordu. Nasılsa evde onu özleyecek kimse yoktu. Kız kardeşi Carla, mahkeme emriyle Eagle Feather Ümit ve İyileşme Merkezi'ne gönderilmiş olduğundan, anne ve babası her hafta sonu ziyaret saatlerinde şehir dışına çıkıyorlardı. Pazar akşamları yorgun, ebeveynlere özgü cesaretlendirici konuşmaları tükenmiş bir halde geri dönerlerdi. Televizyon hemen her zaman açık olurdu.

Lauren arkadaş ya da daha fazlası olabilecek insanlarla dolu, gidecek bir yeri olduğuna seviniyordu. Ve bir de Johannes vardı. O ne zaman içeri girse Lauren için odanın havası değişir, ortam olasılıkla dolardı. Lauren onu izlerdi; geniş sırtındaki kasları gösteren eskimiş bir *Vampire Weekend* tişörtünün içindeki uzun ve ince fiziğiyle bir kolunu kapıya dayar, derin bakışlı gözleri her şeyi görür, o haylaz gülümsemesiyle gamzeleri ortaya çıkar ve Lauren'ın karnında tuhaf hareketlenmeler yaratan alçak sesli bir kahkaha atardı. Eve gelen gençlere nasıl davrandığını, onları nasıl sakinleştirdiğini, başını sallayarak hikâyelerini nasıl dinlediğini görmüştü. Daha yirmi iki yaşında olduğuna inanmak gerçekten zordu. Bazen Lauren'ın masasına uğrar ya da bir anda onun etiketlerinde kötü yazıyla yazılmış hasta isimlerinin olduğu dosyalarını düzelttiği, alfabetik sıraya soktuğu köhne dosya odasında bitiverirdi.

"Burada işler nasıl gidiyor bakalım?"

"İyi," derdi Lauren, içinden keşke onu burada daha uzun tutabilecek bir şeyler söyleyebilsem, diye geçirerek.

"Benim için şu erzakları aldın mı?"

O gün ne alması istenildiyse onları Johannes'e verirdi; sargı bezleri, ekonomik boy oksijenli su, çam esanslı yer temizleyici, lastik boru, yeni çarşaf ve havlular. Bir keresinde uzun, düz keresteler, çiviler ve beş kiloluk saman torbaları almak için, nalbura

gitmesi gerekmişti. Lauren ve malzemeleri getiren adam getirdiklerini Johannes ve Rakim'in bodruma götürmeleri için nakliye asansörüne bıraktıklarında Johannes, "Parkta biraz barikat ve ağaçlandırma işleri yapabiliriz. Yeni gelenler için iyi bir proje olur," demişti.

Bazen Johannes kafasını dosya odasına uzatıp, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorardı.

Evet. Beni burada yere yatırıp parçalamanı ve sonsuz aşkını itiraf etmeni istiyorum. "Hayır. Teşekkürler. Ben iyiyim."

"Aferin, böyle çalışmaya devam et," derdi ve Lauren gizlice kapıya çıkıp, detoks odasına inerken onun Levi's marka kotunda harika görünen muhteşem poposunu seyrederdi.

Dört

Cuma günleri evde geri dönüşüm yapılırdı ve artık kimse bu işle uğraşma zahmetinde bulunmadığından Lauren gazeteleri Dördüncü Cadde'deki trafik manzaralı yeni kiralık evlerinin arkasındaki geri dönüşüm alanına attı. Eski daireleri Prospect Parkı'na bakıyordu, ama bu Carla'nın hastane faturaları çığ gibi büyümeden ve Park Slope'den, Lauren'ı her görüşünde gevezelik etmekten hoşlanan bir kapıcının olduğu dört katlı asansörsüz bir yere taşınmak zorunda kalmadan önceydi. Sımsıkı sardığı kâğıtları, kullanılmış mavi plastik torbaları ve metalleri çöp kutularına atmış, koluyla yüzündeki teri silmişti. Kapıcı başıyla dört santim kalınlığındaki manşetin olduğu o günkü gazeteyi işaret etti: *New York'un Kan Çeteleri.*

"Bir ölü daha," dedi koyu Fransız aksanlı İngilizcesiyle. "Bununla birlikte on etti. Bu seferkinin boğazı parçalanmış."

Lauren konuşmaya dalmak istemiyordu yoksa işe geç kalacaktı. "Polis bunun bir çete işi olduğunu düşünüyor."

"Haiti'de geceleri tıpkı hayaletler gibi *Tonton Macoute*[11] gelirmiş. Sesli konuşursan gelirlermiş. Sesli konuşmasan da gelirlermiş. O zamanlar herkes korkuyla yaşarmış. Ruhlarımız susturulana ve hepimiz ölümü hissedene kadar gelip dururlarmış."

Dördüncü Cadde'de büyük bir patlama sesi duyuldu ve büyük bir kavga patlayana kadar iki taksi şoförü birbirlerine küfredip durdular.

"İnsanlar delirmiş," dedi kapıcı geri dönüşüm kutusunun kapağını bırakarak.

Tekrar daireye girdiğinde televizyon açıktı, ama sesi kısılmıştı. Lauren siyah kapüşonlarla yüzleri kapatılmış, turuncu tulumlar içindeki mahkûmların diz çökmüş cafcaflı görüntülerini gördü. Annesi pencerenin önündeki sandalyesine oturmuş, gözünde okuma gözlükleriyle Lauren'ın fatura olduğunu bildiği posta yığınını ayırıyordu. Babası işteydi. Eve gelmek zorunda kalana kadar ofis içi şakalar, su soğutucusu, kahve termosu ve "şapşal" patronuyla ilgili hikâyeleriyle birlikte ofisinin güvenli ortamından ayrılmazdı.

"Ben işe gidiyorum anne," dedi Lauren.

Bir dakika sonra tam kapıyı kapatırken annesi cevap vermişti. "Tamam. Dikkatli ol."

Gün çok yavaş geçiyordu. Saat altı olduğunda Lauren yapılacaklar listesini tamamladığından ve kitabının son kırk sayfasını bitirdiğinden, herkesin 12 aşamalı işini yaptığı paylaşım odasının önündeki koridorda oyalanıyordu. İçeriden gelen sesler kısık mırıltılardan ibaretti. Brian adında büyük bir oğlan dışarı çıktı. Kazınmış kafası, karmaşık resimlerin ve ortasında Angelus Yurdu'nun işaretinin olduğu dövmelerle doluydu. Erkeklerin soyunma odasına ilerlerken Lauren'ı fark etmemişti. Çatlak kapıdan ufak bir itiraf sesi yükseldi.

11 Tonton Macoute: Haitili Diktatör François Duvalier'e bağlı emniyet güçleri (ç.n.).

"… yaşadığım en harika duyguydu ve şu anda güçlü hissetmekten hoşlanıyorum, daha önceki gibi değil…"

"… haftanın sonunda işaretimi alıyorum…"

"… bu harika dostum. Programa sadık kal. Pişman olmayacaksın…"

"… hadi Angelus duasını söyleyelim. 'Bizler sürgün edilmiş melekleriz. Biz gecenin gölgeleriyiz. Biz Alfa ve Omega…' "

Lauren daha rahat duymak için biraz daha yaklaştı. Bir el kapıyı kapattı.

"Affedersin. Bunu dinlememen gerekiyor. Mahremiyet ve benzer sebepler yüzünden." Brian geri dönmüştü. Gülerek, ona tepeden bakıyordu.

"Şey, ben çok özür dilerim. Ben sadece… şey kusura bakma."

"Sorun değil." Tekrar içeri girmeden önce ona büyüleyici bir gülümsemeyle baktı ve kapıyı sımsıkı arkasından kapattı.

Lauren gülen gençlerin resimlerinin olduğu duvarlara bakarak koridorlarda ilerlerken, başarılı olmalarını sağlayan şeyi düşünüyordu. "Herkes kazananları sever zaten," diye fısıldadı koridorda.

Detoks katından uzun, insanın içini titreten bir acı inilti yükseldi ve Lauren sesin geldiği yöne doğru gölgelerin içinden, merdivenlerden aşağı indiğini fark etti. İndikçe hava daha da soğuyordu ve etraf o kadar kararıyordu ki, yanlış adım atmamak için korkuluğa sıkı sıkı tutunmak zorunda kalmıştı. Kocaman bir kapıya geldi, ama kapı kilitliydi. Kulağını kapıya dayadığında havalandırma sesinden başka hiçbir şey duymamıştı. Sonra tüylerinin diken diken olmasına ve aydınlığa doğru koşarak çıkmasına neden olan delici bir çığlık yükseldi. Ondan sonra kulaklıklarını takıp, gitme vakti gelene kadar yüksek sesle müzik dinleyerek masasında oturdu.

Beş

Adam içeri girdiğinde perşembe akşamıydı, mesaisi bitmek üzereydi.

Birisi arka kapıyı kazara açık bırakmıştı ve adam şimdi ortak kullanım alanında durmuş, delirmiş gibi bakan gözlerle ve bir elinde bıçakla küfürler yağdırıyordu.

"Bana ne yaptınız!" diye bağırdı. Dişleri alacalı kahverengiydi; yüzünde feci yaralar vardı.

"Tamam, sakin ol dostum." İki metreye yakın olan Brian onu tutmaya çalışmış, ama adam onu sert bir darbeyle sersemletmişti. İlaçlar onu korkusuz hale getirmişti ve kimse yanına yaklaşamıyordu.

Boynundaki damarlar dışarı fırlayana kadar, "Bana ne yaptınız?" diye bağırdı. "Uyuyamıyorum. Her şeyi gerçekten olduğu gibi görüyorum. Biliyorum. Biliyorum!"

"Sakin ol. Sorun yok," dedi başka bir çalışan elini uzatarak.

Adam geri çekilip bıçağı havada sallamaya başladı. "Beni yakalamaya çalışıyorlar!"

"Beni de yakalamak istiyorlar," dedi Lauren birden. Adam onu ilk kez fark etmişti.

"Biliyor musun? Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Lauren başını salladı ve duyulabilir bir fısıltıyla konuştu. "Gitmemiz gerekiyor. Benim bir panik odam var. Seni oraya götüreyim."

"Tamam. Tamam," dedi.

Kalbi güm güm atarak onu dosya odasına götürdü.

"On üçüncü adım," diye mırıldandı oğlan. "Ben tamamlayamadım. Şimdi çok canım yanıyor, her zamankinden daha çok yanıyor; beni öldürecekler." Lauren'a şeritler halinde çizdiği kolunu gösterdi. Lauren kanların altında bir dövme olduğunu görebiliyordu.

"Sorun değil." Lauren dosya odasının kapısını açtı. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu. "Orada güvende olacağız."

Lauren onun önden gitmesine izin verdi. Hemen kapıyı arkasından kilitlerken, elindeki anahtarlar titriyordu. Oğlan bağırıp kapıya abandı. Lauren geri sıçradı.

"Ben on üçüncü aşamayı yapmayacağım! Duyuyor musunuz?" Kafasını bir iki kez kapının buzlu cam bölmesine vurdu. Siren sesleri giderek yaklaşıyordu. Lauren duvardan uzaklaşıp ellerini kulaklarına götürdü. Kafasını üçüncü kez panele vurduğunda camın üstünde, kandan yapraklarla bezenmiş çiçeği andıran bir çatlak oluşmuştu. Biri Johannes'i çağırmaya gitmişti ve o hızlı ve büyüleyici bir şekilde koridordan ona doğru koşuyordu.

"İyi misin?" diye sordu omzuna dokunarak.

"Tabii," dedi Lauren. Sonra oğlan camı kırarak kafasını çıkardı ve Lauren o anda bayıldı.

Altı

Sağlık görevlileri gittikten ve Lauren ifadesini verdikten sonra Johannes onu bir şeyler yemeğe götürmekte ısrar etmişti. Lisa's Pieces adında ufak bir erişte dükkânına gittiler. Lauren sıcak bir çorbayla, kaygan ve lezzetli erişte lerden sipariş etti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Johannes neredeyse onuncu kez.

"Evet. Ben iyiyim. O çocuk kimdi?"

"Uzun bir zaman önce, ben işe başlamadan evvel programda olduğunu duymuştum. Bazen insanlar tekrar eski hayatlarına dönerler; nadiren olur ama olur." Elini uzatıp Lauren'ın kolunu okşadı. "Harika bir iş çıkardığını duydum. Öyle davranmak nereden aklına geldi?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Sorduğuma göre."

Lauren kaşığına baktı. "Kız kardeşim Carla da kafayı yediğinde aynen böyle davranırdı. Eğer keyfi yerinde değilse ve meşhur bir film yıldızı olmayı planlamıyorsa, paranoyak ve karşısındakini öldürmeye hazır olurdu."

"Üzüldüm," derken o kadar samimiydi ki Lauren biraz kızarmıştı. "Bu iş senin için çok zor olmalı."

"Bazen. Bazen de arındırıcı bir etkisi oluyor, anlarsın ya?"

Ağır ağır başını salladı. "Evet. Bilirim. On altı yaşında sarhoş araba kullanırken bir arkadaşımın ölmesine sebep oldum. Kazayı düşünmediğim tek bir gün bile yok. Affedilmek için dua etmediğim tek bir gün yok. Ama her kurtardığımız insanla bu noktaya biraz daha yaklaştığımı hissediyorum." O kadar üzgün ve çaresiz görünüyordu ki, Lauren kollarını boynuna dolayıp, bir öpücükle onu bu durumdan kurtarmak istemişti. "Sanırım kefaretim işim halini aldı."

Lauren, onun bu dünyadaki yerini biliyor gibi görünmesi karşısında kısa süreli bir kıskançlığa kapılmıştı. "Sanırım ben daha amacımı bulamadım."

"Belki de o *seni* bulacaktır." Gülümsedi. "Belki de burada Angelus'tadır. Belki bizimle birlikte bazı görevleri de gerçekleştireceksindir. Kendi adıma konuşmak gerekirse ben kalmandan çok memnun olurum."

Hiç dokunulmamış kızarmış eriştelerin olduğu kâseye doğru uzanıp Lauren'ın elini tuttu. Parmakları uzundu ve onunkileri kolayca kavramıştı.

"Bir tane daha bulmuşlar," dedi garson ve biri barın üstünde asılı duran televizyonu açtı.

"On altı yaşındaki Shawna Lenore'nin cesedi Donanma Tersanesi'nin ilerisinde başı kesilmiş bir halde bulundu," dedi çok şık görünen televizyon muhabiri. "Polis bu cinayetin son birkaç aydır New York'u dehşete boğan ve kimilerine göre tırmanışa geçen

bir çete savaşı olduğu düşünülen vahşi cinayetler zinciriyle ilgili olup olmadığı konusunda herhangi bir açıklama yapmadı."

Titreyen televizyon ekranında mahalle sakinlerinden öfkeli bir kalabalık Farragut Evleri'nin önündeki kaldırımlardan polise bağırıyordu. "Nasıl olur da bize yardım etmek için hiçbir şey yapmazlar?" diyordu elindeki bebeği kameralara tutan bir kadın. "Bizi suçluyorlar, ama bizim hiçbir ilgimiz yok. Bizim ölmemize izin verecekler."

Haber daha sonra birkaç sokak ötedeki şık restoranlara ve dışarıdaki bir masada akşam yemeklerinin tadını çıkaran bir çifte kaydı. "Bu çok korkutucu bir şey. Açıkçası banliyöye taşınmayı düşünmüyor değiliz."

"Hey," diye fısıldadı Johannes başparmağını Lauren'ın kalbinin daha da hızlı atmasına neden olacak şekilde avucuna bastırarak. "Buradan gitmek ister misin?"

Nehir boyunca yürüdüler. Nehrin karşısında kalan Manhattan kendini gece için kırık bir ışık geometrisiyle yeniden düzeltmiş gibi görünüyordu. Evsiz bir çift sokakta tartışıyordu: *"Sen yaptırdın!" "Ben sana hiçbir şey yaptırmadım!" "Engel olabilirdin." "Bu iş asla sona ermez."*

Kadın kaldırıma düşüp bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Lauren.

"Yapılacak hiçbir şey yok," dedi Johannes ve onu bir ara sokağın karanlığına çekti. Onu Asla Unutma kelimelerinin altında iki kule resminin olduğu tuğla duvara yaslayıp tatlı, ılık ve her şeyi unutturan dudaklarını Lauren'ın dudaklarına bastırdı.

"Bana dokunma sakın! Beni yalnız bırak. Ben sana hiçbir zaman bir şey yapmadım!" diyordu evsiz kadın yarı bağırır, yarı ağlar bir şekilde ama onlar gidiyordu, gözlerden ve dikkatlerden uzağa. Johannes ona yaslanıp vücudunu onunkine bastırdı. Bir eliyle Lauren'ın başını yana yatırırken, neredeyse acı verici noktaya gelene kadar gergin boynunu baştan aşağı emdi; Lauren çığlık atmamak için direndi. Onun durmasını istemiyordu. Bundan

başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şehrin bağrışları, alayları, tehditleri, uzaktan gelen çığlık sesleri kaybolmuştu ve polis arabaları yeni bir olay mahalline doğru giderlerken kırmızı ışıklarını yakıp sirenler çalarak yanlarından geçtiğinde Lauren irkilmemişti bile.

Yedi

Lauren'ın, Angelus'taki ilk görevi ağustosun ikinci haftası bir cuma gecesine denk gelmişti. O, Johannes, Rakim, Alex ve birkaç kişi daha, demir bir parmaklıkla çevrilmiş olması bile atış poligonları olmasını engelleyememiş harap haldeki sıra sıra evlerin olduğu bir sokak olan Admiral's Row'a gidiyorlardı. Evler o kadar eskiydi ki, Lauren çürümüş yapıların kokusunu alabiliyordu. İçerisi de çiş ve kaka kokuyordu; yarı giyinik yarı kendinde olan insanların üzerinden atlamak zorunda kalmışlardı.

Ötekiler herhangi birinin onlarla birlikte gelip gelmeyeceklerini öğrenmek için etrafa dağılırken, Johannes üzerinde New York Üniversitesi tişörtü olan sarışın minyon bir kıza doğru eğilmiş konuşuyordu. Günlerdir oradaymış gibi görünüyordu. "Hey, adın ne?" diye sordu Johannes.

"Dana," diye geveledi kız, gözlerini kırparak.

"Bak Dana. Biz Angelus Yurdu'ndan geliyoruz ve sana gece kalabileceğin bir yer verebiliriz. Bu hoşuna gider mi?"

Kız Johannes'in pantolonunun ağını yakaladı. "Uyuşturucun var mı? Eğer varsa karşılığında ne istersen yaparım."

Lauren, Carla'yı da bu halde hayal etti: Birkaç saatliğine daha kafasının güzel olmasını sağlayabilecek herkese kendini vermeye hazır. Kızı kurtarmak değil, tekmelemek geldi içinden.

"Gel Dana. Seni üstünü başını temizleyebileceğimiz bir yere götürelim," dedi Johannes sakince. "Çocuklar onu karavana götürün. Başka birini daha kurtarıp kurtaramayacağıma bir bakayım."

Alex ve Rakim kızın kollarına girip karavanın durduğu yere doğru kırılmış şişelerin ve paslanmış şıringaların üzerinden dikkatlice geçtiler.

"O da neydi?" diye sordu Lauren aniden irkilerek.

"Ne neydi?" diye sordu Alex.

"Çığlık sesi duydum."

Alex boynunu havaya kaldırdı. "Kuşlar herhalde."

Lauren New York akşamının her zamanki gibi puslu parıltısına karşı sıra sıra dizilmiş kuşları gördü. Açıldığında kanatlarının arası iki metreymiş gibi duran kuşlar devasa görünüyorlardı. Kuşların aşağı doğru pike yapıp karanlık, harap evlerin arkasında kayboluşlarını seyrederken Lauren, kendi kendine bu doğru olamaz diyordu.

"Hay aksi. Şunu gördün mü?"

"Kusura bakma. Burada Dana'yla meşgulüm," diye homurdandı Alex, Rakim'le birlikte kızı karavana bindirirken.

"Şu kuşlar. Kocamanlar!"

Rakim kaşlarını oynattı. "Gerçek New York güvercinleridir o zaman. Tamam, biz gitmeye hazırız."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı biri korkuyla, ama Lauren sesin nereden geldiğinden pek emin olamıyordu ve Rakim çoktan arabayı çalıştırmıştı.

"Kilimanjaro-n. Gitme vakti geldi. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum," dedi Lauren. Kapıyı kapattı ve arkasına bakmadı.

"Bundan sonrasıyla biz ilgileniriz," dedi Rakim Angelus'a döndüklerinde. O ve Alex, Dana'yı karanlıktaki detoks odasına taşıdılar ve Lauren hemen yeni bir dosya açarak, daha sonra doldurması için Johannes'in gelen kutusuna bıraktı. Daha sonra ortak alana geçip yeni gelenlerle birlikte bir vampir filmi seyrederken uyuyakaldı. İki saat sonra uyandığında koltukta tek başına

olduğunu görünce Johannes'in onu almak için gelmemiş olmasına üzülmüş ve biraz da rahatsız olmuştu.

"Her neyse," dedi ve detoks odasına doğru merdivenlerden aşağı inip, ağır kapıyı itti.

Koridorun büyük bir bölümü karanlıktı, ama ileride sağa ve sola kıvrılan yerde elektronik flaş ışığı gibi titreyen loş floresan ışıklarını görebiliyordu. Bu duvarlarda gülen gençlerin resimlerinin olduğu ilham verici afişler yoktu. Soğuk Sovyet dönemine ait bir bina kadar korkutucuydu. Kapıların arkasından hayvanların yemek yemesini andıran hırıltı ve homurtuların geldiğini duyabiliyordu. Ve başka bir ses daha vardı; tepedeki ışıkların aralıklı yanıp sönüşlerine uymayan kesintisiz bir zırıltı sesi. Tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Ve sonra korkunç çığlıklarla kaybolan yüksek, iç parçalayıcı kıvranma sesleri duyuldu. Lauren gürültülü bir sesin yaklaştığını duydu. Hareket edemeyecek kadar korkmuş olduğundan titreyerek yanıp sönen ışıkların altında durdu. Arkadaki duvarda giderek büyüyen, sonra küçülen bir gölge belirdi; sonra da elindeki paspası ve tekerlekli büyük sarı kovayı iterken kulaklıklarından yükselen müziğin ritmine göre dans eden saçları örgülü bir kız. Kovadaki su tuhaf şekilde bulanıktı ve kızın eldivenli elleri ile önlüğü lekelerle doluydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kız, kulaklıklarından yükselen müzikle yarışan ağır bir New York aksanıyla. "Şu anda burada olmamalısın. Temizlik yapmam gerekiyor."

"Kusura bakma," dedi Lauren gölgelere, seslere, kıza ve kovadaki karanlık suya arkasını dönüp, olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koşarak. Derken Johannes'e çarptı.

"Lauren? Ne yapıyorsun? Detoks katına inmemen gerekiyor." Yüzü gergin, hatta biraz sinirli gibiydi.

"Ben… ben sadece seni arıyordum."

"Ben de yukarıda seni arıyordum." Yüzündeki gülümseme Lauren'ı rahatlatmıştı.

"Tuhaf sesler duydum. Sonra birisi çığlık attı."

"Bu yüzden sana oraya gitmemeni söylüyoruz ya. Bazen bırakma işlemi sırasında işler gerçekten kötüleşebiliyor. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsundur."

Lauren kız kardeşi Carla'yla ilk kez hastaneye gidişini, onun nasıl mücadele edip küfrettiğini, sinirli bir köpek gibi hırladığını, tükürdüğünü ve evet, çığlık attığını hatırladı. "Haklısın galiba."

Johannes onu başından öpüp kendine çekti. "Sadece sana göz kulak oluyorum tatlım. Hem," diyerek boynunu yaladı, "başka konularda yardımına ihtiyacım var."

Birilerinin kendisine göz kulak olduğunu hissetmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu ve Johannes'in onu elinden tutup aşağının karanlığından merdivenlerden çıkarışına minnettar kalmıştı.

Sekiz

Tatil amaçlı olsa Eagle Feather'a gidiş gerçekten güzel olabilirdi, ama Lauren tatile gitmiyordu; bu yüzden de yolculuğu sadece ağaçlardan, ineklerden, daha fazla ağaçtan ve dişe dokunur tek kelime etmeye anne babasıyla arabada geçirdiği üç saatten ibaretti.

Carla en son gördüklerinden beri biraz kilo almıştı, ama aynı zamanda sigara içmeye başlamış, ziyaretleri esnasında sigaraların birini yakıp birini söndürmüştü. "Bazen hastalar bir alışkanlığın yerini başka bir alışkanlıkla doldururlar. Biz onların egzersiz yapmak ya da bir hobi edinmek gibi daha sağlıklı bir şeye alışmalarını sağlamaya çalışırız," demişti çok tiz bir sesi ve çok az saçı olan ufak tefek kurum müdürü. "Ama eğer sigara içmek ya da tatlı çörek yemek gibi onlara anında zarar vermeyen boşluk doldurucu bir bağımlılık söz konusuysa buna da izin veririz." Anne ve babası sigara konusunu görmezden gelmiş ve Carla'nın ne kadar iyi göründüğüyle ve şehir dışının bu yaz herkesin sıcaktan bunaldığı şehirden daha serin olduğuyla ilgili abartılı sohbetler

etmişlerdi. Lauren Angelus'takileri, yapacak hiçbir şeyi olmayan, sokaklarda yaşayan ve temizlenmek ve kendilerini adam etmek için karşılaşılabilecek en kötü olayların üstesinden gelmiş çocukları düşündü. Bir de Carla'ya baktı; şımarık, bencilliği hepsini rezil bir evde kirada oturmaya mecbur eden ve annesiyle babasını on yıl yaşlandıran Carla'ya. Her şeye sahip olmasına rağmen bir türlü kendini toparlayamayan Carla. Lauren bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Bir dahaki sefere bana giyecek yeni bir şeyler getirir misiniz?" dedi Carla giderlerken. "Buradaki tatlılar yüzünden kotlarım küçük geliyor."

"Elbette getiririz," dedi annesi. "Bir şeyler seçerken Lauren da yardım eder."

"Harika. Evsiz Fıstık. Çok rüküş olmasın ama tamam mı Bücür?" diye kahkaha attı Carla. Lauren gülmüyordu.

Lauren arabanın kapısını sertçe çarptı. "Evet, *bu* çok eğlenceliydi. Gerçekten de boktan bir zaman kaybıydı."

"Lauren! Düzgün konuş," dedi annesi dikiz aynasında ona bakarak.

"Evet, tabii çünkü tek sorun benim küfürlerim." Lauren bir tartışmaya girmenin hiçbir manası olmadığını bildiğinden konuyu kapatması gerektiğini biliyordu, ama kendine engel olamıyordu. "Ne zaman anlayacaksınız? O her şeyi mahvetti. O beceriksizin biri ve her şeyimizi alıp duruyor."

Lauren'ın annesi bembeyaz olmuştu. "O hasta tatlım."

"Hasta falan değil. O işe yaramazın biri! Angelus Yurdu'nda böyle bir şey olmazdı."

"Yeter Lauren," dedi babası bir anda.

Evet, tabii yeter, diye düşündü Lauren. Brooklyn'e geri dönüş yolu boyunca bir daha hiç konuşmadılar. Bir sonraki gün Lauren kıyafetlerini, iPod'unu ve birkaç resmi de yanına alarak Angelus Yurdu'na taşındı.

Dokuz

Şehrin eski şebekesindeki ısıtma talepleri nedeniyle birkaç voltaj düşüklüğü oluyordu ve vali herkese elektrik kullanımını azaltmaları için çağrıda bulunuyordu. Ama Angelus Yurdu'ndaki havalandırma tam gaz çalışıyor, her yerin buz gibi olmasını sağlıyordu. Artık Lauren burada yaşadığından, evin soğukluğuna alışması gerekiyordu. Diğerleri rahatsız olmuyor gibiydiler, ama Lauren gündüzleri bir kazak giyip geceleri de atletlerle yatar olmuştu. Başka tuhaflıklar da vardı. Kimse dinlenme odasındaki satış makinesini kullanmıyordu. Aslında anahtarların üzerinde kalın bir toz tabakası vardı ve Lauren çalışmaya başladığı altı haftadır kimsenin makineyi tekrar doldurduğunu görmemişti. Bir keresinde bir paket şeker almak için düğmeye basmış ve paketi açtığında şekerin içindeki çikolataların elinde pastel çamuru gibi kuruyup dağılacak kadar bozulduklarını görmüştü. Sadece üzerinde "Yeniler" yazan buzdolabının eksikleri gideriliyordu. Ve bazen sabahın erken saatlerinde haykırışlar, çığlıklar ve iniltiler sessizliği bölüyordu. Bu seslerin umutsuzluğu adını koyamadığı bir korkuya kapılmasına neden oluyordu ve bu yüzden yastığı başına çekiyor, uyuyup sesleri unutana kadar kalp atışını dinliyordu. Herkesin ayakta ve keyifli olduğu, işleriyle ilgilendikleri, birbirlerini kucakladıkları ya da sırtlarını sıvazladıkları ya da şakalaştıkları öğlen vakti olunca Lauren kendini tekrar güvende hissediyordu. İnsanlar burada birbirlerini kolluyorlardı. Kendi ailesi dağılmıştı, ama şimdi onu kabul eden yeni bir aile bulmuştu ve bu onun için yeterliydi.

Lauren, Angelus Yurdu'na yerleştikten bir hafta sonra bir cuma günü evdeki sakinlerin hepsini ortak odalardan birinde toplanmış, kısık sesle konuşur halde bulmuştu.

"… O saatte dışarıda ne yapıyordu?"

"… Bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi…"

"… yanıp kül olmuş…"

"Neler oluyor?" diye sordu Lauren.

Alex ona baktığında yüzünden şaşırdığı belli oluyordu. Gözleri kızarmış ve yaşlarla doluydu. "Brian."

"Sosyal konutlardaki o piçler, Brian'ı yakmışlar," dedi Rakim öfkeden burnundan soluyarak. "Brian onlara yardıma gitmişti ama onlar da onu yakarak teşekkür ettiler."

Tam o sırada Johannes içeri girdi. "Eğer öfkemize yenik düşersek kaybederiz. Hadi gelin. Brian'ı onun istediği gibi hatırlayalım."

El ele tutuşarak bir daire oluşturdular. Lauren dairenin dışında durmuş, onları seyrediyordu. "Hepimiz cennetten kovulmuş melekleriz," dediler monoton bir sesle. "Biz gecenin gölgeleriyiz. Biz Alfa ve Omega'yız. Bu görev bize verildi. Zafer de bizim olacaktır."

Kucaklaşıp, özellikle Brian'ı koruyucuları olarak görmeye başlamış olan yeni gelenler birbirlerini teselli ettiler.

"Seni unutmuyoruz ve yaşamaya devam ediyoruz," dedi Johannes.

"Âmin," dedi diğerleri.

Brian'ın ölümü baş sayfa haberlerindeydi. *Daily News* DÜŞEN MELEK diye manşet atmıştı ve hemen altında da dövmelerle dolu dazlak kafasıyla gülümseyen Brian'ın bir resmi vardı. Farragut Yurdu'ndaki herkes bu olayla ilgileri olmadığına yemin ediyor, onu civarda görmediklerini ve tüm bunların polisin ya da şehir planlamacılarının ya da Angelus Yurdu'ndakilerin bir oyunu olduğunu söylüyorlardı. İsimsiz bir kaynak, Brian'ın yanarak yok olmadan önce "Herkesin iyiliği için," diye mırıldanıp gün ışığına çıktığını söylüyordu.

O gece Brian için dışarıda ellerinde mumlarla bir yürüyüş düzenlemişler, Angelus Yurdu'ndan çıkıp Vinegar Hill'i geçerek valinin konuşma yaptığı ve suçlu olanların adalete teslim edileceklerine dair söz verdiği Donanma Tersaneleri'ne kadar yürümüşlerdi. Polisler şehirdeki tüm ekiplere sert çıkmış, insanları her şey ve hiçbir şey için içeri almaya başlamışlardı. Brian'ın ölümünden sonra

kamuoyunun fikri liman bölgesindeki boş depoları devralma konusunda Angelus Yurdu'nun lehine olacak şekilde değişmişti.

Lauren, birkaç gün sonra Rakim'in "Bizim için kendini feda etti," dediğini duydu. Bunu, kendini artık toparlamış ve her gün toplantılara katılan Dana'ya söylüyordu. "Bu Angelus'a olan sadakattir. Fazladan adımdır." Lauren'ı görünce sustu. "Hey Lauren Sauron. Market alışverişine gidebilir misin? Sanırım yeni gelenlerin biraz daha meyve suyuna ihtiyacı var."

"Olur."

Rakim güldü, ama gözlerinde gördüğü bir şey Lauren'ı huzursuz etmişti. Bu soğuk havadan uzaklaşmak istedi. "Hey, Kilimanjaroludan daha iyi kim var?"

"Hiç kimse," dedi Lauren ve dışarı çıktı.

Market arabasında Lauren poşetlerin altına sokulmuş, üzerinde adının yazılı olduğu bir zarf buldu. Zarfın içinde o günün gazetesi vardı ve manşet şöyleydi: BİRİ DAHA TOPRAK OLDU. Lauren haberi gözden geçirdi. Vücudunda hiç kan kalmayan ceset, kafası kesik bir halde Brooklyn'deki bir Burger King restoranının arkasındaki çöplükte bulundu. Büyüyen çete savaşına bir kurban daha gitti. Kurban, Farragut Yurdu'ndan Isaiah Jones.

Isaiah Jones.

Sayfanın altına bir not yazılmıştı: Seninle konuşmam gerekiyor. *Beni bugün Deno's'un önünde, Coney'deki tahta kaldırımda bulabilirsin. Kimseye söyleme. Bir dost.*

O öğleden sonra Lauren dişçiyle randevusu olduğunu söylemiş ve bisikletiyle Coney'ye giderek, fazladan para kazanmak için kaldırımda turistlerin karikatürlerini çizen, duvar yazıları yazan çocuğu bulmuştu. Gözlerini acımasız güneşten korumak için kapatarak başını kaldırdı. "Hey. Hangisini istersin; *Prenses Leia* mı yoksa *Barbarella* olarak mı bir çizeyim karikatürünü? Bence *Wonder Woman* olarak çok seksi görünürdün."

"Arkadaşın için üzüldüm."

"Evet," dedi ufukta bir yerlere bakarak. "Hadi gel. Bu sıcaktan kurtulalım."

Adının Antonio olduğunu öğrendiği duvarlara resimler yapan çocuk bedava içeri girebilmek için akvaryumda çalışan gönüllüye rica minnet dil döktü. Nihayet içeri girip egzotik hayvanlarla dolu akvaryum gezmeye başladılar, müren balığının yakınındaki gözlerden uzak bir yere geldiklerinde Antonio durup cama yaslandı. Mavi-gri ışık hayalet gibi solgun görünmesine neden oluyordu.

"Sana kuzenim Sabrina'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Ölmeden hemen önce aklını kaçırmış bir şekilde beni aramış ve Angelus'ta tuhaf şeyler döndüğüne bizzat şahit olduğunu söylemişti. Tuhaf şeyler."

"Ne gibi?"

Başını salladı. "Telefonda söylememişti. Ama ortadan kaybolmadan hemen önce bu kartı gönderdi." Arka cebinden bir kartpostal çıkardı. Angelus Yurdu'nun işareti. Titrek bir el yazısıyla yazılmış ön kısımda *los vampiros* kelimeleri vardı. "İki gün sonra öldü. Onu öldürdüler." Lauren itiraz etmeye kalkışmış ve Antonio elini işaret ederek onu susturmuştu. "Bekle. Sana şimdi de Isaiah'dan bahsedeyim. Isaiah, Farragut dışından bir tayfayla takılırdı. Bir şeyler içmekten, çok ciddi boyutlara varmayacak şekilde biraz ot satmaktan hoşlanırdı, ama ikinci kez yakalandığında ona bir tercih yapma şansı verdiler: Ya Angelus Yurdu'na ya da hapse gidecekti. Bu yüzden onlara katıldı, programa uydu, ama ciddiye almadı. Dışarı çıkana kadar onlara ayak uyduruyordu sadece."

Lauren bunalmaya başladığını hissediyordu. "Güzel."

"Bir gece dönüp dolaşıp yine eve gitmiş, arkadaşlarıyla esrar içip tamamen kendinden geçtiğinde ağzı çözülüp onlara büyük, mafya gibi gizli bir şeyle ilgili her şeyi anlatmış. Angelus'un sadece on iki aşamalı bir programı olmadığını anlatmış. Gizli tuttukları bir de on üçüncü aşama varmış."

Lauren o gece içeri giren çocuğu hatırladı. On üçüncü aşamadan bahsetmişti, ama aklı pek yerinde değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Isaiah, bir kez haberdar olduktan sonra Angelus Yurdu'na bağlılığını kanıtlamak için damgalandığını söylemişti; hepsinde olan dövme. Sonra bir görevle kendini kanıtlaman için yirmi dört saatin oluyormuş ve bunu gerçekleştirdikten sonra dokunulmaz oluyormuşsun. Tam bir ölümsüz varlık oluyormuşsun." Duraksadı. "Bir vampir."

Balık cama çarpınca Lauren irkildi. "Bu saçmalığın daniskası," dedi.

"Öyle mi? Şu Brian denen çocuğa olanları nasıl açıklıyorsun?"

"Polisler onu Farragut'tan birinin öldürdüğünü söylüyor."

"O manyak herif güneşte yandı."

"Biliyorsun yani."

Omuzlarını silkti. "Bir yerden duydum."

"O zaman kesin doğrudur."

"Söyleyeceklerimi duymak istiyor musun istemiyor musun?"

Kollarını birleştirdi. "Her neyse. Beni buraya sen çağırdın."

"Sen de geldin," dedi. "Bir düşünsene; fark edilmeden bir vampirler çetesi kurmaya çalışacak olsan bunu nerede yapardın? Kimsenin uğraşmak istemediği, kendi başlarına kurtulamayacakları bir bağımlılıkları olduğundan onlara ne verirsen almaya hazır olan amaçsız insanları toplardın. Sonra da yalandan bir çete savaşı uydurur ve suçu kimsenin uğraşmak istemediği bir grup insana atar, bırakırdın suçu onlar üstlensin."

Lauren gözlerini devirdi. "Tamam. Biraz geri sar. Bir görevi tamamlamak için damgalanmadan önce yirmi dört saatleri olduğunu söyledin. Tamamlamazlarsa ne olur?"

Sesini gergin bir fısıltı halini alacak şekilde azalttı. "Uyuşturucuyu bıraktıktan sonra insanın maruz kalacağı en kötü belirtiler ortaya çıkıyor ve hiç durmuyor. Aklını kaçırıyorsun."

Ve Lauren tekrar kafasını dosya odasının kapısına geçiren oğlanı düşündü.

"Yani ya istediklerini yapıyorsun ya da seni şu ya da bu şekilde öldürüyorlar," dedi Antonio. "Isaiah diğer kıza ne olduğunu gördüğünü ve ertesi sabah dövme yapılmadan oradan bu yüzden çıktığını söylemişti. Bu yüzden saklanıyordu. Ama onu yine de buldular. Tıpkı Sabrina gibi. Ve işin kötü tarafı kimsenin haberi yok. İnsanlar o kadar körler ki, kendilerine söylenilen her şeye inanıyorlar. Çete savaşıymış." Sinirlendi. "Sen onu benim külahıma anlat."

Balık akvaryumun karanlık zemininin dibinde kayarak ileri geri hareket ediyordu. Lauren avını ararken hayvanı seyretmiş ve içinde tuhaf ve öfkeli bir şeyler kıpırdanmıştı. Bu çocuk ve saçma sapan fikirleri üç yıldır sahip olduğu en güzel şeyi elinden alıyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım o zaman. Eski bir uyuşturucu satıcısı kafayı buluyor ve vampirlerle ilgili hikâyeler uyduruyor, sen de bunların doğruluğuna hemen inanıyorsun. Ne kadar aptalsın. Seninle oyun oynamış. Muhtemelen birine borcu falan vardı. Bak, benim kardeşim de bana bu tip yalanlar söylerdi ve gerçeği bilmek istemediğim için ben de ona inanırdım. Aynı şeyi annemle babama hâlâ yapıyor. Yani kolay inanmamama şaşırmaman gerekir. Git bunu başka birilerine yuttur sen."

Lauren arkasını döndü ve kırmızı tişörtlü kampçı çocuklardan oluşan bir kalabalığın arasına daldı. Antonio arkasından koştu. "Bekle. Sadece bir soruma cevap ver, olur mu? Seni ayak işlerini yapmak için işe aldılar, değil mi? *Çünkü gündüz saatlerinde onlar için dışarıdaki işleri yapacak birilerine ihtiyaçları vardı.* Söylesene, erkek arkadaşınla hiç gündüzleri dışarı çıkıyor musunuz?"

Lauren sadece hava karardıktan sonra dışarı çıktıklarını fark etti. "Akşama kadar mesaisi var."

Antonio başını sallamış, dudaklarında zalimce bir gülümseme belirmişti. "Tabii. Eminim öyledir." Ona cep telefonunu uzattı. "Al. Ara onu. Bu güzel güneşli sıcak havada bizimle Coney'de buluşmasını söyle ona. Bak; eğer gelirse Nathan's'a bizzat gidip

sosisli sandviçleri ben alacağım. Ama dur; o muhtemelen yemek de yemiyordur."

Lauren'ın içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Johannes'i hiç yemek yerken görmemişti. Alex'i de. Rakim'i de. Sadece yeni gelenleri görmüştü. Ama bunun bir anlamı olamazdı, değil mi?

Telefonunu onun eline tutuşturdu. "Benim daha iyi bir fikrim var. Sen neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Lauren güneşin tenini kavurmasına izin vererek tren istasyonuna kadar olan uzun yolu yürüdü. İnsanların bu hafif dalgalarda sörf yapışlarını; güneşli öğleden sonranın, kumları küçük prizmalara dönüştürmesini seyretti ve Antonio'nun söylediklerini düşündü. Bu çok saçmaydı. Trene yürürken Lauren Johannes'e mesaj attı. SAAT 4'TE PİZZA YEMEK İÇİN BULUŞLIM MI? Cevap gelmesini bekledi. Ama cevap hiç gelmedi.

On

Johannes onu dirseğiyle dürttüğünde Atlantic Bulvarı'ndan karşıya geçmiş sinemaya gidiyorlardı. "Neyin var? Çok sessizsin."

"Önemli bir şey değil."

Johannes durdu ve onu kendine çevirdi. "Önemli değilmiş gibi durmuyor."

"Şey… mesajıma cevap yazmadın."

"Tanrım. Çok özür dilerim Lauren. Bugün Donanma Tersaneleri'ndeki inşaat planlarının izinleriyle ilgili bazı önemli kişilerle çok uzun görüşmeler yaptım ve bir türlü fırsatım olmadı. O kadar sıkıcıydı ki, kendimi asmak istedim."

"Ya. Doğrudur. Tamam, o zaman."

"Pek öyle gibi görünmüyor," dedi siyah gözlerine bakabilmek için Lauren'ın çenesini kaldırarak.

Lauren kendini başka tarafa bakmaya zorladı. "Tamam." Zorla gülümsedi. "Bu o kadar çılgınca bir şey ki, düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama o ilk geceyi hatırlıyorsun değil mi? Şu duvarlara yazılar yazan çocuğu? Şey, bugün bana bir not bırakmış."

Johannes'in gözleri kocaman olmuştu. "Ne? Sen iyi misin?"

"Evet. Çok iyiyim, bunun çok aptalca olduğunu biliyorum ama ben onunla buluştum ve o senin ve Angelus Yurdu'ndaki diğer herkesin vampir olduğunuza dair çılgınca bir fikri olduğunu söyledi."

John şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Tamam. Söylediklerimi unut gitsin. Çok aptalcaydı."

"Şey, sen ne düşünüyorsun? Biraz da olsa inandın mı?" Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Beni asıl korkutan onun bunca zamandır seni izlemiş olması. Hele de şu cinayetler işlenirken. Keşke bu adamın kim olduğunu bilseydim."

Lauren birkaç saniye tereddüt etmiş, ama Johannes onun sırtını sıvazlayınca onun yanında kendisini yeniden güvende hissetmişti. "Adı Antonio Rodriguez. Kuzeni Sabrina bir süre sizin programa katılmış. Antonio kuzeninin öldüğünü söyledi."

Johannes'in yüzü değişti. "Antonio. Tahmin etmeliydim."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Sabrina'nın ölümünden hep bizi sorumlu tuttu. Çok zor bir vakaydı, kız kardeşin gibi yani. Kurtarılması zordu."

Carla'nın lafı geçince Lauren irkilmişti. "Ne oldu?"

"Antonio. Sabrina doksan gündür temizdi, neredeyse tüm aşamaları geçmişti ve Antonio tüm tavsiyelerimize rağmen onu programdan aldı. İki gün sonra onu Farragut Yurdu'nda buldular. Aşırı dozda uyuşturucu almıştı."

"Bana onun da diğerleri gibi kanının tamamen boşaltıldığını söyledi."

Johannes başını salladı. “Eroin. Antonio programı bitirmesine izin verseydi kurtulabilirdi.” Johannes doğrudan gözlerine baktı ve Lauren kendini kandırılmış bir çocuk gibi hissetti. “Antonio’nun vampirleri saplantı haline getirdiğini biliyor muydun? Yani gerçekten saplantı halini almıştı. İnternetteki bütün sitelere, sohbet odalarına giriyordu. İğrenç yerlere. Sabrina onun, kendilerine Los Vampiros adını veren bir grubun üyesi olduğunu ve yaşayan ölülermiş gibi davranarak insanları korkuttuklarını söylemişti. Bir çete işiymiş. Bağlılığını kanıtlamak için oldukça uçuk bir şey yapman gerekiyormuş.”

“Ne kadar uçuk?”

“Mesela birini öldürmek gibi. Bundan hoşlanmıyorum.” Onu kendine çekip başını öptü. Lauren kötü hissediyordu. Bütün öğleden sonrasını ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç düşünmeden bu çocukla konuşarak geçirmişti. “Lauren lütfen dikkatli ol. Antonio’nun bugünlerde kafasının ne kadar karışık olduğunu ya da saplantısının ne boyutta olduğunu bilmiyorum. Eğer onu tekrar görürsen polisi aramalısın. Eğer polisi aramak istemiyorsan, beni arayabilirsin. Sana bir şey olmayacağına söz veriyorum.” Sonra onu öptü. “Gerçekten o filme gitmek istiyor musun?” Yüzünde yavaş yavaş beliren o gülümseme geri dönmüş, Lauren’ın terlemesine neden olmuştu.

Lauren başını salladı.

“Ben de istemiyorum,” dedi.

Tekrar Angelus’a döndüklerinde Johannes onu çalışanların kaldığı üst kata çıkardı. Yurt odalarından başka görecek bir şey olmadığından ve tüm hareket ortak kullanım alanlarında gerçekleştiğinden Lauren buraya çok az çıkmıştı. Johannes kapılardan birinin önünde durup kapıyı açtı. “Hadi içeri gir.”

“Burası senin odan mı?” Lauren pek tarif edilemez olması dışında neden böyle bir soru sorduğundan pek emin değildi. Angelus Yurdu’nun sembolünün olduğu afiş, çekmeceli bir sandık ve

üzerinde bir masa lambası duran ufak bir masanın yanındaki iki kişilik bir yatak dışında odada hiçbir resim, hiçbir anı yoktu.

"Bana güveniyor musun?" Johannes yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine baktı. "Çünkü bana güvenmen gerekiyor ve ben bazen güvenmediğini hissediyorum."

"Güveniyorum," diye fısıldadı Lauren. "Ben sadece… şey, güvenmeme konusunda fazla tecrübem oldu da."

Lauren gözyaşlarının biriktiğini hissedebiliyordu ama Johannes onu öpmeye başladığında artık hiçbir şey umurunda değildi. Onu yumuşak yatağa yatırdı ve Lauren onun üzerine uzanmasına izin verdi. İstese de kaçamazdı ve bu tip bir teslim oluşta biraz tuhaf bir ürperti vardı.

"Bir sorun var mı?" diye fısıldadı Johannes boynuna ufak öpücükler kondururken.

"Hayır," diye inledi Lauren.

Lauren onun dudaklarına sertçe yapıştı ve Johannes de buna kayıtsız kalmayıp onun saçlarını avuçladı. Yavaş ama kararlı bir biçimde hareket ediyordu ve Lauren da ona karşılık veriyordu.

"Tanrım. Lauren," diye inledi. "Çok iyisin."

Tek bir hareketle gömleğini sıyırınca göğsünün ortasındaki Angelus dövmesi ortaya çıkardı. Lauren dokunmak için uzanmış ve Johannes onun parmaklarını yalayarak ürpermesine neden olmuştu. Lauren'ın yanına uzandı ve parmaklarını karnında gezdirmeye başladı. Dudaklarını boynuna götürmüş öpüyor, emiyordu. Dişlerini hafifçe boynuna geçirdi ve Lauren o anda irkildi. "Affedersin," dedi boğuk bir sesle. "Affedersin."

Yüzünü saçlarına gömdü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Johannes. Lauren hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

On Bir

Lauren uyandığında yatak bomboştu. Saat epey ilerlemiş, ikiye gelmişti. Duş alıp giyindi ve meteoroloji uzmanının aşırı bir nem oranıyla otuz sekiz derecelik rekor bir sıcaklık olacağını söylediği televizyonun durduğu ortak kullanım odasına indi. Angelus Yurdu'nda olmasına rağmen homurdandı çünkü içerisi karanlık ve serindi.

Eski koltukta oturan Alex'in yanına geçti. "Yürüyüşe çıkmak ya da dondurma yemek ister misin?"

Alex yüzünü ekşitti. "Off. Hava çok sıcak."

Gündüzleri hiç dışarı çıkıyorlar mı? Antonio'nun sesi kulaklarında çınlıyordu. Ama o belalı bir tipti ve söyledikleri çılgıncaydı; bunu kanıtlayacaktı. "Hadi ama. Tek başıma gitmek istemiyorum," dedi Lauren, Alex'in hareketsiz duran kolunu dürterek. "Sadece beş dakika sürer."

"Buradan ayrılamam," dedi Alex ısrar edip onun elinden kurtularak. "İş başındayım."

"Beş dakikada ne olabilir ki?" dedi Lauren üstüne giderek.

Alex'in bakışları çok sertti. "Çok şey olabilir."

Lauren yine o aynı tüyler ürpertici hisse kapıldı, ama sonra Alex gülümsedi ve o sevimli, hippi kızlara özgü haliyle ona sokuldu. "Kusura bakma Lauren'cığım. Keşke seninle gelebilseydim. Al şu on doları. Ben buzlu kiraz istiyorum, sen de kendine istediğini al."

"Tamam," dedi Lauren, Alex'in ensesindeki dövmeye bakarak.

Dışarı çıkarken Dana'nın yüzünü güneşe çevirmiş tek başına öndeki merdivenlerde oturduğunu gördü. Ensesi terliydi. Hava inanılmaz sıcaktı.

"Tanrım. Burada sıcaktan bayılmıyor musun?"

Kız başını salladı. "Fırsatım varken olabildiğince çok güneş görmek istiyorum, anlarsın ya?"

"Doğrudur," dedi Lauren. Aceleyle gitmek için kısa süreli de olsa ilk soğuğu bile bekleyemeyecekti.

"Yarın her şey çok farklı olacak," dedi Dana üzgün üzgün.

"Yarın ne olacak ki?"

Dana saçlarını çekerek sol kürek kemiğindeki yeni dövmesini gösterdi. Hâlâ kurumuş kanla kaplıydı. "Bugün damgamı aldım. Artık programa tamamen kendimi adamış bulunuyorum. Hazırım."

"Doğru," dedi kalp atışları hızlanan Lauren. "Yani on üçüncü aşamaya hazırsın."

"Kesinlikle," dedi Dana gülerek. "İlk aşama en zoruydu, ama ondan sonra giderek daha da kolaylaşıyor. Her neyse, sanırım söyledikleri doğru: Kendini adamaya istekli olman gerekiyor."

Lauren, "Dana…" diye lafa başlamış, ama hemen arkalarındaki pencerede bir çıtırtı ve sonra da bir yumruk sesi duyulmuştu.

"Beni arıyorlar herhalde," dedi kız. Cayır cayır yakan güneşe tekrar bakarak içeri girdi.

* * *

Lauren dondurma almadı. Geceyi evindeki eski odasında geçirdi. Annesiyle babası Eagle Feather'a gitmişti, ama kapıcı kendi anahtarıyla onu eve sokmuştu ve Lauren yanıldığını ümit ederek tüm kapıları kilitleyip, hepsine sarımsak asarak İnternette hemen vampirlerle ilgili araştırma yapmaya başlamıştı. Johannes saat onda ve gece yarısını geçince bir mesaj daha atmıştı: NEREDESİN? ve HER ŞEY YOLUNDA MI?

Lauren, CARLA SORUN ÇIKARDI, diye yanıt verdi. PAZARTESİ GÖRÜŞÜRÜZ. Mesajın sonuna öpücükler de ekledi ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Soluk mavi sabahla birlikte şafağın ilk pembe renkleri görülmeye başlayınca, Lauren dışarı çıktı. İple bağlanmış o günün gazetesini almak için yere eğildi. Ön sayfada Antonio'nun resmi

vardı. Hak yerini buldu: ANGELUS YURDU KATİLİ KENDİ ARKADAŞLARI TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ. Lauren ipi kopardı ve sayfayı çevirerek haberi okumaya başladı. Farragut Yurdu'ndan olan Antonio Rodrigues göğsü parçalanmış, kafası koparılmış ve kanı tamamen çekilmiş bir halde Donanma Tersaneleri'nde bulundu. İsimsiz bir kaynağa göre kurban kötü şöhretli, şehirdeki cinayet artışından sorumlu olan Los Vampiros çetesinin bir üyesiymiş.

Lauren metroya koştu.

On İki

York istasyonuna gelince indi ve Donanma Tersaneleri'ne bakan tepedeki kaldırım taşlı sokağa doğru sessiz semtte yürümeye başladı. Angelus Yurdu'na girdi. İçerisi tüyler ürpertici derecede sessiz, soğuk ve karanlık, hep havalandırmadan kaynaklandığını düşündüğü toprağımsı kokuyla doluydu. Dikkatli ve hızlı bir şekilde arka tarafa, taşıma asansörünün olduğu küçük koridora ilerledi. Rakim buranın bodruma inen tek yer olduğunu söylemişti. Önce kapatılması gereken metal bir kapısı vardı. Lauren yuvarlak B'yi itti. Işık yandı ve sonra eski hastanenin iç kısımlarına ilerlemeye başladı.

Kapılar zifiri karanlık bir yere çıkıyordu; Lauren bir an yukarıdaki masasının başına oturup sanki bu bodrum, gizemli detoks katı ya da ters giden herhangi bir şey yokmuş gibi yapmayı aklından geçirdi. Belgeleri dosyalayabilir, kitabını okuyabilir, yeni gelenler için meyve suları alabilir ve Johannes'i sevmeye devam edebilirdi. Ama öğrenmesi gerekiyordu. Dışarı çıkarak asansörün arkasından kapanmasına izin verdi, sonra karanlıkta parmaklarının ucunda yürümeye başladı. Dizini sert bir yere vurunca çığlık atmamak için yumruğunu ısırdı. Dikkatlice yere eği-

lip neye çarptığını hissetmeye çalıştı. Ahşap bir şeydi; bir masa mı? Çok alçak. Eski bir çerçeve mi? Keşke yanımda bir fener olsaydı, dedi. Nemli toprak kokusu burada daha keskindi; burun deliklerine işlemiş ve hapşırmak istemesine neden olmuştu, ama hapşırmamıştı. Aksine tamamen hareketsiz durmuş, gözlerinin ortama alışmasını beklemişti. Kısa süre sonra karanlıkta tuhaf şekilde tanıdık gelen uzun, dikdörtgen şekiller olduğunu gördü. Tabutlar. Yazın başında yapı malzemeleri marketinden alıp taşıdığı ahşap ve samanları hatırlayınca bir anda daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. Olabildiğince nazik bir şekilde tabutlardan birinin kapağını kenara itti ve eğilerek yüzünü açılan yere denk getirdi. Tabutun altına bakıyor, orada Alex'in prangasının pırıltısını görebiliyordu; bakışları jilet gibi keskin kıvrılmış tırnakların olduğu inanılmaz uzun parmaklı bembeyaz bir ele kaydı. Çığlığı boğazında düğümlenmiş ve düğmeye arka arkaya basmış olmasına rağmen gelmek bilmeyen nakliye asansörüne kadar zor gitmişti. Bir çıkış yolu bulmak için köşeyi döndü ve bu sefer de, yeni çam ağacından yapılma kapakları karanlıkta parlayan tabutların olduğu başka bir oda buldu, ama odanın en ucunda bir kapı olduğunu görebiliyordu. Yavaş yavaş odada ilerlerken, uyumakta olan yaşayan ölülerin olduğu bu yerdeki tek ses titreyen nefesiydi. Çarpana kadar tabutu görmemiş, üzerinden uçarak iki tanesini daha devirmiş ve tepelerini büyük bir patırtıyla yere düşürmüştü. Karanlığı hırlayan hayvan sesleri dolduruyordu. Ve sonra o şeylerden biri tabuttan fırladı. Ay gibi gri-beyaz renkte, uzun, geniş göğüslü, deriyi andıran devasa kanatları olan, sivri dişli ve nefretle ona bakan sapsarı gözlü bir şeydi. Sonra kafasını geri atıp telaşla çığlık atınca Lauren harekete geçti. Kapılardan koşup geçerek detoks odasının titrek ışıklarına çıktı. Arkasından o yaratığın çığlık attığını, diğerlerini de uyandırdığını duyabiliyordu. Açılan kapıyı bulmak için bütün kapıları zorluyordu. Koridorun sonunda nihayet dönen bir kapı koluna denk geldi ve kendini içeri atarak kapıyı kilitledi.

"Bu katta olmaman gerekiyordu."

Lauren yavaşça arkasını döndü. Dana köşede duruyordu. Ağzında parlak kırmızı bir kan lekesi vardı. İki uzun, tırtıklı diş alt dudağına batırıyordu. Sırtından açık renkli, ince kemikli kanatlar çıkmıştı ve teni yıllanmış kemik rengindeydi. Anlamsız bakan devasa göz bebekleri, gözlerinin kan çanağı gibi olmuş beyazlarını kapatmıştı ve Lauren ona ya da bir zamanlar Dana olan şeyin yerde kıvranır halde bıraktığı, şah damarı hâlâ incecik bir çizgi halinde atan cesede bakmaktan kendini alamıyordu.

"Burada olamazsın," dedi Dana tekrar, daha çok homurtuyu andıran bir sesle.

Kapı açıldı. Lauren bağrış sesleri duydu. İnsan sesleri. Bir şey sertçe ona vurmuştu ve sonra acımasız bir karanlığa gömüldü.

On Üç

Gürültülü, mızırdanan, makine zili gibi bir sesle ve ağrı hissiyle uyandı. Bir masaya bağlanmıştı ve Rakim sol koluna eğilmiş, dövme iğnesiyle işini yapıyordu. Açtığı minik deliklerden kan çıkıyordu.

"Kusura bakma, nereye yaptırmak isteyeceğini sorma fırsatım olmadığından ben de kolunu tercih ettim. Klasik bir yerdir." Lauren'ın her hafta satın aldığı kutulardaki gazlı bezle kanını sildi.

Johannes odanın diğer ucundan yaklaşıyordu; o kadar mükemmel ve alımlı görünüyordu ki Lauren'ın içi acımıştı. Tıpkı bağımlılara yaptığını gördüğü gibi usulca saçlarını okşamış, onu nazikçe öpmüştü. "Lauren, her şey yolunda. Sen rahat ol."

Lauren başka tarafa döndü. "Antonio'yu sen öldürdün."

"Bunu kendi istedi. Karışmamalıydı."

"Çok da lezzetli değildi zaten," dedi Rakim. "Bu şehri yönetme-

ye başladığımız ve artıklarıyla beslenmek zorunda kalmadığımız gün gerçekten çok memnun olacağım. Belki o zaman kendime biraz da Park Caddesi sosyetesinden ayırırım. Hey, dövmenin mahvolmasını istemiyorsan biraz hareketsiz durmalısın."

Kolundaki acı geri gelmişti. "İlk avın için seninle birlikte geleceğim," diye söz verdi Johannes tatlı tatlı. "O kadar da kötü değildir. Göreceksin."

"Zamanla alışırsın. Ve sonrasında gerçekten harika hissedeceksin." Alex kapıda durmuş, gülümsüyordu. "Çok geçmeden ne yaptığını önemsememeye başlayacaksın."

Rakim işini bitirmiş, Lauren'ın kanayan yerini gazlı bezle siliyordu. Kolu uyuşmuştu ve Angelus sembolü kızaran teninde simsiyah duruyordu. Johannes onun bağlarını açtı.

"Gitmekte özgürsün. Yirmi dört saatin var. Eğer bu sürede birini öldürmezsen, çok ama çok hasta olursun. Eğer bizden biri olmayı seçersen güneş doğmadan burada olman gerekiyor. Tercih senin."

Johannes'in dudakları dudaklarındaydı, Lauren onu öpmekten kendini alamadı.

* * *

Gece sıcaktı; hava bayat kahverengi gibi simsiyahtı. Lauren sersem bir halde Brooklyn sokaklarında geziniyordu; nem onu bunaltmıştı. Coney Island'a giden F trenine bindi ve sonra tekrar şehre geri döndü. Trenin içindeki parlak beyaz ışıklar gözlerinin yanmasına ve başının zonklamasına neden olmuştu. Dördüncü Cadde'de trenden indi. Tepesinde vampirler çığlıklarla havada cirit atıyorlardı. Onlar kuş değildi; bunu artık biliyordu. Her şeyi görmeye ve duymaya başlamıştı. En ufak sesleri bile duyuyordu: Ara sokaklarda gezinen sıçanları, hoşnutsuz âşıkların iç çekişlerini, acı ve kan gelgitiyle dünyaya gelen yeni hayatı duyabiliyor-

du. Evinin yanından geçti; annesiyle babasının nefes alıp verişini dinleyip, onların endişesini hissetti. Kapıcı dairesinin önünde büyük bıçağı ürkütücü, susturucu işini yaparken *Tonton Macoute*'yle geçirdiği zamanı düşünen adamın huzursuzluğunu hissetmişti. Herkesin saklayacak bir şeyleri vardı.

Gerekeni yapmak için hevesli olduğunu işaret eden kalp atışıyla kendini gösteren tüyler ürpertici ihtiyacını gidermekle mücadele ederek yoluna devam etti. Kolunun derisi kabarmış ve yeni dövmesi yüzünden gerilmişti; sanki kendi bedeninin içine artık sığamıyormuş gibi hissettiğinden her yeri ağrımaya başlamıştı. Midesi ağzına geliyordu; yeni bir vahşetle pompalanan kanı tatmin olmak için âdeta yalvarıyordu. Dudaklarını yaladı ve dilini, ağzını hassaslaştıran ve şişmiş gibi hissettiren üst diş etlerinde çıkmaya başlayan minik dişlerinin çıkıntılarına götürdü. Dövme yapılalı ne kadar olmuştu? On iki saat mi? On beş saat mi?

Sağda solda arabaların yeni kapanmış motorlarının üzerine tüneyen, evlerin yangın merdivenlerine tırmanan, köprüleri ve limanları gezen, üst geçitlerin altına tüneyen, sarı gözleri parlayan, lime lime görünen kanatları açılan, kanlı ağızlarını göstermek için dudaklarını geri çeken, tuhaf şekilde güçlü elleriyle insanların bedenlerini parçalayan vampirleri görüyordu. İçlerinden biri ona bakıp güldü.

* * *

Daha önce hiç hatırlamadığı kadar uzun bir saat geçirmişti. Kaslarında, sanki her yerini sıkan sarmaşıklar gibi müthiş bir acı hissediyordu. Johannes'in onu şehvetle öptüğü nehrin yakınındaki ara sokakta soğuk terler dökerek kırılmış asfalta düştü. Gözlerini kırptı. Göz kapakları kaşındı. Evsiz kadın bu sefer erkek arkadaşı olmadan sokakta sendeliyordu. Detone bir sesle bir Stevie Wonder şarkısı söylüyordu. Kadın yaklaşınca Lauren vücudunun uyandığını, gerildiğini, dişlerindeki çıkıntıların indiğini hissetti. Gözlerini

sımsıkı kapattı ve olduğu yerde durmaya çalıştı.

"Hey."

Lauren gözlerini açıp yakınındaki kadına baktığında kadın o kadar yaklaşmıştı ki, teninde hissettiği kan kokusu dayanılmaz bir hal almıştı. "Hey. Bana verebileceğin bozukluk var mı? Karnım aç."

"Defol git," dedi Lauren sinirlenerek.

"Seni aptal kaltak."

"Git. Defol," diye hırladı Lauren sıktığı dişlerinin arasından.

"Sence bunu yapmak hoşuma mı gidiyor? Sence benim iyi vakit geçirmekten anladığım bu mu?" Yaşlı kadın ona tükürdü ve Lauren başka bir yere saklanmak zorunda kalana kadar ona küfretti. Lauren her yeri uyuşana kadar yürümüş güneşin doğuşunu beklemek için, Red Hook'a, nehre doğru yürümeye devam etmişti. Lorraine Sokağı'na geldiğinde havuzun mavi rengi başını döndürmüştü. Son bir kez yüzmeyi aklından geçirmiş, ama köşeyi dönünce günlük kamp tişörtü giymiş bir kızın eğlence merkezinin dışındaki duvarda oturduğunu görmüştü. Şafağa çok az kalmıştı, saat beş buçuk olabilirdi. Güneş yakında doğacaktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Lauren.

"Teyzemi bekliyorum. Bana çörek almaya gitti."

"Çörekler iyi seçimdir."

"Ben pudra şekerli olanları severim."

Kız Lauren'a pudra şekeri gibi kokmuştu. Tatlı ve mükemmel bir şey gibi. Lauren iki büklüm olup kendine sarıldı.

Kız tuhaf bir şekilde ona baktı. "Hasta mısın?"

"Evet, tatlım," dedi Lauren nefesi kesilerek. "Uzak dursan iyi olur. Gerçekten çok hastayım."

Çocuk şimdi korkmuştu. Lauren onun kanına karışan korkunun kokusunu alabiliyordu ve ona hazırlıklı olmasını çünkü bütün dünyanın, tıpkı onun gibi hasta olduğunu söylemek istemişti. Ama kocaman gözleri olan bu kız bunu daha bilmiyordu. Bozula-

rak kurtlanmış bir çörek gibi bu son da onu bekliyordu. Sonra Lauren'ın vücudu yeni bir acıyla sarsıldı, Lauren kızın bunu bilmesine gerek olmadığını fark etmişti.

Lauren onu kurtaracaktı.

On Dört

Lauren eski kaldırım taşlı sokakta oturmuş şehrin esneyerek uyanışını, çelik ve taştan dişleriyle sabah havasını yalayıp yutuşunu seyrediyordu. Şafağın izleri çoktan görünmeye başlamıştı. Angelus Yurdu yokuşun tepesinde belli belirsiz görünüyordu. Biri ön taraftaki ışığı açık bırakmıştı ve Lauren şimdi yavaş, emin adımlarla, boğazındaki keskin demir tadına alışmaya çalışarak oraya doğru ilerliyordu. Sadece ilk başta bir kez kusmuştu, ama kız küçüktü ve kaçamayacak kadar zayıf olduğundan Lauren onu şaşırtıcı bir güçle tutmuştu. Kızın kanı ona tatlı, şekerli ve sanki o sabah evden ayrılmadan önce bir fincan süt içmiş gibi hafif kremalı gelmişti. İşi çok çabuk bitmişti. Tek hatası kızın gözlerinin içine bakmak ve kendi yüzünü orada görmek olmuştu. Bir dahaki sefere aynı hatayı yapmayacaktı.

Eski masasının yanından geçti. Elbette yeni bir asistan bulmaları gerekecekti. Sandalyesinde bir not vardı: *Ortak odadayız.* Onları el ele tutuşup, daire oluşturmuş bir halde kendisini beklerken buldu.

"Bizler cennetten kovulan melekleriz," diyorlardı bir ağızdan. "Gecenin gölgeleriyiz."

Johannes onu daireye almak için elini uzattı. Lauren onlarla birlikte aynı şeyi söyleyerek yerini almış, sesi diğerlerininkinden ayırt edilemez hale gelene kadar ağzından çıkan fısıltılar giderek daha da güçlenmiş, kelimeleri daha bir tesir ve itikat kazanmıştı.

Keskin Kılıç

MARIA V. SNYDER

Ava pis sokağa baktı. *Bu doğru olamaz*, diye düşündü. Daracık sokak buruşturulup atılmış gazeteler, torbalar dolusu çöp ve pis çamur göletleriyle doluydu. Ama kapının üzerinde *Accadamia della Spada* yazan soluk bir tabela duruyordu.

Tuhaf. Iron City'nin göbeğinde konuşlanmış meşhur bir kurum.

Ekipmanlarının olduğu çantayı ağrıyan omzunda biraz daha yukarı kaldırıp binaya doğru yürüdü. Şehrin diğer ucundaki banliyö bölgesinde oturduğu için otobüsle buraya gelmesi bir saati geçmişti. Akşam karanlığında soğuk yağmur damlaları inmeye başlayınca Ava montunun kapüşonunu kafasına geçirdi.

Karnında tuhaf bir his vardı. Aslında çok mutlu ve heyecanlı olması gerekiyordu. Hayalleri gerçek oluyordu. Belki de heyecanını bastıran şey akademinin bulunduğu yer ve yağmurlu pazartesi günüydü.

Anlık bir tedirginlik hissi kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. Birinin kendisini izlediğinden emin olduğundan duraksadı, ama etrafta sadece sokağın karşısındaki bir sundurmada duran genç bir çocuk vardı, o da kapüşonunu kafasına geçirmiş uyukluyor gibiydi.

Kendisine bakan kocaman iki mavi gözün farkına vardığında rahatlayarak gülümsedi. Akademinin yanındaki binanın kirli penceresinden küçük bir çocuk ona bakıyordu. Ava yaklaşınca çocuk annesinin arkasına saklandı.

Ava pencereden bakınca oranın bir judo okulu olduğunu anladı. Çocuklar parlak renkli kemerleri olan büyük üniformalarının içinde tek bir vücut halinde tekmeler atarken, ebeveynler de açılır-kapanır sandalyelerde oturmuş onları bekliyorlardı. Siyah kuşaklı genç bir adam çocukların arasından geçerken duruşlarını düzeltiyor ya da onlara aferin diyordu. Omuzlarına kadar inen saçlarını ensesindeki dövmeyi ortaya çıkaracak şekilde atkuyruğu yapmıştı. Dövmedeki iki siyah işaret Çin hat sanatını andırıyordu.

Ava pencerenin yanında oyalanarak dersi izledi. *Oyalanmıyorum. Öğreniyorum. Şu çuf-çuf vuruşu eskrimdeki ayak hareketine çok benziyor.*

Öğretmen çocukları eşleştirdi ve bir minderin üzerinde tekme çalışmaya başladılar. Ava öğretmenin dikkatini çekmişti; adam kaşlarını çatıp baktı. Ava sanki tokat yemiş gibi geri çekildi ve Akademiye doğru yürümeye devam etti.

Akademinin süslü taştan girişi duvar yazıları ile dolmuştu. İdrar kokusu yüzünden yüzünü ekşitip zile bastı.

"İsminiz?" dedi dahilî telefondan çıkan ses.

"Ava Vaughn."

Süslü kapı klik sesiyle açıldı. Kasvetli şehrin merkezinde, yoksulların oturduğu mahalleye özgü dış cephede modern bir eskrim stüdyosu saklıydı. Ava şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Geniş açık alanda beyaz eskrim kıyafetleri giymiş öğrenciler uzun ince kırmızı çizgilerin üzerinde maç yapıyorlardı. Geri kalan öğrenciler de aynaların önünde hamle ve ataklarını çalışıyorlardı. Ortam birbirine vuran metal sesleri, mırıldanmalar ve salondaki aletlerin mekanik tınıları ile doluydu.

Elinde not defteri olan bir eğitmen ona yaklaştı. "Bayan Vaughn?"

Ava başıyla onayladı.

Adam etkilenmediğini belli eder bir şekilde onu süzdü. "Üzerinizi değişip ısının. Sizi değerlendirmeye alacağız."

Adam onu başından savmadan önce Ava, "Ama Bossemi…"

"Sizi davet etti, biliyorum. Bu onunla çalışacağınız anlamına gelmez. Önce bizi etkilemeniz gerekir." Adam kalemiyle arka tarafta kalan soyunma odalarını işaret etti.

Ava üzerini değiştirirken aklından Three Rivers Yerel Müsabakası geçiyordu. Orada iyi mücadele etmiş ve tüm maçları alarak, İtalya'dan gelen, üç kere Olimpiyat Şampiyonu olmuş Sandro Bossemi'nin dikkatini çekmişti.

Dünyanın hemen her yerinden gelen eskrimciler sırf Accadamia della Spada, yani Kılıç Akademisi'nde eğitim almak için buraya taşınırlardı. Okula kabul sadece davetiyeyle mümkündü. Ava hep burada eğitim alma teklifinin hayalini kurup durmuştu.

Ama gerçekler başkaydı. Müsabakada tüm rakiplerini yenmiş olmasına rağmen Akademi'deki öğrenciler müsabakada karşılaştığı rakiplerini rahatça yenebilecek durumdaydılar. Yaşının küçük olduğunu da bahane edemezdi. Burada on dört, on beş yaşında birkaç öğrenci vardı ve bu on yedi yaşında olmasına rağmen yaşlı hissetmesine neden oluyordu. İlk akşam antrenmanından sonra Ava geri çağrılacağından bile şüpheliydi.

Bir anda bir panik duygusuna kapıldı. Ne yapacağım? Deliler gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. *Daha da çok çalışıp, Bossemi'nin beni tekrar davet etmesini sağlayacağım.*

Son maçını kaybettiğinde Not Defterli adam yanına geldi. Bütün akşam Ava'yı değerlendirmişti. Ava kendini reddedilmeye hazırlamıştı.

"Yarın Sinyor Salvatori ile çalışacaksın," dedi. Bir sayfa çevirdi. "Öğretmeninle bir antrenman saati ayarlayacağız. İletişim bilgilerine ihtiyacım var."

Bu şaşkınlığı üzerinden atması biraz zaman almıştı. "James Edward Lisesi'ne gidiyorum."

"Ya." Sayfayı gözden geçirerek bir yeri işaretledi. "Salvatori'nin akşam yedi ile on arasındaki boşluğunu sana ayırıyorum. İtalyanca biliyor musun?"

"Hayır, ama Fransızcam iyidir." Eskrim maçları Fransızca yapıldığından Ava bu dili öğrenmişti.

"Salvatori sadece İtalyanca ders verir, bu yüzden her akşam yapacağınız dersler için birkaç kelime öğrenmen iyi olur."

"Her akşam mı?" dedi Ava duyduklarını sindirmeye çalışarak.

"Eğer sana bir şey öğreteceksek her gece burada olman şart ve cumartesi günleri de iki ile beş arası geleceksin. Pazar günü tatil; Sandro Bossemi dinibütün bir Katolik'tir."

Ava şaşkın şaşkın soyunma odasına yürüdü. İçinde farklı duygular adeta savaş ediyordu. Kabul edilmiş olduğuna çok seviniyordu, ama antrenman saatlerini duyunca gözü korkmuştu.

Üzerini değiştirdiğinde salon bomboş olduğunu gördü. Eşyalarının olduğu ağır çantayı burada bırakmayı gerçekten çok istiyordu, ama yarın öğleden sonra da okulda antrenmanı vardı. Ödevini muhtemelen otobüste yapacaktı. Otobüste geçirdiği zamanı hesaplayınca akşam yemeğini de yolda yemesi gerekeceğini fark etti. Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçlerin yanında egzoz kokuları iyi giderdi. Harika.

Cep telefonunu çıkarıp annesini aradı.

"Donny's 24-Saat Açık Restoran, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Büyük boy bir muzlu pasta istiyorum," dedi Ava.

Annesi güldü. "Ava, tatlım! Antrenman nasıldı?"

"Karayip Korsanları'nın filmi gibiydi anne. Yağmaladım ve yakıp yıktım."

"Birinci akşamdan gösteriş yaparak arkadaş bulamazsın tatlım." Annesi çok ılımlı bir ses tonuyla konuşuyordu, ama Ava sesindeki imanın doğrudan kendisine yönelik olduğunun farkındaydı.

Ava için eskrim hep birinci sıradaydı. İhtiyaç duymadığı arkadaşlarına ayıracak vakti yoktu. Annesi ise farklı düşünüyordu.

Ava sakin bir nefes aldı. "Beni ne zaman alabilirsin?"

Sessizlik oldu. Annesi bütün gün çalışıyor ve akşamları da üniversitedeki derslerine gidiyordu, ama Ava'nın Akademi'deki eğitiminin masrafını çıkarmak için kurs saatini tek derse indirmiş, böylece Donny's Restoran'ın akşam görevlisi olarak bir işe daha girmişti.

Fedakârlık yapmadan Olimpiyatlara katılmak mümkün değildi.

"Akşam yemeği molasında gelebilirsin," dedi Ava hemen.

"Ava gelemem. Yemek yemek için sadece yarım saatim kalıyor. Biri seni bırakamaz mı? Hem bu arkadaş edinmek için de iyi bir yol olabilir."

Telefonu tutan parmakları kasıldı. Annesi hiç pes etmiyordu. Hayalî bir arkadaşı olursa belki de annesi onu rahat bırakırdı.

"Ben zaten bir arkadaş buldum," dedi Ava.

"Bu kadar çabuk mu?" Pek inanmamış gibiydi.

"Evet. Adı Tammy ve Copperstown'da oturuyor. Ailesi Copper Tea Kettle'ın sahibi."

"Ya! Şu kaliteli çayların satıldığı yerin sahibi mi?"

"Evet. Çay içmeyi çok seviyorlar. Bak anne, kapatmam gerekiyor. Eve onunla dönerim. Görüşürüz." Ava telefonu kapatıp saate baktı. Sonraki otobüsün gelmesine on dakika vardı.

Soyunma odasından çıktı ve karate hocasıyla konuşan Bay Not Defteri'nin de aralarında bulunduğu bir grup eskrim hocasıyla burun buruna geldi. Onu görünce hepsi irkilmiş ve konuşmalar bir anda kesilmişti.

"Affedersiniz. Sizi korkutmak istememiştim," dedi Ava sessizliği bölerek. Hiçbir tepki vermiyorlardı. Ava arkasını dönüp giderken bakışlarının adeta sırtını yaktığını hissediyordu.

Tuhaf bir olaydı. Eğer şu Karateci Adam insanların pencereden içeriyi seyretmelerinden hoşlanmıyorsa camlara perde asmalıydı.

Ava otobüs durağına geldiğinde rahatlama hissiyle ağır çantasını kaldırıma bıraktı.

"Annene yalan söyledin," dedi bir adam arkasından.

Ava arkasını döndü. Karateci Adam bir buçuk metrelik bir mesafeden nefretle ona bakıyordu. "Akademi öğrencileri arasında Tammy diye biri yok."

Öfkesi alevlenmişti. "Seni sapık. Senin kızların soyunma odası civarında dolanmaman gerekiyor."

"Senin de buraya yalnız gelmemen gerekiyor." Adamın dikkatli bakışları tıpkı bir kılıcın ucu gibi Ava'nın bütün bedenini delip geçiyordu. "Senin gibi tipler hep kendilerine çok güvenirler," dedi.

"Benim gibi tipler mi? Eskrimciler mi?" Korkmaya başlamıştı. Belki de bu annesinin onu sürekli uyarıp durduğu durumlardan biriydi.

"Saçmalamayı bırakabilirsin. Senin ne olduğunu biliyorum."

Ve bu adam tehlikeli bir sapıktı. Çığlık mı atmalı yoksa polisi mi aramalıydı? Adam elini siyah deri montuna soktu. Ava telefonuna sarılmış, yardım bulmak için sokağı gözden geçiriyordu. Etrafta hiç kimse yoktu.

Karateci Adam cebinden bir şişe çıkardı. Tek bir hareketle kapağı açtı ve içindekileri Ava'nın yüzüne döktü.

Ava ciyaklayarak bağırdı ve yanaklarını sildi. Asit miydi yoksa? Dehşetle gözlerini silerken acı karşısında sağlam durmaya çalışıyordu. Hiçbir şey yoktu. Sıvının birkaç damlası ağzına gelmişti. Su muydu?

Karateci Adam'ın kendinden emin gülümsemesi kaybolmuştu.

"Bunu niye yaptın?" dedi Ava. Yüzünü ceketinin koluna sildi ve ıslanmış sarı saçlarını gözlerinden çekti.

"Sen, şey… ben sandım ki…" Adam konuşurken tükürüyordu ve şoke olmuş gibiydi. "Ama tenin çok solgun…"

Ava otobüsün geldiğini gördü. "Benden uzak dur pis sapık, yoksa bir dahaki sefere polisi ararım."

Otobüs tiz bir ses çıkararak durağa yanaştı ve kapı tıslayarak açıldı. Ava çantasını alarak otobüse bindi ve şoförün arkasındaki koltuğa oturdu. Sapığa bakıyordu ve otobüsün kapısı kapanıp uzaklaşana kadar tam olarak rahatlayamamıştı.

* * *

Ava Akademi'ye geri dönmekten korkuyordu. Hep şu Karateci Adam yüzünden. Ama bu onun gitmesine engel olmayacaktı. Yok hayır. Eskrime âşıktı ve rekor kitaplarına geçmiş altın madalyalı eskrimci Mariel Zagunis'in yanında yerini almak istiyordu. Mariel bir ilaheydi! Bir eskrim kılıcıyla yüz yıldır bu dalda altın madalya alan ilk Amerikalı kadındı. *Yüz yıldır!* Ava da aynı şeyi eskrim flöreyle yapmayı hayal ediyordu.

Üç silahla da müsabakalara katılmıştı, ama yanıltıcı hareketleri, savuşturmaları ve ani ataklarıyla bir flöre Ava'ya meçten ya da süvari kılıcından daha cazip geliyordu. Bu spor onun rekabetçi yanını tatmin ederken, hareketlerin ritmi ve ahengi de çok zarif ve ince hissetmesine neden oluyordu. Ava bu spor dalının uzun tarihçesini araştırmaktan bile keyif alıyordu ve elinde bir flöre yokken herhangi başka bir şeyi itiraz etmeden ya da olabildiğince hızlı yapmadığından bu gayreti annesini gerçekten çok şaşırtmıştı.

Ava, 911'i aramaya hazır hale getirdiği cep telefonu bir elinde çantası da diğerinde, tutan otobüsten indi. Başparmağıyla ara tuşuna basmaya hazır, sokağı gözden geçirdi. Birkaç anne baba çocuklarını karate dersine götürüyordu, Akademi'den iki öğrenci de okula doğru yürüyordu.

Ava eskrimcilere yetişmek için hızla koşmaya başladı. Rahatsız olduklarını belli eden bakışlarına rağmen onların arkasından yürümeye devam etti. Ancak Karateci Sapığın ders vermekte olduğunu görünce nefes almayı akıl edebildi. Akademi'ye girdiğinde güvende olacaktı.

Bay Not Defteri onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Ava uzun uzun düşündü. Acaba ona dün gece olanları sormalı mıydı yoksa sormamalı mıydı? Karateci Sapıkla konuşan grupta o da vardı. Ava yaklaşırken eğitmen saatini işaret etti. Soracak vakti yoktu. *Sonra sorarım.*

Ders bittiğinde Ava artık Karateci Sapığı düşünmüyordu. Tek istediği bir dolabın içine girip saklanmaktı. Salvatori onun öğrendiği İtalyanca kelimelerden hiçbirini kullanmamıştı. Sonunda da tamamen susmuş ve dersin büyük bir kısmı boyunca hareketleri kullanmış, Ava'nın duruşunu dokunarak düzeltmişti.

Ava'nın Koç Phillips'ten öğrendiği her şeyi düzeltiyordu. Ava ne zaman bir hareketi düzgün yaptığını düşünse, Salvatori onu haksız çıkarıyordu. Sinirlenen ve aşağılandığını hisseden Ava tekrar bir acemi gibi hissediyordu. Koç Phillips ona bir profesyonel gibi davranırken, Salvatori sanki bir amatörle çalışıyormuş gibi davranıyordu. Belki de başka bir koçla çalışmak istediğini söylemeliydi.

Salvatori dersin sonunda onu ters bir el hareketiyle göndermişti. Oldukça bitkin bir halde soyunma odasına yöneldi ve durdu.

Karateci Sapık kenarda bir duvara yaslanmış onu seyrediyordu. Kimse onun varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve Ava'nın da bu durumu umursayacak hali kalmamıştı. Hızlı bir şekilde üzerini değiştirip, Akademi boşalmadan önce oradan ayrılmak istiyordu.

Bir kez daha telefonunu aramaya hazır hale getirerek kendini garantiye aldı. Karateci Sapık ona yetiştiğinde kapıya ulaşmasına çok az kalmıştı. En azından bu sefer civarda birkaç kişi vardı.

"Benden uzak dur," dedi telefonunu sallayarak.

"Bak Ava, dün gece için özür dilerim," dedi.

Adını biliyordu. Ava geri adım attı. *Bir dakika. Biraz önce özür mü diledi?* Annesine göre erkekler özür dilemekten acizdiler.

"Seni başka biri sandım." Yüzüne düşen saçları çekerek, samimi olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Eğer bu adam tuhaf biri olmasaydı gri-mavi gözleri, kemerli burnu ve yüz hatlarındaki hafif Asyalı havası ile gerçekten yakışıklı biri olduğu söylenebilirdi. Ama dar siyah tişörtü ve siyah kotuyla tüm şu karate savaşçısı görüntüsünü biraz fazla abartıyordu. Ava ona belki de Çatlak Ninja demeliydi. Ne derse desin adamın yaptığı açıklama çok banaldi. Ava pek ikna olmamıştı.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Biraz sorun yaşıyoruz… başka bir okulla. Ve ben de senin onlardan biri olduğunu, bizi gözetlediğini sandım."

"Bu yüzden de suratıma su fırlattın? Bu çok kötü bir açıklama. Git başımdan." Ava onun yanından geçti. Ama adam arkasından geliyordu.

"Bu çok uzun bir hikâye, hem anlatsam da inanmazsın."

"Tamam. Her neyse. Özrünü kabul ediyorum, hadi şimdi git." Ava iterek kapıyı açarken onun artık peşinden gelmemesini umuyordu.

Ava'yla aynı hızda yürüyordu. "En azından telafi etmeme izin ver. Bedava bir derse ne dersin?"

"Nasıl pislik olunur dersi mi vereceksin bana? İstemez sağ ol."

Adam hiç şaşırmamış bir şekilde okulu işaret etti. "Hayır. Isshinryu karate dersi. Savaş sanatları, biliyorsundur? Tüm eskrimcilerin çapraz eğitim almaları gerekir. Karate, reflekslerini ve ayak hâkimiyetini geliştirmen için harika bir spordur."

"Hayır." Ava ona güvenmiyordu.

"Eğer bu dün…"

"Bak, daha seni tanımıyorum bile ve doğrusunu istersen ilgilenmiyorum da." Tekrar otobüs durağına doğru yürümeye devam etti.

Adam da onunla birlikte yürüyordu. "En azından bir hatamı telafi edebilirim." Elini uzattı. "Ben Jarett White, White Hawks Isshinryu Kulübü'nün sahibiyim."

Sahibi mi? O kadar büyük göstermiyordu, ama Ava onun sıcacık elini sıktı. Jarett garip bir duraksamadan sonra onun elini sıktı.

"Elin buz gibi." Bu sanki kötü bir şeymiş gibi Ava'nın yüzünü inceledi.

"Kasımdayız." Ava elini çekti.

"Bedava bir kendini savunma dersine ne dersin? Buralarda işine yarayabilir."

"Gerçekten pek vaktim yok." Pazar günü hariç, ama o gün de ancak biriken diğer işlerini hallediyordu. Ve "yapılacaklar" listesi sayfalarca uzayıp gidiyordu.

Jarret duraksadı. "Tamam. Sanırım Salvatori seni acemi eğitim programına sokmuş. Bu çok zalimce."

Ava rahatsız olmasına rağmen meraklanmıştı. "Nereden bildin?"

"Sandro beni kabul etmeden önce iki yıl Sal ile çalıştım." Uzaklara dalmıştı. "Sandro Genç Olimpiyatları Eskrim Şampiyonası finaline katılabilmem için bana yardım etmişti."

Etkileyici. En iyi üniversiteler tarafından çağrılmış olmalıydı. "Üniversiteye nerede gittin?"

"İkili öğrenim yapan bir üniversitede işletme dersleri alıyorum."

Ava samimi bir şaşkınlıkla ağzı açık ona bakıyordu. Bir eskrim bursuyla istediği her üniversiteye gidebilirdi.

Jarett durumun farkına vardı. "On iki yaşında siyah kuşak oldum ve karate öğretmekten çok keyif aldım. Hem kendi kendimin patronuyum. Yirmili yaşlarındaki kaç kişi bunu söyleyebilir?"

Kötü bahaneler. Ava onun adına üzüldü. Askerî okul öğrencisi seviyesinde yarışmak yerine bir grup sümüklü çocuğa karate

öğretmek zorundaydı. Herhalde psikolojik bir travma geçirmişti. Ava herhangi bir yorumda bulunamadan önce otobüsün yaklaştığını işaret eden o tanıdık kükremesi duyuldu.

"Bu kadar geç saatte otobüse binmemelisin," dedi Jarett. "Ayrıca annene birinin seni eve bıraktığı gibi bir yalan söylüyorsun ama şehir merkezi tehlikeli insanlarla dolu."

Ava çantasını kaldırdı. "Anneme yalan söylemedim." Otobüsün kapısı açıldı ve yüzü gülen kızıl saçlı şoför göründü. "Jarett, arkadaşım Tammy'la tanış." Ava otobüs şoförünü işaret etti.

Jarett Ava'ya hafifçe sırıttı. "Dur tahmin edeyim, ailesi de Copper Tea Kettle'ın sahibi."

"Aynen öyle. Hem şu ana kadar karşılaştığım en tehlikeli insan da sensin." Ava otobüse bindi.

Jarett elinde bir kılıç varmış gibi onu selamladı. "Tuş."

* * *

Ava her ne kadar rahatsız olsa da Jarett ona her gece otobüs durağına kadar eşlik etmekte ısrar etmişti. Karate ve eskrimden bahsediyordu, ama sürekli etrafı izliyor, sanki pusuya düşmeyi bekliyormuş gibi sağı solu kolaçan edip duruyordu.

Birkaç gece sonra Ava onun arkadaşlığını arar olmuştu. Ayrıca Mariel'in bir ilahe olduğu konusunda Jarett de onunla hemfikirdi.

"2004 Olimpiyatları'na yedek olarak alınmıştı, ama sonra kalkıp altın madalya kazandı. Ne hoş değil mi?" Eliyle havaya kılıç sapladı.

"Çok hoş gerçekten. Olimpiyatlarda yer almak herhalde…" Ava doğru kelimeyi arıyor, ama tam yerine oturanı bulamıyordu.

"Harikadır."

Ava onun diğer yeteneklerini düşündü. "Şu gittiğin üniversitede bir eskrim programı var mı?"

"Hayır. Ama ben bir yıl Pensilvanya Eyalet Üniversitesi'ne gittim. Oradaki koçlar gerçekten harikadırlar."

"Peki, neden devam etmedin?" Soru ağzından bir anda çıkmıştı. Jarett'ın yüzündeki gülümseme kaybolurken Ava aklından keşke bu soruyu sormasaydım diyordu.

"Evde olmam gerekiyordu. Eskrimden önemli şeyler de vardır."

Ava buna inanmakta zorluk çekiyordu. *Hiçbir şey* eskrimden daha önemli olamazdı. *Hiçbir şey.*

* * *

Jarett gereğinden fazla gergindi. Her sesten irkiliyor ve otobüs beklerken yanlarından geçen herkese dik dik bakıyordu. Daha önceki gecelere nazaran bu gece dışarıda çok daha fazla insan vardı. *Cuma akşamı.*

Bir dakikada dördüncü kez etrafına bakınınca Ava, "Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu.

"Alışkanlık. Gafil avlanmamak için etrafında kimler olduğunu hep bilmen gerekir."

"Kulağa paranoyakça geliyor."

"İlk karşılaştığımız geceyi düşün. Otobüs durağına kadar yol boyunca hemen arkanda olduğumdan tamamen habersizdin. Çantanı alıp sen daha tepki veremeden ortadan kaybolabilirdim."

"Reflekslerim iyidir," dedi Ava.

"Arkanda olduğumu birkaç saniye daha önceden bilsen ne kadar daha çabuk karşılık verirdin acaba?"

Ava onun ne demek istediğini anlamıştı. Otobüs zamansız gelmişti. Ava isteksizce otobüse bindi. Neredeyse kahkahayla gülmek üzereydi. Beş gün önce bu merdivenlerden Jarett'ten uzaklaşmak için çıkmıştı. Şimdiyse gitmek istemiyordu. Bindikten sonra kapı arkasından tıslayarak kapandı. Ava her zamanki yerine otururken Tammy ona şaşkın bir şekilde selam verdi.

"Bu gece otobüs dolu," dedi Ava.

"Evet. Banliyödeki üniversiteliler şehir merkezine gidiyorlar." Başının üstündeki büyük aynaya bakabilmek için başını eğdi ve yolculara göz gezdirdi.

Ava da dönüp arkasına baktı. Arkadaş grupları toplanmış, gülüyor ve sesli sesli konuşuyorlardı. Birkaç liseli çocuk, üniversitelilerin yanında ezik görünmemeye çalışıyorlardı. Bir tanesi de tek başına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Oğlan üzerinde sırıtan bir kurukafa olan siyah kapüşonlu bir kazak giymişti. Otobüs duraktan çıkarken oğlan dışarıda birine el salladı.

Uzun bir yolculuğa hazırlanan Ava çalışmak için tarih kitabını çıkardı. Kitap öylece kucağında duruyordu. Jarett'la ilgili düşünceleri ve iki saniyede bir aynadan bakıp duran Tammy yüzünden dikkati dağılmıştı. Ava sonunda neden baktığını sordu.

"Siyah kapüşonlu bir serseri var. Uyuşturucu kullandığını düşünüyorum, bu yüzden de ona dikkat ediyorum," dedi Tammy.

Tammy sonraki durağa yanaşmak için yavaşlarken Ava arkasını döndü. Serseri çocuk ona baktı. Yüzünün iskeleti çıkmış gibiydi ve teni çok soluktu. Oğlan sırıtınca, çarpık dişleri ve mor diş etleri ortaya çıktı. İğrençti.

"Bir koşucumuz var," dedi Tammy keyifle. Eli kapı kolunun üzerinde oyalanıyordu. Koşan biri otobüsü yakalayabileceği bir noktaya ulaştığında Tammy kapıyı kapatıp uzaklaşırdı.

"Çok kötüsün," dedi Ava.

"Herkesin bir hobisi olmalı. Yaklaşıyor… Bekle… Bekle… Ah, kahretsin." Ava tekrar koltuğa oturdu. "Senin arkadaşınmış."

Jarett merdivenlerden çıkıp parasını ödedi. "Teşekkürler," derken hiç de nefes nefese kalmış gibi değildi. Jarett onu fark etmemişti, ama Ava onun yüzündeki o sert ifadeyi, eskrim kılıcının ucunu andıran delici bakışlarını tanımıştı. Bu, suyu yüzüne attığında gözlerinde parladığını gördüğü aynı soğuk öfkeydi. Ama bu sefer bakışlarını sırıtıp duran kuru kafalı serseriye dikmişti.

Otobüs hızlanırken Jarett, dizlerinin üstünde Ava'nın yanındaki koltuğa oturarak arkasını baktı. "Otobüsün güvenli olduğundan emin olmam gerekir diye düşündüm," dedi. Sağ elini montunun cebinden çıkarmıyor ve bakışlarını Sırıtan Kurukafa'dan hiç ayırmıyordu.

Ava onun çocuğu tanıdığından şüphelenmişti. Otobüs şehir merkezine vardığında öğrenciler inmiş sadece Ava, Jarett ve Kurukafa kalmıştı. Bir süre sessizce ilerlediler. Gerilim havayı kaplamış, etrafa yayılmıştı. Çocuk bir sonraki durak için düğmeye bastığında Ava irkildi. Jarett hemen ayağa kalktı. Sırıtan Kurukafa Jarett'a bakarak koridorda durdu.

Tammy otobüsün ortasındaki çıkış kapısını açtı.

"Bir dahaki sefere," dedi Sırıtan Kurukafa kemikli ellerini Jarett'a doğru sallayarak. Göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

"O çocuğun uyuşturucu kullandığını söylemiştim," dedi Tammy. "Ne kadar hızlı hareket ettiğini gördün mü?"

Otobüs hareket edince Jarett rahatça koltuğa oturdu.

"Arkadaşın mıydı?" diye sordu Ava.

"Hayır. Benim mahallemde oturan bir baş belası. Otobüse bindiğini görünce seni rahatsız etmediğinden emin olmak istedim."

Ava farklı duygularla savaşıyordu. Onun endişelenmesine memnun olmuş, ama kendini savunamayacağını düşünmüş olmasından da rahatsızlık duymuştu. "Senin yapacak başka işin yok mu? Bugün cuma. Kız arkadaşın sinirlenmez mi?" *Çok kötü bir bahaneydi!*

Muzip gülüşünden Ava, onun, aklından geçenleri okuduğunu anlamıştı.

"Endişeye gerek yok, haremim bir yere kaçmaz," diye dalga geçti. Sonra ciddileşti. "Keşke öyle olsaydı. Antrenmanlar, dersler ve iş yüzünden eğlenmeye vakit kalmıyor. Senin için de öyledir herhalde. Gerçi okuldaki oğlanların senin dikkatini çekmek için önünde sıraya girdiklerine eminim."

"Aynen öyle." Havalı bir şekilde uzun atkuyruğunu salladı. "Koridorlarda benim için her gün kavga çıkıyor."

Jarett güldü. Kahkaha sesi Ava'nın kulaklarında çınlıyordu. Ava onun neden burada olduğunun önemi olmadığına, bundan böyle arkadaşlığının keyfini çıkarmaya karar verdi. Ava için eve dönüş yolu çok kısa sürmüştü.

* * *

Ava o anda boş olan Akademi'ye girmek için Bay Not Defteri'nin verdiği giriş şifresini kullandı. Annesi içerideki eşyalar karşısındaki hayranlığını dile getirerek arkasından geliyordu. Salvatori'yle olan dersine iki saat vardı, ama annesinin şehir merkezinden onu arabayla buraya getirmesi iki saat beklemeye değerdi. Ayrıca annesi okulunu da görmek istemişti.

"İktisat dersimden sonra seni alırım," deyip annesi oradan ayrıldı.

Sessiz salon Ava'nın tüylerini diken diken etmişti. Diğerleri gelmeden ısınıp çalışmaya başlaması gerekiyordu, ama karanlık soyunma odalarının önüne gelince tereddüt etmişti. Üzerini değiştirmek yerine Akademi'yi gezmeye başladı. Birkaç koçun ofisi sol taraftaki kapıların ardındaydı. Aradaki duvar boşlukları ilanların asılı olduğu tahtalarla doluydu.

Ava binanın öteki ucunda sol tarafta bir koridor olduğunu fark etti. Burada diğer yerlerdeki modern tadilatlar yapılmamış ve orijinal ahşap parkeler ve kemerli pencereler bırakılmıştı. Kalın süslü kapıların üzerinde yarım ay şeklinde vitray pencereler vardı. Bu geniş girişin arkasında ne olduğunu merak eden Ava, Sandro Bossemi'nin özel salonu ve ofisi olduğunu gördü.

İçeri girdi. Ofiste bilindik mobilya ve eşyalar vardı. Flöreler, meçler ve süvari kılıçları köşede duruyordu. Üzerinde gerçeği andıran bir İsa figürünün gerilmiş olduğu diğer duvarda neredeyse

gerçek boyutu kadar büyük bir haç asılıydı. Zavallı adam ızdırıptan yüzü buruşmuş, kan revan içinde donup kalmıştı. Korkunçtu.

Bossemi'nin altın madalyalarının hiçbiri ortalıkta yoktu. Hayal kırıklığına uğrayan Ava tekrar koridora döndü. İki kapı daha vardı. Biri Jarett'ın ofisine açılıyordu ve bu onun nasıl bir anda ortaya çıktığını açıklıyordu. Odadan onun dövüş okuluna geçiliyordu.

Açık ofis kapısından bakarak onun birkaç yetişkine ders verişini seyretti. Ders verdikleri kişiler beyaz üniformaları içinde Jarett kadar etkileyici görünmüyorlardı. Diğerlerinin tuhaf girişimleriyle karşılaştırıldığında Jarett'ın esnekliği ve hızı etkileyiciydi. Onun sapık bir manyak olduğunu nasıl düşünmüş olabilirdi?

Akademi'ye döndü. Son kapının üstünde *Vietato L'ingresso* yazıyordu. *Yine bilmediğim İtalyanca kelimeler. Muhtemelen eşya odasıdır.* Ava kapı tokmağını çevirdi. Yoğun sarımsak kokusuna rağmen tahmininin doğru olduğunu düşünüyordu, ama zayıf ışıkta raflardaki kılıçlar parlamıyordu. Kılıçlardan birini aldı. Ağır silah ahşaptan yapılmıştı ve ucu ciddi şekilde bilenmişti. *Bunu birine saplayabilirim.*

Raflar su şişeleriyle doluydu ve Jarett'ın yüzüne döktüğü su şişelerini andırıyorlardı. Duvarda ahşap okları olan yaylı tüfekler asılıydı. Okların uçları bile ahşaptandı. Haçlar ve ahşap kazıklarla karşılaşan Ava'nın mide bulantısının yerini endişe almıştı. Bu tuhaf olmaktan da öte bir durumdu. Ciddi bir zihinsel rahatsızlık göstergesiydi. *Yoksa Bossemi batıl inançları…*

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Jarrett sertçe.

Ava irkildi. Kalbi yerinden fırlayacaktı.

Cevap verme fırsatı olmadan Jarrett kapıyı işaret etti, "Okuman yok mu?"

"İtalyanca bilmiyorum."

İşaret parmağıyla her kelimenin üzerine vurdu. "*Vietato L'ingresso*. Girilmez."

Ava kalbinin tuhaf atışını görmezden gelerek omuz silkti. "Madem insanların içeri girmelerini istemiyorsun, o zaman kapıyı kilitle."

Jarrett odadan çıkmasını işaret ettikten sonra koridorda yanına gelip kapıyı kapattı. "Buraya hızlı bir şekilde erişmemiz şart."

"Neden? Bu kadar silah ne için?"

Başını salladı. "Henüz anlatamam. Kimin hazır olup olmadığına Sandro karar verir."

Ava itiraz etmek istemiş, ama Jarrett konuyu değiştirmişti.

"Benim dersim bitti antrenmandan önce hâlâ biraz vaktim var. Şu savunma dersini yapmaya ne dersin?"

Ava dün akşamki olayı aklından geçirdi. Eğer onun teklifini kabul etseydi belki de Jarrett bu kadar korumacı olmazdı. Tuhaf. Otobüs durağına yalnız yürüme fikri tahmin ettiği gibi rahatlamasını sağlamamıştı.

"Tamam, ama bir soruma cevap vermen gerekiyor."

Gözlerinden temkinli olduğu belliydi. "Soru ne?"

Ava'nın aslında soracağı milyonlarca soru vardı, ama Jarrett'ın birçoğunu geçiştireceğini biliyordu. Boynunun sol tarafını işaret etti. "Dövmelerin anlamı ne?"

Jarett rahatlamıştı. "Şahinin Okinawa dilindeki yazılışı. Isshinryu aslında Okinawa'ya özgü bir savaş sanatıdır." Jarett onu kapıya doğru geçirip ofisine götürdü. Duvarlar resimlerle doluydu. Jarett kırmızı kuyruklu bir şahinin resmini işaret etti. Şahin zaferin sembolüdür. Benim *sensei*m siyah kuşağını aldığında bir gelenek başlatarak bu karakterleri ensesine dövme yaptırmış."

"*Sensei* mi?"

"Hocanın Okinawa dilindeki karşılığı." Keyifle oflayıp pufladı. "Burada yeteri kadar kalırsan hem Okinawa dilini hem de İtalyancayı öğrenebilirsin." Minderlerin önünde durdu ve Ava'nın ayaklarını işaret etti. "Ayakkabılarını çıkar."

Ava ayakkabılarını çıkarıp ince siyah köpüğün üstüne çıktı. Minderler bir yapboz gibi birbirine geçiyordu. Ana girişin yanındaki pencere okulun bütün ön cephesini kaplıyordu.

Jarett, Ava'ya dönüp bileğini yakaladı. Başparmağını diğer parmaklarının üstüne koymuştu. "Aman Tanrım! Sen yemek yemez misin?"

Ava kolunu kurtarmaya çalıştı, ama Jarett kolunu bırakmıyordu.

"Savunma teknikleri çalışırken sen beni zorlayana kadar seni bırakmayacağım. Şimdi elimi açmak için başparmağımdan kurtul. Orası tutuşun en zayıf kısmıdır." Jarett ona nasıl yapacağını gösterdi.

Ava tekrar denedi ve bu sefer kendini kurtarmayı başardı. Bir süreliğine birkaç bilek ve kol tutuşu üzerinde çalıştılar.

"Göründüğünden daha güçlüsün," dedi. "Ve çabuk öğreniyorsun. Bazı öğrenciler bir türlü anlamıyorlar."

Jarett ona bir ayı tutuşundan nasıl kurtulacağını ve diğer vücut kilitlerini öğretti. Ava onun kendisini tutmasından hoşlanıyordu. Polo Sport kokuyordu. Ava onu üzerinden atmayı başarınca, "işte bu kadar" denilen bir anı takip eden kısa süreli gurur dolu bir edayla bekledi.

Göz göze gelince Jarett ona gülümsedi. "Ne yapman gerektiğini bilirsen, ne kadar iri olursa olsun herkesin elinden kurtulabilirsin."

"Ya saldırganın bir bıçağı ya da silahı olursa?"

"Bu farklı bir ders konusudur. Önümüzdeki hafta gösteririm."

Bu ihtimal bile Ava'yı heyecanlandırmıştı. Eskrim dersinin saati gelince Jarett'ın ofisinden geçerken masasında bir resim olduğunu gördü. Resimde Jarett yaşlı bir Asyalı adamın yanında duruyordu. İkisi de siyah kuşaklı karate kıyafetleri giyiyorlardı. İkisinde de aynı dövmeler vardı. Yüz ifadeleri de aynıydı.

"Bu senin hocan mı yoksa baban mı?" diye sordu.

Jarett kendini koltuğa bıraktı. "İkisi de." Sesinde hüzün vardı.

Ava kaşlarını çatıp söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Beni rahatlatmak için söyleyecek özel bir şeyler mi bulmaya çalışıyorsun?" Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu durumda söylenecek bir şey yok. Babam öldürüldü."

Ava daha önce kötü hissettiğini sanmıştı. "Bu korkunç. Polis suçluyu buldu mu peki?"

Jarett'ın yüzündeki ifade sertleşti. "Katilin icabına bakıldı. Bundan eminiz."

Ava'nın dilinin ucuna binlerce soru gelmişti. Alacağı cevaplardan korktuğu için hepsini içine attı ve Akademi'ye geri döndü.

Cumartesi öğleden sonraki antrenmanda her zamanki rutine hoş bir karşılama eklenmişti. Son bir saatte koçlar öylesine bir turnuva düzenlemişlerdi. Ava herkesin önünde utanmayı göze almıştı, ama bunun nedeni eskrimle ilgili yetenekleri değildi. Sadece bir haftalık bir eğitimle hücumlarında ve dört yöne doğru eğilerek yapılan savuşturmalarında büyük gelişme katetmiş, buna kendisi de şaşırmıştı. Sinyor Salvatori bile ona *"buono"*[12] demişti. Bu kesinlikle çok büyük bir övgüydü.

Evet utanıyordu. Utanmasının nedeni annesiydi. Maçları seyretmeye tam vaktinde gelmişti. Orada olduğu yetmezmiş gibi bir de tezahürat yapıp, Ava'nın utancını daha da arttırmıştı. Eskrim maskesinin kızaran yüzünü saklıyor olmasına seviniyordu.

Ava sonunda soyunma odasından gizlice çıktığında gördüğü manzara karşısında şaşırmıştı. Jarett annesiyle konuşuyordu. *Beni şu anda öldürün de bitsin bu işkence.*

Hemen yanlarına gidip, annesini kapıdan sürükleyerek dışarı çıkarmak istiyordu.

"… Yalandan saldırı hareketini gördün mü? Harikaydı," diyordu annesi.

Ava konuşmanın ortasına daldı. "Harika değildi anne. Hiç maç kazanamadım."

12 buono: İtalyanca "iyi" (ç.n.).

Annesi sanki bir sineği savuşturuyormuş gibi elini salladı. "Bu sadece kararlılık, antrenman ve tecrübe meselesi."

Ava gözlerini devirdi. *Annem tam bir ahmak gibi davranıyor.*

"Bu lafı sevdim. Öğrencilerime de söyleyebilir miyim?" diye sordu Jarett. Çok samimi görünmeyi bile başarmıştı.

Ekstra puan.

Annesi birkaç saniye ona bakakaldı. "Şey… tabii." Hafifçe öksürdü. "Affedersin, ben senin burada ders aldığını sanmıştım."

"Alıyorum, ama karate de öğretiyorum."

"Ya."

"Park ederken zorlandın mı?" diye sordu Ava, konuyu değiştirmenin onu Jarett'tan uzaklaştıracağını umarak.

"Hiç zorlanmadım, ama Ava sen eve Tammy ile dönebilir misin acaba?"

"Neden?"

"Dersten birkaç arkadaşım beni bu akşam yakınlarda bir yerde yemeğe davet ettiler." Annesi heyecandan yerinde duramıyordu.

Ava yorgundu, açtı ve hemen eve dönmeye can atıyordu. Tam itiraz edecekken bir anda susmuştu. Annesi Ava'nın yüzündeki hayal kırıklığını çoktan fark etmişti. Heyecandan yerinde duramama hali bir anda kaybolmuştu.

Eğer Ava eve biriyle dönemeyeceğini söyleseydi, annesi onu eve götürmek için akşam yemeğini ekecekti. Annesinin kendi için en son ne zaman bir şey yaptığını düşündü. Ava için sosyal hayatından vazgeçmişti ve kızı eskrimle bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

İyi de, bunu neden şimdi fark ediyorum? Jarett. Belki de yüzüne fırlatılan su onu ayıltmıştı. Bu iyi bir şeydi. Artık endişelenmesi gerekenler otobüsteki serseriler ve Bossemi'nin dolabındaki ahşap kazıklardı.

"Tabii olur anne. Beni götürecek birini bulurum."

Gözlerinden ne kadar mutlu olduğu belliydi. "Teşekkürler tatlım. Evde görüşürüz!" Ava'yı alnından öptü ve çıkıp gitti.

"Tatlım mı?" diyerek sırıttı Jarett.

"Sakın başlama."

"Bu yaptığın çok akıllıcaydı. Ona eve biriyle döneceğini söyledin, ama bunun nasıl olacağını söylemedin, bu yüzden de teknik olarak ona yalan söylememiş oldun. Tammy cumartesileri de çalışıyor mu?"

"Hayır." Otobüs tarifesini bulmak için çantasını kurcalamaya başladı. Beş on beşteki otobüsü on dakikayla kaçırmıştı ve sonraki otobüs altı buçuktaydı. Karnı gurulduyordu. Para aramış, sadece birkaç dolar bulabilmişti. "Buralarda sosisli sandviç satan bir el arabası falan var mı?"

Jarett yüzünü buruşturdu. "Sosisli sandviç mi? Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı. Sağlıklı şeyler yemen gerekiyor."

Ava gülmemek için kendini zor tuttu. Gün içinde ne kadar abur cubur yediğini bilse herhalde çok sinirlenirdi.

Ava'nın yiyecek tercihleriyle ilgili itirazda bulunmasına rağmen onu civardaki bir sosisli sandviç arabasına götürmüştü. Alışverişe çıkanlar çoktan evlerine dönmüşlerdi ve tiyatroya gidecekler için de saat daha çok erken olduğundan sokaklar çok kalabalık değildi. Jarett hızlı hızlı yürüyor ve Ava da ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Otobüs durağına geri dönerlerken Jarett onu karate öğrencileri ile ilgili hikâyelerle güldürmüştü.

"… Ufaklık yeni hareketi yapmaktan o kadar gurur duyuyordu ki, babasına koşup tam şeyine… vurdu… Hay aksi." Jarett onu kolundan tuttu. "Dinle," dedi gergin bir sesle. "Eğer koşmanı söylersem, doğrudan Akademi'ye doğru koşacaksın. Tamam mı?" Onunla konuşuyor, ama aslında onlara doğru yürüyen üç adama bakıyordu.

"Tamam, ama…"

"Daha değil." Bir kere daha kolunu sıkıp bıraktı. Montunun iç cebine uzanarak minik bir yaylı tüfek çıkardı ve yuvaya küçük bir ok yerleştirip adamlara doğrulttu. "Daha fazla yaklaşmayın," dedi.

Adamlar durdu. Sokak lambası solgun ve zayıf yüzlerini aydınlatıyordu. Neredeyse açlıktan ölmek üzere olan sokak serserilerini andıran adamların üzerinde incecik bellerinden düşen yırtık bol kot vardı, altından renkli iç çamaşırları görünüyordu. Boyunlarından kalın altın zincirlerin ucunda pahalı mücevherler sarkıyordu. Kapüşonlarını takmışlardı.

Ava otobüste gördüğü Sırıtan Kurukafa'yı tanımıştı. Arkadaşının tişörtünde bir grupta çalan iskeletler vardı; sağ taraftakinin gömlek kolunda da kobra deseni vardı.

"Biz hareket etmeden önce ancak birimizi vurabilirsin," dedi Sırıtan Kurukafa. "Yani geriye iki kişi daha kalıyor ve ben kız arkadaşının silahlı olduğunu pek sanmıyorum."

Ava'nın yeni öğrendiği birkaç savunma hareketiyle edindiği azıcık güveni de uçup gidince karnına ağrılar saplanmaya başlamıştı.

"Onun bunların hiçbirinden haberi yok," dedi Jarett. "Otobüsü birazdan burada olur. O gittikten sonra konuşabiliriz."

İskelet Grubu kıkırdadı. Çıkardıkları ses taşa sürten cam sesini andırıyordu. "Ona bizden bahsetmedin mi? Sen çok yaramaz bir çocuksun Jarett White Hawk. Cık, cık."

"Sorumsuz," dedi Kobra ona katılarak. "Jarett bunu hayatıyla ödeyecek. Babasının oğlu."

"Peki, ya kız?" diye sordu İskelet Grubu.

"Bizim." Sırıtan Kurukafa büyük bir açlıkla Ava'ya baktı.

Ava damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu, ama yine de terliyordu.

Üçlü ilerledi.

"Koş," dedi Jarett. Yaylı tüfeği kullanarak, Kobra'yı midesinden vurdu.

Ava daha hareket edemeden serseriler yer değiştirdiler. Bir an dört-beş metrelik bir mesafede dururlarken, anında Jarett ve Ava'nın yanında bitivermişlerdi. *Çizgi film gibiydi. Ama daha çok kötü çizilmiş bir korku çizgi filmini andırıyordu.*

Jarett yaylı silahı yere bırakarak cebinden bir şişe çıkardı ve suyu İskelet Grubun yüzüne fırlattı. Yüzü eriyip buharlaşan serseri çığlık attı.

Bir kıpırdanma daha olmuş ve Sırıtan Kurukafa Ava'yı çok sert bir şekilde yakalamıştı. Hareket edemiyordu. Korkuyla Jarett'a seslendi, ama Kobra da onu sıkı sıkı yakalamıştı. Sırıtan Kurukafa ağzını açtı. Burnuna yılların birikimiyle kötü, leş gibi bir koku geldi. Serseri, yüzüne iyice yaklaştı. Buz gibi yanağı yanağına sürttüğünde Ava korkuyla geri çekildi.

Oğlan boynunu ısırınca çığlık attı. Çığlık atacak türde bir kız olmadığını sanırdı, ama içine yerleşen korku ve güçlü tepki öyle bir noktaya gelmişti ki, bundan kurtulmanın tek yolu çığlık atmaktı.

Sırıtan Kurukafa sanki arkadan biri tarafından itilmiş gibi üzerine abandı. Ava'yı yere devirince inleyip gevşedi. Üzerine çıktı. Gülle gibiydi. Yüzüne bakınca Ava kusacak gibi oldu. Oğlanın yüzü gözlerinin önünde ayrılmış, derisi toza dönüşen kemiklerinden sıyrılmıştı.

Ava üzerindeki tozlu kıyafetleri silkti. Kusmak, çığlık atmak ve bayılmak istiyordu, ama kendini bırakmadı ve Jarett ile Bossemi'ye odaklandı. Usta eskrimci elinde ahşap bir kılıç tutuyordu. Ayağının dibinde iki kişiye ait giysilerden bir toz birikintisi vardı. Bunlar Kobra ve İskelet Grubu'ndan geriye kalanlardı.

Bossemi kıyafetleri ve ayakkabıyı işaret etti. Jarett onları itti.

"All'interno[13]*. Rapidamente*[14]*!"* diye bağırdı Akademi'ye koşmadan önce.

13 all'interno: İtalyanca "içeri" (ç.n.).

14 rapidamente: İtalyanca "çabuk" (ç.n.).

Ava güçlükle ayağa kalktı ve arkasından gelen Jarett'la birlikte Bossemi'nin peşinden gitti. Kapıyı kapattıklarında hepsi bir anda rahatlamıştı.

"Sandro ben…" diye lafa başladı Jarett.

"Idiota[15]." Bossemi Ava'ya döndü. "*Prossimo*… Gel. Yaranı temizlemeliyiz."

Tüm bu olanlar esnasında Ava boynundaki ısırığı unutmuştu. Boynuna dokunduğunda acıdan zonkladığını hissetti. Parmaklarına kan bulaşmıştı. Görüşü bulanıklaşmış ama Bossemi'den gelen sert bir emir onu girdiği şoktan kurtarmıştı. Ofisine ulaşana kadar Jarett'ın kendisini tuttuğunu fark etmemişti.

Jarett'la göz göze geldiler. Korkunç görünüyordu. Ama Ava'nın ona soru soracak vakti yoktu. Bossemi sırtüstü koltuğa yatmasını söyledi. Boynunun altına bir havlu koydu.

"Acıyacak," dedi.

Elinde bir şişe ve kancaya benzer metal bir alet görünce Ava gözlerini kapattı. Bu tip konularda yeterince kibar olmayabilirdi, ama en azından dürüsttü. Canı yanmıştı. Isırığın olduğu yeri temizleyip sargı beziyle kapattığında Ava'nın gözünde acıdan yaşlar birikmişti.

Jarett koltuğun kenarına oturmuş elini tutuyordu. Bossemi kana bulanmış havluyu kirli sepetine attı.

"Ona bilmesi gerektiği kadarını anlat," dedi Bossemi. "Ben bir nöbet ayarlayayım." Jarett'a ahşap kılıcını uzattıktan sonra odadan çıktı.

Jarett teslimiyetle silaha bakıyordu.

Ava elini elinden çekip oturur pozisyona gelmeye çalıştı. Bazı cevaplar bekliyordu. "Konuş. Hemen anlat."

Jarett iç çekti. "En azından seni onların gerçek olduğuna ikna etmek zorunda değilim."

15 idiota: İtalyanca "aptal, sersem" (ç.n.).

"Serserilerin mi?"

Bakışlarını gerçek boyuttaki haça çevirmişti. "Serseri değil. *Vampiros*."

Vampiros. "Vampirin" İtalyancası. Ava içgüdüsel olarak karşı çıkması gerektiğini hissetmişti; vampirler gerçek hayatta değil korku romanlarında olurlardı. Ama öte yandan o serserilerin nasıl toza dönüştükleriyle ilgili bir açıklama da bulamıyordu. "Devam et," dedi.

"İncil'in ortaya çıktığı zamandan beri varlar."

Ava'nın aklına saldırı geldi. "Ama onlar çok hızlı hareket ediyorlardı, çok da güçlüydüler." Tüyleri ürperdi.

"Kılıç ve yay kullanmamızın nedeni bu. Seni yakalarlarsa ölmüş sayılırsın."

"Dolapta gördüğüm kazıklar ne için peki?"

"Onları gündüzleri kullanıyoruz. Uyurken avlıyoruz. Böylesi daha güvenli oluyor."

"Biz derken?"

"Şahinler. Bize vampirleri bulmayı ve onlarla savaşmayı Sandro öğretti. Bu okula davet ettiği eskrimcilerden adaylar topluyor. Bazıları bize katılıyor, bazıları da gitmeyi tercih ediyor. Bazıları da hiç alınmıyorlar."

"Ben alınacak mıydım?"

Jarett biraz düşündü. "Eğer ben işleri berbat etmeseydim, muhtemelen alınmazdın."

"Sen nasıl… Ah."

" 'Ah' doğru kelime. Seni vampir sanmıştım. Çok beyaz tenli ve zayıftın. Böyle düşünen bir tek ben değildim." Savunmaya geçmiş gibiydi. "Diğer koçlar da senden şüphelendiler. Daha yeni onların yuvalarından birine saldırmıştık ve senin bu yüzden intikam peşinde olduğunu düşünmüştük."

"Yuvalarına mı? Kaç vampir var ki?" diye sordu Ava.

"Dünyanın başlıca büyük şehirlerinde yuvalar var. Bu yerlerde Şahinler de var. Bu devam etmekte olan bir savaş. Bazen bütün bir grubu temizleyebiliyoruz, ama bazen de onlar önce bizi yakalıyorlar."

Ava onun üzücü hikâyesini anımsadı. "Babanı onlar mı öldürdü?"

Jarett'ın vücudu gerildi ve kılıcı daha da sıkı tutmaya başladı. "Evet. Kanını sonuna kadar emerek, beynine oksijen gitmesine engel oldular. Beyin ölümü gerçekleştikten sonra vücudu kötü bir ruh ele geçirir. Filmlerdeki gibi değildir. Polis kanı çekilmiş bir ceset bulmaz. Defin ya da beklenmedik ölümden geri dönme sahneleri olmaz. Kurban sadece değişir. Kilo kaybeder, ten rengi solar, gece yaratığına dönüşür."

Ava bu işin mantığını anlamıştı. "O zaman baban bir…" Kelimeyi telaffuz edememişti.

"Artık değil." Sesi buruktu. Gözlerini kapadı. "Okula beni ziyarete geldi. Önce akrabaları ve arkadaşlarının peşine düşerler. Onu görür görmez ne olduğunu anladım."

Ava konuşmadan bekledi. Sonuç gün gibi ortada olsa da Jarett'ın bu hikâyeyi anlatmaya ihtiyacı vardı.

"Babam tüm hayatım boyunca bir Şahindi. Sürekli bir yerden bir yere taşınır, vampir avlardık. Ama ben Şahinlere katılmak istemedim. Eskrimle uğraşmak istiyordum. Bencillik ettim ve babam öldü."

"Kendini suçlayamazsın…"

"Suçlarım. Onun yüzüne kutsal suyu döken bendim. Gözlerimin önünde küle dönüştü."

Ava doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Jarett bu tip sözler için ne demişti. Kartpostal sözleri. Üzerinde "*Baban bir vampir olduğu için çok üzgünüm*" yazan bir kart bulacağını pek sanmıyordu. Onun yerine vampirlerin neden küle dönüştüklerini sordu.

"Vücutlarını hayatta tutan kötü ruhtur. Kötü ruh öldürüldükten sonra vücut yok olur. Ne kadar yaşlanırlarsa o kadar hızlı kaybolurlar. Eğer yeni dönüşmüşlerse yardımcı olmak için kutsal su kullanırız."

Bir süre sessiz sessiz oturdular. Ava'nın yarası yanıyor ve zonkluyordu. Bandajına dokundu.

"Anneni arayıp bu gece eve gelmeyeceğini söylesen iyi olur," dedi Jarett.

"Neden?"

Jarett sanki kötü haber verecekmiş gibiydi. "Zehir yolunu bulana kadar burada kalman gerekiyor. Sandro yaranı temizledi, ama vampirin salyası kanına karıştı."

Ava'nın midesi bir tuhaf olmuştu. "Ben…"

"Hayır. Bir vampire dönüşmeyeceksin. Ama artık senin ısırıldığını biliyorlar, senin için geri geleceklerdir."

Bu gerçekten çok ürkütücüydü. "Korumamız yok mu yani?" diyerek haçı işaret etti.

"Hayır. Ahşabın onlara temas etmesi gerekiyor."

Bossemi odaya girdiğinde nefes nefeseydi ve elinde bir ahşap kılıç daha sallıyordu. "Akademi… etrafı sarılmış."

Jarett yerinden fırladı. "Şahinler?"

"Yoldalar." Başıyla Ava'yı işaret etti.

"İnanıyor."

"*Buono*.[16]" Bossemi kılıcı fırlattı. Ava kılıcı havada yakaladı. Bossemi parmağıyla göğsünü işaret etti. "… *il Cuore*[17]… orayı hedef al."

Ava'nın kalbi daha da hızlı çarpıyor, vazgeçmek istediğini işaret ediyordu.

"Nasıl yapacağını bilmiyor…" dedi Jarett.

16 buono: İtalyanca "iyi" (ç.n.).

17 cuore: İtalyanca "kalp, yürek" (ç.n.).

"Vampirler, Şahinler buraya gelmeden içeri girmiş olacaklardır. *Prossimo!*[18]" Bossemi hızla koridora çıkarak erzak odasına girdi. Kapının açık kalmış olması artık korkutucu bir his uyandırıyordu. Jarett kutsal suları aldı, Bossemi de başka bir kılıç daha kaptı.

Kırılan camların çatırtıları Ava'nın içine işliyordu. Elindeki silahı akşam yemeğini dışarı çıkaracağına dair sinyaller veren karnına bastırdı.

Bossemi ve Jarett birbirlerine baktılar. Sırtları kulübe dönük şaşkın şaşkın kapının yanındaki yerlerini aldılar. Ava onları kollamak için arkalarında duruyordu.

"Bunların korkusu yok. Sen ne yaptın böyle?" diye sordu Bossemi Jarett'a.

"Vincent'i öldürdüm."

"Idiota! Sana beklemeni söylemiştim. Yuvanın tamamını yok etmeden lideri öldüremezsin."

"O babamı öldürdü. Ben…" Vampirlerin gelişiyle lafı yarım kalmıştı.

Ava, Bossemi'nin ölümcül hızına hayran kalmıştı. Bossemi ve Jarett arasındaki kapı girişi tozlu giysilerle dolmuştu. Ava'nın arkasından şiddetli bir ses geldi. Arkasını döndüğünde Akademi'nin tahta çakılarak kapatılmış pencerelerinin açıldığını ve içeri karanlık şekillerin süzüldüğünü fark etti.

"Vampirler!" diye bağırdı.

İki vampir yanında belirdiğinde Jarett da Ava'nın yanına gelmişti. Bossemi ise dövüş kulübünün kapısındaydı. Ava, kılıcını ucu yere dönük tutuyor, bir vampir ona yaklaşırken geri geri gidiyordu.

"En garde[19], Ava. Saldır!"

18 prossimo: İtalyanca "yakında, yakın" (ç.n.).

19 En garde: Fransızca "Savunmaya hazır ol" (ç.n.).

Jarett'ın emri korkusunu yok etmişti. Ava kılıcın ucunu kaldırdı ve hamle yaparak vampirin kalbine soktu. Başka bir vampir daha hızla son sürat koşmakta olduğundan bu yaptığını düşünmeye vakti yoktu.

Zaman kavramı kayboluyordu. Ağır kılıcı sallamaktan kolları yorulmuş, nefesi kesilmişti. Ama kılıcın ucunu yine de hareket ettiriyordu. Vampirlerden birine kolunu kaptırdığı takdirde işi biterdi.

Üçü iyi bir savunma konumu yakalamışlardı. Kulüp artık vampirlerle dolmuştu. Şahinler sonunda gelebilmiş, ama onlardan daha çok vampir de içeri girmişti. Sayıları kısa sürede Şahinlerinkini geçen vampirler şahinlerin silahlarını ellerinden almıştı. Jarett ve Ava'ya saldıran vampirler de menzillerinin dışına çıkmışlardı. Bossemi Ava'nın arkasında duruyordu.

"Yedi üyenizi ele geçirdik Sandro. Tek istediğimiz Jarett White Hawk ve Ava. Yediye iki. Bununla başa çıkamazsın."

Ava yakalanmış olan Şahinlere baktı. Sinyor Salvatori ve Bay Not Defteri'ni tanımıştı. Göz göze gelince ikisi de "hayır" anlamında başlarını salladılar. Onun için canlarını feda etmeye hazırdılar. *Ama neden?*

"Ava'yı rahat bırakın, ben tek geleceğim," dedi Jarett. Kılıcını bıraktı.

"Hayır!" Ava'nın ağzından bir anda çıkmıştı. Onu kaybetmek istemiyordu. Jarett haklıydı, eskrimden daha önemli şeyler de vardı. Onun ve tüm Şahinlerin hayatı.

"Tirer le signal d'incendie,"[20] diye fısıldadı Bossemi Ava'nın anladığı bir dilde; Fransızca.

Ava kılıcını yere fırlattı.

"Ava, sen onlarla *gitmiyorsun*," dedi Jarett.

"Kapa çeneni! Senden emir almaktan bıktım." Onu iterek ters ters baktı. "Önce benim onlardan biri olduğumu sandın." Jarett'ı *itti*.

20 Tirer le signal d'incendie: Fransızca "Yangın alarmını çekme sinyalini bekle" (ç.n.).

Jarett ne olduğunu anlamış ve geri çekilmişti.

"Sonra eve otobüsle dönüyorum diye söylenip durdun." Jarett'ı yine *itti*.

Vampirler hayretle onları seyrediyorlardı.

"Ve beni bu şeyler konusunda uyarma zahmetinde bile girmedin!" Ava onu sert bir şekilde itince Jarett arkaüstü düştü ve Ava o anda yangın alarmını çalıştırdı. Kolu aşağı çekti.

Kulakları sağır edici bir zil sesi duyuldu. Herkes ses karşısında iki büklüm olmuştu, ama vampirler bundan hiç rahatsız olmamışlardı. Ava Bossemi'ye baktı. Bekle der gibi parmağını kaldırmıştı.

Fıskiye sistemi açıldı ve her tarafa su saçıldı. Vampirler erimeye başladılar.

"Akademi'de bana saldıracakları hiç aklıma gelmemişti," dedi Bossemi. "Ama yangın sistemindeki suyu ne olur ne olmaz diye bir rahibe kutsatmıştım, o zaman iyi bir fikir gibi gelmişti."

Jarett sevinçten çığlık atarak Ava'yı kucakladı.

"Artık benimle çalışacaksın," dedi Bossemi Ava'ya.

"Bir Şahin olmak için mi?"

"Olmak ister misin?"

Ava hiç tereddüt etmemişti. "Evet."

"Belki. Belki önce Olimpiyatlara katılır, sonra bir Şahin olursun. Bakacağız." İtalyanca emirler vererek ilerledi.

Onun bu yorumundan etkilenen Ava yüzüne bakabilmek için kendini Jarett'ın kollarından çekti. "Ama sen…"

"Olimpiyat takımı için hiçbir zaman yeterli olamayacaktım," dedi Jarett. Bu gerçeği kabul ettikten sonra burada kalıp bir Şahin olmaya karar verdim."

"Bu Bossemi'nin benim yeterli olabileceğime inandığı anlamına mı geliyor?"

Sırıttı. "Bu sadece kararlılık, antrenman ve deneyim meselesi tatlım."

Ava homurdanıp karnına bir yumruk attı.

Hırs

LILI ST. CROW

"Seni değiştirebilirim." Öne doğru uzanıp, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Nefesi nane şekeri ve şehvet kokuyor, kızıl çikolata rengi saçları parlıyordu. Sonra alnını alnıma dayadı.

Bazen eğer hayır demiş olsaydım ne olurdu diye merak ediyorum. Ama o bana yaslanmış, kolu omzumda, alınlarımız birbirine değerken her şey çok uzaktaydı. Çok yakışıklıydı ve beni sanki onunmuşum gibi kollarında tutuyordu. Her yerimin üşüyor olmasının, korkmuş olmamın ya da boğazımın benzin yutmuş gibi yanıyor olmasının hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan onun beni seçmiş olmasıydı.

Beni.

Bu yüzden ben de evet demiştim.

Hangi kız hayır derdi ki?

"Tanrım." Gwyneth banka uzanmıştı, dolgun sarı saçları alacalı ahşap oturağa değiyordu. İncir ağaçlarının olduğu bu yer öğlen yemeği için en çok tercih edilen yerlerden biriydi. "Bu hiç bitmeyecek. *Hayatımın* sonuna kadar burada kapana kısılıp kalacağım."

"Beşinci dersi ekebiliriz." Altında çantamın rahat bir yastık gibi durduğu çıplak dizlerime sarıldım. Buna aslında etek giydiğiniz

bir baloda ayağa kalkmanın yersizliğinden kurtulmanın bir yolu da denilebilirdi. İki dizimdeki paten kaymaktan kalan kabuklar epey sertti. Bir dizimin kenarıyla ani bir hareket yapıp gözlüklerimi yukarı ittim. "Ben ödevi bitirdim. Yani oraya makul bir saatte gidebiliriz."

"Ama benim üstümü değiştirmem gerekiyor." Mavi-mor renk gözlerini kırptı. Bir elini kaldırıp, Fransız manikürü yapılmış tırnaklarını inceledi. "Bu kıyafetle gidemem."

"Okullu kız kıyafeti hep modadır." *Hem, benim giyecek başka bir şeyim yok.* Ona dil dökmemek için çok direndim. Ama Tanrım, bazen Gwyn'in *yapmak istediği* şeyler için bile ikna edilmesi gerektiği oluyordu.

"Sapıklar için öyle." Tekrar gerindi. "Hadi dördüncü derse de girmeyelim. Sen nasılsa şu ödevi yaptın, değil mi?"

Asıl söylemek istediği, ikimizin de verebileceği bir şeyler yapmış mıydım? Yapmıştım. Ama bir sorun vardı. "Bugün test var." Omuzlarım öne çıkacak şekilde kamburumu çıkardım. Gölgede oturmak iyi gelmişti. *Lacrosse*[21] sahasından bize doğru fıskiyenin suyu ve kimyasal gübrenin keskin kokusuyla dolu kuru bir rüzgâr esiyordu. Molly Fenwick, Trisha Brent ve grubun geri kalanı montlarını çıkarmış, beyaz Peter Pan yakalı gömleklerini cüretkâr denecek şekilde açmış bir halde güneş gören banklarda oturuyorlardı. Mitzi Hollenweider ellerini kollarını sallayarak, öğretmenlerden birinin duyup duymamasını umursamaz bir halde, bir sürü *Aman Tanrım!* çığlığı kopmasına neden olan bir şey anlatıyordu.

Çenemi sağ dizimin sağlam bir yerine sürterken ceketimin işli rozeti çenemi çizdi. Kıvırcık saçlarımı sıkı sıkı arkada tutan tokalarım canımı acıtıyordu. St. Crispin'deki sorunlardan biri de buydu: Her düğme iliklenecek ve başıboş her saç teli arkaya yatırılacaktı. Gwyn'in dalgalı saçları sakin ve uysal olduklarından, ne tarafa istese oraya yatıyorlardı. Ama benim bu dağınık esmer buklelerim

21 lacrosse: Hokey benzeri bir top oyunu (ç.n.).

onları her ne tutmaya çalışırsa çalışsın kendi iradelerine göre hareket ediyorlardı. Bu yüzden uyarı almış olmam gerekirdi aslında, ama ben öğretmenleri nasıl dize getireceğimi biliyordum.

Beni severlerdi. Yetişkinler beni genelde sever.

"Kahretsin." Tekrar gerindi. "O zaman teste girer kaçarız. Tamam mı?"

"Seni kurnaz." Öyleydi de; böyle çağrılmaktan hoşlanan Kardeş Bob çocuklarla arası iyiymiş gibi davranırdı. Aslında bu büyük bir numaraydı; işin aslı müdireye *ve* bütün önemli kararları veren piskoposa rapor veriyordu. Söylentiye göre kızlar okulunda kalmasının nedeni, genç oğlanları başka türlü sevmesiymiş. Oğlan: Bir Başka Katolik Zevk.

Oğlanları bu kadar çok seviyorsa bizim de Kardeş Bob'la ilgili söyleyecek birçok şeyimiz olduğunu düşünebilirsiniz. Ama ne kadar küfürlü konuşma duymaya çalışırsa çalışsın o bir muhbirdi.

"Tamam, sonra ne yapacağız?" Artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Bir şeyler buluruz. Hep buluyoruz ya." Rüzgâr saçımı okşamış, dizlerimi yalamıştı. "Belki şansımız yaver gider."

Zil çaldı. İkinci ara da bitmiş, özgürlüğümüz sona ermişti. Herkes bir anda silkindi. Mitzi hikâyesini bitirmiş, bize bakıyordu. Dördüncü derse hep Gwyn'le birlikte girmek isterdi. Bu durum ikinci sınıftan beri Gwyn'in en iyi arkadaşı olma durumumun etkisini kaybettiği bir yöne gidiyordu ve Mitzi onu popüler olan gruplarına sokmak istiyordu.

Benden bir kurtulabilse yapacaktı.

Gwyn sanki on altı değil de kırk yaşındaymış gibi bir inlemeyle ayağa kalktı. Dizlerinde hiç yara yoktu, saçı birkaç tokayla tutturulmuştu ve tek bacağının üzerinde dengede durmuş, parlak *Mary Janes*'lerinin[22] üzerinde aslında olmayan tozu temizlemek

22 Mary Jane: Genelde alçak topuklu olan bantlı ayakkabı ya da sandaletler için kullanılan Amerikalılara özgü bir ifade. Daha çok genç kızların tercih ettiği bir ayakkabı türüdür (ç.n.).

için bankta duran diğer ayağını destekliyordu. Onun ayakkabıları hep boyanmış olurdu.

Ayağa kalkınca karnıma sinir bozucu bir kramp girdi. Gwyn öğlen yemeğinin durduğu kese kâğıdını eline alıp buruşturdu. İçinde hâlâ yarım bir sandviç vardı.

"Bir şeyler buluruz," dedim ben de.

"Gwyneth!" diye bağırdı Mitzi. "Hey, *Gwyneth*!"

"Of ya," dedi Gwyn, *sotto voce*[23]. "Sesi beynimde zonkluyor. Bana dördüncü derste yer tut, tamam mı?"

Sanki biri gelip de benim yanıma oturacakmış gibi. Ama ben başımı salladım. "Tabii. İyi eğlenceler."

"Tabii canım. Şu kaltak ne istiyor bakayım." Gwyn bana tuhaf, gergin bir gülümsemeyle baktı ve güneşli yere çıktı. Saçı güneşte parlıyor, uzun bacaklarını kıvrak bir şekilde hareket ettiriyor, çantasını ileri geri sallarken dans eder gibi ilerliyordu. İç çektim ve ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse banktan düşüyordum. Ama Tanrıya şükür eteğim açılmamıştı. Kitaplarımı düzenli çantamın içinde tekrar düzeltirken yan tarafıma bir kramp daha girdi.

St. Crispin ne tür sırt çantası takacağınıza bile karışırdı. Burası böyledir. Gerçi benim gibi bursla okuyan öğrenciler için fiyatlarda büyük bir indirim yapılıyor. Ama kimileri için bu yeterli bir indirim değildir.

Mitzi'nin sesi giderek daha da tiz boyutlara çıkıyordu. Ceketimi giyerken gizlice ona baktım. Hayret doğrusu: Güneşli Kaliforniya'da bizden yün ceket giymemizi istiyorlardı.

Güneşin altında yürüyen kızlar genizden gelen tiz kahkahayla aynı şekilde kıkırdıyorlardı. Gwyn'in onlarla birlikte değil onlara güldüğünden emindim. Çantamı omzuma attım ve dördüncü derse girmek için yürümeye başladım. Sadece bir kere arkama baktım ve Gwyn de diğer kızlarla birlikte parlak saçlarını gösteren

23 sotto voce: İtalyanca "alçak sesle, fısıltıyla" (ç.n.).

güneş ışığından bir şelalenin altında, bakımlı yüzleri ve St. Crispin'in onayladığı türden toplar ya da minik halkalar gibi elbette 24 ayar olan parlayan minik altın takılarıyla ışıl ışıl parlıyorlardı.

Göğsüm acıyordu. Karnım tekrar guruldayıp, bana acıktığımı söylüyordu ama ben onu duymazdan geldim. Okul kapıları beni yutuyordu. Muşamba, yağ, tebeşir tozu, hademenin ağır kokulu temizlik malzemelerinin kokusu ve kaşıntı yapan kıyafetler içindeki mutsuz çocukların korkusu, dışarıda bütün bir dünya bizi beklerken sürekli talim yapmak, bütün bunlar beynimi dolduruyordu. Sınıfa yürüdüm ve kimse adımı haykırmadı.

* * *

Kızlar dördüncü derse birkaç dakika geç kalmışlardı, ama Bob Kardeş de bir sebepten ötürü geç kalmıştı. Dakikası dakikasına sınıfta olmadığı anlar nadir olduğundan, ikinci el trigonometri kitabımı açtım.

Gwyneth yanımdaki yere oturdu. Mitzi sarı atkuyruğunu savurarak bana acıyormuş gibi bir bakış attı. Sandalyeme gömüldüm.

"Bu akşam bir parti varmış," diye fısıldadı Gwyn. Bir yerden sakız bulmuştu ve sakızın kokusu burnuma geliyordu. "Hills civarında. Gitmek ister misin?"

"Ben sandım ki…"

"Hadi ama." Bob Kardeş hantal hantal sınıfın önüne yürürken Gwyn sırıtarak güldü. Bob terliyordu ve yuvarlak yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yakası boğazının kırışık tenini keserdi hep. Gwyn bu manzaraya "boğazı sıkılmış hindi" görüntüsü derdi ve ben de ona katılıyordum.

"Oradakilerin hiçbiri tanıdık olmayacak." Ama bu bir mırıldanmaydı, çünkü sınıfta ses kesilmişti. Bob'un küçük, nemli, siyah gözleri sıraların arasında geziniyordu. Mitzi sandalyesinde kıpırdanıyordu. Trisha çantasını sırasının altına itti ve saçındaki kurdeleyle oynamaya başladı.

"Tanrım, evet de olsun işte." Gwyneth sınıfın kapısına bakarken mavi gözlerini kıstı. Bob Kardeş yutkunup ayağa kalktı. Tahta yeni temizlenmişti.

"Tamam," dedim.

"Sessiz olun kızlar," dedi Bob.

Sonra yangın alarmı çaldı. Tanrıya şükür bir yangın tatbikatıydı. Gwyn'le birbirimize baktık, çantalarımızı kaptık ve sınıftan çıktık. Dördüncü dersi zaten ekmemiz gerekiyormuş.

* * *

Gwyn'in evine uğradık. Babası işteydi, annesi de bir yerlere gitmiş olduğundan evde sadece temizlik işlerine bakan, biz kahkahalar atarak kapıdan içeri girdiğimizde ikimize birden cık cıklayan Marisa vardı.

"*Olanı* gördün mü?" Gwyn o kadar çok gülüyordu ki, sonunda hıçkırık tutmuştu. Araba kullanıyor olması bir mucizeydi. Işıklar yeşil olduğunda evi St. Crispin'den on iki dakika sürüyordu. Bugün öyle olmamıştı, ama yine de şanslıydık.

Gwyneth'le arabada olmak rulet oynamaya benziyordu. Er ya da geç kaybedeceğinizi bilirsiniz. Dikkati dağılır ve dur işaretlerini geçer, trafiğin akışını kontrol etmeyi unutur ve bazen ben genellikle *Aman Tanrım!* diye bağırıp frene uzanana kadar kırmızı ışıkları fark etmez.

Gülme krizine tutulmuş olmasının nedeni, bir dur işaretinin önünde bir polisin yanından geçip gitmemiz ve geçiş sırasının bizde olmadığı gerçeğini rahatça görmezden gelmemizdi. Polis bize bakmamış ya da sirenlerini açmamıştı bile. Olduğu yerde öylece *oturmuştu.*

Benim sinirimin bozulma nedeni devasa kırmızı bir Escalade'nin bize çarpmasına *ramak kalmış* olmasıydı. Tabii ki de *benim* tarafımdan çarpmasına. Çünkü Bayan Şanslıya hiçbir şey olmazdı. Ama ben yine de gülüp geçtim. Onunla takılmak, ikinci sınıfta

sallanma demirlerinden üzerime düştüğü günden beri hiç sıkıcı olmamıştı. Geceyi beyaz boyalı cam ağırlıklı malikânelerinde geçirdiğimde bazen gözlerimi kapatıp orada yaşayanın ben olduğumu ve kalmaya gelenin başkaları olduğunu hayal ederdim.

Gwyn çantasını kahvaltı masasının kenarına bırakıp elinin tersiyle saçını okşadı. "Selam Marisa." Ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışmış, ama başarısız olmuştu.

"Ola[24], Marisa."

İkimize de burun kıvırdı, ama buzdolabının kapağını açtı. Bir dakikadan kısa bir sürede önümüze şekerli kurabiyeler ve iki bardak süt getirmişti. Sihir gibi bir şeydi. Yuvarlak yüzlü, yuvarlak omuzlu ve yuvarlak gözlü Marisa üniformayı andıran siyah bir elbise giyerdi. Temiz, çamaşır suyuyla yıkanmış önlüğünde hiç leke olmazdı.

Bir şekerli kurabiye aldım. Bana her zamanki gibi ciddi, siyah gözlerinin derinlerine inmeyen gergin bir gülümsemeyle baktı.

Kahkahalarımız kayboldu. Gwyneth bir sandalyeye oturdu ve Marisa tabağı bana biraz daha yaklaştırdı. Bir yudum süt içtim ve midem biraz rahatlar gibi oldu.

"Yanından öylece geçip gittik," diye kıkırdadı Gwyn ve sonra tekrar makaraları koyverdik.

Marisa sürekli şekerli kurabiye ve süt takviyesi yaparken kıkırdamalarımızın kesilmesi epey uzun sürmüştü. "Mitzi ne istiyormuş? Yani seni haftanın partisine davet etmek dışında ne istiyormuş." Bunu gayet rahat söyleyebilmiştim.

"Saçma sapan bir şey. Etrafındaki herkes ona tapmadığı sürece var olamadığını bilirsin. Birlikte takılıp birbirlerinin arkalarından kuyularını kazmaları hiç hoş değil."

Evet. Değil. "Bu partiye gitmek istediğinden emin misin?" Aslında kastettiğim *benimle* gitmek istediğinden emin misindi ve

24 ola: İspanyolca "merhaba" (ç.n.).

Gwyn bana parlayan gözleriyle yandan bir bakış attı. O kadar sağlıklı görünüyordu ki, yanaklarında adeta güller açıyordu. Saçımdaki bütün tokaları çekip çıkarmıştım ve saçımın yağlandığını hissediyordum. Üniformanın da pek iyi olduğu söylenemezdi.

"Siyah ipek gömleğimi ödünç alabilirsin." Tam olarak beni kandırmaya çalıştığını söyleyemem. Ama o siyah ipek gömlek Gwyn'in *göz bebeğiydi*. Kendisi bile nadiren giyerdi.

"Gerek yok. Sen beni eve bırak. Gitmek istemiyorum."

"Sen yine Bleu'ye gitmek istiyorsun. Şu sıkıcı eski Bleu'ya."

Mitzi gökten zembille inmeden beş dakika önce sen de oraya gitmek istiyordun. "Hayır, bitirmem gereken ödevler var."

"Lütfen. Ödev yapmak senin sadece beş dakikanı alıyor. Hadi ben kullanacağım, sen de benimle geliyorsun. Gelmek zorundasın. O cırlak aptallarla yalnız başa çıkamam."

O zaman niye gidiyorsun? Ama pes etmiştim. Bir süreliğine, o sinirlenip bana bir kurabiye fırlatana kadar gitmiyormuş gibi yaptım. Marisa iç çekti ve tabağı hızla aldı. Sütümü bitirip kurabiyeyi aldım. Gerçi kurabiyeyi yemedim de. Benim de gururum vardı.

Ama, "Tamam *olur*. Geliyorum. Aman ya," dedim.

Bu durum Gwyn'in keyfini tekrar yerine getirmişti. İstediği olduğunda hep böyledir.

* * *

Parti Hills'te bir çocuğun evindeydi. Bir fıçı bira, gümbür gümbür çalan müzik ve bir sürü bağrış çağrış vardı. Birinin annesiyle babası şehir dışına çıkmıştı: Sanırım ev sahibi yüzleri sivilce içinde olan bir grup sporcuyla kenarda içkileri fondip yapan fare yüzlü çocuktu, ama bundan hiç emin olamadım. Ilık bir akşamdı ve rüzgâr daha yeni esmeye başlıyordu. Fokurdayan kocaman bir peynir tekerini andıran dolunay sahil boyunca çıkıyor, Hills'in engebeli tepelerinden yükseliyordu. Camdan duvarları olan evden

bakıldığında bu hoş bir manzaraydı. Eve varır varmaz Gwyn bira almaya gitti ve ben ön kapının orada, tanımadığım insanlara bakar halde tek başıma kaldım.

Köşede Mitzi'nin durduğunu gördüm, beni görünce *şöyle bir doğruldu. Yerinde doğruldu* derken, zehrini akıtmaya hazırlanan bir kurbağa gibi şişti ve bir anda çok kötü bir hisse kapıldım.

Bu kötü his kaybolmadı. Gwyn'i mutfakta, sarı saçlarını Trisha Brent'in kafasına yaslamış halde buldum. Bir şeye gülüyorlardı ve ben yavaş yavaş tuhaf hissetmeye başladım. Burada herhalde yüz kişi vardı. Ben tam sonuna kadar açık duran kapıdan verandaya çıkmak üzereyken havuza kusan çocuklardan biri bana baktı. Dikkatle dışarı baktığımda, rüzgâr yanımdan esip geçerken tepenin aşağısındaki kocayemiş ağaçlarının ağır ağır sallandıklarını gördüm.

Bu hoşuma gitmişti. Dışarı çıkmak istedim, ama havuza içini boşaltan çocuk bu güzel manzarayı biraz bozuyordu. Açık kapının kenarına tutunarak orada durdum ve yanıma biri geldi.

Başımı kaldırdığımda Scott Holder'ı gördüm.

St. Crispin'deki kızların yarısı ona âşıktı. Mavi gözler. Rockçılara özgü bir modelde kesilmiş dağınık, sarı saçlar. Futbol oynuyordu ve bir kardeş okul olarak bize en yakın olan Ignatius Akademisi'ne gidiyordu. Yılsonu balolarında iki okulun öğrencileri bir araya gelir, her iki okulun çalışanları bizleri atmaca gibi takip ederlerdi. Herhalde hiçbir Katolik'in kaçmasını istemiyorlardı.

Çizilmiş gibi duran dudaklarını oynatıyor, bir şeyler söylüyordu. Ona bakakaldım. Üzerinde hâlâ Ignatius'un, oğlanları giymek zorunda bıraktığı hazırlık sınıfı forması vardı, ama ceketini çıkarmış ve gömleğinin düğmelerini açmıştı. Kenevirden bir ipe geçirilmiş, üst tarafı altın telle sarılmış tek bir köpek dişinden ibaret olan kolye kesinlikle kurallara aykırıydı.

"Ne?" diye bağırmak zorunda kaldım müzik yüzünden.

Adımı söyledi. "Doğru mu? Crispy'ye gidiyorsun."

Başımı salladım. *Benden ne istiyorsun?*

"Dışarı çıkmak ister misin?" Gerçek olamayacak kadar yanık tenli ve mükemmel görünüyordu. Bir an gerçekten *benim* onunla çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunu sandım ve kafamda tuhaf iki türlü bir hayal canlandı: Scott Holder vişneçürüğü rengi Volvo'suyla beni St. Crispin'den alıyor, ben çantamı arka koltuğa fırlatıyor ve arabaya biniyordum; tabii Mitzi ve arkadaşları bizi hasetle seyrediyorlardı.

Sonra gerçeklere döndüm, arkama baktım ve Mitzi ve Gwyn'in gerçekten de çok yakında olduklarını gördüm. Mitzi, kanarya yutmuş bir kediye benziyordu ve Gwyn'in ağzı şaşkınlıktan kocaman bir *O* halini almıştı. Doğrudan bana bakıyorlardı ve o anda tek arkadaşım olan Gwyn'in yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anladım.

Tıpkı 1 Nisan'daki gibi bakıyordu. Gwyn bir şeyi belli etmeme konusunda pek yetenekli değildir. Mitzi kulağına bir şeyler fısıldayarak, elini tuttu ve güzel, açgözlü, yusyuvarlak mavi gözlerini devirdi. Kaşlarını havaya kaldırdığından Scott'ın yüzündeki gülümseme de ters dönmüş bir V şeklini almaya başlamıştı.

Onun peşinden, havuza kusan çocuğun sesinin artık bir homurtuya dönüştüğü ve etrafında bir kahkaha sesinin yankılandığı verandaya gideceğim konusunda kendine çok güveniyordu.

Her şey bir anda yerli yerine oturdu. Bu Amerika'daki okullarda hemen her gün olan bir şeydir. Birisi bir tercih yapar ve eğlenmek için birinin ipini pazara çıkarır.

Scott'ı itip yanından geçerken sertçe omuz attım. Sallanarak kenara çekildi. Kalabalığın arasına daldım ve midem tekrar bulanmaya başladı. Sanırım Gwyneth bir iki kere bana seslenmişti, ama onu duymazdan geldim. Oturma odası bir hip hop şarkısıyla zıplayıp duran bir grup insanla doluydu. Terli dirsekleriyle beni itiyorlardı ve giriş salonuna kadar böyle ilerleyebildim. Havada ot kokusu vardı.

Normalde Gwyn'le oturup etrafı seyretmek için bir yer bulur, bir bira ya da bir sigarayı paylaşır ve içerideki aptallarla ilgili komik yorumlar yapardık. Ama ben bu sefer ön kapıdan sıvışarak çıktım ve geniş basamaklardan inmeye başladım.

Rüzgârlı havalar başlamıştı. Kuru ve yanık kokuyordu, ama gözlerimden akan yaşlar kadar canımı acıtmıyorlardı. Gözyaşlarım siyah ipeğe damlıyordu. O anda bu aptal gömleği geri vermemeye karar verdim.

Parti ön kapıdan sokağa taşmıştı. Bir sürü grup dışarıda durmuş gülüyordu. Evin kendine ait yuvarlak park yerinde parlak yeni arabaların dizili olduğu bir sıra oluşmuştu ve tepeye kadar uzanıyordu. Ayakkabılarım kaldırımda kayıyordu, ama ben yürümeye devam ettim. Buradaki yollar çok dönemeçliydi, ama banketler ve yolun her iki tarafında da fısıldayan kocayemiş ağaçları vardı. Tepenin yukarısı ve aşağısındaki evlerin ışıkları yıldız gibi parlıyordu, evler birbirinden komşuların huzursuzluk çıkaramayacağı kadar uzaktı.

Küçük kırmızı *Miata*'ya ulaşana kadar biraz yürümek zorunda kaldım. Gwyn kapıları açık unuttuğundan bagajı açıp kitabımı ve ceketimi alabilirdim. Doğru hatırlıyorsam, tepenin aşağısında, kasabanın zenginlere ait bu yakasında yaşayanlar içkisiz ya da tatlı çöreksiz kalmasınlar diye bir kavşak ve lüks bir *Circle K* marketi vardı.

Uzun bir yürüyüş olacaktı. Rüzgâr kulağıma fısıldayıp kıkırdıyordu.

Gwyneth adımı haykırdı. Belli belirsizdi; sanki o bir tren istasyonunda duruyormuş ve ben trenle gidiyormuşum gibi uzaktan geliyordu.

Arkamı dönüp, kurallara uygun olan sırt çantamı omzuma attım ve yürümeye başladım.

* * *

Taksi bulamamıştım, ama şehre giden bir otobüs vardı. Otobüse binip pasomu gösterdim ve hemen şoförün arkasına oturdum. Geceleri, özellikle ağlıyorsanız oturulacak en güvenli yer burasıdır. Peçete gibi bir şey bulmak için çantamı karıştırdım, hiçbir şey bulamadım ve yüzümü beyaz okul gömleğime silmek zorunda kaldım. Nasılsa çamaşırı ben yıkıyordum.

Otobüs nedenini anlamasam da sadece bir kez durmuş olmasına rağmen şehre inmek tam bir saat sürdü. O sırada partide, Scott Holder'la sarmaş dolaş olabilir ve kendimi aptal durumuna düşürüyor olabilirdim. Ya da belki de planladıkları başka bir şey vardı. Kim bilir?

Vadiden aşağı doğru inip, sanayi bölgelerinden birinden kıvrılarak geçtik ve şehir merkezinin kenar kesimine çıktık.

Aslında hiç düşünmeden otobüsün durması için zile basmış ve Bleu'nun önünde inmiştim. Daha erkendi, saat onu birkaç dakika geçiyordu ve parti merkezi olarak kullandığımız, iflah olmaz bahanemiz olan her yaşa hitap eden bu kulüp bir Noel ağacı gibi yanıp sönüyordu. Önünde kimi sigara içen, kimi sadece duvara yaslanmış havalı görünmeye çalışan bir grup vardı. Gözleri sürmeli, dağınık saçlı, Crispy'ye ait olmayan ekose etekler ve Mary Jane tarzı ayakkabılar giymiş kızlar doluydu. Gotik tarz meraklıları bu gece kulübü tam anlamıyla ele geçirmişlerdi.

Onarlıklar ve beşlik sentler halinde iki dolarlık giriş ücretini ödeyip, fosforlu bir el damgası bastırdım. Yanıp sönen ışıklar ve gümbürdeyen bas sesiyle dolu, havalandırmanın çalıştığı karanlığa daldım. Çantamı kasanın olduğu yere bıraktım. Etiketi eteğimin küçük gizli cebine soktum ve dans pistine çıktım. Deneysel müzik olarak da bilinen saçma bir şey çalıyordu, ama yine de kendine has bir ritmi vardı ve müzik silkelenmemi sağlamıştı. Havalandırmaya rağmen herkes terliyordu ve yanaklarımdaki sıcak tuzlu suya ufak, hafif buhar esintileri değiyordu.

İnsan dans ederken zaman uçup gidiyor. Her şey kayboluyor. Tıpkı vücut sıcaklığındaki bir okyanusun içinde bir damla su olmak gibi tüm ufak kusurlar kayboluyor. Kalabalık sağdan soldan bastırdığında ve ensenizden aşağı ter indiğinde, zıpladığınızda ya da kollarınızı salladığınızda ve size temas eden vücutların hafif baskısını hissettiğinizde, insan sanki bir daha hiç yalnız kalmayacakmış hissine kapılıyordu.

Benimle dans ettiğinin farkına varmadan önce ona dört beş kez çarptım. Siyah, taranmamış dalgalı saçlar, beyaz bir gömlek, yırtık pahalı bir kot ve çizmeler. On yedi yaşında gösteriyordu, gözleri siyahtı ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Müzik seri vuruşlarla yükselirken bana biraz daha yaklaştı ve onun nane kokan temiz sağlıklı nefesinin kokusunu aldım. Scott Holder'ın pahalı parfümü gibi kokmuyordu. Başka bir şeydi. Nabzım dengesiz atıyordu. Başımı diğer tarafa çevirdim, ama dans pisti çok kalabalıktı. Oğlan arkamda duruyor, kollarını bana doğru kaydırıyordu ve gözümden yaşlar sıcak bir sel gibi yükseliyordu. En az iki şarkı boyunca kendimi bu tanımadığım oğlanın kollarına bıraktım. Hareketsiz bir nokta gibiydik ve dans pisti, gözler, dudaklar, geceye özel giyinmiş ve süslenmiş insanlardan bir kaleydoskop gibi sanki bizim etrafımızda dönüyordu.

Bir grup kalabalık dağıldı ve hemen özgürlüğüme koştum. Oğlanın kolları gevşedi ve sadece her yaşa uygun kulüplerde olduğu üzere gazlı içecekler ve pahalı suyun satıldığı barın yanından geçip merdivenleri inerek rüzgârın estiği sokağa çıktım. Durup yüzümü yukarı kaldırarak, yanaklarımı kuruttum ve saçımı havalandırdım. Arkamdan gelen çocuklar vardı: Bir sigara molası vermenin zamanı gelmişti ve hepsi gülüp bağrışıyorlardı. Bana çarparak geçerlerken ileri geri sallandım ve kapının önünde durmamam gerektiğini söyleyecek fedaiyi beklemeye başladım.

"Hey," dedi birisi. Doğrudan kulağımın içine konuşmuştu.

İrkildim. Bu muhtemelen iri yapılı, gerçek bir kulüpte iş bulamamış olan numaradan askerlik yapmış gibi davranan adamdı. Ama bana bağırmamıştı. Gözlerimi açıp başımı kaldırdım ve onu gördüm.

Eğer çok hoş olsaydı, muhtemelen hiç duraksamazdım bile. Ama neredeyse normal görünüyordu. Kotunu ikinci el bir mağazadan almış bile olabilirdi. Tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. Kaşlarının arasında dikey bir çizgi oluşmuş, dudaklarında hafif bir gerginlik vardı.

Sinirli bir şekilde kendimi tokatladım. Ayaklarım acıyordu ve buraya da iki dolar harcamıştım. Neden acaba? "Hey."

"Ben Jonny." Elini uzattı. "Selam."

Önce eline, sonra ona baktım ve Scott Holder'ın mavi gözleri, kendinden emin gülümsemesi gözümün önüne geldi. Ama elini sıktım. "Selam." Teni çok sıcaktı ama benimki gibi terli değildi, farklı bir his uyandırıyordu. Gevşek bir tokalaşmadan sonra elimi çektim. Çıplak bacaklarım sokağı süpüren ve acıkmış bir kedi gibi binaların duvarlarına sürtünen rüzgâr yüzünden titriyordu.

"Gizemli bayan." Gözlerini tekrar üzerimde gezdirmiş, ipek gömleği ve eteği, beyaz çorapları ve Mary Jane ayakkabıları iyice sindirmişti. "Seni daha önce de gördüm. Şu sarışın kızla birlikteydin."

"O bu gece burada değil," dedim bir anda. Hemen konuya girmişti.

"Güzel. Birlikteyken kızlarla konuşmak zor oluyor. Bence bunu bilerek yapıyorsunuz." Hafif gülümsediğinde dişlerinin uçları belli olmuştu. "Sigara ister misin?"

Dik dik ona baktım. Gözlerim yanıyor ve batıyordu; bütün yüzümün kızardığını ve kabardığını hissediyordum. "Hayır teşekkürler."

"İyi. Hadi gidip biraz daha dans edelim? Saat daha erken." Omuzlarını kamburlaştırıp, ellerini ceplerine soktu. Saçı benim

saçıma benziyordu, sadece bukleler yerine dalgaları vardı. Kendinden çok emin görünüyordu. Ve ters bir şeyler de vardı.

Nedeni çekici olmaması değildi, çünkü öyleydi. Sadece kendinden çok *emin* görünüyordu. Her şey konusunda bu kadar emin görünen genç bir oğlanla tanışamaz insan. Tanışsa bile bu bir numaradır.

Ama o çok… tuhaf bir durumdu. Tam olarak adını koyamıyordum ve gözlerimi dikip ona bakmak da istemiyordum. "Benim gitmem gerekiyor."

"Daha yeni geldin."

Sen nereden biliyorsun? Omuz silktim ve ayakkabının tekini çorabıma sürterek parlattım. Bileklerim ağrıyordu; otobüs durağına kadar yokuş aşağı uzun bir mesafe yürümüştüm. Ayaklarım su toplayacaktı.

"Hadi ama. Evet de." Artık gülmüyordu. Tam tersine çok ciddi görünüyordu. Çok ciddi. Gözleri anlamlı bakıyordu. "Bizim, seninle benim, birlikte takılmamız gerekiyor."

Ne dedin? Ben daha seni tanımıyorum bile. "Nedenmiş?"

"Aksi takdirde bizi diri diri yiyecekler. Hadi dans edelim." Avucu yukarı dönük haldeki elini tekrar uzattı.

Sanırım söylediği doğruydu. Hem zaten iki dolar ödemiştim. Artık gülmüyor, sadece sanki bu ciddi bir işmiş ve benim de bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyordu. Rüzgâr kısık, sinir bozucu bir ses çıkarıyordu.

Onunla gittim. Bize ters ters bakan, ama hiçbir şey söylemeyen fedainin yanından geçip içeri girdik. Johnny dans pistine kadar elimi bırakmadı ve kalabalığın arasına karıştık. Ama aslında biz kendimize ait küçük bir dünyada gibiydik.

* * *

Cumartesi sabahı güneş yatağıma vururken ve çalar saatim çalmak yerine vızıldarken uyandığımda ilk fark ettiğim şey ayaklarımın çok fena ağrıdığıydı. İkincisi de karavanın boş olduğuydu.

Ya boştu ya da babam hâlâ uyuyordu.

Birkaç dakika daha yatakta yatıp, güneşin sıcaklığını içime çektim. Karavan, her sabah olduğu gibi tıpkı bir araba tamircisinin ağzında ezilen kurutulmuş domuz derisi sesini andıra sesler çıkarıyordu. Bileklerimin arkaları acıyordu, ama çoraplarım temizdi. Bir gün önce çamaşır yıkamıştım.

Ayağa kalktım. Ben işimi görmeye hazırlanırken banyonun döşemesindeki delik bana bakıyordu. Su sıcak değildi, ama bugün hava soğuk da değildi. Ve bu gayet iyiydi. Lavabonun üstündeki lekeli ayna iç karartıcı olduğundan saçımı örecek kadar bakmakla yetindim.

Mutfağa geçtiğimde babamın neden karavanda olmadığını anladım.

Bugün Bakers'ta iş var. Karneni aldım. Hepsi A. Zeki kız. Elektrik faturasını yatır! Resmî arması ve Gotik karakterleri babamın döktüğü kahveyle lekelenen St. Crispin'den gelen bir zarfın arkasına kargacık burgacık harflerle bunları yazmıştı.

Bir işi vardı. Tanrıya şükür. En azından bir süreliğine de olsa bir işi vardı. Karnemi açtım ve düzgün bir sıra halinde aşağı kadar inen A'ları görünce rahat bir nefes aldım. Geçen sömestr trigonometri dersinde gerçekten zorlanmıştım, ama Kader ve Bob Kardeş bana iyi davranmışlardı.

Yani hâlâ bursluydum. Böyle notlarla bir yere kabul edileceğim kesindi. O zengin kaltakların ne düşündüğü ya da ne kadar kötü oldukları kimin umurundaydı? Kim takardı?

Ama Gwyneth. Ailesinin yazlık evlerinin iskelesinde yanıma oturup, bacaklarını sallayan ve bir külah dondurma yiyen arkadaşım. Marisa'yla ben dama oynarken, camın önünde babasının gelmesini beklerdi. Koroda yanımda durur, kendi aramızda bir

esprisi olan şarkılardan biri denk geldiğinde kollarımızla birbirimizi dürterdik.

Zarfın içinde para da vardı. Çıkıp elektrik faturasını yatırmam gerekiyordu. Ucuz tül perdeler hafifçe hareket etti. Muhtemelen sigara dumanının kokusunu atmak için mutfak penceresini açık bırakmıştı. Üç bira kutusu ve çırpılmış yumurta yapılmış bir tava ve yeniden kızartılmış birkaç fasulye lavaboda duruyordu. Musluğu açtım ve lavaboya biraz bulaşık deterjanı döktüm.

Yanaklarım nemliydi. Rüzgâr inliyordu. Bundan sonra bu sürekli bir ses olacak, her sonbahar sivri kenarlardan dolan toz dolu kuru bir fısıltı halini alacaktı. Partiye gitmemiş olsaydık şu anda Gwyn'in yatak odasında uyanıyor, kahve ve kızarmış domuz pastırması kokularını alıyor ve Marisa'nın mutfaktan gelen mırıldanmasını duyuyor olabilirdim. Cumartesi olduğundan annesiyle babası da evde olabilirlerdi ve soluk tenli, sevimsiz annesi "bizimle kiliseye geliyor musun?" demeye başlamadan önce Gwyn çoktan dışarı çıkmak için sabırsızlanmaya başlamış olurdu. Alışveriş merkezine gidip insanlarla dalga geçer, Gwyn alışveriş yaparken gülüşürdük.

Telefon çaldı. Telefona bakıp keşke arayan numaraları gösterseydi dedim. Tabakları temizleyip lavaboya koyarken görmezden geldiğim kişinin Gwyneth olup olmadığını düşünüyordum ve sonra tabakları duruladım, kuruladım, kaldırdım ve sonra da çantamı temizledim. Hem zaten beni arka arkaya başka kim arayabilirdi ki? Bir alacaklı olabilirdi.

Kapıyı kapatıp kilitleyerek dışarı çıktığımda telefon hâlâ çalıyordu. Ve yolda, babamın kamyonu ve esen rüzgârın etkisiyle hafif silinmiş olsa da Johnny'nin siyah Jetta arabasının izlerini hâlâ görebiliyordum.

* * *

Pazartesi günü Mitzi ve ekibiyle dördüncü derse kadar ortak dersim yoktu ve bu beni hep çok sevindirirdi. Ama Gwyn ikinci derste

olacaktı. Onun boş sırası yanımda çürük bir diş gibi zonklarken Amerikan Tarihi dersinde öylece oturdum. Üçüncü ders ve aynı zamanda birinci öğlen arası zili çaldı; Gwyn'in hasta ya da akşamdan kalma olduğu ve onu sınıftan çıkarmak için Marisa'yı araya soktuğu günlerden biriydi. Kimse bana bakmıyordu ve ben de böyle olmasından memnundum.

Öğlen tatilini uzun, dar koridorlu kütüphanede gözlerimdeki bulanıklık geçmeden matbu sayfalara bakarak geçirdim. Burnum tıkanmıştı. Kapıdan sesler geldiğini duyunca başımı indirdim. Aslında asıl hazırlandığım dördüncü dersti ve hayal kırıklığına uğramamıştım. Bob Kardeş bir test daha yapmış, yanımdaki sıra boş kalmıştı; Mitzi ve arkadaşları ders sırasında sürekli kıkırdayarak, bana bakıp fısır fısır konuşmuşlardı. Zil çaldığında oradan olabildiğince hızlı çıktım, ama anlaşılan yeterince hızlı değildim.

"Gwyneth nerede?" diye sordu Mitzi sırasının yanından geçerken monoton bir sesle. Omuz silkerek kitaplarıma sarıldım ve uzattığı ayağını görmezden geldim. Bir sonraki cümlesi için nefes bile almasına fırsat vermeden çıkıp gittim ve beşinci derste sadece Trisha Brent ve Zoe McPherson'la başa çıkmam gerekti. Onlar da kendilerini kışkırtacak Mitzi'leri olmadan etkisiz elemandılar ve günün son ders zili benim için tam bir rahatlama anıydı.

Toz ve duman kokusuyla dolu rüzgâr yine esiyordu ve St. Crispin'in merdivenleri kızlarla doluydu. Sarı otobüsler bir tarafa yığılıyor, aramızda daha şanslı olanların binip uzaklaştıkları arabalar gıcır gıcır parlıyordu. Siyah parlak bir Jetta cebe girip bir kez kornaya bastığında tam da otobüse yürümek üzereydim.

Aslında arabayı görmezden gelirdim, ama Mitzi ve kızları benden önce harekete geçmişlerdi. Mitzi'nin bana doğru geldiğini, atkuyruğu yaptığı saçları sallanırken istemsiz bir şekilde iç geçirdiğini gördüm.

Şoför tarafının kapısı açıldı ve arabadan Johnny çıktı. Çantam omuzlarımı deler halde, trigonometri ve tarih kitaplarıma sarılarak bir anda kalakaldım.

Kahretsin.

Güneş ışığında saçında kızıllıklar vardı. Gözlük takıyordu ve başını çevirip kollarını arabanın tepesine koymuş doğrudan bana bakıyordu. Sanki benim orada olmamı bekliyormuş gibiydi.

Birkaç kız oldukları yerde kalıp gözlerini ona dikti. Mitzi hâlâ bana doğru geliyordu; aklından kötü bir şeyler geçirdiğine emindim.

Bu yüzden arabaya doğru yürümeye başladım. Temiz boyasının üzerinde hiç toz yoktu.

"Selam," dedi yeterince yakına gelince. "Seni bırakayım mı?"

"Olur." Yolcu koltuğuna yöneldim ve siyah elbisesi sallanarak pupa yelken merdivenlerden aşağı inen Rahibe Agnetha'yı gördüm. Bir *erkek*. Hem de okul sınırlarında.

Aman Tanrım.

"Gitmek istediğin bir yer var mı?" diye sordu Johnny sanki aklında bir şey varmış gibi sırıtarak.

"Beni sadece buradan götür yeter." Kapının açık olduğunu fark ettim. İçeri binip kapıyı kapatır kapatmaz temiz araba kokusu her yanımı sarmıştı. Sıcak hava ve esinti kesilmiş, havalandırma tam gaz çalışıyordu. Bir an duraksadıktan sonra yanıma oturdu ve bana baktı.

"Emin misin?"

"Kesinlikle evet." Karartılmış camdan dışarı bakmaya cesaret edemiyordum.

Kapısı kapandıktan sonra ikimiz de emniyet kemerlerimizi taktık ve Johnny kavşağın önündeki üç şeridi bir anda geçip ilerledi. Biri korna çalmış, fren ve lastik sesleri yükselmişti; uzaklaşırken bir anda gülmeye başladım.

Bu tıpkı Gwyneth'le arabada olmak gibiydi.

* * *

"Yani o… hı." Pipetten hafifçe bir şeyler çekti. Gözlükleri parlıyordu. Jetta'nın ön kısmına oturmuş, vadiyi seyrediyorduk. Polen gibi sarı girdaplar oluşturan toz gözle görülüyordu. Sanki etrafımızdaki ağaçların hepsi bir şeyler fısıldıyorlardı. Johnny haklıydı; burası hoş bir yerdi. Buzlu süt ve kıvırcık patates getirmişti; elimden geldiğince yavaş yemeye çalışıyordum. Ben ceketimin üzerinde oturuyordum, ama o arabanın motorunun sıcaklığına aldırış etmeden kotunun üzerine oturmuştu. Gölge çok güzeldi ve aşağı bakınca şehir merkezinin üzerinde kocaman bir duman bulutu yükseldiği görülebiliyordu. Tepeler toz bulutlarının arasından yükselen keskin ışıklarla göz kırpıyor, yamaçların tepesine kurulmuş olan camekân malikâneler kendilerini gösteriyorlardı. "Emin misin?"

"Beni partiye o çağırdı. Ben gitmek istememiştim. Ve… şey, aslında anlaman için onu tanıman gerekir." İç çektim. Çilekli sütümden makul bir yudum aldım. "Hem onun gibi bir oğlan neden benimle konuşsun ki? O da onlardan biri."

"Sen değil misin?" Ses tonu başka bir şey, *ben de mi değilim?* der gibiydi.

"Ben bir *karavan parkında* oturuyorum," diye hatırlattım. "Ve sen iyi birine benziyorsun."

"Yaa." Johnny hafifçe başını salladı. Siyah dalgaları sıcak esintiyle hareket ediyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum. Sorabilir miyim?"

"Sordun bile." Bir yudum daha süt içtim. "Sor gitsin."

Bu espriyi hafif bir gülümsemeyle karşıladı. "Kendin için bir gelecek görüyor musun?"

Bu aslında bayat bir soruydu, ama söyleyiş tarzı normal gelmesine neden olmuştu. Hatta mantıklı bile denilebilir. Merak ediyordu ve dinlemeye hevesliydi. Birkaç dakika onu inceleyip, saçımı geri attım ve düşünmeye başladım.

"Üniversiteyi falan mı kastediyorsun?"

"Benim demek istediğim… daha da ötesi. Her şeyin ötesi."

Sütü bıraktım. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"Evet." Gerçekten de öğrenmek istiyor gibiydi.

"Bence tüm bunlar boş. Sen ne kadar iyi olursan ol, kimileri seçilir kimileri seçilmez. Şanslı insanlar her şeye sahip olurlar ve geri kalanımız azla yetinmek için var gücümüzle çalışıp dururuz. Yani bu şanslı insanlardan olmadığın sürece böyle bir gelecek yoktur. Ama istersen nefes almak için ufak bir mola verebilirsin."

"Sen ise bu şanslı kişilerden biri değilsin, öyle mi?" Saçlarına götürdüğü elinin çıkardığı sesten başka ses yoktu.

Güldüm. Bu biraz komikti. "Kesinlikle değilim."

"Olmak ister misin?"

"Böyle biri olmak istediğine insan kendi karar veremez. Bu kader." Sakız almak için çantamı karıştırmaya başladım. "Peki, ben *sana* bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım." Bu laf ona komik geliyordu ya da en azından onu güldürüyordu.

"Neden beni seçtin?" Cevabını beklerken, nefesimi tutuyormuş gibi hissetmemeye çalışıyordum. Ama kahretsin, bunu bilmek istiyordum. Cevabından onun nasıl bir erkek olduğunu da anlayabilirdim. Zeki, sporcu, hızlı, suni, panda, gotik: Pek sınıflandırılabilir bir tipe benzemiyordu.

"Ne, sen anlamadın mı yani? Hadi gel. Başka bir yere gidelim."

"Nereye?"

"Neresi olursa. Sadece arabayla da dolanabiliriz." Yandan bana baktı ve o anda içimden, keşke gözlüğün altında kalan gözlerini görebilseydim, dedim. "Benim vaktim var."

"Ben eve gitsem iyi olur. Ödevim var."

"İyi bir Katolik kızı. Tamam. Seni tekrar ne zaman görebilirim?"

Hiçbir şey söylememem gerekirdi. Bir şakayla geçiştirmeli ya da öyle bir şey yapmalıydım. Gwyn'in erkekleri reddedişine milyonlarca kez şahit olmuştum. Ama ben onu hayatımdan çıkarmak istemiyordum. "Yarın beni okuldan al." Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden kelimeler dökülüvermişti.

"Anlaştık. Başka bir yere gideriz."

"Nereye."

"Fark eder mi?"

Söyleyiş tarzına bakılırsa fark etmezdi.

* * *

Karavan parkının girişinde beni bırakmasını istedim. Gecenin bir vakti beni bırakması kabul edilebilirdi, ama babamın göreceği bir yerde bırakması? Bu ayrı bir şeydi. Babamın kamyonu karavanın önünde duruyordu ve dikkatli davrandığıma sevinmiştim.

Babam evdeydi ve ayıktı. Bana hiçbir şey sormadı. Aksine, sadece iç çekti. "Bu akşam çift mesaiye kalıyorum tatlım. Cuma günü ödeme yapacaklar."

"Çok güzel." Rüzgâr inledi.

Terleyen ellerimin ya da suçluluk dolu yüzümün farkına bile varmamıştı. "Arkadaşın aradı. Gwyneth. O şu zengin kızdı değil mi?"

Ruhsuzca başımı salladım. *Şu zengin kız.* "Evet."

"Tamam." Ayağa kalktı. "Aramanı söyledi. Ben işe gidiyorum. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum." Zor yutkundum. Gözleri kan çanağı gibiydi, ama sinirli görünmüyordu. "Gitmeden önce akşam yemeğini hazırlayayım mı?"

"Hayır, sağ ol. Vaktim yok." Elini cebine götürdü ve cüzdanını çıkardı. İki tane, yeni, gıcır gıcır yirmiliği masaya bıraktı. "Eve bir şeyler alabilirsen iyi olur tatlım. Cuma günü ödeme yapacaklar, ama ondan önce de bir şeyler alabiliriz. Tamam mı?"

Nihayet, süt. Patates ve kıyma. Fasulye… birkaç gün acılı fasulye yiyebilirdik. Düşününce, kıvırcık patates ve buzlu süt dolu mideme kramplar girdi. "Tamam."

Başını salladı. İri yarı, ağır yük binmiş omuzları olan adam. "İş kıyafetleri getirdim. Yıkayıverirsin."

"Tabii babacığım."

Uzun zamandır tuttuğum nefesi bırakmadan önce kamyonunun çok sıkı ya da çok gevşek bir kemerin tuhaf sızlanma sesine benzer sesi çıkarıp gitmesini bekledim.

"Tanrım," dedim boş mutfağa ve iki yirmiliği masadan aldım. Eğer etten vazgeçer ve ekstra ekmek alırsam bu hafta bir iki kez öğlen yemeği bile yiyebilirdim.

Telefon tekrar çaldı. Zor yutkundum, boğazım acıdı. Masanın yanından geçip asılı durduğu duvara gidene kadar telefon üç kez çaldı. Açtım, ama tek duyduğum çevir sesi ve rüzgârın sesiydi.

Johnny'yi tekrar görmek için şimdiden beklemeye başlamıştım.

* * *

"Benim fikrim değildi," diye fısıldadı Gwyn. Sandalyeme biraz daha gömüldüm. Rahibe Laurel tahtaya Hawley-Smoots Gösterisinin tarihini yazıp altını çizdi. Hemen not aldım. "Gerçekten, benim fikrim değildi."

Cevap vermedim. Sınıfa geç gelip yerine oturduğundan beri aynı şeyi söyleyip duruyordu. Boğazının yan tarafında geçmekte olan bir morluk bana cuma akşamki partide şansının yaver gittiğini söylüyordu. Muhtemelen Scott Holder'laydı. Gwyn böyle şanslı bir kızdı.

Gwyneth adımı fısıldadı, ama ben doğrudan önüme bakıyordum.

Rahibe Laurel hafifçe bize döndü. Profilden bir şahine benziyor, bir şahin gibi boncuk boncuk bakıyordu. "Söyleyecek bir şeyi olan var mı?" diye sordu ortaya.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Rüzgâr pencerelere vuruyordu. Rahibe Laurel yerli ekonomiyi koruma yöntemi ve altın standartlardan ve Büyük Buhranın nedenlerinden bahsetmeye devam etti.

"Böyle yapma," diye fısıldadı Gwyneth.

Omuzlarımı öne çıkardım ve cevap vermedim. Neticede ikimiz de onu affedeceğimi biliyorduk, değil mi? Ne zaman aptalca ya da üzücü bir şey yapsa onu hep affederdim. Benim evrendeki yerim buydu: Affedici olmak. Ve ben de karşılığında onun yatak odasında uyanır, ailesine ve parıltılı yaşantısına sahip olduğumu hayal ederdim.

Kendin için bir gelecek görüyor musun?

Aslında görüyordum. Bursla okulu bitirip, üniversiteye gitmek ve belki de iyi bir işe girmek. Kendi başıma bir yer tutabilecek kadar para kazanmak.

Sonra mı?

Gwyneth hiç böyle şeyler peşinde koşmak zorunda kalmayacaktı. Anneciği ve babacığı onu üniversiteye gönderecek ve o da zengin bir çocuk bulup, hiçbir sorunla karşılaşmayacaktı. Küçük güzel bebekleri olacak ve öğleden sonraları martinisini içecekti. Kamu dairelerine para götürüp tekrar elektriğinin açılması ya da kapatılmaması için yalvarmak zorunda kalmayacaktı. Babamın beni göndermesinin nedeni oradaki çalışanlarla ortak bir noktada uzlaşabilmemdi. Bu adeta bir sanattı.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Gwyneth tekrar adımı fısıldadı. Kızlar sandalyelerinde kıpırdanıyor, aramızda ne geçtiğini merak ediyorlardı.

Rahibe Laurel arkasını dönüp sınıfa baktı. Delici bakışlarıyla hepimizi süzüyordu ve ben hem masum hem de sıkılmış görünmeye gayret ettim. Notlarıma bakmaya başladım.

Bir gelecek görüyor muydum? Kâğıdın üzerinde mürekkep izleri vardı.

Rahibe sonunda elindeki cetveli masaya vurarak, üst üste duran kâğıtlarda hafif bir ses çıkardı. Erica Angier'e seslendi ve sessiz bir şekilde iç çekti. Yine şansım yaver gitmişti.

Gwyneth beni yakalayamadan önce kapıdan çıktım. O popüler arkadaşlarıyla takılsın bakalım. Hiç de umurumda değildi.

Özellikle Johnny'yi görecekken.

* * *

Gwyn, Bob Kardeşin günlük gazabından kurtulmuştu. İğrenç geçen gün, altıncı dersi ekip okulun önüne çıktığımda güzelleşmeye başladı. Johnny *Park Edilmez!* işaretlerini düpedüz görmezden gelerek arabasına yaslanmış duruyordu. Bana bu sefer bir çizburger, daha çok patates kızartması ve kola almıştı. Çilekli sütünden içiyordu ve aç olmadığını söylemişti.

Vadiye bakan aynı yerde yine arabanın kaportasında oturuyorduk ve bütün öğleden sonra hiçbir şeyden bahsetmedik. Gerçekten *dinleyen* biriyle konuşmak güzeldi.

Güneş yavaş yavaş batıyordu ve insanın yanında bu sesi bastıracak başka biri olduğunda rüzgârın, vadinin üzerinde oluşturduğu sıcak toz bulutları oluşturan kulak tırmalayan iniltisi kulağa o kadar da ürkütücü gelmiyordu. Kaportaya uzanıp dalların arasından görünen ışıkları seyrettik; Johnny beni öperken ise yine gözlüklerini çıkarmadı. Ama bu umurumda değildi. Leş gibi çizburger kokuyor olmam bile umurumda değildi.

Johnny öperken bile beni dinliyordu. Durumu bundan daha iyi anlatamazdım herhalde. Dirseğinin üzerinde durdu ve diğer eliyle başka yerlere kaymak yerine, parmak uçlarını hafifçe çenemde gezdirdi ve arada bir nabzımın deli gibi attığı boğazımın kıvrımına bastırdı. Elmacık kemiğim gözlüğüne çarpınca kahkahalarla güldüm, o da güldü. Tadı çilekli süt gibiydi ve nane, arzu, sıcak güneş ve temiz kıyafetlerin karışımı gibi de kokuyordu. Hafifçe alt dudağımı ısırdıktan sonra beni daha da sert öptü.

Bu, en güzel kız ya da yakışıklı oğlan arabanın arka koltuğunda rahat rahat işi pişirirken benim Gwyn'in o anki avının çirkin arkadaşıyla öpüşmemden çok daha farklıydı.

Ayrıldık, ama ben hâlâ onun gözlerini göremiyordum. "Bunları sürekli takıyor musun?" Sanki gözlüklerini çıkaracakmış gibi ona uzandım, ama o usulca geri çekilince mesajı aldım.

"Sürekli değil. Bak. Yapmam gereken birkaç iş var. Bu gece dışarı çıkmaya ne dersin? Yolun sonunda beklerim."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Aslında bazı sorular sormam gerekirdi, ama soru sormaktan yorulmuştum. Beklemekten yorulmuştum. Hava günlük güneşlikti, altın rengi polenlerle, tozla doluydu ve ben tekrar onu dudağının kenarından öpmek istiyordum. Teni pürüzsüzdü, farklı bir yapısı vardı. Sert ipek ya da keçe ve mükemmel karışımı bir şey gibiydi.

Gerçi o kadar mükemmel değildi. *Onlardan* biri değildi.

"Tamam." Babam çalıştığı için evden çıkmak sorun olmayacaktı. Akşam yemeğinden sonra çıkabilirdim ve babamın haberi olmazdı. Gwyneth tekrar aramadığı takdirde muhtemelen onunla dışarıda olduğumu düşünecekti. "Nereye gideceğiz?"

"Sence bir önemi var mı?" Güldü ve yanağıma dokundu. Parmak uçlarının teması bütün içime işlemiş, sıcak bir dalgaya kapılmıştım.

Aslında olması gerekirdi. Ama umurumda değildi. Johnny'nin beni eve götürmesine izin verdim ve ayrılırken onu öptüm. Çıktığımızı ya da birlikte olduğumuzu dile getirmemiştik. Buna ihtiyacımız olduğunu düşünmüyordum.

* * *

Eğer haberim olsaydı, akşam yemeği için muhtemelen daha güzel bir şeyler hazırlardım. Ama o kadar acelem vardı ki, o yüzden *Hamburger Helper* yapmayı tercih etmiştim. Babam sessizce yemeğini yiyordu. İşte giydiği kıyafetini bile ütülemiştim, diğeri de

üzerindeydi. "Bu akşam geç gelirim," diye homurdandı kapıdan çıkarken.

"Peki, baba." *Bu gece ben de geç geleceğim.* Muhtemelen yine Bleu'ya gidecektik.

Gidecekleri başka bir parti yoksa Gwyn ve Mitzi'nin beni Johnny'yle birlikte görecekleri fikri mutfağı temizlerken kahkahalarla gülmeme neden olmuştu. Hatta bu seferde Gwyn'in siyah ipek gömleğini giymiştim. Johnny muhtemelen ne giydiğimi umursamıyordu. Ve kahretsin, Gwyn bana bu gömleği borçluydu. İstese bundan yirmi tane daha alabilirdi.

Bu iyi moralim bacaklarımı tıraş edip uyduruk jiletle kendimi kesene kadar sürdü. Güneş batmak üzereyken küvetin içi kan dolmuştu ve bir anda Johnny'nin kesinlikle gelmeyeceği vehmine kapıldım. Gwyneth'in gömleğini ve okul eteğimi giymiş, kendimi aptal gibi hissederek burada bekleyip duracaktım.

Terleyen alnımı dizlerime dayayıp öylece kalakaldım. Yazları eski su tesisatımızdan geçen ılık su büyük bir nimet sayılırdı. Şu anda bana iyi geleceğini düşünüyordum. Rüzgâr karavanın kenarlarından esip geçiyordu ve tekrar, sert ve dik bir sesle kahkaha atarak kendimi bile şaşırttım.

Gelmezse de bunu öğrenecektim. O zaman Gwyneth'i arar, onu affederdim.

Ama eğer gelirse, o zaman hazır olacaktım.

* * *

Gece, normalde şimşekle başlayıp tepelerde bir yangınla ve herkesin gergin olduğu bir şekilde biten patlamaya hazır bir bomba gibi bir geceydi. Bleu tıka basa doluydu. Hafta içi bile hep doluydu. Umurumda değildi ve Johnny'nin de umurunda değil gibiydi. Kalabalık dans pistinin ortasında birbirimize yapışmış gibiydik. İçerisi çok sıcaktı, herkes birbirinin dibinde nefes alıyor, fosforlu çubuklar yanıp sönüyordu ve ışıklar boş bakan gençlerin yüzlerine yansıyordu.

Müzik gümbürtüyle çalmaya başladı ve uzun bir süre bu şekilde devam etti. Bu tıpkı biriyle yan yana yüzmeye benziyordu. Johnny bana sarıldı; burnuma nane şekeri ve temiz hava dalgası geliyordu.

Çoluk çocuk dolu bir kalabalığın ortasında kendini kaybetmek kolaydır. Zor olan kendini başka biriyle kaybetmektir. Dans pistinin ortasında kendi küçük evrenimizi yaratmıştık. Işıklar söndükten sonra tek aydınlık kaynağı fosforlu çubuklar ve parlayan ter damlalarıydı. Johnny burnuyla boynuma sürtünüyordu. Saçımı kenara itti, göğsü sırtıma değiyordu. Parmak uçlarını hafifçe bastırınca çenemi kaldırdım, o da öteki kolunu sıkıca belime doladı.

Nefesi sıcacıktı ve ben adeta ona doğru eriyordum. Ben boynumda bir morluk yapmaya çalışıyor sanmıştım, ama tuhaf bir şey oldu.

Johnny bir anda gerildi. Müzik gümbürdüyor, bir şarkıcı misyoner bir adamla ilgili ağıt yakıyordu. Boğazımda sıcak bir nokta olduğunu fark ettim. Sıcaklık, bir tepeden aşağı inen lav gibi bütün vücuduma yayılarak tenimin içine işledi ve karnıma yerleşti. Gümbürdeyen bas sesi sıcaklığı daha da derinlere, kemiklerimden iliklerime gönderiyordu ve kulübün tamamı o anda koyu kırmızı olmuştu. Bu tıpkı insanın projektöre bakıp gözlerini kapattıktan sonra göz kapaklarında her şeyi kırmızı görmesi gibi bir şeydi. Kalp atışım yükselen bas sesine karışıp yavaşlamış, kalçalarım öne çıkmıştı ve içimdeki her şey adeta patlıyordu.

Bleu'da müzik son ses çalarken kimse çığlık attığını duymaz. İçinizdeki her şey ezilirken kimse sizi duyamaz. Ve kimse, beyaz gömlekli, dudaklarına karanlık bulaşmış ve gecenin köründe bile gözlüklerini gözünden çıkarmayan bir oğlan tarafından dışarı çıkarıldığınızı da görmez.

* * *

Arabanın kapısına yığılmıştım. Motoru kapattı ve içeride bir anda tuhaf bir sessizlik oldu. Rüzgâr arabanın boyasını yalayıp geçerken kısa bir süre sessizce oturduk.

"Sana kimse bir şey söylememişti," diye tekrarladı. "Hepsini unut. Şöyle düşün: Ben Kaderim. Ve seni seçiyorum. Seni *davet ediyorum*."

Boğazım acıyordu. Sert kâğıt peçeteyi boynumun kenarına yapıştırdım. Nemliydi, ama ter mi yoksa başka bir şey mi anlayamıyordum. Konuşmadan önce iki kez yutkunmak zorunda kaldım.

"Neden ben?" Kelimeler başlı başına gereksizdi.

"Kendin söyledin. Sen onlardan biri değilsin. Ve biz, soğukta kalanlar yalnızlık çekeriz." Parmaklarıyla direksiyonun üzerindeki boşlukları ölçüyordu. Sanki değişmelerini bekliyormuş gibi tekrar ölçtü. "*Var olabilirsin*. Benimle."

Tekrar yutkundum. Sanki kronik boğaz ağrım varmış gibi hissediyordum. Hava bunaltıcı olmasına rağmen parmaklarım uyuşmuş, terden sırılsıklam olmuş tenimde çatırdıyor ve elektrik çarpmış gibi hissettiriyordu.

Sonra can alıcı soruyu sordum. "Nasıl?"

Gülümseyip gözlüklerini çıkardı. İncecik ipler gibi gözlerinin beyazlarından geri çekilen kırmızı parıltı kayboluyordu. İrisleri ilk gece tanıştığımızdaki gibi simsiyah olmuştu. "Bilmek istediğine emin misin?"

İnatçı bir şekilde çenemi kaldırdım. "Önce nasıl olduğunu söyle."

"Tek yapman gereken bana bir hediye vermek tatlım. O kadar zor değil."

Tanrım, benim vereceğim hiçbir şey yok. "Ben bir *karavan parkında* yaşıyorum. Benim hiçbir…"

"Para istemiyorum." Uzanıp elimi tuttu, ben de geri çekmedim. Teni kuru ve ılıktı, bana değdiğinde normal gibi gelmişti.

Sonra bana sarıldı. Tekrar her yerim buz gibi olmuştu. Buzlar çatırdadı ve içime işleyerek, kalbimde kendine yer edindi.

"Peki, sonra ne olacak?"

"Sonra benimle geleceksin. Bizim için dışarıda yepyeni bir dünya var. Ben yalnız olmayacağım, sen de artık hiç endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

Bunu, daha önce kimsenin bana böyle bir şey söylemediği bir şekilde öylece söyleyivermişti. Yalan söylüyor olamazdı. Yalan söylemeyecek kadar gerçekçi konuşmuştu.

Ve boğazımda bir kez daha sıcak bir acı hissettim. Sımsıkı yapışmış parmaklarım ve kurumuş kâğıt peçeteyle kapattığım boynumda tüten sıcaklık dışında tenim buz gibiydi.

"Pekâlâ, gizemli bayan? Kararın nedir? Kısacık ömrünü onların kurallarına göre hareket ederek mi geçireceksin yoksa karşına çıkan bu fırsatı değerlendirecek misin?"

Buz gibi olan alt dudağımı dişlerimin arasına alarak teklifini düşündüm. Sonra kararımı verdim.

* * *

"Benim suçum değildi." Gwyneth hâlâ aynı şeyi söyleyip duruyordu. Omuzlarını bükmüş, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. "Haberim yoktu. Gerçekten bak, haberim yoktu."

"Sorun değil." Benim sesim bile bir şey yokmuş gibi çıkıyordu. Yanımda yara bandı yoktu, ama boynumdaki minik iki iz beyazlamış ve önceden olmuş gibi görünüyorlardı. Pek belli değillerdi. "Bu akşam ne yapıyorsun bakalım?"

"Belki bana gelirsin diyordum." İyice kamburunu çıkarmış, benekli incir ağacının gölgesi yüzünde ve kollarında gölgeler oluşturmaya başlamıştı. "Güzel bir film falan seyrederiz. Pijama partisi yaparız."

Teklifini hemen kabul edebilirdim aslında. "Mitzi'ye ne oldu?" Bakışlarımı Gwny'den, Crispie'nin kaltak sarışın kraliçesinin bize nefret dolu bir bakış attığı yöne çevirdim.

"Kaltağın teki o. Şimdi Holder'la çıkıyor biliyor musun?" Gwyn gözlerini devirdi. "Çok şaşırtıcı. İkisi birbiriyle konuşan elektrik süpürgelerine benziyorlar. Hadi dördüncü dersi de asıp alışverişe gidelim. Hadi ama. Ne dersin?"

Evet demekten başka bir şansım var mıydı? Zaten Johnny'nin beni almaya gelmeyeceğini de biliyordum.

En azından bugün gelmeyecekti.

* * *

Gwyn'in annesiyle babası dışarıdaydılar, Marisa da uyuyordu. Gwyneth'in nefes alıp verişi düzgün bir ritme girene kadar hareketsizce yatarken, onun eski pijamalarını tenimde hissetmek eski bir arkadaşımlaymış gibi hissetmeme neden oluyordu. Yanıma ne eşya almış ne de babama nerede olacağımı söylemiştim. Bugün cumaydı ve maaşını almıştı. Muhtemelen şimdi bir bardaydı. Evdeyse de muhtemelen beni özlüyordu.

Bir önemi yoktu. Artık beklemekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gwyn her zamanki gibi yanımda yatıyor, dizleri ve dirsekleriyle beni sürekli dürtüyordu. Kocaman bir yatağı olmasına rağmen o yine de her yeri kaplamayı başarıyordu.

Derin uykuya daldığında dikkatlice yataktan kalktım. Sessizce giyindim. Beyaz gömleğimle karanlıkta bir hayaleti andırıyordum. Parmak uçlarımda ilerleyerek koridora çıktım, uzun bir tecrübenin getirdiği kolaylıkla merdivenlerde gıcırdayan tüm noktaları es geçtim. Mutfak tertemiz ve karanlıktı; rüzgâr evin duvarlarını yalıyor, pencerelere tozdan kumlar taşıyordu. Yakında bir kıvılcım ve bir duman kokusu olacaktı.

Mutfak kapısının baklava şeklindeki camında verandanın ışığının yansımasından başka bir şey görünmüyordu. Boğazım kaşınarak elimle kapının koluna ve yaysız kilidin kolunun yıllanmış sarı parıltısına uzanarak orada durdum. Rüzgâr her seferinde başka bir ses çıkarıyor, ben de elimi geri çekiyordum.

Gelmeyecek. Sonra şöyle düşünüp, *gelecek*, diyordum. *Geleceğini biliyorum*.

Kapıda bir gölge belirdiğini görene kadar kırışmış okul üniformamın içinde bir aptal gibi hissederek orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Bir anda *ortaya çıkıvermişti*. Bir saniye sonra hiçbir şey yoktu. Sonrasında beyaz gömlekli bir hayalet belirdi ve işlemeli pencereler pek net göstermese de, gelenin o olduğunu anlamıştım.

Kapı koluna uzandım. Sonra tekrar elimi çektim ve Johnny orada beklerken titreyerek öylece durdum. Ne kadar kalacağını bilmiyordum ve eğer kapıyı açmazsam sabaha gitmiş olacaktı. Bu kadardı.

Kapıyı kapalı tutsaydım, neler olacağını biliyordum. Okula gidecektim. Üniversiteye gidecektim. Şanslı insanların önüme birkaç kemik atmaları ümidiyle hayatımı devam ettirecektim. Ve er ya da geç Gwyneth'in de benim affediciliğime ihtiyacı kalmayacaktı. Kendi gibi insanlarla takılmaya başlayacak, benim yaşadığımı bile unutacaktı ve benimmiş gibi yaptığım bu mükemmel evden eser kalmayacaktı.

Kilidi geri çektim. Johnny hareket etmedi.

Her yerim buz kesmişti ve yeniden terliyordum. Kapı kolu parmaklarımın arasında dönerken huzursuz bir homurtu duydum. Marisa ya da Gwyn'i uykularında duymak imkânsızdı, ama ben duyduğumu sanıyordum.

Kolu çevirdim ve kapıyı açtıktan sonra rüzgâr, bir toz bulutu ve duman kokusuyla içeri girdi. Sanırım yangınlar çoktan başlamıştı.

* * *

Bana, *git arabada bekle*, demişti. Bu yüzden şu anda Jetta'nın içindeyim. Torpidoda hiçbir şey yok ve tepedeki ev tamamen karanlık. Verandanın ışığı yanıyordu, ama on saniye kadar önce titreyerek söndü. Rüzgâr arabayı biraz sallıyor, boyayı yalıyor ve kadifeden parmaklarını ön camda gezdiriyordu. Tepenin başında beyaz bir şey belirip kayboluyor.

Her yerim titriyor. Okul çantam temiz paspasın üzerinde, ayağımın dibinde duruyor. Araba yeniymiş gibi kokuyor. Dışarısı kırk derece ve ağzımın içi kadar kuru olmasına rağmen ben üşüyorum.

Johnny'nin ne olduğunu bilmiyorum. Onu tarif edecek bir kelime yok. Arabaya geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyorum. Ya da bana.

Tepedeki evde, yukarıdaki pencerelerden birinde turuncu renkte kıvılcımlar beliriyor. Yarı dairesel araba yoluna ve düzgün biçilmiş bahçeye bakan bu oda Gwyneth'in odası. Kıvılcımlar büyüyor. Bu bir elektrik ışığı değil. Daha büyük bir şeye benziyor.

Eğer Johnny tepeden aşağı inerse alevlerin arasından silüetini görebilirim. Parmaklarım terden ıslanmış bir halde birbirine dolanıyor. Boğazımdaki delik izleri ısınıyor ve ıslanıyorlar.

Onun tepeden geldiğini görmek isteyip istemediğimden de emin değilim. Eğer gelmezse ben ne yapacağım peki?

Peki, ya *gelirse* ne yapacağım?

Kat

KELLEY ARMSTRONG

Vampir avcıları şafak sökmeden hemen önce gelmişlerdi. Ben derin uykudaydım; Marguerite'le tartışmakla geçen bir geceden sonra derin ve kesintisiz bir uykuya dalmıştım. Marguerite'in çıplak omzumu tutan soğuk parmaklarını hissedince uyandım.

"Kat?" diye fısıldadı. "Katiana?"

Otobüse binmeyeceğimi ve okula koşarak gideceğimi mırıldanarak onu ittim, ama beni sallarken parmakları omzuma batıyordu.

"Okul için değil, *mon chaton*,[25]" dedi yumuşak Fransız aksanıyla. "Avcılar geldi. Beni buldular."

Gözlerim o anda açıldı. Marguerite üzerime eğilmişti; gözleri kocaman açılmış, kalp şeklindeki yüzü sarı buklelerle çevrelenmişti. Küçükken onun hep bir melek olduğunu düşünürdüm. Artık gerçeği biliyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. O hâlâ *benim* koruyucu meleğimdi.

Dönerek yataktan kalktım ve karanlık odayı inceledim. Gözlerimi sıkıca yumup açarsam o zaman görebilecek kıvama geliyordum. Kedi gözü görüşü. Marguerite öyle diyordu. Bir vampir olmasam da ben de doğaüstü bir yaratıktım. *Ne* olduğum konusunda

25 mon chaton: Fransızca "kediciğim" (ç.n.).

hiçbir fikrimiz yoktu. On altı yaşında olmama rağmen bu gece görüşü dışında herhangi başka bir gücüm yoktu.

Marguerite kıyafetlerimi elime tutuşturdu. İki yıldır bir kostümle ve avcılar geldiğinde hemen kapıp kaçmak için yataklarımızın altına soktuğumuz sırt çantalarıyla uyuyorduk. İki yıldır kaçıyorduk. İki yıldır onlardan bir adım öndeydik. Şu ana kadar.

"Neredeler?" diye fısıldadım kotumu giyerken.

"Dışarıda. Evi gözetliyorlar."

"Gündüz olmasını beklediklerine eminim." Homurdandım. "Sersemler. Güneş doğduğunda senin burada kapana sıkışıp kalacağını sanıyorlar herhalde."

"Öyle düşünüyorlarsa büyük bir sürprizle karşılaşacaklar. Ama ben, destek kuvvet beklemediklerini garantilemek için o zamana kadar gitmiş olmak istiyorum."

"Yukarı mı çıkıyorsun yani?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yola koyulduk.

* * *

Eski evde kiraladığımız dairenin en üst katından gizlice kaçtık. Oturma odasına geçince ben koltuğa çıktım, Marguerite de bana bir tornavida uzattı. Havalandırmanın kapağını açıp ona verdim ve kenarı tutarak yukarı çıktım.

Siz hiç başroldeki kahramanın bir havalandırma borusundan kötü adamın saklandığı yere gizlice girdiği bir televizyon dizisi seyrettiniz mi? Peki hiç kolay olduğunu düşündünüz mü? Kolay değildir. Birincisi, ortalama havalandırma borusu aksiyon filmi kahramanlarının ebatlarında olmaz. İkincisi ise metal kaplıdırlar, yani bu tıpkı bir konservenin içinde sürünmeye benzer ve dizinizin her hareketi yankılanır.

Neyse ki ne Marguerite ne de ben aksiyon filmlerindeki kahramanların ölçülerindeyiz. Ses çıkarmadan nasıl hareket edeceğimizi de biliyoruz. Marguerite için bu çok doğal bir şey. Vampirler

yırtıcıdırlar ve o bu gerçeği benden hiçbir zaman saklamadı. Benim yeteneğim ise eğitimden kaynaklanıyor. İleri seviyede bir jimnastikçi, kahverengi kuşak karateci ve *aikido*da da ikinci derece siyah kuşak bir sporcuyum.

On bir yıl önce Marguerite'le birlikte yaşamak için buraya geldiğimden beri ders alıyorum. Marguerite tüm doğaüstü yaratıkların kendilerini korumaları gerektiğini söyler. Önünde sonunda bana faydası olacak güçlere sahip olabilirim, ama bir büyücü olup çıkarsam o zaman ayvayı yedim işte. Gerçi o tam olarak bu kelimeleri kullanmadı. Marguerite küfretmez ve benim küfretmemden de hoşlanmaz. Birilerinin kıçına tekmeyi basmamla ilgili bir sorunu yok aslında; o sadece malum kelimeyi kullanmamı istemiyor.

Dirseğim metal kenara çarptığında küfretmemek için kendimi zor tuttum ve hafif bir homurtu çıkardım.

"İyi gidiyorsun," diyen fısıltısını duydum. "Devam et."

Sonunda, taşındıktan hemen sonra havalandırmadan vidalarını çıkardığımız çatı katına ulaştık. Kapağı yukarı itip yoldan çekerken, içimden tekrar küfrettim ve bu sefer, kaçış yolu olarak çok daha kolay bir alternatif olabilecek çatı katı kapağını çivileyerek kapattığı için ev sahibesine küfrettim. Burayı tutmamızın nedeni buydu; Marguerite bizim dairedeki kapağı görmüş ve hemen parayı bayılmıştı… ama sonra çivilenerek kapatıldığını, ahşap kapağın zorla açılamayacak kadar çürüdüğünü fark etmişti.

Çatı katına çıktıktan sonra Marguerite idareyi aldı. Karanlıkta benden daha iyi görebiliyor. Havalandırma borusunda arkamı kollamak için beni önden göndermişti, ama burada bir şeye takılıp basmadığımdan emin olmak için önden gidiyordu. Bu hep böyleydi. Kendimi korumak için beni eğitir, ama ne zaman yanımda olsa tehlikeye atılan da hep o olurdu. Beş yaşındayken bu durum, güvende ve sevildiğimi hissetmemi sağlardı. Şimdi ise… bir yanım bu durumun beni sinirlendirdiğini söylemek istiyordu, ama işin aslı bundan hâlâ hoşlanıyordum.

Marguerite çatı penceresine yürüdü. Meşe ağacının dallarının çıkardığı ses bir kara tahtaya sürtülen tırnak seslerini andırıyor, zaten gergin olan sinirlerimi yay gibi geriyordu. Çürümüş pencere çerçevesini çekip çıkardı. Zaten ürpertici olan ağaç dalları harika bir kamuflaj oluşturuyor, çatıya çıkarken bizi saklıyordu. Marguerite'in peşinden eskimiş çatı padavralarından sıvışarak geçerken, avucumun derisinin biraz yüzüldüğünü hissettim. Bacanın gölgesini takip ederek gizlice ilerledikten sonra oraya yaslandık ve gecenin karanlığını dikkatle incelemeye başladık.

Marguerite gözlerini kapatmak üzereyken, bir anda kocaman açtı ve burun delikleri kocaman oldu.

"Evet, kanıyorum," diye fısıldadım. "Avuçlarım yüzüldü. Ama ölmem."

Yine de bir mendil uzattı. Sonra gözlerini tekrar kapatarak, özel sezileriyle vampir avcılarının tam yerini belirlemeye çalıştı. Bir vampir yaşayan varlıkları hissedebilir. Marguerite bunun nasıl olduğunu bilmiyor, ama seneler önce köpek balıklarıyla ilgili bir belgesel seyretmiştim ve onların elektrik akımlarını tespit eden altıncı bir hisleri olduğunu, bu sayede kusursuz derecede evrim geçirmiş avcılara dönüştüklerini öğrenmiştim. Bu yüzden vampirlerin de böyle bir sezgiye sahip olduklarını düşünüyorum; bir köpek balığının elektro duyumsal sistemi. Mükemmel avcılar.

Bu gece Marguerite'in köpek balığı sezisi koku almıyordu ve sürekli başını sallayıp, doğru kokuyu bulmaya çalışıyordu. Gözleri çökmüş, yüzü incelmişti; yorgun görünüyordu. Beni uyandırdığında teninin ne kadar soğuk olduğunu hatırladım.

"En son ne zaman yedin?" diye fısıldadım.

"Şu saklama kaplarından bir tane…"

"O bayat kan zımbırtısından değil. Gerçek bir yemekten bahsediyorum."

Sessizliğinden cevabı almıştım. Paketlenmiş şeylerle idare edebiliyor olmasına rağmen bu tıpkı insanların her gün McDonald's'tan

bir şeyler yemesine benziyordu. Pek sağlıklı değildi. Sıcak ve taze olan gerçek yiyeceğe ihtiyacı vardı. Bir sivrisinek gibi sadece kanı içtiğinden beslenmek için insanları öldürmesine gerek olmasa da, bu tehlikeli bir yöntemdi ve kaçmakta olduğumuzdan bunu gerektiği kadar yapamıyordu.

"Böyle devam edemezsin. Güçlü olmak için daha fazla beslenmen gerekiyor."

"Qui, maman."[26]

Suratımı ekşittim ve çömelerek odaklanmasına izin verdim. Bir dakika sonra doğuyu işaret etti.

"İki kişiler, orada. Gözetliyor ve bekliyorlar. Gitmemiz gerek."

Başımı salladım ve onun peşinden dallarla gizlenen ağaçtan aşağı evin arkasına indim. Hava şafak öncesi gri renge dönüşüp, doğuya doğru pembeleşmeye başlayarak aydınlanırken zıplayarak bahçelerden geçiyordu. Güneşin doğması bir sorun yaratmıyordu. Bram Stoker, Drakula konusunda bir şeyi doğru söylemişti; vampirler gün ışığında da gayet rahat dışarı çıkabiliyorlardı.

Üç sokak ilerideki otobüs durağına gidiyorduk. Bugünlerde yaşayacak bir yer ararken Marguerite evin kaç oda bir salon olduğunu ya da kirasının ne kadar olduğunu sormuyordu. Daireleri kaçış kolaylığına ve hızlı uzaklaşılabilecek yerlerde olmalarına göre seçerdi.

"Üzgünüm *mon chaton*," dedi kaçarken sayamayacağım kadar çok kez. "Burayı sevdiğini ve cumartesi günkü randevunu dört gözle beklediğini biliyorum."

"Bir şey olmaz."

"Ondan hoşlanmıştın."

Omuz silktim. "Öylesine biriydi. Muhtemelen aptal tipik sporculardan biriydi."

26 Qui maman: Fransızca "Peki, anne" (ç.n.).

Kaçmak evde eğitim almak demekti. Evde eğitim almak demek erkeklerle tanışma konusunda sınırlı seçeneklere sahip olmak demekti. Bu yüzden sosyalleşmem ancak birçok hoş erkeğin olduğu spor salonunda mümkün oluyordu. Ama ne yazık ki, bu erkeklerin çoğu da ne kadar hoş olduklarının farkında oluyorlardı. Luke onlardan farklı gibiydi, ama ben kendime bunun göstermelik bir şey olduğunu söylüyordum. Böyle davranmak bırakıp gitmeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Bir bakkalın arkasına saklandık. Ahşap parmaklığın üzerine çıkıp koşmaya başladım.

"Yavaş ol Kat," dedi Marguerite arkamdan. "Düşeceksin."

Arkamı dönüp ters ters baktım. "Asla düşmem. Benim bir kedi kadın olduğumu unuttun mu?"

Marguerite gözlerini devirdi. "Öyle bir şey yok."

"Çünkü ben ilkim."

Bu çok eski bir muhabbetti ve ikimiz de söyleyeceklerimizi çok iyi biliyorduk. Kendimi bildim bileli kedileri severim ve bunun doğaüstü yeteneğimle bir bağlantısı olduğuna eminim. Marguerite ise hayır, kedi kadın/adam diye bir şey yoktur, der. Marguerite'e göre kedigilleri bu kadar çok sevmemin nedeni küçükken insanların bana parlak, kızıl kahve saçlarım ve aşağı bakan yeşil gözlerim yüzünden kediye benzediğimi söylemeleriymiş. Tanıştığımız günden beri Marguerite bana *chaton*, yani kedicik diyordu.

Ailemle yaşarken ve adım Kathy'ken bana hep Kat demelerini istemiştim, ama annem bunun aptalca olduğunu ve Kathy'nin gayet güzel bir isim olduğunu söylemişti. Marguerite'le evden ayrıldığımda adımı değiştirmek zorunda kalmıştım ve onun adı gibi daha şık, daha egzotik bir şeyler istediğimden bundan büyük keyif almıştım. Böylece adım Katiana oldu, ama herkes bana Kat der.

Parmaklığın üstünden ilerlemeye devam ettikten sonra otobüs istasyonunun arkasında aşağı zıpladım. Durağa doğru yürürken Marguerite kolumdan yakaladı.

"Bindiğimizde yakınımda duracaksın," dedi. "Kaçmak yok."

"Beş yaşında değilim Mags," dedim.

Avcıların asıl peşinde oldukları kişinin o olduğunu da söyleyebilirim, ama o zaman bunun beni yine de tehlikeye soktuğunu söyleyecekti. Ellerine fırsat geçse beni, onu yakalamak için yem olarak kullanırlardı. Beni yakaladıklarında kendini kaybetmiş on altı yaşında bir kızla karşılaşmayı bekliyorlarsa o zaman gerçekten büyük bir şok geçirecekleri kesindi, ama ben zaten kendimi böyle bir tehlikeye atacak kadar aptal değildim. Savaş sanatının birinci kuralı: Asla rakibini küçümseme, ama ben bu rakipler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Marguerite onların da doğaüstü güçleri olduğunu söylemişti; tüm vampir avcıları öyleydi, çünkü insanlar bizim dünyamızı bilmezler. Bu yüzden karşımızdakiler büyücü, yarı iblis ya da kurt adam gibi her türlü farklı yaratık olabilirdi.

Çöplerle dolu ara sokağa girdiğimizde karton bir kutudan birinin ayağının çıkmış olduğunu gördüm.

"Akşam yemeği," dedim işaret ederek.

"Vaktimiz yok…"

"Yaratırız," dedim kutuya doğru ilerlerken sesimi alçaltarak. "Gücünü toplaman gerekiyor."

Eğilip kutunun içine baktım. İçindeki adam derin uykudaydı. Marguerite'e gelmesini işaret ettim. Bir bakış attı ve tereddüt ederek bana baktı. Bu işi ben seyrederken yapmak pek tercih ettiği bir şey değildi ama haklıydım; gücünü toparlaması gerekiyordu. Bu yüzden zarif bir şekilde omuzlarını kutuya sokarak, sessizce hareket etti. Yine bir duraksama oldu. Yüzünü göremiyordum, ama ne yaptığını biliyordum: Dişlerini çıkarıyordu.

Dişlerini bir şahinin hızı ve keskinliğiyle adamın boynuna geçirmişti. Dişleri içeri battı. Evsiz adam bir anda uyandı, ama bir ses çıkaramadan kendini koyuverip tekrar bilincini kaybetti. Bir vampirin tükürüğünde, beslenirken avlarını bayıltan sakinleştirici bir madde olur. Söylediğim gibi vampirler çok iyi evrim geçirmiş avcılardır.

Marguerite beslenirken başımı çevirmedim. Niye çevireyim ki? Ben hamburger yerken o da başını çevirmiyordu. İnsanlar yiyecek için hayvanları öldürüyorlar. Vampirler de insanları bayıltıp biraz kan ödünç alıyorlar. İnsanlar, bir insanı hayatta tutabilmek için bir kliniğe zaten o miktarda kanı gönüllü olarak bağışladıklarından, bir vampirin hayatını idame ettirebilmesi için doğrudan kaynağından temin etmesinin nesi yanlıştı ki? Marguerite benim bu konuyu çok basite indirgediğimi söylüyor. Ben de onun bu konuları gereğinden daha karmaşık hale getirdiğini düşünüyorum.

Marguerite beslenmeyi bitirdiğinde hemen yarayı mühürledi ve adamın rahatının yerinde olduğundan emin oldu. Sonra adamın cebine beş tane yirmi dolarlık banknot sokuşturdu ve dar sokağın sonuna doğru ilerlerken peşinden gelmemi işaret etti.

Otobüs durağındaki beş kişiden ikisi koltuklara yayılmış uyuyorlardı. Sanki orada olmak için bir nedenleri varmış gibi biletlerini sıkı sıkı ellerinde tutuyorlardı, ama tarihlerine baksam biletlerinin sürelerinin bir ay geçmiş olduğuna bahse girebilirim. Tıpkı ara sokaktaki evsiz adam gibi.

Marguerite dirseğimi yakalayıp, "Eve gideceğiz Katiana. Söz veriyorum," dedi.

"Ben bunu düşünmüyordum."

Ama aslında tabii ki de bunu düşünüyordum. Evi ya da mahalleyi değil, sadece bir ev ve mahalleye sahip olma hissinin nasıl olduğunu düşünüyordum. Otobüs tarifesinin yanından geçerken bile şehirlerin isimlerine bakmadan edemiyor, kendi şehrimi arayıp buluyordum. Montreal. Doğduğum değil, avcılar yirmi yıl

önce onun izini sürmeye başladıklarında ayrılmak zorunda kaldığımız, Marguerite'le birlikte hatırladığım gerçek evimi.

Tezgâha yürüdük.

"Kathy," diye seslendi bir kadın.

Dönüp bakmadım. Marguerite bana bu sezgisel davranışı yirmi yıl önce içimden söküp atmayı öğretmişti. Ama yine de gerilmiş ve başımı kaldırmıştım. Bilet gişesinin camından, bir kadının gülerek bana doğru geldiğini gördüm.

"Kathy."

Marguerite elimi yakalayarak sıktı. Yavaşça arkamı dönünce kadını gördüm ve buz kestim: Ani, düşüncesizce verilen bir tepki, içimden bir ses kadını tanıdığımı ve olabildiğince hızlı koşmam gerektiğini söylüyordu.

Hâlâ elimi tutmakta olan Marguerite kapıya yöneldi. Biz telaşla dışarı çıkarken kadın bizi sadece seyretmekle yetindi.

"Adımı biliyordu," dedim.

"Evet, seni tanıyorlar. Bu yüzden…"

"Gerçek adımı biliyordu."

Marguerite yüzünü çevirdi. Durdum. Elimi çektiğinde yerimden kıpırdamadım.

"Neler oluyor?..."

"Şimdi olmaz. Gitmemiz gerekiyor."

Hareket etmedim.

Göz göze geldik. "Bana güveniyor musun Kat?"

Beni kaldırıma götürmesine izin vererek cevabımı vermiş oldum.

"Bir taksiye binelim," dedi cep telefonunu bulmaya çalışarak.

Otobüs durağının arkasından iki kişi çıktı ve bize doğru gelmeye başladılar.

"Marguerite?"

Başını kaldırdı. *"Merde!"*[27] Tekrar elimi tuttu. "Koş Kat."

27 Merde: Fransızca "Kahretsin!" (ç.n.).

"Ama halka açık bir yerdeyiz. En azından tekrar içeri girsek?..."

"Onlar için fark etmez. Koş!"

Tekrar ara sokağa koşarak, karton kutunun içindeki evsiz adamın yanından geçtim ve arkamdan gelen Marguerite'le birlikte parmaklıktan atladım. Bir sonraki ara sokağa girerken sonundan iki kişi daha çıktı. Hemen döndüm. Diğer iki adam da parmaklıktan atlamış arkamızdan geliyorlardı.

Kapana kısılmıştık.

Önümüzde kalan adamlar hiçbir şey söylemeden, yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladılar. Omuzlarımı dikleştirdim ve ellerimi esnetip depara kalkarak, bu hareketimin onları hazırlıksız yakalayacağı umuduyla onlara doğru koşmaya başladım. Şaşırmazsalar da hiç olmazsa aynı anda dört yerine iki kişiyle dövüşecektim.

Adamlardan biri cebine uzandı. Bir şey çıkardı. Daha hâlâ gün tam ağarmadığından, ara sokak gölgede kalıyordu ve tek gördüğüm gümüş rengi bir objeydi. Bir cep telefonu olabilirdi. Ya da bir radyo. Ya da…

Bir silah çıkardı. Bana doğrulttu.

"Kat!" diye çığlık attı Marguerite.

Gömleğimi yakalayıp beni geri çekti. Ayaklarım yerden kesildi. Önüme atladı. Silah ateş aldı; hafif bir *pat* sesi duyuldu. Kurşun Marguerite'e göğsünden isabet etmişti. Eliyle kalbini tutup, nefesi nefese yanıma devrildi. Yüzünde yine de çok sakin bir ifade vardı. Parmaklarının arasından kan akmıyordu.

"Ben saymaya başlayınca," diye fısıldadı. "Üç, iki, bir…"

Yerimizden fırladık. Marguerite silahlı adama yöneldi. Adam şaşırmış bir halde geriledi. Ben diğer adamı bileğinden yakalayıp yere savururken Marguerite de silahı aldı. Diğer iki adam arkamızdan koşuyor, adımları kaldırımı dövüyor, her saniye daha da yaklaşıyorlardı.

Marguerite rakibini yere devirdi ve koşmaya başladık. Koşarken dönüp arkaya baktım. Göğsündeki delik hızla kapanırken, gömleğinde sadece ufak bir yırtık izi kalmıştı.

"…vampir mi?" diyordu arkamızdaki adamlardan biri. "Neden kimse onun vampir olduğunu bilmiyordu?"

Marguerite'e baktım. Göz göze geldik, sonra o bakışlarını çekti ve ilerlemeye devam ettik.

* * *

Bir sonraki sokakta bir otobüs gördük ve işaret edip durdurduk. Şoför durma nezaketini göstermişti. Hemen bindik. Duraktan uzaklaşırken pencereden dışarı baktım, ama peşimizden gelenler ortalıkta yoktu.

"Onlar vampir avcısı değillerdi, değil mi?" diye mırıldandım.

"Hayır."

Ona baktım. "Peki, vampir avcıları diye birileri hiç oldu mu?"

Bakışları yerde başını salladı. "Hayır. Sadece onlar vardı."

"Senin değil, benim peşimdeler. Oradan geliyorlar, değil mi? Onlar da üzerimde deney yapan grubun bir parçası."

"Edison Grup. Evet. İlk başta vampir avcısı olabileceklerini sanmıştım. Nadir olsa da böyle bir şey var, bu yüzden bilmem gerekirdi…" Marguerite başını salladı. "Onların vampir olmalarını istemiştim. Öyle olmadıklarını fark edince… sana söylemem gerekirdi."

"Evet." Göz göze geldik. "Söylemeliydin."

"Özür dilerim."

Başımı salladım. Kolunu omzuma koydu, başımı başına yaslayıp gözlerimi kapattım.

* * *

Annem ve babamla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Onlar hep ebeveynden çok kiralık gardiyan gibiydi. Bana iyi davranmış ve

ihtiyacım olan her şeyi vermişlerdi. *Hemen* her şeyi. Benim evimde kucaklaşma yoktu. Bir kitap alıp babacığımın kucağına yatmak yoktu. Annemle kucaklaşmalar, öpüşmeler ve gıdıklamalarla dolu yatağa yatırma fasılları yoktu. Mutlu bir çocuk olmamam dışında, eksik olduğunu düşündüğüm hiçbir şey yoktu.

Hastane ziyaretlerinin de yardımı olmuyordu. Her ay bir kere, gece geç bir saatte babam beni uyandırır ve hastane olduğunu söylediği bir yere giderdik, ama şimdi geçmişi hatırlayınca oranın bir laboratuvar olduğunu anlıyorum. Hep, Dr. Davidoff adında uzun boylu bir adamla buluşacağımız arka kapıdan girmemiz gerekirdi. Bizi hemen bir odaya götürür ve üzerimde bir sürü test yapardı. Bunlar kendimi günlerce zayıf ve kötü hissetmeme neden olan ızdıraplı testlerdi. Ailem hasta olduğumu ve bu ziyaretleri yapmam gerektiğini söylerdi. Ben iyi hissettiğimi söylerdim, ama onlar, "Evet, bu yüzden devam etmen gerekiyor," derlerdi.

Anaokulundayken okulumuza yeni bir kütüphane görevlisi geldi. Adı Marguerite'ti ve gördüğüm en güzel kadındı. Çok da iyiydi. Bütün çocuklar kitapları yerleştirirken ona yardım etmek ve o egzotik aksanını duymak isterdi. Ama onun en sevdiği öğrencisi bendim. Ben onun kediciğiydim. Teneffüste yalnız olduğumda yanıma gelip benimle konuşurdu. Okuldan sonra babamın gelip beni almasını beklerken bana arkadaşlık ederdi.

Bir gün Marguerite gitmesi gerektiğini söyleyip benim de onunla gitmemi istedi. Ben de olur dedim. Bu kadar basitti. Beş yaşındaydım ve Marguerite'i seviyordum ve annemle babamı çok sevmediğimden bu güzel bir anlaşma olmuştu. Benim Katiana ve onun da Marguerite hala olduğu Montreal'de yaşamaya başladık ve onunla birlikte yaşamaya başlama hikâyem aramızda güzel bir sır olarak kaldı.

Birlikte yaşamaya başladıktan birkaç yıl sonra Marguerite bana gerçeği söyledi. Ben süper güçleri olan bir kızdım ve tahminen doğaüstü güçlerin olumsuz yan etkilerini en aza indirgemek için gerçekleştirilen genetik bir modifikasyon deneyinin deneğiydim.

Marguerite bu deneylerden endişe duyan insanların kurduğu bir şebekenin mensubuydu. Beni gözetlemekle görevlendirilmiş olduğundan gittiğim okulda işe girmişti.

Benim ne kadar acınacak halde olduğumu görünce gruptakilere bundan bahsetmiş, ama onlar bir şey yapmasına izin vermemişlerdi; onun işi sadece beni gözetlemek ve rapor vermekti. Marguerite bunu yapamamıştı. Bu yüzden de benden onunla gitmemi istemişti. O günden beri her şeye rağmen ona evet dediğime hiç pişman olmadım.

* * *

Otobüs şehir merkezine gelince indik.

"Nehrin diğer yakasında bir araba kiralama yeri var," dedi Marguerite. "Oraya gideceğiz."

Başımla onaylayıp hiçbir şey söylemedim. Saat daha yedi olmamıştı ve şehir merkezinde sokaklar neredeyse tamamen boştu. Arada birçoğu erken teslimatlar için kargo arabaları geçiyordu. Sokaklarda birkaç polis arabası dolanıyor, önceki geceden kalan herhangi biri var mı diye kontrol ediyorlardı.

Mahmur bakışlı iş adamları ellerinde, kokusu midemi kaldıran kahveleriyle sürünerek çalıştıkları binalara giriyorlardı. Dairemizde olsaydık şimdi komodinimde dumanı tüten fındıklı kahvemle, Marguerite'in beni her türlü çalar saatten daha güzel bir şekilde kaldıracağını bilerek yeni yataktan kalkıyor olurdum.

Sokağın sonuna geldiğimizde kahve kokusu çok daha kötü bir kokuyla bastırılmıştı: Nehrin kokusu. Şehrin trafiğinin henüz yutmadığı barajın gürültüsünü bile duyabiliyordum. Köşeyi dönerken bir rüzgâr esti, o anda su serpintisini hissettiğime yemin edebilirim.

Ürperdim. Marguerite sırt çantama uzandı. "Kazağını vereyim."

"Ben iyiyim."

"Kahve getireyim o zaman." Yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi. "Sabah kahvesini sevdiğini bilirim. Sevdiğin aromadan olmayabilir, ama…"

"Ben iyiyim."

Diğer köşeyi de dönerek rüzgârdan kaçmamızı sağladı. "İyi değilsin, Kat. Bunu biliyorum. Ben…"

"Benim için en iyisini istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum." Konuyu değiştirmek için sabırsızlandığımdan hafifçe öksürdüm. "Otobüs durağındaki kadını tanıdım. Sanırım laboratuvardakilerden biriydi. Herhalde sonunda izimi buldular ve şimdi de öldürmek istiyorlar."

"Hayır. Öldürmezler. Sen çok değerlisin."

Homurdandım. "Tabii ya, ben bir ganimetim! Eğer adamın beni vurmaya niyeti olmadığını düşünseydin önüme atlamazdın."

Cevap vermeden önce birkaç adım daha attı. "Seni öldürmeyeceklerine eminim. Ama hayatını tehlikeye atacak kadar emin miyim? Hayır." Bana döndü. "Sen *değerlisin*, Kat. Onların deneylerinde bile sen çok özeldin. Oraya bu yüzden diğer çocuklardan ayrı, orada çalışanların çoğundan gizli bir şekilde geceleri gitmek zorunda kalıyordun."

"Yani ben çok gizli bir deneyin çok gizli bir parçası mıydım?"

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Onun gibi bir şey."

"Bir kedi kadın. Öyle olmalı."

Gözlerini devirmesini, her zaman söylediğini söyleyerek bana bakmasını bekledim ama o, soğuk havadan korunmak için omuzlarını içeri çekmiş ve boş sokağı seyre dalmıştı.

"Kurşun," dedim. "Hâlâ içinde mi?"

Başıyla onayladı. Bu durumun tehlikeli olabileceğinden endişelendiğim için ona baskı yapmaya çalışınca ondan beklenmeyecek bir sabırsızlıkla benim endişemi savuşturup, bakışlarını bir sonraki köşe başına dikti. Sonra kolumdan yakaladı.

"Orada biri var. Köşede durdu."

Birinin bir köşe başında durması için binlerce mantıklı açıklama bulabilirdim, ama Marguerite bakmaya, dinlemeye ve hissetmeye çalışırken beni bırakmıyordu.

"Başka biri daha geliyor," diye fısıldadı. "Birinci durağın orada duruyor…"

Vampirlerin süper ses duyma yetileri yoktu, ama ortalık o kadar sessizdi ki ben bile konuşma seslerini duyabiliyordum. Ayak sesleri duyulmaya başlayınca Marguerite beni bir girintiye itti. Sonra bir adam küfretti. Marguerite beni biraz daha içeri itti ve orada öylece durup, sesleri dinlemeye başladık.

"Yaptığın büyünün onları bulduğuna emin misin?" diye sordu adam.

"Kızı buldu," dedi bir kadın. "Sadece yaşayanlar üzerinde etkili oluyor. Ve sadece onda kesik kesik işliyor."

Adam tam olarak anlamadığım bir şey söyledi.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi yanındaki. "Tekrar büyü yapayım."

Kadın yabancı dilde bir şeyler mırıldandı. Bir büyüydü. Ürperdim. Marguerite kolumu okşadı, ama o anki titrememin nedeni soğuk değildi. Doğaüstü güçlerim olabilirdi ve öyle biriyle yaşıyor da olabilirdim, ama onların dünyası bana hâlâ yabancı, gizemli bir dünyaydı. Ben gizemli şeylerden hoşlanmam. Ben görebildiğim, hissedebildiğim, dokunabildiğim ve anlayabildiğim şeyleri severim. Başa çıkabileceğim şeylerden hoşlanırım. Büyüler mi? Büyülere karşı kendimi nasıl koruyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sesler yaklaşınca gölgelerin arasına biraz daha saklandık.

"Hiçbir şey yok," dedi kadın.

"Biz…"

"Şşş," dedi. "Bir şey duydum."

Neredeyse nefes bile almıyorduk, bu yüzden duyduğu biz değildik. Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Tekrar ayak sesleri duyuldu,

ama bu sanki biri bir dükkândan çıkmış gibi, ters yönden gelen başka bir çiftin ayak sesiydi. Biri bize doğru geliyordu.

Marguerite ince elleriyle bilindik bir şifreyi tekrarlayarak sıradaki planı işaret etti. Bakmama gerek bile yoktu; aklından ne geçtiğini biliyordum. Olayla ilgisi olmayan biri yaklaşırken bizi takip edenler, silahlarını saklayıp onu atlatmaya odaklanacaklardı. Yani bizim saklandığımız girintiye vardıklarında…

Önce Marguerite öne atılıp, görüş alanına giren adamı yakalayarak onu karanlık girintiye çekti. Ben de arkasından fırladım. Kadın, ağzı açık bir halde ellerini kaldırarak geri adım attı. Göğsüme görünmez bir darbe indi. Geriye doğru sendeledim. Hepsi bu kadardı; sadece dengemi kaybetmiştim. Güldüm. *Bu* başa çıkabileceğim bir şeydi.

Saldırıya geçtim. Kadın ellerini tekrar havaya kaldırdı. Ellerini indirip, yaptığı büyüyü yarıda kestim. Bu sefer de ellerini kullanmadan büyü yapmaya başladı. Bir cadı büyüsüydü. Ani bir tekmeyle ayakları yerden kesildi ve işi uzun sürmedi.

Marguerite aramıza atladı. Kadını yakalayıp girintiye çekti. İçerideki adam, Marguerite'in ısırığından baygın halde sırt üstü yatıyordu.

Marguerite aynı şeyi yapmak için kadını da gölgelerin arasına çekerken, ben de sokağı kontrol ettim. Altı yedi metre kadar uzakta takım elbiseli tombul bir adam vardı. Kahve fincanını ağzına götürmek üzereyken kavgayı gözü takılıp donakalmış, orada öylece duruyordu.

"Günaydın," dedim.

Yolun karşısına fırlayıp diğer tarafa yöneldi.

"Bugün canı Merhametli Kimseyi oynamak istemiyor gibi görünüyor," dedim Marguerite kaldırımda yanıma gelince. "Ama muhtemelen bir cep telefonu vardır, yani telefon…" Marguerite'in elinde cep telefonuna benzer bir şey tuttuğunu görünce sustum. "Birini *arayabilmişler mi?*"

"Küresel Yer Belirleme sistemi olan bir radyo." Kutuyu kaldırdı. "Olduğumuz yerin koordinatlarını göndermişler."

Aleti bir çöp kutusunun kenarına attı ve oradan uzaklaştık. Biz köşeyi dönerken, otobüs durağındaki kadının sokağın aşağısındaki diğer köşeyi döndüğünü gördük. Anında çark ettim. Arkadan da tanımadığım iki adam yaklaşıyordu. Tereddüt ederek, kendime onların rastgele oradan geçen, işlerine giden insanlar olduklarını söylüyordum. Sonra içlerinden biri elini paltosuna götürüp bir tabanca çıkardı.

Marguerite beni omzumdan tutarak en yakın çıkışa çevirdi: Hemen ileride bir servis yolu vardı. Yolun ağzında kolumu tuttu ve çıkmaz sokak olmadığından emin olmak için dikkatle yolu inceledi. On metre kadar aşağıda bir duvar vardı, ama yol sola kıvrılarak devam ediyordu.

Hızlıca yolun sonuna koşup, köşeyi döndük ve diğer yanları yüksek duvarlarla çevrili tek arabalık bir park yerine çıktık.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Marguerite.

"Bir kapı var," diye işaret ettim.

Kapıya doğru koşarken Marguerite maymuncuklarını çıkardı. Her ihtimale karşı kapının kolunu yokladım, ama tabii ki kilitliydi. Marguerite anahtar deliğine bir maymuncuk soktu.

Servis yolundan ayak sesleri geliyordu. Marguerite durup arkasını döndü.

"Açsana…" diye konuşmaya başladım.

"Vakit yok."

Etrafa bakındıktan sonra çenesini kaldırdı. Onun bakışlarını takip edince bir yangın çıkışı olduğunu gördüm. Oraya yöneldim. Beni yukarı itti, ben de hemen en alttaki basamağı tuttum. Güçlükle, tutuna tutuna, olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çıktım. Bir çığlık duyunca ara sokağın sonundaki kadının kayarak durduğunu gördüm… Marguerite ise hareketsizce yerde yatıyordu.

"Marguerite!"

"Git!" Ben yerimden kıpırdamayınca, homurdanırken dişlerini çıkarıp, ters ters bana baktı. "Git!"

Kadına doğru koştu. Parmaklarım titreyerek, artık daha yavaş bir şekilde, her adım için kendimi zorlayarak merdiveni tırmanırken içimden bir ses, dur, onun yanına geri dön diye haykırıyordu. Ama onun haklı olduğunu biliyordum. Bir tabanca karşısında beni koruyacak hiçbir şeyim yoktu. Onun vardı. Uzaklaşmam ve onun peşimden geleceğine inanmam gerekiyordu.

Tepeye tırmandığımda dönüp arkama baktım. İlk gördüğüm şey, kadının baygın bir halde yerde yattığıydı. Sonra biri Marguerite'i bir boyundurukla tutan, diğeri de tabancasını bana doğrultmuş olan iki adam gördüm. Durakladım. Adam ateş etti.

Kurşun ayağımın dibindeki tuğlaya isabet etti. Namluyu biraz daha yukarı kaldırdı. Kalbim güm güm atar halde çatıya doğru hamle yaptım. Birisi tırmanmaya başlayınca metal yangın merdiveni gıcırdamaya başladı. Zar zor ayağa kalktım ve çatının üstünden sıçradım.

* * *

Kaçtım. Kaçar kaçmaz geri dönmem gerektiğini fark ettim.

Marguerite'i zaten öldürmeye çalışmışlardı. O sadece bana ulaşmalarını güçleştiren bir engeldi, şimdi ise bana ulaşmaları, beni kandırmaları için bir yem olmuştu. Vurulmaktan kurtulmuştu, ama artık onun ne olduğunu bildiklerinden nasıl öldüreceklerini de bileceklerdi. Beni ele vermeye ikna etmek için ona neler yapabileceklerini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Konuşturamayınca da öldüreceklerdi. Buna hiç şüphem yoktu.

Bir duvara yaslanmış soluklanırken buz gibi havayı içime çekerek titredim. Sonra gözlerimi kapatıp dinlemeye başladım. Gelen giden yoktu. Yolumu bulmak için barajın sesini duymaya çalışarak dinlemeye devam ettim. Yakında, hemen sağımdaydı. Diğer tarafa dönüp yürümeye başladım.

* * *

Onları girdiğimiz aynı servis yolunda buldum. Bir karavanı sokağa yanaştırmış ve arka kapılarını açmışlar, adamlardan biri Marguerite'i elleri arkasında, bağlanmış ve çırpınır bir halde içeri sokmaya çalışıyordu.

Ben ara sokağa girerken şoför tabancasını doğrultarak dışarı fırladı.

"Kötü bir niyetim yok," dedim parmaklarımla V şeklinde barış işareti yaparak.

Adam durdu, yarısı karavanın dışındaydı, geniş yüzü şaşkınlıktan altüst olmuştu.

Ellerimi kaldırdım. "Bak! Tabanca yok. Sustalı yok. Işın kılıcı bile yok."

Daha önce üstesinden geldiğim cadı, karavanın diğer tarafından çıkarak yavaşça yaklaştı. Bir büyünün ilk aşamasının hazırlığı içindeki dudaklarına baktım.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," dedim.

Cevap vermeden sadece durup, bakışlarıyla sanki gizli bir silah arıyormuş gibi beni süzüyordu. Şoför, radyodaki müziğe eşlik ederek kapısı hâlâ açık olan karavana geri girdi.

"Onu aramayı bırakabilirsin," dedi. "Burada." Duraksadı. "Evet, O'Sullivan'ların çocuğu. Bir anlaşma yapmak istediğini söylüyor." Sesi kesildi. "Acele etsen iyi olur."

Diğer adam Marguerite'i karavana sürüklemeye devam etti.

"Hayır," dedim. "Onu içeri koyarsanız giderim. Anlaşma bir takas yapmaktan ibaret. Siz beni alacaksınız ve onu bırakacaksınız."

Marguerite gözlerinden alev çıkarak çılgınlar gibi başını sallıyordu. Başımı çevirdim ve cadıya odaklandım.

"Beni istiyorsunuz değil mi?" dedim.

"İstiyoruz."

"Onunla bir ilginiz yok."

Dudaklarını gizlemediği bir tiksinmeyle büktü. Marguerite bana doğaüstü güce sahip diğer yaratıkların vampirleri nasıl gör-

düklerini anlatmıştı; doğaya aykırı ve insanlık dışı, sadece korku ve tiksinme hissi uyandıran yaratıklar. Onu en kısa sürede öldüreceklerdi. Artık bundan emindim.

"Yani siz bu cömert bilimsel deneği laboratuvara götüreceksiniz ve vampir de serbest kalacak. Yeterince âdil değil mi?" dedim.

Cadı tereddüt etmiş, sonra başını sallamıştı. "Hadi gel o zaman Kathy."

"Kat."

Hafif bir rahatsızlık belirtisi göstermiş, ama bunu çabucak gizlemişti. "Tamam. Kat. Gel…"

"Onu bırakana kadar hiçbir yere gelmiyorum. O bu tarafa gidecek. Ben de şu tarafa. Çapraz yönlere. Herkes mutlu olacak." *Ben hariç, çünkü ben o korkunç yere dönecek, korkunç deneylere maruz kalacağım.* Bu fikri aklımdan uzaklaştırdım. Değerli olduğum için hayatta kalacaktım, çünkü eğer bu şekilde hareket etmezsem Marguerite için aynı şeyi söylemem mümkün olmayacaktı. O bana bakmak için kendi özgürlüğünü feda etmişti. Şimdi aynı şeyi onun için yapma sırası bendeydi.

Cadı hareket etmeyince, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Sizin silahlarınız, büyüleriniz, şeytanî güçleriniz falan var. Benim hiçbir şeyim yok. Şimdi onu bırakın, böylece ben de pazarlığın sizin üzerinize düşen kısmını yerine getirdiğinizden emin olayım."

Kısa bir duraksamadan sonra cadı Marguerite'i tutan adama bir işaret yaptı. Adam onu bıraktı. Marguerite bana doğru yürürken ben de, bakışlarımı ondan ayırmadan cadıya doğru yürüdüm. Gözümün ucuyla Marguerite'in dikkatimi çekmek için ağzını kapatan şeyi indirip tane tane kaçmam için vereceği işareti beklememi söylediğini görebiliyordum. Onu görmezden geldim. Bu durumu kabullenmem gerekiyordu.

Arkamdan bir kamyon, silah sesi gibi gürültülü bir ses çıkararak ateş açtığında Marguerite'le aramızda bir buçuk metre vardı. Zıplayıp döndüm. *Tek* yaptığım buydu. Hamle yapmadım. Koşmadım.

Geri bile çekilmedim. Hiçbir önemi yoktu. Hareket etmiştim ve ettiğimde de susturuculu bir silahtan çıkan *pof* sesini duydum.

Marguerite çığlık attı. Bana arkadan vurduğunu hissettim. Darbe o kadar sertti ki, iki büklüm yere düşerken ayaklarım yerden kesildi; Marguerite'in benden hâlâ bir metre, yani bana vurmuş olamayacak kadar uzakta olduğunu, bana doğru koştuğunu gördüm. Büyü olmalıydı...

Göğsümden kanlar fışkırırken sırtüstü kaldırıma düştüm.

Kan. Yukarı doğru fışkırıyordu. Benden. Göğsümden.

Başımı kaldırıp, kendime baktım ve gördüm, gördüm, gördüm…

"Onu vurdun!" diye bağırdı cadı.

"Ama o…"

"Zaten bir bahane *arıyordun*. Sen…"

Cadı bağırıp dururken, Marguerite de yanıma gelmişti; ben kaldırımda yatarken ve aklımdan sadece, *Vampirlerin ağlayabildiğini bilmiyordum*, gibi bir şey geçerken gözlerinden akan yaşlar yüzüme damlıyordu.

"… Davidoff sanki bir şey diyecek," diyordu adam. "Ona gizli deneği üzerinde testler yapabilmesi için bahane vermiş oldum…"

Sesler kayboluyordu. Ya da belki ben kendimi kaybediyordum. Emin değildim. Sonra hatırladığım şey Marguerite'in kolunu bana dolamış halde oturduğum, yüzünü saçlarıma gömdüğü, "Üzgünüm *mon chaton*. Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldarken gözyaşlarının tenimi ıslattığıydı.

"… cesedi karavana götür…" diyordu kadın.

Ceset mi? Bunu duyunca irkilmiş, çılgınlar gibi etrafıma bakınarak kendimi hayatta olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Onları hâlâ görebiliyor, Marguerite'in bana her şeyin yoluna gireceğini, bir şey olmayacağını söylediğini duyabiliyordum.

Marguerite beni ayağa kaldırmış, kulağıma fısıldıyordu: "Kaçacağız Kat. *Kaçmamız* gerekiyor. Anlıyor musun?"

Kaçmak mı? Delirmiş miydi? Vurulmuştum. Ben…

Her şey karardı. Sonra bir anda tekrar kaldırımda olduğumu fark ettim; o bana destek olurken ben de koşuyordum. Göğsümdeki acı tarif edilecek gibi değildi. Aldığım her nefeste sanki göğsüme bıçak saplanıyordu. Marguerite bir elini göğsümdeki kurşun yarasına bastırmış, tampon yapmaya çalışıyordu, ama pek bir faydası yoktu. Kan parmaklarının arasından, gömleğimden sızarak kaldırıma damlıyordu. Yine de bir şekilde koşuyorduk.

Sendeleyerek yola çıkarken bir kamyon korna çaldı. İlerlemeye devam ettik. Kamyon durmaya çalışmış, acı frenle lastikler inlemişti. Hızla yanından geçerken, araca o kadar yaklaşmıştık ki, kamyonun süratiyle oluşturduğu hava akımı bizi neredeyse yere devirmişti. Kamyon nihayet durabildi. Şoför bağırdı. Peşimizden gelenler de ona bağırdılar, ama aracın diğer tarafında sıkışıp kalmışlardı.

İlk gördüğümüz ara sokağa daldık ve ilerlemeye devam ettik.

Biz koşarken sanki yer ayağımın altından kayıyordu. Dikkatimi vermeye çalışıyordum, ama tek gördüğüm donuk şekillerden ibaret bir bulanıklıktı. Sonra bir şey duydum. Su sesi. Barajın gürültüsü her adımda daha da yaklaşıyordu. Marguerite'in de cep telefonuyla konuştuğunu duyuyordum. Acil durum. Vurulma. Baraj. Ambulans. Polis. Lütfen acele edin.

Ne yapıyordu? Ben normal bir doktora gidemezdim. Tüm hayatım boyunca, Marguerite'le gitmeden önce bile bana hep böyle söylenmişti. *Acil bir durum olması halinde evi ara.* Seni bir hastaneye götürmelerine sakın izin verme. Annemle babam bunun nedeninin normal doktorların benim durumumu anlayamayacakları olduğunu söylemişlerdi. Doğruydu. Ama asıl söylemedikleri şey, kan testleri doktorların tehlikeli maddelere karşı korunaklı elbiseler giymiş adamları aramalarına neden olacak genetik anlamda değiştirilmiş doğaüstü bir varlık olduğumdu.

Sanırım artık bunun bir önemi yoktu. Acil tıbbi yardıma ihtiyacım vardı. Nükleer atıklarla sonra da başa çıkabilirdik.

Hızla akan suyun gürültüsü giderek artıyordu. Sonra araya başka bir ses girdi. Siren sesleri. Şehir merkezindeyken polis arabaları gördüğümü hatırladım. Marguerite bu yüzden polis çağırmıştı; buraya daha çabuk gelebilirlerdi ve bu da peşimizdekileri korkuturdu. Acil bir durum halinde hep bir olay yaratmayı ve insanları işin içine katmamız gerektiğini söylerdi. Hiçbir doğaüstü güce sahip yaratık insanların etrafında bir şey yapmaya cesaret etmezdi.

Marguerite beni yere indirip sırtımı metal bir parmaklığa dayadı. Boynumdan aşağı soğuk bir su serpintisi iniyordu. Gözlerimi kırptığımda baraja gelmiş olduğumuzu görebilecek kadar etrafı seçebiliyordum. Polis arabalarının ışıkları binalara yansıyordu ve sirenler sağır edici bir hal almıştı.

Peşimizdekilerden hiç iz yoktu. Bu durum onları kamyondan daha da zor bir durumda bırakmıştı. Yaklaşamıyorlardı. Güvendeydik.

"Mags," diye fısıldadım. Daha çok şey söylemeye çalıştım, ama hissettiğim acı içimi parçaladığından sadece öksürebildim ve bütün kıyafetlerim kana bulandı.

"Şşş, şşş." Başımı öptüğünde yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Üzgünüm *mon chaton*. Çok üzgünüm. Sana söylemem, seni uyarmam gerekiyordu. Sen daha çok gençsin. Çok genç."

Neyi söylemeliydi? Genç mi? Ne için çok gençtim? Ölmek için mi? Hayır. Bunu kastetmiş olamazdı. Ben iyiydim. Ambulans geliyordu. Siren sesini duyabiliyordum.

Kapılar çarptı ve bir polis memuru geri adım atması için Marguerite'e seslendi. Titreyen parmaklarıyla boynumu yokluyor, kolyemi arıyordu. Davut'un Yıldızı. Yahudi değildim, ama hep öyle olduğumu söylemiştik. Gizli kimliğimizin bir parçasıydı.

Kolyeyi bulunca rahat bir nefes alarak mırıldandı. "*Bien, bien.*"[28]

Neden iyi?

"Kızdan uzaklaş," dedi başka bir memur.

28 bien: Fransızca "iyi" (ç.n.).

"Seni seviyorum Kat. Bunu biliyorsun değil mi?" Tekrar alnımdan öptü. "Seni seviyorum ve seni asla bırakmayacağım."

Sonra ayağa kalktı. Ona seslenmeye çalıştım, ama yapamadım. Tekrar sis inmeye başladı ve barajın neden olduğu pus ve kafamın bulanıklığı birbirine karışırken bu sıkıntının içinde belli belirsiz bir şekil olan Marguerite'i görmek için odaklandığım her şeyi de silip götürüyordu.

"Diğer tarafta görüşeceğiz," diye fısıldadı. Geri adım atarken parmaklarını çeneme sürttü.

Parmaklığa tırmanırken ona bakmak için başımı çevirdim. Polis bağırdı. Ben de, ama sadece içimden onun adını arka arkaya haykırarak bağırıp; durmasını, geri gelmesini, beni bırakmamasını söylüyordum…

Bana bir öpücük yollayıp, "Yakında görüşeceğiz" dedikten sonra parmaklıklardan ters takla atarak kayboldu. Gördüğüm son şey Marguerite'in gözden kaybolarak otuz metre aşağıdaki nehre daldığıydı.

Ve sonra…

Hiçbir şey.

* * *

Üşüyerek, hem de iliklerime kadar donmuş bir halde, üzerimde çeneme kadar çekilmiş incecik bir örtüyle uyandım. Yatağım kaya gibi sertti. Gerinince kaslarım isyan ederek haykırdılar.

Kahretsin, gerçekten de egzersiz yapmam gerekiyordu.

Bunu düşününce güldüm. Göğsümden vurulmuştum. İçimden bir ses, tekrar eğitime başlamadan önce biraz zaman geçmesi gerekeceğini söylüyordu.

Nefes aldım ve burun deliklerim antiseptik ve kimyasal kokularıyla dolarken kusmamak için kendimi zor tuttum. Hastane kokusu eski anılarımı canlandırmıştı. Ürperdim. En azından yine *o* hastaneye dönmeyecektim. Bu bile neredeyse vurulmaya değerdi.

El ve ayak parmaklarımı oynattım. Tanrım, her yerim ağrıyordu ve donuyordum. Havalandırmayı mı açmışlardı acaba? Yatağım o kadar soğuktu ki, sanki mermer bir tezgâhın üstünde yatıyordum.

Yatağa sürtündüm… ve parmak uçlarım yüzeyde gıcırdadı. Durdum. Nevresimler gıcırdamazdı. Plastik mi kaplıydı acaba? Gerek var mıydı? Altıma mı işemiştim?

Başımı kaldırdım. Biraz gayret sarf etmem gerekti; başım dümdüz duruyordu. Yastık yok muydu? Aşağı bakınca kendi yansımamı gördüm. Metal bir masada yatıyordum.

O kadar hızlı kalktım ki, neredeyse yere düşüyordum. Etrafıma bakındım. Metal. Tek gördüğüm metal eşyalardı. Metal masa. Metal araç gereçler. Metal ameliyat aletleriyle dolu metal tepsiler.

Ameliyatın ortasında mı uyanmıştım yoksa? Aman Tanrım. *Bitirmişler* miydi acaba? Ellerim anında göğsüme inmiş, kurşunun girdiği yer olan sol göğsümün altındaki noktayı bulmuştu…

Kurşun deliği yoktu. Dikiş yoktu. Sargı bezi yoktu.

Kalp atışı da yoktu.

Sert bir şekilde başımı salladım ve parmaklarımı oraya bastırarak gözlerimi kapatıp, hissetmeye çalıştım…

Hissedecek hiçbir şey yoktu. Göğsüm hiç hareket etmiyordu. Kalp atışı ve nefes alıp vermek yoktu.

Kafamı çevirirken altımdaki metal yatağın yüzeyinde kendi yansımamı görür gibi oldum. Beni gördüm; her zamanki gibi yanık tenli, kahverengi saçlı, yeşil gözlü, göğsümde parlayan altın kolyemle sadece beni gördüm.

Kolyeyi tuttum ve parmaklarımı yıldızın uçlarında gezdirdim. Davut'un Yıldızı. Şimdi Marguerite'in neden kolyeyi takıyor olmama bu kadar sevindiğini biliyordum. Böylece beni mumyalamayacaklardı.

Beni vuran adamın söylediklerini anımsadım. *Davidoff sanki bir şey diyecek. Ona gizli deneği üzerinde testler yapabilmesi için bahane vermiş oldum.*

Onların genetik anlamda yaptıkları değişikliklerin benim doğaüstü kanımda herhangi bir etkisi olup olmadığını test etmek için bir bahane, benim kaderimdi. Ölmek… ve tekrar dirilmek.

"Katiana."

Bakınca Marguerite'in kapının eşiğinde durduğunu gördüm. İçeri girip kapıları kapattı.

Bu kadar uzun zamandır uyuyor olamazdım, ama Marguerite sanki haftalardır beslenmemiş gibi görünüyordu. Bembeyaz ve yorgundu; gözleri çökmüş ve kıpkırmızı olmuştu.

"Sanırım sen haklıydın," dedim. "Kedi kadın değilmişim."

Yüzünü buruşturdu. Benim bir vampir olduğumu bilip bilmediğini sormamıştım. Elbette biliyordu. Bu yüzden beni izlemekle görevlendirilmişti. Beni bu yüzden götürmüştü. Marguerite'in hep kendi ailemden daha fazla annelik ve babalık yaptığını hissetmiştim. Artık nedenini biliyordum.

Bana neden gerçeği söylemediğini sormadım. Biliyordum. Olabilecek onca doğaüstü güce sahip yaratık varken, bu benim için alabileceğim en büyük darbe olurdu ve Marguerite bana gerçeği biraz daha büyüyene kadar söylememeyi tercih etmişti. Herhalde öğrenmeden önce daha bolca vaktim olduğunu düşünmüştü. Büyümem için zaman vardı. Normal olmam için zaman vardı.

Aklıma bir fikir geldi. "Yani ben sonsuza dek on altı yaşında mı olacağım?"

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Bu, deneyle yapılan değişikliklerden biriydi. Senin normal bir vampirin sadece diğer güçlerine sahip biri olarak normal bir hayat sürmen gerekiyordu."

Gerekiyordu. Bu sadece teoride böyleydi demek ki. Kimse bundan emin olamazdı. Yaşlanacaktım ya da yaşlanmayacaktım.

"Birisi geliyor." Daha ben kelimelerin ağzımdan çıktığını anlamadan bunları söyleyivermiştim. Koridorun kapalı kapılarına döndüm, ama hiçbir şey duymadım. Yine de dışarıda biri olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

Bir köpek balığının altıncı hissi.

Mükemmel avcı.

Titredim. Marguerite beni kucaklamaya başladı, sonra aynı tuhaf hisse kapılıp başını kaldırdı ve bana hemen yeni giysiler uzattı. Kıyafetleri alıp köşeye gittim. Koridordan gelen her kimse odaya uğramadan ilerlemeye devam etmişti.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye fısıldadım giyinirken. "Edison Grup burada olduğumu biliyordur. Benim… canlanmamı bekliyor olacaklardır."

"Bekliyorlar."

"Peki, ortadan kaybolduğumda ne olacak? Bunu öğrenecekler. Gelecekler…"

"Ben her şeyi ayarladım. Parayla birçok şeyi satın alabiliyorsun. Kayıtlarda senin kazara yakıldığın yazacak. Bu işlemden sonra tekrar canlanman mümkün değil. Seni kaybettiklerini düşünecekler. Güvendeyiz." Gömleğimi giymeme yardım etti ve bakışlarımı yakaladı. "Soracak soruların olduğunu biliyorum Katiana. Merak ettiğin bir sürü şey vardır herhalde."

Vardı. Hem de çok. Bir sürü sorum vardı. Bir sürü endişem ve korkum vardı. Hem de *çok*. Hepsini bir kenara ittim ve en basit olan soruya, başa çıkabileceğim tek soruya odaklandım.

"Eve gidebilir miyiz?"

Marguerite başıyla onayladı. "Evet."

"O zaman şu anda tek istediğim bu."

Başını sallayıp, sarıldı ve odadan çıkardı.

Yaralar

DINA JAMES

Kurşun kalemin ucu sonunda bir çatırtıyla kırılıp toz halini aldı ve parmak uçlarıyla tuttuğu kalemden kullanılmayacak şekilde ayrıldı. Becky'nin kâğıdının üzerinden yuvarlanarak, cevaplamaya çalıştığı sorunun üzerinde gri bir leke bıraktı.

Tiksinerek kalemi yere fırlattı.

"Şimdi ne oldu?" dedi arkadaşı Robin kısık bir sesle. Dikkatlice arkaya bakacak şekilde ayarladığı son moda sarı saçlarının altından ona bakıyordu. Robin hızlıca etrafa göz gezdirip, Bay Nairhoft'u bulmaya çalışıyordu.

"Kalemim yine sorun çıkarıyor! Hem zaten İspanyol Fatihlerle ilgili bir kompozisyon yazmanın büyük annemin yatak odasının neresi olduğunu ya da ocağı açmaması gerektiğini hatırlamasına pek yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi Becky iç çekip, ödevindeki rencide edici soruya dik dik bakarak. "Benim eve gitmem gerekiyor!"

"En azından deniyormuş gibi yap," dedi Robin hızlı bir şekilde okuldan sonra cezaya kalmalarına neden olan öğretmenlerine bakarak. "Bir kez daha cezaya kalmanın da büyük annene bir faydası olmayacaktır. Artık ne zaman evde olman gerektiğini hatırlamaması da iyi bir şey aslında, yoksa başın gerçekten belaya girerdi!"

"Şşş!"

"Bir sorun mu var bayanlar?" dedi Bay Nairhoft düzgün, kibirli bir ses tonuyla. "Rebecca?"

"Affedersiniz Bay Nairhoft," diye özür diledi Becky tatlı bir gülümsemeyle. İnsanların ona "Rebecca" demelerinden gerçekten, ama gerçekten nefret ediyordu.

"Bugün kalemim üçüncü kezdir kırılıyor," dedi. "Ve bu duruma çok sinirlendim. Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm. Gidip kalemimi tekrar açabilir miyim? Bir faydası olabilir, en azından cezanın sonuna kadar."

Becky pişmanlık dolu gülümsemesinin izin almasına yarayacağını umarak uzun boylu, incecik biri olan Bay Nairhoft'a baktı.

Bay Nairhoft yüksek sesle, "İçinizde Bayan MacDonnell'ın ödünç alabileceği fazladan kalemi olan birileri var mı?" diye sordu , aslında masaların biraz yeri değiştirilmiş olan kafeteryanın ceza odası yerini gördüğü mekânda. Etrafına o kadar hızlı bakmıştı ki, sorusuna verecek bir cevabı olan birini görmemiş olma ihtimali yüksekti. "Yok mu?"

Bay Nairhoft yüzünden hiç eksik olmayan o aptal sahte gülümsemesiyle Becky'ye döndü.

"Maalesef…"

"Var Bay Nairhoft," dedi uzaktaki köşede oturan biri.

Becky de tıpkı Robin ve Bay Nairhoft gibi sesin kimden çıktığını görmek için arkasını dönmüştü. Aslında kimin Bay Nairhoft'un her zamanki huysuz kişiliğini sergilemesine engel olduğunu görmek için herkes o tarafa bakıyordu.

Bir masada tek başına oturan, üzerinde siyah deri bir mont, siyahtan çok griye dönük rengi solmuş bir kot pantolon ve aynı durumda olan bir tişört giyen, Becky yaşlarında bir oğlan sarı bir kurşun kalemi havada sallıyordu.

"Bunu kullanabilir."

Sesi neredeyse meydan okur gibi çıkmıştı… sanki Bay Nairhoft'un oraya gidip kalemi alması için ona meydan okuyor gibiydi.

"Bay Dugan, uzun zamandır *teslim etmediğiniz* ödevlerinizin *hepsini* bitirmediğinize eminim," dedi Bay Nairhoft kollarını kavuşturarak.

"Yapmam gerekenlerin hepsini bitirdim," dedi oğlan Bay Nairhoft'la aynı ses tonunda konuşarak. Oğlan Becky'ye baktı. "İstiyor musun?"

Becky başını salladı ve yavaşça ayağa kalkarken tüm dikkatler ondan oğlana kaydığından kalemine, ödevine, Bay Nairhoft'a ve cezaya kalmış olmasına duyduğu öfkesi yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

"Becky hayır," diye tısladı Robin bir fısıltıyla.

Oğlan, kalemi, alması için Becky'ye doğru tutarken tekrar Bay Nairhoft'a baktı.

Ryan Dugan sadece kötü şöhretli bir çocuk değil, kötü çocuğun *ta kendisiydi*; bunu herkes biliyordu. Başı hep belada olur, hep müdürün odasına çağrılır, hep cezaya kalırdı. Geçen yaz her zamanki gibi yaz okulunda değil de üç kasaba ilerideki Mariposa Islahevi'nde olduğuna dair söylentiler bile vardı.

Ve Ryan karşılığında bir şey beklemeden kimseye hiçbir şey vermezdi.

"İzin almadan yerinden kalkmama" kuralını teknik anlamda çiğniyor olmasına rağmen Bay Nairhoft'un gerçekten şikâyet edemeyeceği bir şey yapıyor olmak Becky'ye kendini iyi hissettirmişti. Yine de Bay Nairhoft birinin fazladan kalemi olup olmadığını sormuştu ve Ryan var dediğinden diğerleri ne düşünürse düşünsün Becky o kalemi alacaktı. Aslında sadece, sessiz bir "teşekkür" ile kalemi Ryan'dan alırken Bay Nairhoft'un yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

"Takma kafana," dedi Ryan yüzünde kocaman bir sırıtmayla. Becky'nin kalemi almasına izin vermeden önce kalemi tutarken

Bay Nairhoft'a *göz kırptı*, yani gerçekten de *göz kırptı*. "Başının daha fazla belaya girmesini istemeyiz, değil mi?"

Becky şaşkın şaşkın başını sallayarak hızlıca yerine gidip oturdu ve başını eğip ödevine odaklandı. Becky, Ryan'ın onun cezaya kalmasının nedeninin ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. *Biliyormuş gibi* konuşmuştu. Sanki biliyormuş ve ona hak veriyormuş gibi davranmıştı.

Becky'nin kahverengi saçları, ödeviyle ilgileniyormuş gibi yaparken aslında gizli gizli Ryan'a baktığı mavi gözlerini Bay Nairhoft'un görmesini engelleyecek kadar saklıyordu. Tekrar saate baktı. Yirmi dakikası kalmıştı, sonra eve büyük annesinin yanına gidebilirdi.

Ryan ellerini başının arkasında bağlayarak duvara yaslandı. Bay Nairhoft yüzü mosmor olana kadar oğlanı azarlamış, "bir hafta daha ceza!" gibi bir şeyler söylemiş ve ödeviyle yeterince meşgul olmadığını düşündüğü başka bir öğrenciyi taciz etmek üzere yanından ayrılmıştı.

Ryan sadece sırıtmakla yetindi ve Becky'nin ona baktığını gördü. Becky'ye göz kırptı.

Becky kıpkırmızı oldu ve başını kâğıdının üzerine eğerek, burada daha ne kadar kalması gerektiğini düşünmemeye çalıştı. Ya da büyük annesinin evi yakıyor olabileceğini düşünmemeye.

* * *

Ceza bittiğinde herkesi almaya gelen birileri vardı. Robin'in bile o arabaya binerken mutsuz görünen, yorgun olmasına rağmen Becky'ye gülümseyen bir babası vardı.

Becky her ne kadar otobüsle eve gitmeyi hiç dert etmese de araba kullandığı dönemde onu okula büyük annesi bırakıp alırdı. Büyük annesi üç yıldır araba kullanmıyordu. Becky on bir yaşındayken ehliyetine el koymuşlardı. Yaşlı olduğundan değil; dışarıda büyük annesinden çok daha yaşlı olup araba kullananlar da vardı,

ama onlar hangi evin evleri olduğunu ve arabanın geri vitesinin nerede olduğunu ve *nereye* gittiklerini hatırlayan insanlardı.

Büyük annesi bunları hatırlayamıyordu.

Doktorlar buna "erken bunama belirtisi" diyorlardı, ama aslında herkes bunun büyük annesinin Alzheimer hastası olamayacak kadar genç olduğunu söylemenin kibar yolu olduğunun farkındaydı, çünkü büyük annesi gerçekten de Alzheimer hastasıydı.

Okul otobüsleri ceza derslerinden önce gittiklerinden ya birinin gelip sizi alması ya da eve yürümeniz gerekiyordu. Becky, Robin ve Bay Turnbull'a özür dolu bir hareketle el salladı; çünkü onun yüzünden olmasa Robin'in başı belaya girmeyecekti. Becky çantasını sırtına attı ve Bay Turnbull onu eve bırakmayı teklif etmeden önce uzun yürüyüşüne başladı. Zaten bu kadar gerilim dolu bir arabada olmak istemiyordu ve eve varmadan önce kafasını biraz boşaltması gerekiyordu. Kim bilir bugün onu nasıl bir felaket bekliyordu.

Becky'nin en son istediği şey büyük annesinin cezaya kaldığını anlamasıydı ve eğer Bay Turnbull'un onu eve bıraktığını görürse muhtemelen eve ne kadar geç geldiğini de fark ederdi. Tabii eğer durumun farkına varırsa. Büyük annesinin hastalığının tek iyi tarafı Becky'nin kendi yaşındaki çocuklara nazaran daha çok şeyden paçayı kolayca sıyırabiliyor olmasıydı.

Becky evinin, daha doğrusu *büyük annesinin* evinin civarından herhangi bir duman bulutu yükseldiğini görmeyince ya da siren sesleri duymayınca, yolda soluklanmak için biraz oyalanmanın bir zararı olmayacağını düşündü. Yürürken kendini düşüncelere kaptırmış, büyük annesiyle eskiden onun anahtarları buzdolabına koyması ya da havlu kâğıt asacağına tuvalet kâğıdı takması gibi gülüp geçtikleri "komik" olayları anımsamıştı. Ama sonra işler, büyük annesinin ocağı açık bırakması ya da bulaşıklar için tıkaçla kapattığı lavaboya akan suyu açık unutup mutfağı su basmasına neden olması gibi korkutucu boyutlara ulaşmıştı.

Becky montunu üzerinde giyerken kendi kendine, *sanırım büyük annemi Robin'e çok şikâyet etmemeliyim*, diyordu. *Çünkü annemle babam kazada öldükten sonra büyük annem istese beni evlatlık verebilirdi, ama vermedi.* Becky iç çekti. *Bunca yıldır o bana baktı, şimdi de benim ona bakmam gerekiyor.*

Hızlı adımlar atmaya başladı. Ekim ayı soğuk geçiyordu ve daha Cadılar Bayramı da gelmemişti. Hava bugünlerde giderek daha da erken kararıyordu ve karardığında daha da soğuduğundan Becky'nin tek istediği bir an önce eve varmaktı. Akşam yemeği saati yaklaşmıştı, büyük annesinin yemek yemesi gerekiyordu ve eğer büyük annesinin karnı Becky evde yokken acıkırsa, kendine bir şeyler hazırlama olasılığı yüksekti. Becky doktorlara büyük annesinin kendini tekrar nasıl yaktığını açıklamaya çalışarak bir gecesini daha acilde geçirmek istemiyordu. "İlk kez mi oluyor?"

Becky durdu. Bu sesi tanıyordu. Daha önce cezada duyduğu sesin aynısıydı.

Ryan Dugan, onun yürüdüğü kaldırımdaki bir ağacın arkasından çıktı. Ağacın gövdesine yaslanıp deri ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı ve küçük, gümüş bir…

"O bir çakmak mı?" diye sordu Becky onu azarlar gibi.

"Evet," dedi Ryan bir sigara alıp dudaklarına götürerek. "Sigara içenlerle ilgili bir sorunun falan mı var?"

"Kötü çocuk tipine ekleyecek bir özellik daha," dedi Becky onun ses tonu karşısında tek kaşını kaldırarak. "Hem sen benden önce buraya nasıl geldin?"

"Arka sokaktan," dedi Ryan sigarasını yakarak. "Aslında… tipik kötü çocuk kaçış yolunu kullandım."

Becky'nin omzunun arkasını işaret etti.

"Spor salonunun oradan ilerleyip çocuk parkını geçersen çitlerin üstünden atlayabilirsin ve sokağın büyük bir kısmını geçmiş olursun," dedi sigarasından derin bir nefes çekerek.

Becky eliyle duman bulutunu savuşturup burnunu kırıştırdı.

"Bunlar için parayı nereden buluyorsun sen?" diye sordu.

"Ne bu, İspanyol Engizisyonu mu?" diye terslendi Ryan. Becky'nin şaşkın bakışları karşısında bir elini göğsüne götürdü, çünkü tam da onun ödevi olan konuyla ilgili bir şeyden bahsetmişti. "Bak sen, buna ne demeli? Demek ki okulda gerçekten bir şeyler *öğreniyormuşum*. Bay Keltoş'un İspanya tarihine özel bir ilgisi var ve ilk kez cezaya kalan herkese bu ödevi verir. Yani eğer Fatihlerle ve Engizisyonla ilgili daha çok şey öğrenmek istemiyorsan, senin yerinde olsam beladan uzak dururdum."

Becky'nin içinden herkesin peruk takan Bay Nairhoft'un arkasından söylediği bu ismi Ryan'ın da kullanmasına gülmek gelmişti, ama bunun sadece onu cesaretlendireceğini düşünmüştü.

"Senin burada ne işin var?" dedi Becky tedirgince sırt çantasının yerini değiştirerek.

"Şanslı kalemim sende kaldı," dedi Ryan elini uzatarak.

"Doğru." Becky çantasını sırtından indirirken gözlerini devirdi. Söz konusu kalemi bulup ona uzattı. "Sırf kalemini kurtarmak için spor salonundan çıkıp, çocuk parkını geçerek ve çitlerden atlayarak buraya gelmen iyi oldu."

"Hey, bu benim *şanslı* kalemim!" dedi Ryan, ama Becky onun ciddi olmadığını biliyordu. Kaleme uzandı ve cezada kalemi ona ilk verdiğinde yaptığı gibi Becky de kalemi normalden biraz daha uzun elinde tutup bekleyince Ryan gülümsedi. "Bunun için Keltoş'un odasını bile soyup soğana çevirebilirim… sigaraları da oradan aldım aslında."

Becky dehşete kapılmıştı. "Ciddi olamazsın!"

Ryan sırıttı. "Bu şeyler sonun olacak, biliyorsundur. Ben ona bir iyilik yaptım!"

Sigarasından derin bir nefes çekip, ağacın gövdesinde söndürdü ve geri kalan yarısını tabakaya koydu. Gümüş çakmakla beraber tabakayı da cebine sokuşturdu.

"Acelen varmış gibi yürüyordun, o halde…" Ryan sanki ona izin veriyormuş gibi sokağı işaret etti. "Beladan uzak dur, tamam mı? Senin yerin Keltoş ve benim gibi sorunlu gençlerle dolu ceza odası değil."

"Benim de giderek sorunlu biri olmaya başlamadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Becky ukalaca. "Bütün havalı çocuklar böyle yapıyorlarmış."

Ryan güldü.

"Tabii canım ve sen de zaten sadece havalıymış gibi yapıyorsun, öyle değil mi? Seni okulda, sınıfta gördüm. Bir acı biber ne kadar soğukkanlı olursa sen de ancak o kadar soğukkanlı olabilirsin. Görüşürüz Ateşli Şey," diyerek arkasını dönüp gitti.

Becky kıpkırmızı oldu. Evet… "havalı çocuklardan" biri değildi. Ryan'ın onun kim olduğunu bilmesine bile çok şaşırmıştı.

"Şu kalem olayı, Bay Nair… yani Keltoş'la bir hafta daha geçirmene neden olduğu için gerçekten çok üzgünüm…" dedi Becky çantasını tekrar omzuna atarken.

Ryan elini salladı.

"Dert etme," dedi uzaklaşarak. "Bunu uzatmayacaktır. Hem ayrıca, bazı şeyler için ufak da olsa bir bedel ödemek gerekir."

Tuhaf, dedi Becky kendi kendine. *Aynı şeyi ben de büyük annem için düşünmüştüm.*

Becky, onun gidişini seyrederken bir an duraksadı ve sonra tekrar eve doğru yürüyerek bu sefer daha da hızlandı. Ryan'ı ve söylediklerini düşündü; onu buralarda görmüş müydü? Birkaç ortak dersleri vardı ama Becky kimsenin farkına varacağı tipte bir kız değildi. Aslında tam tersiydi. İnsanların onu fark etmelerinin tek nedeni Robin'di. Güzel olan, popüler olan Robin'di.

Tabii ya! Ryan onun ceza aldığını muhtemelen bu yüzden biliyordu, çünkü her ne kadar asıl suçlu Becky olsa da Robin'in yakalandığı okulda herkesin dilindeydi. Robin sadece ona yardım etmeye çalışıyordu.

Ryan'ın ondan haberi olmasının nedeni bu olabilirdi, ama o zaman onun eve gidiş yolunu nereden biliyordu? Her yöne gidiyor olabilirdi… tabii yaşadığı yeri biliyorsa o başkaydı.

Becky başını sallayarak kendine güldü. İsabetli bir tahminde bulunmuş olabilirdi. Ryan onun nerede oturduğunu bilmiyordu.

Yoksa biliyor muydu?

* * *

Becky evin ön kapısından adımını atar atmaz Ryan'ı, Bay Keltoş'u, aldığı cezayı ve Robin'i unutmuştu. Büyük annesi "iyi günlerinden" birinde gibi görünüyordu. Her şeyin yolunda olduğunu görünce Becky çok rahatlamıştı. Büyük annesi kucağında Mishka ile en sevdiği sandalyede oturuyordu. Mishka huysuz, şişko, çok fazla taranması gereken kabarık beyaz tüylü, yaşlı bir kediydi. Büyük annesi her şeyi unutur, Mishka'yı taramayı unutmazdı.

Mishka'nın da günde üç dört kez taranmaktan şikâyet ettiği yoktu. Kedi ilgiden çok hoşlanıyordu ve bütün günü büyük annesinin kucağında taranarak geçirebilirdi. Ama sadece büyük annesinin kucağında. Mishka, Becky'den nefret ederdi ve bu karşılıklı bir duyguydu. Mishka, büyük annesinin kedisiydi.

Becky sırt çantasını girişe bıraktı ve büyük annesine görünmeden önce kapıların kilitli, ocağın kapalı ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti.

"Selam büyük anne!" dedi Becky oturma odasına girerken.

"Ah Becky, geldin demek," dedi büyük annesi gülümseyerek ama Becky aslında onun kafasının karışmış olduğunun farkındaydı. "Okulda günün iyi geçti mi?"

Becky her zamanki gibi başını salladı. Bugün aslında korkunç bir gün olmasına rağmen büyük annesine yine de her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Çok ödevin var mı?" diye sordu büyük annesi doğrulduğu için Mishka'nın ters bakışlarına maruz kalırken.

"Hayır, çoğunu okulda bitirdim," dedi Becky dürüstçe. Okuldan sonra üç saat cezaya kalınca insan birçok şey yapabiliyordu. "Karnım gerçekten çok acıktı. Yemek yiyelim mi? Bu akşam yemek yapma sırası bende."

Büyük annesi kaşlarını çattı.

"Dün akşam yemeği senin yaptığını sanıyordum." Pek kendinden emin değil gibiydi.

Becky aslında büyük annesine yalan söylemek istemiyordu, ama büyük annesi mutfakta gerçekten tehlikeliydi. Artık yemeği her gece Becky yapıyordu, ama arada bir büyük annesinin de yemek yaptığına inanmasını sağlıyordu.

"Okulda canım çok spagetti çekti," dedi Becky konuşmayı kimin yemek yapacağından ustaca başka tarafa çekerek. "Akşam yemeği için iyi olacağını düşündüm. Hem yapması da kolay, nasıl yapılacağını da biliyorum."

Büyük annesi boş boş başını sallayıp Mishka'yı taramaya devam etti. Kedi sanki "Evet? Hadi bakalım o zaman. Burada işin kalmadı," der gibi sinirli sinirli bakıyordu. Becky kötü kediye dilini çıkardı ve yemeği pişirmeye başlamak için mutfağa gitti.

* * *

Becky ön kapının sanki biri tekmeliyormuş gibi ısrarla çalındığını duyduğunda bulaşıklıktaki tabakların yarısını kurulayıp kaldırmıştı. Kapı çok sert çalıyordu.

Saate bakınca sinirlendi. Dokuz olmuştu ve onlara hiç misafir gelmezdi. En azından artık gelmiyordu. Eskiden büyük annesi kim olduklarını hatırladığında ve neden bahsettiklerini anladığında arkadaşları misafirliğe gelirlerdi. Becky eve arkadaşlarını hiç çağırmazdı. Gerçi Robin'den başka arkadaşı da yoktu, ama olsa bile onları zaten eve davet edemezdi. Yabancılar artık büyük annesini huzursuz ediyordu.

Becky kaşlarını çatarak delikten verandada duran belli belirsiz misafire baktı. Verandanın ışığını açtı ve yüzünü ekşiten sarı saçlı biri ışıktan geri çekildi, ama sonra öylece durdu. Tekrar kapıyı tekmeledi ve Becky sonra nedenini anladı. Kapıyı çalanın kollarında daha bu öğleden sonra "şanslı kalemini" almak için gelen esmer oğlan bilinçsizce yatıyordu.

"Kapat şu ışığı! Bütün mahallenin bizi görmesini mi istiyorsun?" diye söylendi verandadaki oğlan. "Seni bilmem ama ben görmelerini istemem!"

Becky onun haklı olduğunu anladı ve söylediğini yapmak zorunda kaldı. Kapıyı açmadan önce hemen verandanın ışığını kapattı.

"Şimdi daha iyi," dedi uzun boylu, sarışın, zayıf oğlan. Öylece durup bir süre Becky'ye ve evin içine bakındı. Becky sadece ona bakmakla yetinince oğlan tekrar konuştu. "Evet? Hadi Şifacı… bütün gece burada bekleyemem! Normal girişi kullanacaktım, ama mühürlenmiş, bu yüzden ön kapıdan girmekten başka çare bulamadım."

"Ne…" dedi Becky, şaşkın şaşkın başını sallayarak.

"Eğer dostsan ve iyileştirilmek istiyorsan, içeri gir ve benim şifamdan nasiplen!"

Becky, büyük annesinin yıllardır duymadığı kadar güçlü ve net çıkan sesini duyunca bir anda arkasını döndü.

Büyük annesi pembe bornozunu ve ona uyan terliklerini giymişti. Islak saçları boynuna ve omuzlarına yapışmıştı. Becky'nin aklına bir anda, büyük annesinin gece gece duş almasının tuhaf olduğu geldi. Belki de banyoya girdiğinde yine ne yapacağını unutmuş ve sabah olduğunu sanmıştı. Büyük annesi akşamları hiç duş almazdı.

Sarışın oğlan minnet dolu olduğu anlaşılır derin bir iç çekti ve Becky'ye omuz atarak içeri girdi. Nefesinin altından mırıldanarak Ryan'la birlikte oturma odasına geçti.

"Özür dilerim Bayan Şifacı," dedi oğlan pişman bir halde büyük annesine uzanarak. "Giriş mühürlenmişti yoksa burayı kullanmazdım…"

Büyük annesi onu durdurdu ve şömine rafında duran, uzun zamandır kullanılmamış bir mumluğa uzandı.

Neden o şeyi aldı ki? O sadece bir süs değil mi? Büyük babama ait bir şey mi yoksa? dedi Becky kendi kendine.

"Onu yukarı çıkar," dedi sessizce büyük annesi ve normalde yaptığının aksine merdivenlerde duraksamadan oğlanın peşinden yukarı çıkıp, Becky'yi açık kapının önünde dili tutulmuş halde öylece bıraktı.

Kendine gelen Becky hemen ön kapıyı kilitledi. Büyük annesinin peşinden merdivenlerden yukarı çıktı.

Yukarıdaki koridorun başındaki kapıda büyük annesinin pembe bornozu şöyle bir görünmüş, sonra gözden kaybolmuştu. Orası çamaşır dolabıydı. Ne?…

Becky kapıya uzandığında çamaşır dolabının raflarının aslında raf olmadığını fark etti. Perili evlerdeki tuhaf yalancı kitaplıklara benziyordu; raflar kenara itilmiş, gizli bir geçit açılmıştı.

Vay be. Kuşaklardır ailede olan bu evin eski ve tüyler ürpertici olduğunu biliyordu aslında, ama gizli bir geçidi de mi vardı? Gerçek miydi? Bu tıpkı *Nancy Drew* kitaplarındaki gibi bir olaydı! Büyük annesinin peşinden gitmeden önce kısa bir süre tereddüt etti.

"Kusura bakma Martha," dediğini duydu Becky sarışın oğlanın çok kibar bir şekilde. "Ben sandım ki… onun işareti… şaşırmış görünüyordu. O daha eğitim almadı mı?"

Martha. Oğlan büyük annesine "Martha" demişti. Ona eski arkadaşları dışında kimse Martha demezdi ve oğlan daha liseden bile mezun olmamış kadar genç gösteriyordu. Becky'nin okulundan değildi. Buna emindi. Bu kadar yakışıklı bir çocuğu görse unutmazdı.

"Yaşı gelmedi," dedi büyük annesi. "Çocuğu yere yatır da bir bakayım. Yatakla ilgilen, olur mu? Buraya çıkmayalı uzun zaman oldu."

Bunları söyleyen Becky'nin *büyük annesi* miydi? Sanki bir anda iyileşmiş gibiydi? Büyük annesi çok uzun zamandır bu kadar mantıklı konuşmamıştı ve üç yıldan uzun bir süredir de bu kadar kelimeyi tek bir seferde böyle düzgün dile getirmemişti.

"Burada, bizi dinliyor," dedi sarışın oğlan yavaşça. Sesini yükseltti. "Hadi gel küçük Şifacı. Burada olduğunu biliyoruz; gelip her şeyi ilk elden seyredebilirsin."

Becky gizli geçitten geçip bir şekilde yakılmış olan mumun ışığına adım attı. Büyük annesi, eğilmiş Ryan'ın gözlerine dik dik bakıp kıyafetlerin örttüğü vücuduna göz gezdirirken ona hemen hemen hiç bakmamıştı.

"Kıyafetler," dedi büyük annesi sertçe.

Ryan'ın iç çamaşırı hariç üzerindeki her şey bir anda kayboldu.

Büyük annesi tek kaşını kaldıran sarışın oğlana baktı.

"Çocuğa *biraz* acı Martha," dedi oğlan sakince. "Yaralarının hiçbiri o bölgede değil."

Ryan'ın başını çevirip oğlanın boynunda iki küçük delik görünce "Onu sen de ısırmışsın!" dedi büyük annesi şaşkın bir ifadeyle haykırarak. "Sydney! Sen neden… Bunu yapan *sendin*… Bunu anlayabiliyorum! Ah!"

Büyük annesinin gözleri daha sonra oğlanın iç çamaşırı çizgisinin aşağısında kanayan kasığındaki ikinci ısırığa takıldı. Parmaklarıyla ustaca yaraya dokundu ve bilinçsiz halde yatan Ryan karşı çıkar gibi bağırdı.

"Becky, odama git," dedi büyük annesi sert bir ifadeyle ona bakarak. "Dolabın içinde, en üst rafta deri bir çanta olacak. Sana eski resimlerle dolu olduğunu söylediğim şu çanta var ya? Git onu buraya getir, hemen. Hadi!"

Söylenenleri yapmak dışında başka hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkın olan Becky başını salladı ve geçide doğru koşup

merdivenlerden inerek, hızlı bir şekilde büyük annesinin istediği çantayı alıp geri geldi. Bu esnada Becky'nin aklından binlerce soru geçiyordu. Sarışın oğlan, yani Sydney, girişi kullanırdım ama mühürlenmişti derken ne demek istemişti? Büyük annesi nasıl bir anda eskiden olduğu gibi *ve* sanki bu tip şeyler her gün oluyormuş gibi davranabiliyordu? Tekrar gizli odaya giren Becky çantayı büyük annesine uzattı.

"Teşekkürler," dedi büyük annesi aynı sakin ses tonuyla. Çantaya uzandı ve açtıktan sonra, tekrar Becky'le konuşurken çantanın içinden bir şeyler çıkardı.

"Aşağı git ve bana su dolu iki tencere getir. Sıcaklığı önemli değil. Sydney sana yardım eder. Öyle değil mi Sydney? Sydney? Sınırla ilgilenir misin? Aferin akıllı çocuk."

Sydney itiraz edecekmiş gibi duruyordu, ama onun yerine alaycı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Çok uzun sürmediği müddetçe olur," dedi Sydney ayağa kalkarak. "Ne de olsa işleri karman çorman edip geldim. Yakında bana ihtiyaçları olacaktır."

Büyük annesi söylediklerine ilgilenmiyormuş gibi bir edayla Sydney'e el işareti yaptı.

"Şu anki durum, senin korkak küçük klanını korumaktan çok daha önemli. Şimdi söyle bakalım, bu neyin nesi? Ateşkesi kim bozdu?"

"Gerçekten vakit yok Martha," dedi Syd üzgünce. Becky'ye baktı. "Senin gidip su getirmen gerekmiyor mu?"

"Bak, kim olduğunu bilmiyorum, ama…" Becky, bir fino köpeği gibi sürekli emir almaktan bıkmıştı.

"Becky," dedi büyük annesi sakince araya girerek. "Hadi hemen git yoksa ölecek."

Becky'nin gözüne sarı bir şey ilişti. Ryan'ın şanslı kalemi yatağın dibine atılmış kıyafet yığınının arasındaki kotun arka cebinden çıkmıştı. Becky bir şekilde Ryan'ın hayatını kurtarmaya çalışan

bu tuhaf, yabancı kadınla bu tuhaf gizli odada olmaktan şaşkına dönmüştü.

Neden hastaneye gitmiyorlar? Becky koşarak aşağı inerken, kaşlarını çattı. *Neden buraya geldiler? Büyük annem neden eskiden olduğu gibi davranıyor? Neden bu olay normalmiş gibi davranıyor?*

Becky büyük bir et tenceresini suyla doldururken sorular aklına takip edebileceğinden daha hızlı üşüşüyordu. Öbür tencereyi doldururken bir anda Sydney'in yanında durduğunu fark etti.

"Vay be!" diye bağırdı Becky oğlandan ürküp geri çekilerek. Gözleri kocaman olmuş bir halde ona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

Sydney dolu tencereyi Becky'nin kollarına koydu. Becky kollarını tencerenin altından dolayarak tereddütsüzce kabul etti. Gerçekten de ağırdı.

"Her zamanki gibi," dedi Sydney bu soru karşısında şaşırmış bir halde. "Sadece nerede olmak istediğimi aklımdan geçirdim ve işte oradayım. Ne kadar zor olabilir ki? Sen endişelenip burada kendini yerken yapmak daha da kolay oluyor. Sadece sana odaklanmam gerekiyor ve yanında beliriyorum. Bunları yukarı taşırken yardıma ihtiyacın olacak ve senin yönteminle çıkarmak çok uzun sürecek gibi duruyor."

Becky'nin başka bir şey sormasını beklemedi. Onun yerine bir elini Becky'nin omzuna koydu, öbür eliyle de diğer tencereyi tuttu; bir anda Ryan ve büyük annesinin olduğu karanlık odadaydılar.

Becky'nin midesi kötü olmuştu, su tenceresini büyük annesinin yanına bıraktıktan hemen sonra köşeye gidip kustu.

Sydney kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"İlk seferin demek? Endişelenme, ilk kez mekân değiştiren çoğu insanın başına gelir," dedi.

"Çoğu insanın mı? Ne? Yani… büyük anne? Neler oluyor?" diye sordu Becky, Syd'in sinir bozucu imaları karşısında midesinin daha da kötüleştiğini hissederek.

"Şimdi açıklayacak vakit yok küçük güvercinim," dedi büyük annesi dikkati dağılmış bir halde; o esnada birkaç dakika önce ılık olmasına rağmen şimdi buharı çıkan suyun içine kumaş parçaları batırıyordu. "Biraz daha şu oğlanla ilgilenmeme izin ver. Adı neydi Syd? İsmini bilmenin yararı olduğunu sen de biliyorsun."

"Ryan," dedi Syd sessizce. "Ryan Dugan."

"Ryan," dedi büyük annesi tekrar Becky'ye dönmeden önce tekrar tekrar. "Birkaç dakika Ryan'la ilgilenmeme izin ver küçük güvercinim. Bir zebani tarafından ısırılmış. *Ve de* bir vampir tarafından."

Büyük annesi bu son kelimeleri kınama dolu bir ses tonuyla dile getirmişti.

"Hadi ama Syd. Onu gerçekten ısırman şart mıydı?" diye sordu büyük annesi.

"Ya onu dönüştürecektim ya da ölmesini seyredecektim. Bize çok iyi davrandı," dedi Syd. "Seçme şansım olmadığını biliyorsun Martha."

Büyük annesi başını salladı. "Biliyorum. Sadece… aslında… zebaninin ısırığı yüzünden ölmeyecek, buna emin olabilirsin. Eğer dönüşüm sürecini atlatırsa… şey… artık bununla da zamanı gelince ilgileniriz. Eğer zamanı gelirse."

Sydney başını salladı ve Becky, büyük annesini seyrederken Sydney de sessizce yatağın kenarındaki sandalyeye oturdu.

Zebani mi? Vampir ısırığı mı? Neler oluyordu?

Sonunda ortalık Becky'nin soru sorması için yeterince sakinleşmişti, ama büyük annesini rahatsız etmek istemiyordu. Onun yerine Syd'e baktı.

"Çünkü burası, bu dünyadan olmayan yaralıların geldiği yerdir," dedi Sydney daha Becky aklındakini dile getirme fırsatı bulamadan. Syd manalı manalı Becky'ye baktı ve Becky o anda gözlerinde bazen Mishka'nın gözlerinde de olan bir ışık yansıması olduğunu fark etti. Tuhaftı, çünkü daha biraz önce mutfakta

gözlerinin koyu mavi olduğunu görmüştü. "Burası tarafsız, yaralıların iyileşmek için gelebildikleri bir sığınaktır."

"Sydney yeter," dedi büyük annesi sessizce. "O bunların hiçbirini bilmiyor. Ben… ben onu hiç eğitmedim. Bu işlere bulaşmasını istemedim."

Sydney, kuşkulu bir şekilde Martha'ya baktı.

"Yani sen şimdi bana onun, senin bir Şifacı olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" Şaşırmış ve biraz da kızmış gibiydi. "Meşhur Şifacıyı hem de? Bayan Şifacı'yı. Senin soyundan geldiğini de mi bilmiyor yani?"

"Kızımı kaybettikten sonra sence Rebecca'nın buna bir saniye bile maruz kalmasını istemiş olabilir miyim?" dedi Martha sinirli bir şekilde Ryan'ın hareketsiz bedenini göstererek. "Bizler ölümlüyüz ve sen zamanın ne kadar kısa bir kavram olduğunu bilmiyor olabilirsin, ama biz insanlar için gerçekten de çok kısadır! Kızımı kaybettiğim gibi torunumu da kaybetmeyeceğim!"

"Annem bir araba kazasında öldü," dedi Becky birden. "Sen annemle babamın sarhoş biri yüzünden kazada öldüklerini söylemiştin."

Büyük annesi üzgün ve suçlu görünüyordu. Bavuldan çıkardığı bir kavanozun içindekilerden hazırladığı bir karışımla Ryan'ın derin yarasını gözlerini ayırmadan temizliyordu.

Sydney ayağa kalkıp Becky'nin omzuna uzandı. Becky hafifçe irkildi, ama Sydney onu sıkı sıkı tuttu ve odada asılı duran uzun aynaya götürdü.

Bir el hareketiyle duvarda asılı duran yanmamış mumların hepsini anında yakıp, odayı daha da aydınlatarak aynanın net görünmesini sağladı.

Büyük annesinin dalgın bir halde "Teşekkürler," dediğini duydu.

Becky aynaya bakıp orada sadece kendi yansımasını görünce nefesi kesildi. Syd'in hemen orada, arkasında durduğunu biliyordu. Ona dokunduğunu hissedebiliyordu. Arkasına baktı ve

Syd'in uzun sarı saçlarının kendi saçlarına karıştığını, ama aynada bundan eser olmadığını gördü. Sydney hafifçe gülümsedi ve başıyla tekrar aynayı işaret etti. Becky tekrar aynaya baktı; Syd'in yaptığı hareketi göremiyor olmasına rağmen, saçının yana doğru hareket ettiğini gördü ve Syd'in çenesini hafifçe kaldırıp boynundaki o çok nefret ettiği küçük lekeyi göstermesine izin verdi. Bir doğum lekesi gibi büyük olsa da bir çil gibi koyu kahverengiydi ve tuhaf şekilli bir yıldızı andırıyordu. Robin, bu lekeyi saçıyla sakladığı için onunla hep dalga geçerdi. Robin'e göre bu çok hoştu; sekiz köşeli bir yıldız dövmesine benziyordu. Syd onun dikkatini lekeye çevirirken Becky hemen orada teninin altında atan nabzını görebiliyordu.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Syd kulağına sessizce. "Sen bir Şifacısın…"

"Eğer sen bir vampirsen, senin kalbine kazık saplamam falan gerekmiyor mu?" Becky bunu aslında hissetmediği bir cesaretle sormuştu. "Yani demek istediğim, bilirsin işte… *Buffy* dizisindeki gibi?"

Syd hafifçe gülümseyip onu bıraktı. Becky sert bir ifadeyle ona baktı.

"Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" Syd sivri dişleri görünecek şekilde güldü. Becky nefesini tuttu, dişleri görünce bir adım geri çekilmişti. "Söyle bakalım küçük Şifacı, hiç örümcek öldürdün mü?"

Becky gözlerini kocaman açıp başını salladı. O bunu nasıl bilebilirdi?...

"Az da olsa canını yakıyor öyle değil mi?" dedi Syd konuşmaya devam ederek.

Becky tekrar başını sallayıp, alt dudağını ısırdı. Öldürmek yerine örümcekleri hep yakalamaya ve dışarı atmaya gayret ederdi. Çünkü öldürmek gerçekten de canını yakıyordu. Fiziksel anlamda. Onlar için üzülmüş gibi bir acı değildi bu. Gerçi onlar için

üzüldüğü de doğruydu, ama bu sadece kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Ya da birinin canını yakmak istediğinde, tıpkı bugün cezaya kaldığında canın ona tokat atmak…"

"Cezaya kaldığımızı sana Ryan mı söyledi?" dedi Becky yan yan büyük annesine bakıp, duymamış olmasını umarak. Neyse ki büyük annesi Ryan'la meşguldü ve hiçbir şey duymamıştı; Becky çok rahatlamıştı.

"Sen şu çeneni kapatsana!" diye oğlana tısladı sessizce. Aslında karşısındaki tam olarak bir "çocuk" da sayılmazdı, yoksa o, eğer o bir… bir…

Syd tekrar gülümsedi ve hafifçe güldü.

"Vampir," dedi yavan bir şekilde. "Söyleyebilirsin. Ben bazıları gibi bu konuda o kadar hassas değilim."

"Sydney," dedi büyük annesi aniden. "Durduramıyorum. Artık çok geç. Dönüşüyor."

Sydney anında Ryan'ın yattığı yatağın yanında belirdi ve diz çöktü. Yatak sallanmaya başladığında Ryan'ın elini tuttu. Ryan bir tür kriz geçiriyor gibiydi ve Becky'nin gözünde ölüden başka her şeye benziyordu.

"Sorun yok dostum," dedi Syd sessizce. "Sana en iyi şifacıyı buldum, sana iyi bakacağız. Bununla savaşma. Planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum, ama bunu iyi bir şey olarak kabul et. Hadi…"

Becky öylece durum Sydney'in Ryan'ın alnına ıslak bir bez koyuşunu seyretti ve bezi kaldırdığında üzerinde pembe ve kırmızı leke olduğunu gördü. Becky o anda Ryan'ın kelimenin tam anlamıyla kan terlediğini anladı.

Büyük annesi ayağa kalkıp iç çekmiş, başını sallıyordu. Becky'yi fark etti ve ona elini uzattı. Becky ona yaklaştı ve yatakta yatan yaralı oğlanı seyrederken on beş yaşında bir genç kızdan

ziyade beş yaşında bir çocuk gibi büyük annesinin elini tutup ona sarıldı.

"Hadi gel, biraz çay hazırlayalım," dedi büyük annesi sessizce. "Syd onunla kalır. Artık işler yoluna girene kadar yapılacak hiçbir şey yok."

"Eğer giriş mühürlenmeseydi bunlar olmazdı!" dedi Syd sinirli bir şekilde Martha'ya bakarak. "Neden mühürlendi? Sıradan bir insan gibi gelip giriş izni istememe neden olarak zamanımı boşa harcattın!"

Martha, Sydney'in bu ani patlaması ya da suçlamaları karşısında hiç gücenmemişti.

"Ateşkesi kim bozdu?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi. "O giriş neredeyse on beş yıldır mühürlü ve bunu sen de iyi biliyorsun Sydney Alexander. Son savaşın bitme şekline göre nasıl önlemler alındığını sen de biliyorsun."

"Bunlara soyunun son temsilcisi olan kendi torununu sahip olduğu güçten haberdar etmediğin önlemler de dahil!" diye homurdandı Sydney. "O daha hiçbir şeyi bilmiyor… nasıl olur da ona anlatmazsın Martha Althea? Savaşın külleri tekrar alevlenmiş olsaydı, sence onun durumdan haberdar olmaması güvende olmasına yeter miydi? O tüm taraflar için değerli bir varlık ve ona kim olduğunu anlatmamak bilmeden yanlış şeyler yapmasına neden olabilir!"

"Hey ben akıllıyımdır! Bu tip şeylerle başa çıkabilirim. Büyük annemle de başa çıkabilirim. Bu sandığından daha da fazla gayret gerektiren bir şey!"

Becky daha ne dediğinin farkına varmadan kelimeler ağzından dökülüvermişti, ama büyük annesi söylediklerini duymamış gibiydi.

Syd de duymamış gibiydi. Becky birinin elini çektiğini hissetmeden önce büyük annesi ve Syd sert sert birbirlerine bakmaya devam etmişlerdi.

"Gel," dedi büyük annesi sessizce. "Bunu görmene gerek yok."

Becky elini çekti.

"Hayır, bekle büyük anne," dedi artık yatakta hareketsiz yatan Ryan'a bakarak. "O… ben onu tanıyorum. Aynı okula gidiyoruz. O… eğer o… o nerede olduğunu bilmeyecektir ve uyandığında korkabilir."

"Sydney onunla kalır Becky," dedi büyük annesi sakince. "Biz gidip mutfakta bekleyelim. Sahip olduğumuz korumalara rağmen bu kadar yakınında olmak pek de iyi bir fikir sayılmaz. Daha yeni dönüşmüş bir vampiri kontrol etmek zordur. Ryan dönüşürken ona göz kulak olacak bir Ustaya sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Dönüşürken mi?" dedi Becky büyük annesine bakarak. "Yani sen şimdi…"

"Evet, bir vampire dönüşürken," dedi büyük annesi sessizce. "Bir insanı dönüştürmek hiç kolay olmasa ve süreç rahat geçmese de Sydney bunu, Ryan'ın hayatını kurtarmak için yaptı. Ryan zebaninin ısırığından geçen kara büyüyle mücadele etmek için tam zamanında buraya getirildiği için çok şanslı. Üzgünüm Sydney. Keşke elimden daha fazlası gelseydi."

"Vampir ısırığının tedavisi yoktur," dedi Syd sessizce. Kana bulanmış havluyu temiz suya sokup çıkarırken Martha'yla göz göze gelmemeye çalıştı. "Bunu biliyorum."

Sydney nemli havluyu tekrar Ryan'ın yüzüne koydu ve yavaşça silmeye başladı.

"Ölmesine izin veremezdim Martha."

"Biliyorum Syd." Büyük anne gülümsedi. "Biliyorum."

İki oğlanı gizli odada bıraktılar ve büyük annesi önden mutfağa indi. Becky çaydanlığa su koyup çay hazırladı. Çok, ama çok tuhaf hissediyordu ve tekrar normal hissetmesini sağlayacak bir şeyler öğrenmek zorundaydı. Büyük annesi mutfak sandalyelerinden birine oturmuştu, ama yüzünde Becky'nin görmeye alıştığı o her zamanki boş bakışlar yoktu.

Becky önüne bir fincan çay bırakırken büyük annesi, yani Martha, konuşmaya başladı.

"Senin öğrenmeni hiç istemedim, ama artık Sydney Ryan'la gitmeden önce sana söylemem gerektiğini anlıyorum," dedi büyük annesi acı dolu bir pişmanlıkla. "O gittikten sonra gücünü de beraberinde götürecek ve ben bu halimi tekrar unutacağım. Üzgünüm Becky. Böyle olduğum için, her gün baş etmek zorunda kaldığın şeyler için gerçekten çok üzgünüm."

"Büyük anne…" diye karşı çıkmaya çalıştı.

Martha elini kaldırdı.

"Lütfen. Bırak da konuşayım, lafımı kesme." Bir yudum çay alıp zorlukla yutkundu.

"Pekâlâ." Becky yerine oturup, ısıtmak için boş bir çabayla fincanını kavradı. "Seni seviyorum büyük anne. Bunu sakın unutma."

Büyük annesi gülümsedi.

"Biliyorum küçük güvercinim. Hâlâ her şeyi *biliyorum*. Sadece hepsini tam olarak hatırlayamıyorum. Şifacılar altmış yaşına geldiklerinde böyle oluyor. Sana tüm bunları uzun zaman önce anlatmalıydım, ama Helene ve Patrick öldükten sonra…" Büyük annesi bir süre gözlerini kapattı.

Başını sallayıp Becky'ye gülümsedi.

"Syd buradayken kafamı toparlamak için onun gücünü kullanabiliyorum, ama söylemem gereken her şeyi sana anlatacak kadar uzun süre burada olmayacak," dedi büyük annesi hemen. "Bunları sana daha önce anlatmadığım için üzgünüm. Syd haklıydı. Seni doğuştan hakkın olan bir şeyden mahrum edip korumaya çalışarak aslında daha kötü bir şey yaptım. Savaşın tekrar başlayacağını tahmin etmem gerekirdi. Ama barış o kadar uzun sürdü ki. Ölümlülerin zaman kavramının bu dünyadan olmayan varlıklar için daha kısa olduğunu unutup duruyorum. On beş yıl bize göre çok uzun bir süredir, ama onlar için bir kalp atışı kadar kısadır. Her neyse, evet… sen bir Şifacısın. Sen gücünü aktarmak,

yaşam gücünü ihtiyacı olanlarla paylaşmak ve ölümsüz olduğu düşünülenleri iyileştirmek için sadece senin kullanabileceğin bir armağanla doğdun. 'Ölümsüz' demek 'yaralanmaz' demek değildir küçük güvercinim. Arkadaşın hiç şüphesiz Syd'in klanına saldırmış olan bir zebani tarafından neredeyse ölümcül bir şekilde ısırılmış. Zebaniler için vampirler leziz lokmadır, çünkü vampirlerin ruhları yoktur. Ryan'ın hayatını kurtaran Syd'in, yani bir vampirin ısırığıydı. Bunu tasvip etmiyorum, ama arkadaşının hayatını kurtardı."

Becky, büyük annesinin söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Bu sanki başka biriyle, çocukluğundan beri yanında olduğu büyük annesinden tamamen farklı biriyle konuşmak gibiydi. Büyük annesi bir vampir şifacısı mıydı yani?

"O zaman," dedi Becky ağır ağır. "Biz… vampirleri iyileştirenlerden oluşan bir aile miyiz?"

Büyük annesi sessizce gülüp çayından bir yudum aldı.

"Aşağı yukarı öyle," dedi büyük annesi biraz sonra. "Bazen daha çok bazen daha az öyle de denebilir. Sadece vampirleri iyileştirmiyoruz. Zebanilere de yardım ediyoruz. Hayaletlere, gölgelere, iblislere, kurt adamlara…"

"Kurt adamlar mı? İblisler mi?" Becky duyduklarına inanamayarak araya girdi. "Hadi ama büyük anne! Tüm bu saydıkların gerçek değiller!"

"Öyle mi?" Büyük annesi tıpkı eski halindeyken de yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı. "Yukarı çık istersen. Orada birkaç vampir bulacağından eminim."

Becky'nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Biz tarafsızlık gözetiriz," dedi büyük annesi. "Taraf tutmayız. Biz, kendilerini iyileştiremeyenleri yani kuvvete ve bizler gibi yaşayan bir ruhtan gelen yaşam gücüne ihtiyaç duyanları iyileştirme yeteneğine sahibiz. Ne yazık ki, yaşam gücümüz onu bu şekilde kullandığımız için çabucak tükeniyor. Yani bu güç altmış

yaşına geldiğimizde bitip tükenmiş oluyor. Tabii *eğer* altmışı görürsek. Çoğumuz o kadar bile yaşamıyor."

"Sürekli 'biz' diyorsun," dedi Becky. "Bunun anlamı 'bizden' daha çok var mı? Yoksa sadece senle ben miyiz?"

"Çok, ama çok az var," dedi büyük annesi. "Birçoğumuz son çıkan savaşta iyileştirmeye çalıştığımız yaratıklar tarafından öldürüldü. Burada, yani Şifa verme yerinde tarafsızlık geçerlidir… savaşlar ve harpler burada durur. Bu gece Ryan'ı ısırmış olan zebaninin de yardıma ihtiyacı olsaydı, o zaman ona da aynı işlemi yapar ve zarar verdiği kişinin yanı başında ikisi arasındaki düşmanlığı görmezden gelerek aynı müdahalede bulunurdum. Ama, buradan çıktıktan sonra… o tamamen ayrı bir konu. Burada güvendesin ve boynundaki Şifacılara özgü leke hem sınırda hem de sınır dışında sana belirli tavizler gösterilmesini sağlıyor, ama sen de Ölümsüzler gibi zarar görmez değilsin."

"Peki… şimdi ne olacak?" dedi Becky omuz silkerek. "Sen eskisinden iyi değilsin ve daha da iyi olmayacaksın. Şu anda iyi olmanın tek nedeni şu vampir çocuğun burada olması. Yukarıda bir de benimle aynı okula giden ve vampire dönüşen birisi var. Bunlardan daha gelen olacak mı? Syd, 'giriş mühürlenmiş' derken neyi kastediyordu?"

"Yukarıdaki ayna bir giriş görevi görüyor… *görüyordu*," dedi büyük annesi. "Son ateşkes ilan edildikten sonra mühürlendi. Senin anlayacağın şekilde ifade etmem gerekirse, ben dükkânı kapattım. Ama şimdi sanki tekrar açmam gerekiyor. Ben çok yaşlandım. Çok yavaşım. Çoğu şeyi hatırlayamıyorum. Sydney güçlü bir Usta Vampir, bir vampir klanının lideri ve şu anda bir şeyler yapabilmiş olmamın tek nedeni de o. O gittiğinde… sen… tekrar beni sırtında taşımak zorunda kalacaksın. Aklını kaçırmış yaşlı bir kadın. Çok üzgünüm Becky. Gençliğini bu şekilde harcamaman gerekirdi. Belki beni bir huzurevine yerleştirmelisin."

"Senin evin *burası*!" diye itiraz etti Becky. Büyük annesine sıkı sıkı sarılmak için masanın etrafından dolandı. "Sen hiçbir yere

gitmiyorsun! Yük falan da değilsin! Sen onların beni bir koruyucu aileye vermelerine izin vermedin, ben de onların sana böyle bir şey yapmalarına izin vermeyeceğim! Gerekirse Syd'i duvara zincirlerim ve senin tekrar iyi olman için o şekilde tutarım!"

Büyük annesi ona sıkı sıkı sarıldı.

"Bunun olmayacağını biliyorsun. Syd'in de tıpkı bizim gibi sorumlulukları var ve eğer gerçekten bana göz kulak olmak istiyorsan Becky…"

"Evet devam et," dedi Becky, büyük annesi bir anda sessizleşince.

"Senin öğrenmeni hiç istemedim," dedi tekrar. "Ama seni almalarına izin veremezdim, yani bunun anlamı sen, ben istesem de istemesem de bu işe bulaşacaksın. Eğer gerçekten bana göz kulak olmak istiyorsan Becky, bir zamanlar benim ilgilendiklerimle ilgilenmek zorunda kalacaksın. Eğer savaş tekrar başladıysa ki başlamış görünüyor, Sydney ve Ryan bizim… *senin* yardımına ihtiyaç duyanların sadece ilkleriydi diyebilirim."

Becky'nin gözleri kocaman oldu.

"Benim yardımıma mı?" diye yutkundu. "Ama… sen benim eğitilmediğimi söyledin. Sen dedin ki, Syd gittikten sonra…"

"Ondan, Ryan'la birlikte biraz daha kalmalarını rica edeceğiz, ama çok değil," dedi büyük annesi sakince. "Şu anda çok enerji tüketiyorum ve işime odaklanamıyorum. Pek bir faydam olmayacaktır. Eğer Syd yardım etmek isterse sana öğretebilirim, seni eğitebilirim ama çoğunlukla kendi başına öğrenmen gerekecek. Bir kere alıştıktan sonra gerisi gelir. Notlarımın olduğu kitaplar ve bazı diğer bilgiler var. Bütün bitkiler ve özel aletler. Yapılacak çok iş olacak ve hızlı öğrenmen gerekecek, ama bu senin kanında var ve sen bunu yapmak için doğdun. Bunu, bu kadar uzun zamandır senden sakladığım için özür dilerim. Anlayabilecek yaşa geldiğin andan itibaren sana bunları öğretmeye başlamam gerekirdi."

"Bu yüzden mi hep bir doktor olmayı istedim?" diye sırıttı Becky.

Büyük annesi de güldü.

"Çok büyük ihtimalle evet," dedi. "Şimdi gidip bir Ryan'a bakalım. Artık en kötü evreyi atlatmış olması gerekiyor."

Becky başını sallayıp büyük annesinin peşinden yukarı gitmek için ayaklandı.

Yatakta yatan oğlan hareketsiz ve sessizdi. Syd hâlâ yanında diz çökmüş bekliyordu.

"Ölümlülere ait tarafını akıttı," dedi Sydney.

Sydney'in ses tonundaki acı ve ızdırap Becky'nin içini acıtmıştı.

"Üzgünüm," dediğini duydu büyük annesinin. "Giriş mühürlenmemiş olsaydı da…"

"Biliyorum," dedi Syd lafını keserek. "Ve özürlerimi sunuyorum. Ama o benim kardeşim gibidir Martha. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Ama oldu. Şimdi artık, ne yapabilirdik diye hayıflanmak yerine bunu kabullenmemiz ve bununla başa çıkmamız gerekiyor," dedi Martha, Becky'nin o geceden önce kullandığını hiç duymadığı aynı bilgece ses tonuyla. "Mührü kaldırman gerekiyor. Farkında mısın bilmiyorum ama ben artık pek fazla bir şey yapamıyorum."

Sydney onun bu yorumunu kabul etmek yerine, eliyle aynaya bir işaret yaptı. Ayna yedi kez mum ışığında parladıktan sonra normale döndü.

Sydney "Onun ihtiyacı olacak şey…" diye lafa başlamış, sonra başını sallayarak susmuştu. Çaresiz bir ifadeyle Martha'ya baktı.

"Yapamam," dedi büyük annesi sessizce. "Yeterli gücüm yok. İkimizi birden taşıyacak güce sahip değilim."

Sydney başını salladı ve yatakta yatan hareketsiz oğlana baktı.

"Ama onun var."

Hem Becky hem de Syd, Martha'nın ağzından çıkanları duyunca ona baktılar.

"Ben… ne yapacağım?" diye sordu Becky. Ona bakışlarından hoşlanmamıştı.

"Ah lütfen Martha. Böyle bir şifa verme yöntemi için bunun onun tercihi olması gerekiyor. O daha eğitim bile almamış." Sydney dudaklarını büktü. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ona yardım edebiliriz. Eğer isterse. Becky… aşağıda konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Evet, şimdi zamanı geldi. Arkadaşına yardım etmek istiyorsan ve yapılması gerekeni yapmama yardım etmek istiyorsan, şimdi tam sırası."

"Ne yapılması gerekiyor?" diye sordu Becky dikkatlice.

"Ryan'ı beslemen gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" dedi Becky rahatlamış bir halde. "Tamam. Biraz artmış makarnamız var…"

"Ona bir şeyler *yedirmen* değil aptal kız," dedi Sydney sinirlenerek. "*Senin* beslemen gerekecek. Yani 'onun yemeği' olmak anlamında. Yaşam gücüne kavuşması gerekiyor ve onun durumunda bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek hayat seninki. Anladın mı?"

Becky bembeyaz olmuştu.

"Hey, onu doğru düzgün tanımıyorum bile," dedi bir adım geri atıp ellerini havaya kaldırarak. "Hem büyük annem daha biraz önce bir grup şifacının kurtarmaya çalıştıkları yaratıklar tarafından öldürüldüklerini anlatıyordu, yani teklif için teşekkürler ama…"

Sydney sessizce küfretti. Büyük annesi Sydney'e ters ters baktı.

"Bak küçük şifacı," dedi Sydney sakince ve abartılı bir sabırla lafa başlayarak, "seni burada öldüremez. Senden çok fazla bir şey de alamaz. İşte sen bu yüzden bu dünyadan olmayanlar için çok değerli bir varlıksın. Senin kullanabileceğin fani yılların, hayatın var. Sende bundan herkesten çok var. Seni tüketemez. Biraz kanını alacak muhtemelen tabii, ama bir vampirin kendi bölgesinde olan bir Şifacı kadının kanını tamamen tükettiği nadir görülür. Doğru duydun evet, şifacılar her zaman ve sadece kadındır. Şifa

dağıtmak yaşayan bir ruhun oluşturduğu yaşam gücünden gelir ve yaşam veren ve taşıyan kadınlardır. Şimdi de Ryan'ın tekrar yaşamla dolması gerekiyor. Şimdi sen genç, eğitimsiz Şifacı, acaba benim genç vampirime yaşam gücü verecek misin bakalım?"

"Sonra pişman olmayacağıma söz ver." Becky bu kelimelerin ağzından nasıl çıktığını bilmiyordu, ama sanki böyle bir soru sorulduğunda ne cevap vereceğinden eminmiş gibi konuşmuştu.

Sydney gülüp büyük annesine baktı.

"Eğitimsiz olabilir, ama yine de bir Şifacı," dedi onu onaylayarak. "Çabuk öğrenecek, tabii eğer böyle bir bilgiyi öğrenmek kolaysa."

Becky'ye baktı.

"Şerefim üzerine efendim," dedi Sydney resmî bir şekilde ve hafifçe önünde eğildi. "Yaptıklarınızdan pişman olmayacağınıza söz veriyorum."

Becky kararsızca başını salladı, ama bir şeyin doğru yapıldığını biliyordu. Sonra ne yaptığını hiç düşünmeden sağ kolunu sıvadı ve yatağın yanına gitti.

Ryan'ın göz kapakları açılıp titreşti. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Hey, kötü çocuk," diye seslendi Becky bir gülümsemeyle. "Öğlen yemeği yemediğini duydum. Seni besleyeyim diye kafeteryadan mı uzaklaştırıldın yoksa?"

Ryan cevap vermiyordu, ama gözlerinden bir şeyler anımsadığı belliydi.

Becky de gözlerini kapattı ve bileğini Ryan'ın ağzına dayadı. Başını arkaya çevirip bekledi.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Kafasında Syd'in sesinin, *İnan*, dediğini duydu.

Becky ona bakmak için gözlerini açtı. Syd ona bakıp sırıtmaktan kendini alamıyordu.

"Daha öğrenecek çok şeyin var küçük Şifacı," dedi sarışın vampir.

"Ah!" dedi Becky, Ryan'ın dişleri bileğine geçince.

Sonra acısı yavaş yavaş geçti ve hiçbir şey hissetmemeye başladı. Gerçekten de *bir şeyler* hissetmeyi bekliyordu… ama hiçbir şey yoktu. Güçsüz düştüğünü ya da başının döndüğünü ya da kendisinden bir şeylerin çekilip alındığını hissetmiyordu. Tam tersine kendini gerçekten, ama gerçekten çok iyi hissediyordu. Yardımsever ve… ve…

"Besleyici mi?" dedi Sydney yüksek sesle.

Becky kızarıp başını salladı. "Sanırım bunun için en doğru kelime bu."

Büyük annesi ellerini Becky'nin omuzlarına koydu.

"Sen güçlüsün," dedi büyük annesi usulca. "Sanırım benden daha da güçlüsün. Bu ilk seferde çok fazla alamayacaktır, ama birkaç gün içinde daha fazlasına ihtiyacı olacak."

"Birkaç gün mü?" dedi Becky. "Bu sadece… ben bilmiyorum birkaç dakika sürmüyor mu?"

"Burası Hollywood değil küçük Şifacı," dedi Sydney koyu mavi renkteki gözlerini devirerek. "Bir vampir tarafından ısırılıp, birkaç dakika sonra arkadaşlarını ısırabilecek bir şeye dönüşmezsin."

"Şey… kusura bakma ama şu anda burada olanlar nedir o zaman?" dedi Becky ona karşı çıkarak. Ryan'ın ağzına dayalı olan bileğini işaret etti.

"Ne demek istediğini anladım," dedi Sydney. "Ama birkaç gün kim olduğunu hatırlamayacaktır."

Sydney başını kaldırıp büyük annesine baktı.

"Gerçi içimden bir ses senin insanların kim olduklarını hatırlamamalarına alışkın olduğunu söylüyor."

Ryan bileğini bırakıp titremeye başlamadan önce Becky, büyük annesinin omzunda duran ellerinin biraz daha sertleştiğini hissetmişti.

"Bu kadar yeter," dedi Martha. "Artık çekil."

Becky söylenileni yaptı ve Ryan'ın titremeleri kasılmalara dönüşürken Sydney tekrar ıslak havluya yöneldi.

"O… şey… dönüşene ya da her ne olacaksa olana kadar hep böyle mi olacak?" diye sordu Becky.

Büyük annesi başını salladı. "Hmmm. Endişelenme. Artık bizim yanımızda ve güvende. Rahatı yerinde. Ama artık çok geç oldu ve yarın okula gitmen gerekiyor."

Becky dehşete kapılmış bir halde ona baktı.

"Büyük anne," dedi. "Ciddi olamazsın…"

Büyük annesi kanunun artık kapandığını gösteren bilindik bir hareketle elini kaldırdı.

"Ciddiyim," dedi büyük annesi sertçe. "Syd burada kalıp bana yardım edecek, değil mi Syd? Aferin sana. Becky sen de akşamları, işlerini ve ödevlerini bitirdikten sonra yardım edebilirsin, ama ondan önce olmaz. Çok zor bir iş olacak, ama muhtemelen sıkı bir eğitimle bir yıl gibi bir sürede yetişmiş olursun ve sonra Syd de kendi işiyle meşgul olabilir. Bu çok uzun bir zaman sayılmaz, değil mi Syd?"

"Bir yıl mı?" dedi Becky cırlayarak.

Syd de aynı şekilde karşı çıktı.

Büyük annesi çok sert bakıyordu.

"Sydney Alexander, sen bir Şifacı bulmak için buraya geldin ve eğitimsiz bir tane buldun. Rebecca Charlotte, senin öğrenecek çok fazla şeyin ve kullanman gereken çok büyük bir gücün var. Bir yılda bunu halledersen kendini şanslı saymalısın. Ve bu en az süredir! Son on yıldır çalışıyor olman gerektiğini unutma. Çoğu Şifacı beş yaşında eğitime başlar. Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm, ama eğer bunu yapmayı istiyorsanız o zaman ya hep ya hiç olacak."

Syd isyan edecek gibi duruyordu.

Becky de onun kadar mutsuz görünüyordu ama yine de, "O buradayken eskisi gibi mi olacaksın?" diye sordu.

Başını Syd'in olduğu yere çevirdi.

Büyük annesi başını salladı. Syd gözlerini devirdi.

"O zaman bu Sarışının bir yılına ve benim de yoğun çalışmama değer." Becky hafifçe gülümsedi.

Vampir homurdandı. "Varlığımı birden çok keredir sana borçlu olduğum düşünülecek olursa, bir yıl o kadar da uzun bir zaman sayılmaz, özellikle bu Şifa sanatında Martha Althea'nın torununu eğitmek için harcanacak bir süreyse. Tabii bu anlaşma kızın çok çalışması ve değerli vaktimi boşa harcamaması şartıyla geçerli olacaktır."

"Şu Sarışının daha fazla sınıf arkadaşımı ısırmaları için zebanileri kışkırtmaması şartıyla teklifini ben de kabul ediyorum!" dedi Becky Syd'e dil çıkararak.

Vampirlerin yüzü kızarabilecek olsa herhalde Syd'in ki o anda kıpkırmızı olmuş olurdu. Büyük annesi sinirli sinirli ona baktı.

"Zebanileri *kışkırtmak* mı?" dedi büyük annesi ters ters.

"Bana onun aynı zamanda bir Kâhin olduğunu söylememiştin," diye mırıldandı Sydney utanmış bir halde.

Martha torununun bu yeni yeteneği karşısında biraz şaşırmış bir halde Becky'ye baktı. Bu Şifacılar arasında nadir rastlanan bir yetenekti, ama duyulmamış bir şey değildi. Kendi ailesinde bir Kâhin çıkmayalı üç kuşak geçmişti. Becky'nin büyük-büyük anneannesi Agnes de bir kâhindi.

"Sen yaralı bir oğlanla buraya geliyorsun…" dedi büyük annesi sertçe lafa başlayarak. Büyük annesi bu ses tonuyla konuştuğunda Becky hep korkup sinerdi.

Sydney elini kaldırdı.

"Bundan bahsetmesek olmaz mı?" dedi Syd pişman bir halde. "Bunun benim suçum olduğunu biliyorum. Ateşkes bozulmadı.

Bazılarımız hâlâ… bilirsin işte… eski günlerin hatırına… biraz şeytanlık yapıyoruz. Genelde kimsenin canı yanmıyor. Ama yine de… hem ateşkes bozulmuş olsa ne olacaktı? O zaman ne olacaktı? Dünyanın bu yarısında hiçbir Şifacımız olmayacaktı ve düzlemler arasında yer değiştirmek yaralılar varken çok tehlikeli oluyor…"

Sydney, Martha'nın tiksinerek baktığını görünce sustu ve bir anda kendinden çok utandı.

"İki yıl. Sağduyulu olamadığın için," dedi büyük annesi âmirane bir sesle.

"Emredersiniz bayan." Syd başını öne eğdi. "İki yıl hizmetinizdeyim. Yerinize gelecek kişiyi eğitmek için."

"Güzel," dedi Martha sinirli bir şekilde iç çekerek. "En azından bir süreliğine birimizin aklı başında olacak. Rebecca? Uyku vakti. Saat gece yarısını çoktan geçti ve yarın okul var."

Becky'nin ikinci kez çağrılması gerekmediğinden hemen, Syd'in tabiriyle gizli Şifa dağıtma "sığınağından" çıktı ve merdivenlerden inerek yatak odasına girdi.

İki yıl. Büyük annesi iki yıl eskisi gibi olacaktı. Vay be! Ve Sarışın çocuk da hoş sayılırdı. Tamam… doğrusu hoştan da öteydi. Gerçekten çok yakışıklıydı.

Tüm bunları Robin'e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Yazarların Biyografileri

Cassandra Clare, New York Times ve USA Today'in *Kemikler Şehri*, *Küller Şehri* ve *City of Glass* adlı çok satan romanların yazarıdır. *Kemikler Şehri* 2007'de En iyi İlk Roman Locus Ödülü finalisti olmuş ve 2008 kışında da ALA Teens Top On Listesinde birinci sırada yer almıştır. Brooklyn, New York'ta erkek arkadaşı ve iki kedisiyle yaşıyor.

www.cassandraclare.com

Melissa de la Cruz aralarında *Blue Bloods* vampir serilerinin de bulunduğu gençler için birçok çok satanlar listesine girmiş, geniş kitleler tarafından takdir görmüş ve ödül kazanmış romanların yazarıdır. Moda editörü ve güzellik editörü olarak çalışmış ve *New York Times, Marie Claire* ve *Harper's Bazaar* gibi dergiler de dâhil olmak üzere birçok yayın için yazılar yazmıştır. Melisa, Manila'da büyümüş ve sonra Ailesiyle birlikte San Francisco'ya taşınmış. Columbia Üniversitende sanat tarihi ve İngilizce üzerine uzmanlığını yapmış ve tabii gece kulüpleri ve alışveriş alanlarında da bir nevi uzmanlık kazandığı unutulmamalıdır! Şimdi zamanını New York ve Los Angeles arasında gidip gelerek geçiriyor. Los Angeles'ta kocası ve kızıyla birlikte Hollywood Hills'te oturuyor.

www.melissa-delacruz.com

Sarah Rees Brennan, öğretmenlerinin cesurca davranarak akıcı İrlanda dilini geliştirmesine gayret ettikleri İrlanda'da deniz kenarında doğmuş ve büyümüştür, ama o tüm gayretlerin aksine sınıfta sırasının altında kitap okumayı tercih etmiştir. Üniversiteden mezun olduktan sonra kısa bir süreliğine New York'ta yaşamış ve itfaiye arabalarına otostop çekme

huyuna rağmen hayatta kalmayı başarmıştır. O dönemden sonra yazmak için İrlanda'ya geri dönmüştür. İrlandacası hâlâ acınacak haldedir, ama o sırasının altındaki kitapların buna değdiğini düşünüyor. İlk romanı olan *The Demon's Lexicon* 2009 yazında yayınlanmıştır.

www.sarahreesbrennan.com

Holly Black gençler ve nispeten daha genç okuyucular için çağdaş fantastik romanlar yazan bir yazardır. Kitapları arasında *Modern Faerie Tale* kitapları, *Spiderwick Günceleri* ve grafik roman serileri olan *The Good Neighbors* yer alır. Eşi Theo ile birlikte, gizli bir kütüphanesi olan Tudor dönemine ait bir evde, Amherst, Massachusetts'te yaşıyor.

www.blackholly.com

Cecil Castellucci genç yetişkinler için üç roman yazmıştır: *Boy Proof*, *The Queen of Cool* ve *Beige*. *Geektastic* adlı antolojide Holly Black ile birlikte yardımcı editörlük yapmıştır. Yeni genç yetişkin romanı *Rose Seed Red* 2010'da çıkacaktır. Kitapların yanı sıra oyunlar da yazmakta, film yapmakta ve arada bir dışarıda eğlenmektedir.

www.misscecil.com

Karen Mahoney bir Tarot falcısı, üniversitede danışman, bir eş bulma kurumu danışmanı ve kitap satıcısıdır. Altı yaşından beri tek istediği Harika Kadın olmaktı, ama onun yerine bir yazar olmakla yetinmiştir ve bunun kurşungeçirmez bileklikler olmadan tadılabilecek maksimum eğlence olduğunu düşünüyor. Çok fazla kitap okuyan, magandalardan nefret eden ve iki kedisini çok seven biridir (ikisi toplamda yedi bacağa sahip olsa da). Tam bir anti sosyal olduğu gerçeğini saklamak için hiçbir şey yapmamaktadır. Vampir Avcısı Buffy serilerinde bir karakter olsaydı herhalde hem Angel'ı hem de Spike'ı öpebilmek için Buffy olması gerekirdi. Aslen İngilizdir ama bunu kendisine karşı kullanmamanızı tercih eder.

www.karenmahoney.co.uk

Nancy Holder tam olarak seksen roman ve iki yüz hikâye, düz yazı ve makaleler yazmış bir yazardır. Doğaüstü kurgu eserleri için tam dört kez Bram Stoker ödülü aldı ve Clarion Foundation Kurulu'nda görevlidir.

Nancy ve Debbie Viguie *New York Times*'ın çok satanları arasındaki *Wicked* efsanesi için birlikte beş roman yazdılar. Bu hikâye onların yayımlanan ilk ortak kısa hikâyeleridir.

www.nancyholder.com

Debbie Viguie aralarında *Midnight Pearls* ve *Scarlet Moon*'un da bulunduğu kitapların yazarıdır. New York Times'ın çok satanlar listesine giren *Wicked* serilerinde Nancy Holder'la birlikte çalışmıştır. Debbie'nin kitaplarının çoğunda güçlü bir doğaüstü unsuru mevcuttur. Hayatının çoğunu yazarak geçiren Debbie İngilizce bölümünden mezundur ve Yaratıcı Yazı Yazma üzerine mastır yapmış. Debbie yazmadığı zamanlarda oyunculuk yapar ve kocasıyla Scott ile birlikte seyahatlere çıkar. Hawaii'de yaşamaktalar.

www.debbieviguie.com

Rachel Caine aralarında kentsel kurgu serileri olan *Weather Warden*'in ve yetişkin kentsel kurgu romanı *Morganville Vampirleri*'nin de bulunduğu yirmi beşten fazla romanın yazarıdır. 2009'da *Outcast Season* adlı yeni bir kentsel kurgu serisi çıkarmıştır. Fantazi ressamı olan kocası R. Cat Conrad ve bir sürü tuhaf hayvanla birlikte Fort Worth, Teksas'ta yaşıyor.

www.rachelcaine.com

Libba Bray, New York Times'in çok satanlar listesine giren *Müthiş ve Korkunç Güzel*, *Asi Melekler* ve *The Sweet Far Thing* kitaplarında oluşan Gemma Doyle üçlemesinin yazarıdır. Kocası, oğlu ve iki tuhaf kedisiyle birlikte New York'ta yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda Libba dünya hâkimiyetini ele geçirmek için geliştirdiği Şeytan Yazar Derebeyi™ planı üzerinde çalışıyor ve gardırobunu düzeltir düzeltmez bu işe koyulacak.

www.libbabray.com

Maria V. Snyder ödüllü ve en çok satanlar listesine girmiş olan *Study* serilerini *(Poison Study, Magic Study* ve *Fire Study)* yazdıktan sonra meslekî anlamda meteoroloji uzmanlığından yazarlığa geçiş yaptı. Bu seri, zehirlerin tadına bakmaya zorlanan genç bir kadınla ilgilidir. Philadelphia, Pennsylvania'da doğup büyümüş olan Maria hortumların peşinden gitmenin hayalini kuruyormuş, ama yerlerini önceden tahmin

etme konusunda başarılı değilmiş. Ancak yazmak Maria'nın yeni kitabı *Storm Glass*'da (Nisan 2009) severek yaptığı gibi havayı kontrol edebilmesini sağlıyor. Maria hikâyeleri için uygulamalı araştırmalardan keyif alıyor. Bu tüyler ürpertici vampir hikâyesi için eskrim ve dövüş derleri alırken çok eğlenmiş.

www.mariavsnyder.com

Lili St. Crow, Dante Valentine ve Jill Kismet serilerinin olduğu kadar yeni genç yetişkinler serisi olan *Strange Angels*'ın de yazarıdır. Üç çocuğu ve eşi, sayıları değişen kedileri ve diğer çeşitli hayvanlarıyla birlikte Vancouver, Washington'da yaşıyor.

www.lilithsaintcrow.com

Kelly Armstrong daha yazmaya başlamadan önce hikâyeler anlatırmış. İlk yazma girişimleri felaketmiş. Kızlar ve bebeklerle ilgili bir hikâye anlatması istenildiğinde, onun hikâyesi öğretmenlerini dehşete düşürecek şekilde muhtemelen ölümsüz kızlar ve şeytan bebeklerle ilgili olurmuş. "Normal" hikâyeler yazması yönündeki tüm gayretler başarısızlıkla sonuçlanmış. Bugün yazmaya devam ettiği bodrum katındaki zindanında güvenli bir şekilde kilitlenmiş bir halde hayaletler, iblisler ve kurt adamlarla ilgili hikâyeler yazmaya devam ediyor. New York Times'in çok satanlar listesine giren *Women of the Otherworld* adlı doğaüstü gerilim serilerinin ve *Darkest Powers* adlı genç yetişkin şehir fantezi üçlemesinin ve Nadia Stafford cinayet serilerinin yazarıdır.

www.kelleyarmstrong.com

Dina James

Hepsi Destrati adlı gizemli bir dünyada geçen *The Mammoth Book of Vampire Romance 1 & 2* ve *The Mammoth Book of Paranormal Romance* adlı vampir romantizm tarzındaki üç kısa hikâyesi yayımlandıktan sonra Dina, genç yetişkin kitle için kendisi bir şey yazmaya karar verir. Sonuç bu koleksiyonda yer alan hikâyedir. "Yaralar" Bu hikâyeden esinlenerek kısa süre sonra, başka vampirlerin, zebani yavruların ve çok bağımsız bir kurt adamın da devreye girdiği bir roman ortaya çıktı. Bu kitaptaki hikâye sadece bir başlangıçtır.

www.dinajames.com